

Cưới ta, mua một tặng một

Contents

Cưới ta, mua một tặng một	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	9
3. Chương 05-06	16
4. Chương 07-08	24
5. Chương 09-10	28
6. Chương 11-12	35
7. Chương 13-14	41
8. Chương 15-16	47
9. Chương 17-18	54
10. Chương 19-20	61
11. Chương 21-22	67
12. Chương 23-24	74
13. Chương 25-26	80
14. Chương 27-28	87
15. Chương 29-30	93
16. Chương 31-32	96
17. Chương 33-34	104
18. Chương 35-36	112
19. Chương 37-38	119
20. Chương 39	125
21. Chương 40	129
22. Chương 41	132
23. Chương 42	136
24. Chương 43	138
25. Chương 44	142
26. Chương 45	144

Cưới ta, mua một tặng một

Giới thiệu

Nguồn: [http://bin0kun0.wordpress.com/truy%e1%bb%87n-convert/Đừng hỏi ta vì sao 28 tuổi còn](http://bin0kun0.wordpress.com/truy%e1%bb%87n-convert/Đừng-hỏi-ta-vì-sao-28-tuổi-còn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-ta-mua-mot-tang-mot>

1. Chương 01-02

Đệ 1 chương

Ta thường xuyên suy nghĩ, thời điểm thanh xuân nầy lắm, tại sao thiếu niên có thể bữa bãi phản nghịch, cuộc sống của bọn họ hỗn loạn, lại như thế nào kiêu căng, vô cương vô pháp, không chịu thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn kia, đơn giản chính là cừu hận người nhà, cừu hận lão sư, cừu hận cuộc sống, cừu hận bọn họ những gì họ không biết, sợ hãi hết thảy mọi sự vật

Sau đó, lựa chọn, thường thường sẽ chọn cách cùng nhau sinh tồn, phụ thuộc vào nhau, kỳ thật xét đến cùng, mấy cái loại cách này cũng đâu có gì khác nhau, đều học từ TV ra cả thôi....!!

Đánh đấm nhau gọi là can đảm, áo quần lố lằng, diêm dúa, lòe loẹt gọi là sáng tạo, hút thuốc uống rượu gọi là có cá tính, còn đi bão, đua xe coi là kích thích.....

Càng miễn bàn nầy cuộc sống loạn thất bát (không có trật tự), mọi người không so sánh nhau với khuôn mặt xinh đẹp mà lại so sánh với số lượng khuôn mặt (tức là giả tạo á, cái này cũng không rõ lắm), trên giường không hề so một với một, mà so một với một lần làm, còn đằng sau cái nhất có thể là cả n cái nhất khác. (@_@) Yêu đương cũng là chuyện bình thường, chẳng cần suy nghĩ gì đến tương lai, thấy hay là yêu, chán thì bỏ, không quan tâm đến cái gì gọi là tình cảm....Thậm chí, ”bắt cá hai ba tay” cũng là chuyện thường...

Đừng hỏi ta vì sao có nhiều bực tức như vậy, cũng bởi vì vị trí của ta trong cái cuộc sống này, luôn phải tiếp xúc cùng một đám người, mà toàn là loại người này, về phần vì sao ta bắt đầu chuyện xưa mà phát bực tức, kỳ thật ta cũng chỉ muốn cho mọi người thấy một chút lập trường, ta và đám người nói trên là hoàn toàn bất đồng, ta là thuần khiết, trắng noãn, trắng bóng..... Khụ khụ, mặc dù nói như vậy có vài điểm khoa trương, nhưng ta dám đối với đồ rục nhân dân tệ thể (là tờ một trăm nhân dân tệ á), ta tuy rằng cũng có nhiều bạn trai, nhưng mỗi lần chỉ giới hạn một người, tuyệt đối không “bắt cá hai, ba tay”! Còn nữa, ta năm nay đã 28 tuổi, đã qua tuổi nữ nhân độc thân (Nhím: tức là chị ý ế đó), cho nên có cùng ai yêu đương, cùng đều thuộc trong phạm vi cả nhà!!!

Có lẽ còn có người sẽ hỏi, người đã là một lão bà 28 tuổi, sao còn cùng cái lũ phản nghịch này ở một nơi? (vì chị ý nói toàn gặp mặt bọn thanh niên choai choai mà) Như thế, người không khác bọn chúng thì ai khác! Vì thế, ta lại phải thanh minh một chút, ta là bà chủ của quán bar a, ta không cùng cái lũ ngốc đó ở một nơi chẳng lẽ ta đi ở cùng gấu Bắc Cực a!! (@_@)

Bọn họ đều là thượng đế của ta, thần của ta, tổ tông của ta, rmb* của ta! (* một loại tiền của trung quốc)

Bởi vì bọn họ sẽ mang đến cho ta rất nhiều tiền giấy đỏ rực (100 nhân dân tệ a)! Cho nên dù có bực tức đến đâu, chỉ có thể vĩnh viễn tự xả trong tâm trí mình, giống ăn không xong một bát cơm, bực mình cũng được, phiền chán cũng được, miễn sao có lợi nhuận là được a

Nhưng bực tức kết lại một chỗ, ta không thể không xả giận ở đây a, còn nữa, rốt cuộc là ai sáng tác ra cái loại âm nhạc như thế này?! Chỉ so với sét đánh nhỏ hơn vài tạp âm, cư nhiên là quán bar chuẩn bị âm nhạc! Ta chỉ dựa vào!!

Ở trong quán bar, thân phận của ta là chủ, điều chế rượu ta cũng kiêm luôn, không phải ta keo kiệt tiền mướn người chế rượu, thật sự là vì ta tùy tiện điều chế cũng rất được hoan nghênh a! Nói ta đa tài đa nghệ thật không sai chút nào, nếu ta không nhân cơ hội chế ra nhiều loại, kiếm thêm nhiều tiền, đây mới là lỗi của ta!!

“Ngôn tử, bàn số 8 muốn một ly tân kỳ sĩ.” Cái tên đó vừa đi làm vừa là học sinh cười yêu cầu ta này nọ (>_____<)

“nnd! Bàn số 8 đã muốn 3 ly tân kỳ sĩ rồi nha, nếu ai đến quán bar đều uống đồ uống thì quán bar cũng nên đóng cửa đi là vừa!” Ta tùy tay đem đồ uống đổ vào ly, tâm tình có chút buồn bực.

“Ngày khác chúng ta đem đồ uống đi thu hồi hết, lại làm cái thông cáo, quán bar không bán đồ uống! Người cảm thấy như thế nào?!” Cái tên vừa đi làm vừa làm học sinh đem cái ly bỏ vào khay, cười rạng rỡ, bày mưu tính kế.

Ta liền lấy cái khăn lau hướng đầu hắn mà ném: “Chủ ý của người chỉ “giúp” quán bar nhanh đóng cửa hơn thôi, vớ vẩn...”

Đây là cuộc sống của ta, tại đây đủ mọi loại cuộc sống suy sút thậm chí còn ngập tràn cả trong hơi thở, kinh doanh thành thành thật thật trong nghề, dù có muốn nghe cũng khó mà lọt vào tai, nghe được tưởng tiếng kim loại, còn phải nhìn mặt, xã giao với cái loại người này. Ngày qua ngày, đến khi trên người, mọi cảm xúc từ dây thần kinh đều chết lặng (ý là không còn cảm giác gì ấy)

Theo như Ngôn Tử Phàm nói: “Như vậy ngày tựa như chao, thối, ăn đứng, đi lại như bình thường nhưng thật ra chẳng có chút tư vị nào!” Ta gợi ý thử cho hắn nếm chút cảm giác không có tư vị, hắn liền tròn tròn hai mắt như gặp quỷ: “Tỷ người thật là... Ta là học sinh trung học chăm chỉ, ham học, là nụ hoa tươi sáng của tổ quốc, là tương lai của dân tộc. Người như thế nào lại nghĩ ra cái ý nghĩ đó!!” Đó, hắn xem thường ta, coi ta không khác gì con sói.... Rình mò... (TT_TT)

Theo như Tiêu Quân nói: “Ngôn Tử Kỳ, người thật đúng là nữ nhân thô lỗ, nên là quá hợp một cuộc sống như vậy!” Mỗi khi ta nghĩ sẽ than thở những lời này đều bị hắn nghiêng răng nghiêng lợi, chọc tức một phen, dựa vào người cái tên Tiêu đầu heo, cư nhiên dám nói ta thô lỗ, còn muốn chiếm giường của ta!!

Theo như bà ngoại nói: “Đây là cuộc sống để người tôi luyện, phải được năm tháng luyện mài bản lĩnh, mới có thể giúp người đạt đến thành công tốt đẹp nhất.” Nhìn xem, nhìn xem, một câu triết lý cỡ này, trí tuệ lão nhân gia cỡ này, đây mới là cảnh thế danh ngôn a!

Bỗng nhiên nhớ tới một bằng hữu cá tính kí tên là như thế này viết: “Không cần oán giận cuộc sống, bởi vì cuộc sống căn bản không biết người là ai!” Chính xác là đạo lý này đi, ta dù sao cũng chẳng là gì trong cuộc sống, tốt nhất là cứ ngoan ngoãn sống cuộc sống này đi thì hơn.

Một nhân viên điều chế rượu khác kiêm nhân viên thu ngân lại gần ta nói, “Ngôn tử, nhìn xem khách quý tới, tiểu thái tử lại tới nữa.”

Ta giương mắt ngắm một chút: “Dựa vào a, mỗi lần nhìn thấy tiểu tổ tông ta sẽ nổi da gà a, chưa thấy qua như vậy có thể ép buộc chủ, mỗi ngày đến, chẳng lẽ hắn trừ đi ra ngoài cái gì cũng không dùng .?!” (ý nói là anh ý mỗi ngày chỉ biết đi đến đây làm phiền người khác, còn lại chẳng được tích sự gì á)

“Ngôn tử, những lời này của người rất không dễ nghe nha, tốt xấu thế nào tiểu thái tử cũng là nguồn thu nhập chủ yếu của bar chúng ta a, một pho tượng thần tài như vậy nên phục vụ cho tốt a, có cái gì không tốt chứ.” Nhân viên thu ngân họ Tiêu rót cho ta chút rượu, luôn miệng ân cần dạy bảo ta .

“Vấn đề ở chỗ tiểu tổ tông không chỉ muốn tiêu phí trong điểm rượu mà còn muốn tiêu phí ta (ở đây chắc là “muốn”)!” Đây mới là trọng điểm khiến ta rất không an lòng a

“Chắc chắc.....” Tiểu cần (cách gọi thân mật) lắc đầu, chỉnh một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ý anh này là dạy bảo một hồi mà chỉ vẫn không hiểu ra), vô cùng đau đớn nói:“Lời nói này, khó nghe muốn chết, hần thực chất là thích người, muốn theo đuổi người, nhìn người thế này, đừng tự tin mình là tiểu thư hoàn hảo a, hần là con phố thị trường, so với người còn trẻ hơn vài tuổi! Nghĩ thế nào cũng đều nghĩ là hần chịu thiệt thòi a!”

“Dựa vào đâu a! Tiểu cần, có phải người đã nhận tiền boa của thằng nhãi con (thằng nhãi con? Trời ạ!! T_T) đó nên mới hết lòng nói tốt cho hần, như thế nào cánh tay khừ tay lộ vẻ ra bên ngoài quả a (ý là một lòng một dạ đều nói hần hơn chị ý)!Dù hần trẻ hơn ta, lại nhiều tiền nhưng chẳng lẽ vì thế ta lại phải cùng hần có quan hệ a, điều này pháp luật có quy định sao?”

“Chán ghét.....” Mắt thấy ta nói năng xàm ngôn, ngu ngốc, tiểu cần vẻ mặt ủy khuất , liếc ta một cái sau liền xoay người lấy móng đối với ta .

Tiểu cần a, muốn đấu với ta, chịu khó tu luyện vài năm nữa đi! Ta dào dạt đắc ý tay lau cái chén, sau đó liền nghe khách quý bàn bên kia đang thét gào chói tai, bắt đắc dĩ lắc đầu, tổ tông của ta a, người lại bắt đầu bày trò rồi.

Quả nhiên không bao lâu, thân ảnh luôn làm ta thấy đau đầu, tiểu tổ tông cầm bình rượu, đi xiêu xiêu vẹo vẹo lại gần ta, Đền đủ các loại màu xoay tròn, chiếu vào thân ảnh đó, đều làm lộ lên nét đẹp của hần , môi hồng răng trắng, thân hình thư sinh, bộ dáng còn chưa đạt chuẩn đã muốn trêu đùa tỷ tỷ đây, nực cười!!

Chỉ thấy hần khuy áo để mở hai cúc đầu, tư thế tiêu sái, dựa vào hướng quầy bar, đem bình rượu đã không còn một giọt ném cái “ Oành___” tới sàn đài,

“Ngôn tử,lại gần đây, ta có lời muốn nói với người.”

Ta ngẩng ngẩng tiểu cần đứng bên cạnh nét mặt có vẻ mất tự nhiên, đem khăn lau dọn mảnh vỡ chai rượu, hai tay nhanh nhẹn lau dọn. Ta đối mặt với tiểu tổ tông,nói “Triệu thiên, nếu người là muốn nói những lời không tốt, cũng đừng lãng phí vô mồm , tỷ tỷ không rảnh cùng người... chơi đùa.”

Nghe xong lời ta nói, tiểu tổ tông vẻ mặt ai oán,“Ngôn tử, người không thể đối xử ôn nhu với ta sao? Chẳng lẽ muốn ta đem tâm gan của mình ra cho người xem mới được?!

“Ta đối nội tạng không có hứng thú, chính người giữ đi!” (Nhím : * ngã ghế*, chị thật ... thật là)

“Ai, thôi, ai kêu ta thích người nhiều như vậy!” Triệu thiên nói xong, liền bày ra bộ mặt sùng bái, làm cho ta lập tức hưng phấn mừng rỡ một cái, thật sự là đòi mạng a! Hần thật đúng là lấy chính mình làm tình thánh (Thần tình yêu : Ai cho ăn cắp nghề của ta hả?) .

“Ngôn tử, ta theo lời khuyên của bọn họ, nói ta có thể thân người thêm một chút, bọn họ đều cá cược ta a .” Tiểu tổ tông cười ,vẻ mặt dâm – đãng , trong lời nói lại thực đáng đánh đòn. (Vô sỉ vô sỉ)

Ta hừ hừ, cười nói:“Cá cược a, tốt lắm, thắng đem tiền đánh bạc cho ta!”

“Đó là đương nhiên!” Tiểu nhãi con nghe thấy những lời về sau của ta, hai mắt nhất thời lóe sáng, không suy nghĩ gì, thật sự là không tiền đồ!

“Một lời đã định!” Nói vừa xong, ta liền một tay cố định đầu của hần, hưng tợn, đem môi lại gần miệng hần, miệng vừa gặp phải môi của hần, liền cảm giác được đầu lưỡi của hần khẩn cấp vươn đến liếm ta, nồng nặc mùi rượu trong hơi thở khiến ta suýt chết ngạt, xú tiểu tử, cư nhiên được một tác lại muốn tiến một bước (cái này gần giống với “ được voi đòi tiên” á), thật quá to gan, xem tỷ tỷ thu thập người! (Nhím : Chị tả ghê quá a..... làm hồng đầu óc non nớt của em)

Không kể đến,thằng nhãi này không có gì đặc biệt hết, khoang miệng ngoại trừ mùi rượu, cũng là không có gì vị gì lạ, liếm cũng như liếm kẹo đường,mềm nhũn , vị thật đúng là không sai, so với Tiêu mỡ nhân còn ngon miệng chút, bởi vì hần không như Tiêu mỡ nhân trát người trát đầy phấn.

Lần theo đầu lưỡi, đi vào khoang miệng hần liếm , quả nhiên không ngoài dự liệu, chưa bao lâu sau, tiểu tử kia, hai chân đã muốn nhũn cả ra, phải dựa vào người vào quây, mắt ngây ngất, mặt so với Trương Phi uống rượu* còn có phần đỏ hơn (Trương Phi là nhân vật trong “ Tam quốc diễn nghĩa”, là một tướng võ, thân hình cao to, khi uống rượu, dù tửu lượng rất cao nhưng mặt vẫn đỏ rực)

Bởi vì thành lĩnh diễn ra một cảnh hôn nhiệt tình, toàn vũ trường đều im lặng, mắt trợn, ngạc nhiên. Một lúc sau, bốn phía không ngừng có người thét chói tai, huyết sáo, cư nhiên còn có người kêu “Lại một lần nữa đi!”

“Biểu diễn đã xong, mọi người nên tiếp tục làm việc của mình.....” Ta vẫy vẫy tay ý bảo những kẻ thừa hơi “ xem kịch miễn phí” giải tán, sau đó như cũ ghé mặt lại gần Triệu Thiên , nói:“Đi đem tiền đánh bạc thu lại đây nộp lên trên đi.”

Chỉ thấy hần vẫn là vẫn không nhúc nhích nằm úp sấp , không thể nào, chẳng lẽ Triệu thiếu gia có cái gì bệnh không tiện nói ra? Bởi vì không tin nổi mình bị.... bất lực nên đến đây thử bị.... kích thích a.? Không phải chứ!!!! (Nhím : * té ghế, chị a, người ta là thẳng nam, sao chị nghĩ lệch lạc vậy) Ta vươn ngón tay thon dài, vỗ vỗ hần,“Uy,ta đang nói chuyện với người đó, còn sống không?!”

Chờ nửa ngày sau mới nghe được Triệu công tử dùng âm thanh như muỗi kêu, nói:“Đợi chút..... Ta phía dưới cứng rắn Làm cho ta chậm rãi trước.” (Cái này không biết dịch sao cho súc tích, thôi cứ để vậy thì hơn, mọi người tự hiểu thì hơn)

Phản ứng duy nhất của ta chính là không thể kìm được mà nhếch nhếch khóe môi

Tuy rằng Triệu thái tử có rất nhiều hành vi khiến người ta thật không biết nói gì, nhưng mà mỗi khi nhìn thấy cọc tiền đặt trước mặt, vẫn là quyết định khoan hồng độ lượng tha thứ cho hần còn trẻ không hiểu chuyện. Tất nhiên, ta đâu có mù mà bỏ qua tiền chứ. (Nhím : Chung quy vẫn là chị hám tiền á)

Chính là còn chưa kịp hoàn hồn, tên nhãi con kia đã lập tức để lộ ra cái bản tính hỗn đản :Ngôn tử, lần sau ta cùng bọn họ cá cược cùng người trên giường,được chứ?”

Nghe đến sổ tiền mặt ,động tác ngừng một chút, nhìn nhìn hần, dù sao cũng là 20 đến tuổi tiểu hài tử (tức là < hoặc =20 tuổi) , nói đến việc trên giường vẫn còn rất ngây thơ, đỏ mặt, thật sự là đáng yêu a! Nhịn không được cười nở hoa:“Triệu công tử, muốn cùng tỷ tỷ trên giường, trước đem kỹ thuật luyện đến thành thục rồi nói sau, còn có, tưởng chiếm giường của ta (ở đây là chiếm thể chủ động trên giường của chị * đỏ mặt*),còn phải hỏi cái người đằng sau tên kia có đồng ý không a!”

Triệu thiên đang nhìn “ người đằng sau tên kia”là ai , lập tức nhanh như chớp lui đi, động tác nhanh nhẹn tấn mãnh, quả thực có thể cùng “Sinh tử khi tốc”(cái này không hiểu nhưng chắc ý là so sánh về tốc độ đó)Cùng so sánh .

Ta ngạo mạn để ý đem tiền đi thu, lại rút một chén Wishky, đưa cho nam nhân đó, cười oán giận:“Người cường chế lấy tiền của ta!”

Nam nhân thân hình cao lớn,không cần quá nhiều động tác, dù là ngồi ở chỗ kia, vẫn có thể khiến người bên ngoài cảm thấy một cảm giác áp, aizzzzz là một lão nam nhân 32 tuổi a,dù vậy vẫn có một loại khí thế ngời ngời, dung mạo lại tuấn tú? Thực không có thiên lý!

Nam nhân nhíu nhíu mày kiểm:“Ta lại cho rằng là người lấy tiền của ta mới đúng”Chương 2 (Thực ra thì theo như ta thấy cũng không hot lắm a!!!)

Nam nhân nhíu nhíu mày kiểm:“Ta lại cho rằng là người lấy tiền của ta mới đúng”

“Cái gì.....” Ta trừng mắt liếc hần một cái, quyết định không thêm chú ý tới hần nữa, liền trở về bàn rượu tiếp tục điều chế

Hiển nhiên nam nhân kia cũng không phải vì ta không để ý mà trở nên buồn chán uể oải, chỉ nghe hần lưỡi biếng nói:“Ta nghe nói vừa rồi quây bar bên cạnh vừa diễn ra màn ‘ Chủ quán xinh đẹp hôn khách nồng nhiệt’ rất đặc sắc, ta không kịp xem thật là tiếc a”

“Làm sao phải tiếc nuối, người muốn xem cứ nói với ta một câu, ta lập tức tìm một kẻ cùng diễn cho người xem thỏa thích, tất nhiên ta thu phí cũng không thấp.” Ta cười hì hì nhìn hắn, ý tứ trong lời nói có lẽ khiêu khích nhiều hơn là nhắc nhở

“Muốn biểu diễn cũng chỉ có thể tìm ta! Ta cũng chưa từng thấy qua bộ mặt nữ nhân ham tiền của người.....” Nam nhân này nói xong, uống một ngụm rượu trong ly, ánh mắt bắn về phía ta mang theo vài tia nguy hiểm

Nhưng mà nam nhân tên Tiêu Quân này đến là theo ý ta, làm sao mà nguy hiểm cho được, trước mặt ta cùng lắm chỉ là con hổ giấy mà thôi (Nhím : Chị chủ quan quá), bởi vì ai cũng biết hắn để ý ta, đương nhiên, ta cũng biết, sự để ý của hắn liền tiếp cho ta dũng khí đứng trước hắn cũng không cần sợ hãi

“Ta cũng chưa từng thấy qua bộ mặt chăm chỉ làm một chủ quán của người, người nói nhiều như vậy sao không về mà quản lý quán bar nhà người, lại chạy sang chỗ ta, đừng quên từ chỗ này đi ra ngoài, đối diện đường cái cũng là quán bar nhà người, đừng quên, chúng ta là đối thủ cạnh tranh nha!” Là đối thủ với nhau mà có thể thân thiết thế này, trên thế giới nhất quyết chỉ có hắn, tuyệt đối không có trường hợp ngoại lệ

“Đó có là gì, ta vốn là không để ý.” âm thanh cười của hắn trầm thấp, đem chén rượu không để trước mặt ta, ý bảo rót thêm rượu

“Dựa vào đâu a! Người không ngại nhưng ta thì để ý, người tới thường xuyên như vậy, mọi người đều nghĩ quán bar này là của người, mà ta cũng là thứ để người bao – nuôi!” Càng nghĩ càng buồn bực, ta xoa người về phía quầy rượu lấy cho hắn một chai quý, không do dự rót vào ly của hắn, bỏ qua việc sẽ lỗ vì hắn, một bên Tiểu Cẩn trở mặt nhìn ta, sẵn sàng tư thế “Chân chó người trâu” thủ thế

Xem ta mở chai rượu những vài vụn, nam nhân này ánh mắt hồi tiếc một chút cũng không có, giống như thứ ta đang mở chỉ là chai Coca bình thường, khiến ta một chút cảm giác thành tựu cũng không có, bất quá cái này mới phù hợp với bản tính tự cao tự đại của nam nhân

Một nam nhân có tận mấy cái khách sạn, n cái quán bar, chút tiền ấy đối với hắn mà nói, cũng chỉ để nghịch mà thôi, nếu ngày nào đó ta “làm nũng” với hắn, nói muốn lấy tiền đốt cho vui (Nhím : Đùng nhé, cho em có ích hơn), hắn chắc cũng sẽ đòi ta cho chơi cùng, nhưng mà, có đánh chết ta cũng không bày ra cái trò “Làm nũng” đó a!! (Nhím : Thở phào)

“Nếu người để ý như vậy, ta lập tức sẽ cho đóng cửa quán bar đối diện”

“Người thật đúng là một kẻ điên, quán bar đóng, những người làm công kia biết sống bằng gì hả?, người biết rõ ta chỉ nói đùa mà.” Nam nhân này chính là như vậy, bất kể sự việc gì nói với hắn, lập tức người nói sẽ trở thành người không đúng a, nói là cùng bàn bạc, nhưng thực tế toàn là hắn tự quyết định, có lẽ vì tính cách như vậy, mới tạo nên được thành công ngày hôm nay của hắn, đối mặt với một nam nhân như vậy, bất luận kẻ nào cũng phải cúi đầu chấp thuận.

Thật ra, nói vui đùa vậy thôi, trong lòng ta cũng hiểu được, ở cùng một chỗ với nam nhân này, giao du với hắn, phần lớn là bởi vì sùng bái, sùng bái phong cách mạnh mẽ vang dội của hắn, sùng bái cá tính thành thực khôn khéo của hắn, sùng bái cách đối xử bao dung đối với người xung quanh, ngoại trừ sùng bái ra, các cảm giác khác dường như là không có, về phần tình yêu, chắc là không có rồi, tình yêu cái con khỉ a, chẳng lẽ nam nữ ở gần nhau, không phải là khi cần nhau chiếu cố, không phải khi làm – yêu trên giường, cái khác thật sự không có gì đáng để ý sao?

Những năm gần đây một nữ nhân như ta có thể yên bình mà quản lý quán bar này, trong đó công lao lớn nhất, hẳn phải nhớ tới Tiêu Quân, tại đây rong rã hỗn tạp luan luan khắp nơi, ai chẳng biết nói tới tên một nữ nhân Ngôn Tử Kỳ, đều biết đó là người của Tiêu lão đại, ai dám tới nơi này gây sự chính là tự tìm tới con đường chết, cho nên năng đối với một người như hắn, cảm kích cùng sùng bái trong lòng ta chiếm đa số.

Ta biết hắn chẳng quan tâm gì đến sự cảm kích và sùng bái của ta, cho nên, nếu hắn để ý tới cơ thể của ta, vậy thì cho hắn đi, ta cũng chẳng thua thiệt gì.

“Không nghĩ tới người cũng không để ý tới sự việc đó.” Thành công trong việc xem thường ta xong, Tiêu Quân cười, duỗi thẳng thân mình, ở trên người sờ sờ, tiểu người hầu của hắn – Tiểu Điền đứng bên cạnh,

trong suốt thời gian vừa rồi cố gắng đóng giả làm người vô hình , vội vàng đem bao thuốc vừa mở vỏ tới gần hân, tay còn lại cũng nhanh chóng gài bật cái bật lửa tinh xảo, đẹp đẽ.

Nhìn bọn họ hai người ăn ý mười phần, ta nhìn không được mở miệng trêu chọc nói:“ Người hầu Tiểu Điền của người quả thật càng ngày càng giỏi, càng ngày càng to khỏe a, đã có thể phối hợp thao tác thuần thục như vậy

Tiểu Điền gãi gãi tóc, ngây ngô cười, Tiêu Quân nở nụ cười tinh quái nói,“Đều là nhờ công lao của người a!”

Ta có chút không hiểu, hỏi « Tại sao việc này lại có liên quan tới ta ?”

“Người thường xuyên ghé vào lỗ tai hân nhắc nhở làm tốt việc của cấp dưới,sẽ hiểu được thế nào là sẵn sàng cấp trên , người còn thường xuyên sai hân làm việc khổ cực để rèn luyện hân, cho nên hân to khỏe, kiên cường, khôn khéo như vậy cũng là nhờ công người a”

“Hắc hắc Hình như ta có nhớ ra một chút .” Ta cười gượng hai tiếng, trong lòng tự kiểm điểm mình , Điền Tiến tuy rằng là thủ hạ của Tiêu Quân, cũng thường xuyên bị ta sai vặt lắm, có chuyện gì chỉ cần một cú điện thoại, hân lập tức sẽ có mặt, nói như vậy, ta bỗng nhiên nhớ lại tình huống trước kia, nhớ lại một hồi làm giai cấp tư bản thống trị, áp bức nhân dân?

“Tiểu Điền a,lần khác mời người đến nhà bà ngoại ăn bù lỗ nga!” Biết sai có thể sửa, quay đầu là bờ , lấy món ngon bồi thường, anh minh kiên định cỡ nào cũng mắc bẫy a !Có thể bồi thường bằng cách mượn sức người khác, không tốn công ta ra tay,đó là điểm ta thích nhất ở bản thân a!!

“Người chỉ biết lấy thế dụ dỗ người khác, chứ không phải người mới là kẻ ăn nhiều nhất sao??” Châm thuốc lá, Tiêu Quân hướng tới ta phun ra sương khói, “Này Chủ nhật, ta cùng người tới nhà bà ngoại, hai tuần lễ không tới, Ngôn Tiểu đều gọi điện thoại oán giận người cha này không quan tâm tới nó a.” (@_@)

“Nó gọi điện thoại cho người ?”

“Àn, nó nói máy psp chơi game bị hỏng rồi, cậu nàng không cho nàng sửa,muốn ta qua đây mua lại cái khác”

“Lời này người cũng tin, một đứa con nít ba tuổi làm sao có thể nói ra lời nói có trật tự rõ ràng như vậy, chắc chắn có kẻ đứng phía sau bày trò.” Mà kẻ đứng phía sau bày trò kia còn ai khác ngoài cậu của Ngôn Tiểu, dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết ! Lúc trước tiểu tử kia nói muốn mua psp máy chơi game, ta liền một phát gạt đi , đứa con nít ba tuổi làm sao biết được chuyện này? Hiển nhiên chính Ngôn Tử Phà là kẻ đứng đằng sau giật dây.

Không được, ngày nào đó nhất định phải xử lý tên tiểu tử này, cứ tiếp tục thế này, tiểu tử kia cuối cùng sẽ hư nha!

“Người a, đừng nói tới chuyện suy nghĩ của tuổi này, Tử Phàm hiện tại mới 17 tuổi, mê game cũng là bình thường , ta còn tính tháng sau sinh nhật hân, đổi cho hân một bộ laptop mới .”

“Người liền nuôi họ đi!”

Nam nhân này đột nhiên cười ái muội:“Ta cũng nuôi người.”

Thực gặp quỷ, vừa rồi Triệu thái tử bày ra bộ dạng sùng nịch, khiến ta hồn phi phách tán, bây giờ đến cả Tiêu lão đại cũng bày ra ánh mắt ám muội này, vì sao ta không có cảm giác ghê sợ? Ngược lại là cảm thấy rất muốn hưởng thụ, như bị bắt mất hồn a!

Xong đời , ta lại bắt đầu háo sắc , ý nghĩ này vừa hiện lại trong đầu, người đã muốn tan ra bởi cặp môi khiêu gợi , hút hồn của hân , hai đôi môi chạm nhau trong chớp mắt, hơi thở của nam nhân nhẹ nhàng khoan khoái vây xung quanh ta, cảm giác quen thuộc vô cùng...

Đầu óc trống rỗng, ý nghĩ duy nhất chính là: Cho dù hân mỗi ngày cạo râu, nhưng nét nam tính, cuốn hút của hân thật khiến kẻ khác ghen tị nha

Hơi chút chủ động, lập tức bị nam nhân điên cuồng đoạt lấy, chỉ thấy hai tay hân khởi động hai bên nách ta, sử dụng một chút sức, liền nhẹ nhàng bế ta ra khỏi quầy bar.....Nam nhân này thật sự khỏe quá đi à!!

Xoay tròn một cái, ta ngồi an ổn trên đùi hân, bốn phía chật ních những kẻ rảnh rỗi đang điên cuồng “xem kịch”, chê cười, không đến nửa ngày, có thể xem miễn phí chủ quán xinh đẹp cùng hai nam nhân mang hai phong cách hoàn toàn khác nhau hôn nồng nhiệt, thật sự khiến người ta phấn khích quá độ nha! Chỉ thấy bọn họ vỗ tay náo nhiệt. Còn có kẻ cao giọng la hét “Hôn ầm ướt !! Hôn ầm ướt” (* Đỏ mặt*, cái này chắc ai cũng hiểu, cũng là hôn nhưng cấp cao hơn so với hôn môi chạm môi không)

Ầm ướt hôn? Người đi mà hôn! Ai khởi đầu trước? Tốt nhất đừng khiến tỷ tỷ ta để ý đến, nếu không theo ta đem xử tội người

“Thực ra vừa rồi ta cũng rất muốn làm một chuyện.” Tiêu Quân cười nhẹ nói bên tai ta

“Chuyện gì?”

“ Cho miệng người làm vệ sinh lần nữa.” Vừa dứt lời, lại một lần nữa đem ta hôn nồng nhiệt, được rồi, nam nhân này tổ tiên chính là võ sĩ nha, lưỡi hân khẳng định là bàn chải đánh răng hạng nhất, không ngờ vệ sinh răng miệng còn có thể làm theo cách này, hôm nay ta chính thức được mở rộng tầm mắt a !!!

Hôn nồng nhiệt như vậy thật lâu, chết tiệt lâu, thẳng đến nỗi đầu óc ta bắt đầu choáng váng, cơ thể không còn chút sức lực, hân mới tiếc nuối rời khỏi môi ta, tuy rằng từ thân cho đến môi có chút đau, nhưng cảm giác được hưởng lại tuyệt vô cùng, tuyệt đến mức ta muốn « tử hình » ngay tại đây, Tiêu Quân xem chừng tình hình cũng chẳng khá hơn ta, bởi vì ta rõ ràng cảm nhận được nơi hông ta đang yên vị, có cái thứ đã muốn vừa cứng lại vừa nóng (Nhím : Cho xin đi)! Ta thật muốn cứ như vậy phủi trách nhiệm đứng lên, sau đó làm cho mọi người được thưởng thức đáng về « Kinh Thiên Nhất Trụ », nhưng mà làm như vậy, ta sẽ phải gánh chịu hai cái hậu quả :Một là ta bị hân « ăn », hai là hân « ăn » ta

Hai người thở phì phò một trận, hân mới vừa thở vừa nói:“Ngôn tử, nên trở về.”

Ta gật đầu đáp:“Ta cũng nghĩ vậy.”

Cảm giác tình hình ý chí không như vật đằng sau hông ta, ta mới từ trên người hân nhảy xuống, dặn dò đôi điều cho người quản lý quán bar, sau đó, liền cùng hân cùng nhau đi ra ngoài

Trước mắt chuyện quan trọng nhất, đương nhiên chính là về nhà, lên giường làm chuyện yêu nhau. Trong cơ thể, nhiệt độ tăng lên ngày một cao, như dòng nham thạch nóng bỏng đang ngày một trào dâng như sóng dữ

Xoay người một cái liền cùng Triệu Thiên cùng « so tài », đáng thương cho tiểu hài tử kia, biểu tình giống như sắp khóc, quả nhiên, khi dễ tiểu hài tử thật là chuyện không có đạo đức, Amen

Ta cùng Tiêu Quân không ở cùng nhau, tuy rằng ở cùng một khu, phòng lại ở cạnh nhau, cho nên, Tiêu Quân cứ việc thần nhiên chạy qua chạy lại sang nhà nàng vào ban đêm cũng có thể coi là ở chung.

Ở chung là cùng hân chung một mục tiêu, nhưng cũng là nhờ ta kiên trì tới cuối cùng, nên mới tránh được những tranh chấp không cần thiết !!

Số lượng tranh chấp không nhiều lắm, cũng bởi vì, nam nhân này thật sự rất dâm – đãng, mỗi lần lên giường đều đặt nàng dưới thân, [thanh minh : hân chỉ dùng thân dưới để chinh ta, tuyệt đối không phải cái gì s-m đạo cụ linh tinh] nhưng lại phân biệt được trường hợp, mỗi lần một dạng, rất phong phú a (Trời ơi là trời), mỗi lần đều khiến ta kêu cha gọi mẹ, lập tức xin đầu hàng, mặc dù có một chút ăn không tiêu, lần sau làm việc « yêu nhau », lại quên đi sự giáo huấn thâm thối lần trước, cứ liên tục hưởng hân đánh tới, sau đó lại tiếp tục bị cắn tới xương cốt cũng không thừa

Lần này cũng giống nhau, rõ ràng đã làm suốt một giờ, người này vẫn như cũ ở trong cơ thể, không có nửa phần tử ta ra sức cạy cày, không hề có ý bán đầu hiệu!! Mà dưới thân ta, sớm đã ầm ướt, mà ta liên tục bị tấn công bằng vài đợt cao trào, thân thể đã muốn được thông thoáng, trong cơ thể ta, mật đạo mềm mại mẫn cảm, đang không ngừng va chạm với bộ phận nam tính của hân, đã muốn ầm ầm run lên, thật sự là đòi mạng a! Chẳng lẽ đây đúng như mọi người thường nói « Vui quá hóa buồn » sao ?

“Tiêu Quân, ta không chịu được, người tha ta đi.....”

“Bình thường, gọi người « làm việc » người sẽ không nghe, còn không đến một giờ đã nghĩ cầu xin tha thứ, đừng nghĩ!” Nam nhân nói xong, còn hung hăng vỗ vỗ hông của ta, ba âm thanh phát ra nghe thật dâm

– mĩ, hơn nữa bầu ngực tròn trịa, căng đầy của ta, một bên bị hấn nắm lấy, chà xát, bóp,túm, quấy nhiễu liên hồi, thấy thế nào là vô cùng dâm – loạn a!

NND, ta ta sao có thể không « làm việc », đây không phải là « làm việc » sao, với người này, siêu nhân may ra mới chịu được, cường độ này so với phi ngựa, kéo cưa chắc cũng chẳng kém

Phản kháng đi? Ta đều từng nghĩ vậy ! Chỉ là đùi của hấn liền cùng với thất lưng ta, hai cơ thể, một cao, một thấp, ta chỉ hơn hấn về bộ ngực, lấy cái gì cùng hấn phản kháng! Lấy bộ ngực sao? Hấn còn chưa đủ dục vọng sao, làm như vậy, hấn chắc chắn sẽ khiến ta thành cái xác khô, ba ngày không dậy nổi a! Cho nên, vẫn là ngoan ngoãn làm theo ý hấn đi !

Cứng rắn không được! Đến mềm dẻo xem sao?

Nghĩ là làm, ta híp mắt, há mồm mà bắt đầu hừ hừ,“Tiêu Quân..... Ân a..... Thật thoải mái a..... Dừng sức làm ta..... A a a.”NND, đầu ta suy nghĩ vậy, nhưng sắc mặt hoàn toàn ngược lại (Nhím : tức là trong đầu thì chữ nhưng ngoài mặt lại....), người nếu không « bắn » sẽ không là người!!

Quả nhiên, hấn đối với việc ta bỗng nhiên trở nên kiêu mị như vậy, nam nhân này sững sốt một chút, ngay lập tức liền triển khai một lần mãnh liệt hơn nữa, TIẾN CÔNG. Đem tâm trí ta bay ngoài không gian, chỉ có thể vô thức giương miệng rên hừ hừ .

Cao – triều nháy mắt, cả người dường như vẫn còn chút gì đó kích thích, khiến ta mê loạn ảo giác

Nửa tỉnh nửa ngủ, dường như nghe thấy hấn thở dài bên tai ta, thanh âm lại mang theo một chút mộng lung:“Ngón tử, hấn đã trở lại.”

Ngay lập tức mở to mắt, hô hấp nháy mắt giống như đình chỉ, không cần hấn chỉ ra, không cần hấn nhắc nhở, ta chỉ cần thấy Tiêu Quân gọi là « hấn », cũng thừa biết đó là ai !

Tâm tình ta, cuồng loạn,rối bời !.

Tối nay, nhất định không phải là một đêm triền miên.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vì sao ta hồi phục không được nhanh lại!! Vì sao a vì sao!!!!

2. Chương 03-04

Chương 3

Ta thừa nhận, ta cũng không phải đệ tử tốt, nhưng cũng không phải điển hình của một đệ tử hư

Ta cũng không đánh nhau, cũng không trốn học, cũng không sao chép bài tập, cũng không cùng nam sinh phát sinh quan hệ bừa bãi

Bởi vì ta có học võ, cho nên không ai dám cùng ta đánh nhau, bởi vì buổi tối ta chơi trò chơi suốt đêm, cho nên ngồi học là thời điểm rất tốt để ngủ, bởi vì không có ai cho ta mượn vở bài tập, cho nên ta khinh thường việc sao chép bài tập, bởi vì lão thầy giáo luôn giao bài tập về toán học khô khan, luôn khiến mọi người coi ta như một tiểu tử không nghe lời, cho nên sinh quan hệ

Không có nam nhân nào tới tìm ta vào cả cấp 2, cũng từ đó, ta

nói không với đi học, sao lại phải học ? Lãng phí thời gian, tiền bạc, ta tình nguyện đi làm cu li, đi làm công! Cha nói, người đi hỏi mẹ người đi, nằng gặt đầu đồng ý thì người có thể bỏ học.

Nói thật thì cha cũng chẳng phải phúc hậu gì, bởi mẹ ta đã chết hơn 4 năm, nàng còn có thể gật đầu đồng ý sao? Cha đã nói vậy, ta đành đi học tiếp trung học, đây chính là trách nhiệm của một người đàn ông phải chịu nỗi đau mất vợ !

Còn nỗi đau mất vợ? Vớ vẩn ! Vậy hàng đêm hẳn đem nữ nhân về nhà, chẳng lẽ chỉ cùng nhau đắp chung cái chăn nói chuyện phiếm sao? Nửa đêm, nữ nhân kia kêu la, thanh âm mặc dù kiều mị nhưng cũng đủ làm bay óc nhà ta, ta nghĩ rằng hàng xóm xung quanh rất muốn báo nguy, kiện hẳn cái tội “Làm việc trên giường gây ảnh hưởng tới chung quanh” chưa đủ, còn cái tội “Làm kích thích dục – vọng của một số cá thể gây ảnh hưởng tới sức khỏe của một số cá thể khác » (=_=_’).

Nhưng mà oán giận thì oán giận, Cha đối với ta luôn áp dụng cách thức giáo dục mềm mỏng, hết lần này tới lần khác kiên trì, ta nếu phản kháng lại thấy cũng có chút không phải, coi như chịu đựng thêm 3 năm nữa đi, để đến giờ, ta tự do !

Vì thế, ba năm học cấp ba, ta tiếp tục phát triển theo tinh thần bốn cái « cũng không », luôn hành động theo ý của mình, cho nên không một kẻ nào quản nổi ta, thi vào trường cao đẳng điểm ta hơi thiếu một chút, ta hy sinh quá nhiều, vốn tưởng rằng lần này cha sẽ hiểu ý, không đặt niềm hy vọng vào ta nữa! Nào ngờ hẳn càng ngày càng quá đà, đem ta ném vào trường học bổ túc..... Dựa vào đâu a ! Cái gì mà học bổ túc, chẳng lẽ đem một đồng sắt gỏi đi học bổ túc lại có thể biến thành xi măng cốt thép sao ?

Được rồi được rồi, hẳn có tiền lại ép buộc ta, ta đây đành nguyện ý bị ép buộc đi, mặc dù chính hẳn mới tốt nghiệp bậc tiểu học, thân là nữ nhi của hẳn lại nhất định phải tốt nghiệp đại học, thật sự rất không công bằng ! Muốn làm rạng rỡ tổ tông thì phải tốt nghiệp đại học sao? Học đại học rồi bị đuổi ra khỏi trường, như vậy cũng có thể tính làm rạng rỡ tổ tông sao? Học đại học rất có mặt mũi sao? Một cái mặt cân lên giá trị bao tiền a!

Oán giận, rất oán giận, học bổ túc ta bị buộc chân không cho trốn, cho nên ta đành bắt đắc dĩ chịu khổ thêm một năm, chưa từng nghĩ đến, bị cha ép buộc học bổ túc, không ngờ, trong tương lai vài năm tới, còn muốn ép buộc thêm một nam sinh tên Mộ Dung Cảnh khác, hơn nữa còn đem ta để ép buộc một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ, vô cùng thê lương.

Nếu không bước vào cuộc sống học bổ túc kia, cuộc sống của ta đã có một tình cảnh khác, một tình cảnh không có người « bạn tốt » Mộ Dung Cảnh, không có tình yêu, không có thâm mến, không có tam giác luyện, cũng không muốn ngừng mà không ngừng được tình – yêu

Như vậy ta, có lẽ nên thường xuyên ăn kẹo que, thả núi xe, dưới ánh mặt trời cười thoải mái không quan tâm tới ai, thoải mái đắc tưng Án Độ đi a, ai biết được (Ý nói chung là thoải mái làm việc gì mình thích)? Nhưng tình cảnh như vậy chắc chắn không thể xuất hiện, mà ta cũng như thế thành thật lại đi tiếp cận cái kẻ kia, sau đó tự nhiên lại phát hiện ra mình có yêu hận tình cừu với Mộ Dung Cảnh

Có một số người, trời sinh mang khí chất thiên chi kiêu tử (con trời), là tiêu điểm trong ánh mắt mọi người, Mộ Dung Cảnh chính là một người như thế, gia đình hẳn gia thế cực hoàn hảo, diện mạo đủ sức đánh gục bất cứ nữ sinh nào, sức quyến rũ kinh thiên động địa, cũng chính vì thế mà bản thân hẳn đã vô pháp vô thiên (không có phép tắc)! Bản thân hẳn đến học bổ túc, đó là vì hẳn so với tình nguyện cũng chỉ kém nhiệt tình hơn có vài phần.

Được rồi, có lẽ người này đến học bổ túc ở đây cũng là điển hình của việc chim sẻ biến thành phượng hoàng, cổ tích cô bé lọ lem. Nhưng mà ta dám thề trước tổ 100 nhân dân tệ đỏ rục : tuyệt đối không phải! Cho dù sau này ta lại nghĩ đối với việc chim sẻ thành phượng hoàng, cổ tích cô bé lọ lem, sao còn muốn biết bản thân cho dù có nguyện ý hay không ?, cũng phải xem hoàng tử có nguyện ý hay không a ! Nói không chừng hẳn lại là đồng tính luyện ái a, mà hoàng tử biết đâu lại thích chị của cô bé lọ lem !

Cho nên về chuyện tình trong tương lai, ai biết được !

Ta cảm thấy ta không nên làm thầy tướng số, nhìn xem ta không phải mệnh phạm cô tinh (mệnh tốt), đi đến đâu cũng không chịu gặp gỡ, giao lưu với ai, tuy rằng ta thực khinh thường việc phải cùng người khác thân quen, nhưng phải sống trong cảm giác bị xa lánh, quả thực cũng khó chịu lắm !

Bởi vì nhàm chán, ta không biết từ lúc nào bắt đầu chú ý đến hẳn – Mộ Dung Cảnh, hẳn có khí chất đặc biệt, sáng sủa như ánh mặt trời, vừa vui vẻ cùng hẳn ở chung, hơn nữa hẳn cũng là người duy nhất quan

tâm đến ta, những thứ xuất phát từ con người hắn, từ lúc nào đều rất thu hút ta, mà ta, cũng hỉ dám đứng xa xa nhìn hắn, có lẽ cũng thưởng thức vẻ đẹp của hắn chút chút, hoàn toàn là vì hắn quá thu hút, tác động đến ta a !

Ta cùng Mộ Dung Cảnh chính thức nâng quan hệ lên một bậc nữa là vào một buổi tan học, khi hoàng hôn đã bắt đầu, bình thường ta đều là người đầu tiên tiêu sái rời phòng học, ngày hôm đó ma xui quỷ khiến thế nào lại ngủ quên mất , không có biện pháp, tối hôm trước ta thức trắng để chơi game, hôm nay ngủ cả một ngày cũng là bình thường, ngày bình thường cho dù ngủ say thế nào, chuông tan học ta nhất định nghe được, ngày hôm đó không hiểu vì sao ta lại không nghe thấy, cho nên có thể coi tất cả những sự việc này đều là trùng hợp thôi.

Nửa ngủ nửa tỉnh,ta nghe loáng thoáng được tiếng cãi nhau, mà trong giấc mơ ta còn đang ra sức chơi game, kết quả là trò chơi càng ngày càng lộn xộn, rối tinh rối mù, tạp âm càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng làm cho đầu óc ta nhức liên hồi, thống khổ dị thường! Ra sức mở to mắt, lại bị tình hình trước mặt làm cho hoảng sợ

Một đám thanh niên lêu lổng trông lạ hoắc, cả một đám mắt đầy sát khí đông loạt nhìn về phía nam sinh đứng chính giữa, bước lại gần, miệng còn hùng hùng hổ hổ , mà nam sinh bị vây chặt đó, cũng chẳng phải ai xa lạ, người bạn duy nhất ta quen– Mộ Dung Cảnh!Tan học hắn không ngoan ngoãn về nhà, như thế nào lại cùng với đám người nhìn chằm chằm không phải người lương thiện này giao du

Không đúng!Không phải là cùng giao du, xem tư thế kia, đám người kia hình như là muốn đánh hội đồng

Ta ngồi bên này, trong lòng phỏng đoán còn chưa xong, ở bên kia, thanh niên đi đầu đã “khởi động”, chỉ thấy hắn dùng lực đẩy, Mộ Dung Cảnh đã theo đà lui về sau hai bước

Ta nghĩ còn chưa xong mà thân hình đã chạy tới đám người đó, tiện tay lấy mấy mảnh gỗ vụn từ bàn ghế ném,“Mộ Dung Cảnh, đứng tránh ra!” Ta vừa gào thét vừa hướng đám người kia mà ném

Không thể tin nổi lần đầu tiên ta diễn “Anh hùng cứu mỹ nhân” lại trong tình huống này,cứ như vậy, miệng thét, tay ném.

“Ngôn Tử Kỳ, không cần xen vào việc của người khác, người đi mau đi.” Bị ta đẩy ra Mộ Dung Cảnh có chút lo lắng, hắn đang sợ ta cũng bị liên lụy

Suy nghĩ trong đầu như vậy , đầu ta lại bắt đầu nóng lên (ý nói chị ý giận), nói như vậy càng khiến ta không thể buông tay mặc kệ hắn, từ trước tới nay, ta đi đến đâu đều phải nhận ánh mắt ghê lạnh từ mọi người, giống như ta trời sinh là một quái thai, vừa rồi ánh mắt Mộ Dung Cảnh lo lắng như vậy, lại làm cho ta không khỏi cảm thấy hạnh phúc : “Hôm nay nhàn rồi, việc này cứ để ta lo.”

“A,thằng nhóc đó bản lĩnh thật không nhỏ nha, có thể khiến con gái nhà người ta quyết tâm bảo vệ mình!” Tên nam sinh ban nãy suýt bị ta cho cái ghế vào đầu nói, mắt nhìn ta kỳ quái.

Ta hừ hừ,“Muốn đánh nhau đánh liền cho nhanh, đánh xong về nhà ăn cơm!” Đã lâu không đánh nhau ,hy vọng tay chân sẽ không gỉ sắt.

“Chết tiệt, Ngôn Tử Kỳ, người đừng gây thêm phiền phức nữa.”Mộ Dung Cảnh lay lay cánh tay ta, hỗn hển kêu.

“Muốn chết, ta chiều lòng.” Tên thanh niên đứng đầu có đôi chút lo sợ trước khí thế của ta, nhưng ngại mặt đàn em, đành lấy lại chút can đảm, đồng dục nói

Sau đó, một hồi đánh đấm, một bên sung sướng trước chiến thắng, một bên ngã trái đổ phải, thế trận cứ thế mà tiếp diễn, đương nhiên, sung sướng trước chiến thắng là bên ta, ngã trái đổ phải là đám người kia

Không ngờ được một người nhìn qua nho nhã thư sinh như Mộ Dung Cảnh, hóa ra cũng có thể đánh đấm quyền cước, trong đám người kia, hơn phân nửa bị hắn « dă » .Tuy nhiên, dù đánh thắng , nhưng trên mình của cả hai cũng không thiếu thương tích, mặt trời đã dần lặn mất, chỉ còn sót lại vài hạt nắng trong treo cuối cùng của hoàng hôn, hai người chúng ta nhìn đối phương bằng con mắt thương tình, cũng cùng lúc nhìn nhau cười.

“Ngôn Tử Kỳ, người không phải là nữ nhân, đánh đấm thật không thua gì nam nhân a »

“Ta thấy ngươi cũng rất liều mạng .”

“Đó là ta bảo vệ ngươi thôi!”

“Vớ vẩn, luôn là ta đi đánh người!”

“Nhìn ngươi thân thủ của ngươi, chắc có luyện qua võ.”

“Àn, có luyện vài năm.”

“Ngươi được đấy, tốt nhất không nên cùng ngươi kết thù! Đi thôi, mời ngươi uống bia, ăn thịt nướng.”

“Uống bia không thích, uống rượu tốt hơn nhiều!”

“Đi, đi uống rượu !”

Hai người cũng sải bước đi tới cuối đường, trên mặt đường in hằn hai cái bóng cao cao do ánh nắng chiếu vào, nhìn qua khung cảnh trông thật bình lặng.

Tình cảm chúng ta chỉ đơn giản

Sau này ta gắng hỏi hần mới biết, lý do của vụ đánh nhau này, cũng bởi vì một nữ sinh thích hần, liều mạng theo đuổi, mà nữ sinh đó lại là bạn gái của tên đứng đầu đám người kia

Dựa vào đâu a, chỉ vì một chuyện tình cảm nhỏ nhỏ như vậy lại biến thành chuyện đánh nhau kinh thiên động địa, thật quá là khoa trương !

Thật không ngờ, nam nhân cũng là kẻ hại nước a (trong câu Hồng nhan hoại thủy), rồi sau này, Mộ Dung Cảnh cũng trở thành hoại thủ của ta (kẻ phá hoại á)

Có lẽ vì ta sống trong cô độc đã lâu, cho nên nam nhân tên Mộ Dung Cảnh này dễ dàng xâm nhập vào cuộc sống của ta , chúng ta nhanh chóng trở thành bạn tốt, ta cùng hần đánh nhau, cùng hần trốn học, cùng hần bày trò nghịch phá, tất nhiên ta vẫn nhớ đến bốn cái nguyên tắc « Cũng không », nhưng ,từ khi chơi chung với hần, nguyên tắc của ta bị hần « đập nát » ba cái , mà cái thứ tư “Cũng không”, không lâu sau cũng bị hần « phá » luôn.

Ta cho đến giờ mới biết, một ngày của ta có nhiều cảm xúc như vậy, chính là nhờ người bạn tốt này, ta lại cũng giống như ở một thế giới khác, hai người bọn ta không tới quán bar, quang minh chính đại đi chơi, buổi tối giả vờ đóng làm người yêu đi học hỏi người ta cách hôn môi (=__=')....., học hỏi những chuyện đó, có khi còn làm theo, hai người chúng ta làm hoài không biết mệt

Nhưng việc ngoài ý muốn của ta là, dù rằng chúng ta luôn chơi cùng một lớp, nghịch phá ở một khối, nhưng thành tích học của Mộ Dung Cảnh vẫn rất ổn , mà ta dù có sao chép bài tập của hần, thành tích vẫn như cũ, rất kém, đây chính là nói lên sự khác nhau về IQ và sức mạnh của bọn ta a !

Hần cũng đã thử qua dạy thêm cho ta, nhưng chỉ được vài lần là hần đầu hàng ,“Ngôn Tử Kỳ, ta rất muốn bổ đôi đầu ngươi,nhìn xem bên trong có phải chứa toàn bã đậu! Hỏi ngươi đường vòng cung là cái gì , ngươi lại trả lời đường vòng cung là đường không thẳng!! Hỏi ngươi Khổng Tử là người nào, ngươi lại nói hần là một ông già!! Ta đương nhiên biết hần là ông già!.....”

Bị ta chọc tức thiếu chút nữa là học máu, hần buông tha cho ta, nói sẽ cố mà dạy nữa cho ta, hần nói nếu tình hình học thêm lại đi xuống, hần sẽ không thể không đi tự sát! Nhưng hần phải biết, tiếp tục để hần dạy thêm, mà ta học vẫn đi xuống, ta cũng không thể không đi tự sát!! Thật sự là may khi ta và hần có chung nhận thức a (Nhím : Với tình trạng của chị thì việc hai người cùng đi tự sát là cao lắm)

Thứ nhất là tại sao hần lại tự nguyện học ở đây, thứ hai là với sức học của hần thì học ở 1 trong 10 trường giỏi nhất nước cũng không thành vấn đề, nhưng ta cũng chưa bao giờ hỏi hần vì sao đối với trường học lại không thích, lại muốn đi học bổ túc, cũng cảm thấy với sức học của hần nên đi học ở trường học đàn hoàng, có thể có một ngày,không ngờ một ngày hần lại nói với ta, hần vì một nữ tử mình yêu thương mà chuyển đến đây học để được gần bên cô ấy.

Đây là lần đầu tiên ta nghe hắn nói về chuyện tình cảm của hắn, mà ta ở tuổi này, còn rất ngây thơ đối với chuyện tình cảm, ta không rõ hắn nói về cảm giác của hắn là như thế nào, chỉ nghĩ nữ nhân được hắn yêu thương nhiều như vậy hắn là rất xinh đẹp, ít nhất cũng không phải là ta!

Trong lòng ta là lạ, tựa như đang ôm một cây xương rồng, ta cố gắng nhớ lại bữa trưa có ăn thịt gà, liệu có phải ăn thêm cái gì linh tinh? Lại không hề biết cảm giác trong lòng ê ẩm, khó chịu đó lại được gọi là ghen tị.

Sau khi chia sẻ cho nhau về bí mật của mình, chúng ta cảm thấy càng thân thiết hơn. Những ngày bọn ta còn cãi nhau âm ỹ cũng nhanh chóng trôi qua, trong chớp mắt đã gần đến ngày thi vào trường cao đẳng.

Sau lần ôn thi cuối cùng, trường học nghỉ dạy cho học sinh về nhà, nhằm giảm bớt áp lực, mấy ngày đó, Mộ Dung Cảnh đến nhà ta mang theo bao nhiêu đĩa nhạc với phim ảnh, nói đó đều là phim hay, hấp dẫn, chúng ta xem suốt cả đêm.

Sau đó, tất nhiên chuyện xấu gì đến cũng sẽ đến, trong cái đồng đĩa lớn kia, không biết vì sao lại có một cái đĩa phim đen (phim « hành động » trên giường á), sau đó hiện trên màn hình 32 inch, lập tức những hình ảnh « đen » hiện lên trước mặt chúng ta.

Cứ như thế, chuyện gì đến cũng phải đến, sau khi hai chúng ta đỏ mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng « làm việc trên giường », đó cũng chính là lý do khiến hắn « phá » luôn cái quy tắc « cũng không » thứ tư của ta

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Học sinh thời nay thật là.....a!!!

Bọn ta vừa làm vừa nhìn mấy người đang « hoạt động » trên Tv, lúc này ta chỉ có duy nhất một suy nghĩ, TV quả nhiên là hữu ích, nó có thể giúp người ta lãnh hội được những chuyện tưởng như cực kỳ xa lạ (chuyện gì thì mọi người biết rồi)! Thậm chí còn rất sống động nữa là đằng khác (Nhím : Amen, cái chương 3,4 này thiết tình).

Đối với cái « chuyện đó ». . . . Không chỉ trên Tv miêu tả, mà còn nhờ hàng đêm cha ta cùng nữ nhân khác diễn cho ta xem, ta đối với mấy chuyện này cũng không xa lạ lắm. Có điều, dù sao lý thuyết vẫn là lý thuyết, nó chỉ có thể tồn tại trong tưởng tượng, mà tình huống của ta lúc này không giống trên Tv, mà là « thử nghiệm » thực tế luôn, có thể khiến một người khá rõ về vấn đề này (tất nhiên chỉ là trên lý thuyết) lại phải vừa làm vừa thắc mắc vấn đề – không ngờ cái chuyện này cũng không thật sự ghê tởm như ta tưởng !

Mộ Dung Cảnh chăm chú nhìn màn hình, phản ứng sinh học của hắn so với ta còn kịch liệt hơn, đầu tiên mặt hắn trắng bệch, sau đó chạy thật nhanh lại gần quan sát hình ảnh trên TV, quan sát một hồi, lại cùng nhìn thẳng vào mắt ta, mặt lập tức đỏ hồng, ta còn nghi ngờ không biết có phải mạch máu trên mặt hắn đều đã vỡ hết rồi không!

“Cái kia..... Từ này..... Ta ta.....Ta không biết nó sẽ thế nào, ta cảm thấy nó có chút khác biệt!” Mộ Dung Cảnh chân tay luống cuống, nhìn ta, cúi đầu giải thích.

“Hừ..... Hừ hừ! Mộ Dung Cảnh, người nói người chưa quen, chắn màn hình ngay lúc kịch tính. Người đừng có mà phá đám, tránh ra, ta muốn xem nó.” (ôi trời ơi, không hiểu nổi, chuyện kiểu gì vậy hả trời)

“..... Từ này, đây là phim nóng, người không thể nhìn!” Hắn vẫn đứng trước TV suy nghĩ cái gì đó, lúng túng giải thích. (Nhím : Nói cho các bác nào hiểu thì hiểu nhé : chỗ này là hai anh chị đang xem phim nóng, mới xem thôi, chưa có hành động, mấy cái lời trên của hai anh chị là..... nói trên TV a, anh chị ý chưa có làm)

Khi hắn nói những lời này liền khiến ta ngạc nhiên, giới lắm Mộ Dung Cảnh, người dám xem thường ta, tại sao người có thể thuê phim nóng mà ta thì không được xem, không có ai quy định phim nóng chỉ dành cho nam nhân a! Tại sao chỉ có nam nhân được xem nữ nhân khỏa thân mà nữ thì không được xem nữ?

“Người xem được thì ta cũng xem được, không lẽ người sợ ta xem xong bị kích thích rồi đem người ra ăn sao ?”

“Ta không.....Cái đó..... Đây.....,tại vì.....!Người muốn xem thì tùy người, có hậu quả gì người tự chịu, thực hoài nghi không biết người có phải nữ nhân không nữa!” Mộ Dung Cảnh trừng mắt liếc ta một cái, thở dài

bất lực không che màn hình nữa, có điều tuy rằng hấn thỏa hiệp, nhưng lại ra chỗ cách ta khá xa mà ngồi, hấn chậm rãi ngồi ra phía sau, so với ta vẫn còn lí trí hơn nhiều.

Dù vậy, trong cái phòng chỉ hơn 10 mét vuông này, cho dù ngồi ở xa, cũng không thoát khỏi sự khiêu khích đầy cảm dỗ từ bộ phim đen kìa, mà làm gì có thằng con trai bình thường nào thoát khỏi kích thích đến vậy? Cho nên Mộ Dung Cảnh làm vậy, cũng chỉ mang tính tượng trưng mà thôi.

Thiếu niên là đối tượng dễ bị kích thích nhất và cũng có khả năng kiềm chế kém nhất. Hai nam sinh cùng xem phim nóng còn có thể đả thương nhau, huống chi là một nam một nữ, nếu là một nữ nhân có vẻ rụt rè, thì chắc cũng không dám gọi xem phim này cùng với một nam nhân, nhưng vấn đề ở chỗ, ta với loại nữ nhân đó hoàn toàn không có điểm giống nhau! Bằng không Mộ Dung Cảnh cũng chẳng hoài nghi giới tính của ta hết lần này tới lần khác!

Vì thế, bị hai con người trong TV chăm ngồi dục hỏa kích thích, ta quay sang Mộ Dung Cảnh, hảo sảng nói: “Mộ Dung, chúng ta làm đi.” Nói ra những lời này, tâm tình đột nhiên trở nên cổ quái, giống như loại ý nghĩ muốn cùng hấn làm “chuyện đó” sớm đã xuất hiện trong đầu ta, nói tự nhiên giống như hai chúng ta đã làm quá quen, không phải lần đầu.

Chẳng lẽ trong lòng ta, sớm đã có ý nghĩ muốn cùng hấn phát sinh quan hệ? Nhưng tại sao lại thế? Chúng ta là bạn tốt mà? Đã là bạn tốt mà có thể có ý nghĩ muốn cùng đối phương “lên giường” sao? Cái này thật sự rất kì lạ nha.

Vì thế, đối với một kẻ ngây thơ về « chuyện đó », câu nói thản nhiên vừa rồi của ta lại khiến hấn sảng khoái vô cùng, thực ra lời nói của ta là không có suy nghĩ, nhưng hấn cũng không phụ “trách nhiệm” của mình, bắt đầu “hành động”.

Không có cô gái nào xuân sắc không phai tàn, không có lãng mạn ôn nhu nào sẽ còn mãi, quan trọng chính là do con người chúng ta, mà trong lòng ta lại đang suy nghĩ, “Lần đầu tiên của ta dành cho nam nhân trước mặt này”

Mở đầu là tốt đẹp, vượt ve là tuyệt vời, quá trình cũng ngày một ác liệt!! Đúng vậy, hai người “hoạt động” một hồi cũng tự thấy có muốn dừng cũng không dừng nổi!

Khi hai bàn tay hấn thi nhau môn trớn, vượt ve trên cơ thể non mịn của ta, ta lập tức đỏ mặt! Từ nhỏ, mỗi khi nhìn thấy người ta đỏ mặt, ta đều thấy rất ngạc nhiên, nghĩ rằng đó là một hiện tượng kì bí, bởi vì ta chưa từng đỏ mặt bao giờ! Cha ta đối với suy nghĩ này của ta chỉ nhận xét: Quái thai! Mà lúc này, chỉ vì hai bàn tay thô ráp của Mộ Dung Cảnh, khuôn mặt luôn không có trạng thái biểu cảm của ta lại đỏ ửng lên, cảm giác thật sự ngạc nhiên.

Ta cứ nghĩ đến cảm giác khi hấn tiến vào cơ thể ta, sau đó kéo dài, đạt đến khoái cảm tột đỉnh mới cho ra, có thể thấy thật sự rất tuyệt. Thế nhưng sự thật thường tàn khốc đang lúc mọi chuyện diễn biến đến cao trào, Mộ Dung Cảnh thở gấp gấp chuẩn bị tiến vào cơ thể ta, ta lại đột nhiên ngừng rên.

Không phải ta lâm trận lùi bước a, mà vì đột nhiên nhớ đến câu cửa miệng của cha: “Chuyện đó” có thể làm, bao cao su nhất định phải mang!

Cho nên ta kiên quyết yêu cầu Mộ Dung Cảnh đứng dậy, chờ ta đi tìm bao cao su! Cứ nghĩ rằng cha ta thường xuyên mang nữ nhân về nhà, trong phòng của hấn hẳn có rất nhiều bao cao su, nhưng ta tìm cả nửa ngày, tìm cả giường, hộc bàn... cũng chẳng tìm nổi một cái! Trong lòng căm giận vô cùng, dựa vào đầu a, cha, ơi thật là quá đáng, đến bao cao su cũng dùng hết sạch sẽ, loại hành vi này của người cho thấy nữ nhân bốn phương người đều thường thức qua, số lượng quả không nhỏ nha!

Bao cao su không tìm được, Mộ Dung Cảnh cũng bắt đầu cảm thấy nóng hết ruột gan, chân tay bắt đầu luống cuống, “Từ này, có lẽ hơi đau một chút, người kiên nhẫn một chút.” Tiến thẳng về phía trước, sắc mặt có đôi chút hồi hộp, nhưng hấn cũng không quên an ủi ta một chút

“Cái gì mà đau một chút, so với gãy xương sườn cũng không kém nha, là nam nhân thì hiểu sao được!” Đau làm ta bắt đầu phát ngôn thô bạo, chết tiệt, thật sự đau muốn chết mà

“Tê.....” Tuy rằng trong lòng đã có sự chuẩn bị, nhưng cái cảm giác bị xé toạc đi lớp bảo vệ của người con gái khiến ta đau không khỏi kêu lên.

Vừa làm vừa quan sát trên TV, chỉ thấy hai cô gái trên màn hình quần lấy nhau, hai người đó thực hành có vẻ cũng không khác quan hệ nam- nữ cho lắm. Có điều, lúc này bộ phận nam tính của hắn – Mộ Dung Cảnh đã có vẻ “gia tăng diện tích” trong cơ thể ta, điều này khiến ta rất cao hứng a. (Hơ hơ, hình như hai người này xem phim nữ – nữ chứ không phải quan hệ nam- nữ a)

Vừa nghe ta kêu đau, cả người hắn bỗng run lên, nằm úp bất động trên người ta

Ta ngậy người một chút, khẽ đẩy người hắn ra, “ Người sao vậy, ta thực ra cũng không quá đau.”

Mộ Dung Cảnh thở hổn hển nửa ngày, mới sâu kín nói: “Ta bắn!”

“.....”

Ta không biết phải oán giận hắn cái gì, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của hắn, cũng là chưa có kinh nghiệm giữ được lâu a, vừa nghĩ đến đó là lại thấy tức a! Ta còn chưa hết đau, mà hắn đã vội vàng muốn cho xong rồi, thật sự là không công bằng mà, chẳng lẽ “ chuyện đó” là như thế này sao? Nữ nhân được hưởng sự khoái hoạt từ nam nhân so với ta còn xa lắm? Nhìn mà xem, nữ nhân trên TV kia còn đang rên la vì thích kia kia! (Nhím : nói thật, mấy cái này, nếu nói thẳng ra thì thô tục kinh khủng, nên mấy câu từ này ai hiểu thì hiểu, không thì hiểu nôm na là hai người làm việc, sau này hỏi chồng sẽ biết, mà nếu muốn biết sớm thì đọc ecchi, vậy nha)

Ta đột nhiên tỉnh ngộ, những gì trong tiểu thuyết viết, thật ra chỉ để gạt người, ta chẳng thấy được ánh sáng lấp lánh từ mắt đối phương, cũng không cảm nhận được cái gì mà tẩy trần linh hồn tội lỗi, càng không khiến ta cảm thấy khoái cảm chút nào, tất cả đối với ta lúc này, đều là lừa gạt hết!!

Lần đầu tiên của một người lẽ ra đó phải là hoài niệm không phai, mà lần đầu tiên của ta thật sự là đáng chê cười, có thể coi là kém nhất trong bách khoa toàn thư về “ chuyện đó” !

Có điều khi Mộ Dung Cảnh nói một câu liền khiến mọi uất ức trong đầu ta lúc này tan thành bọt nước, hắn nói: “Từ nay, ta sẽ đối xử với ngươi thật tốt, vĩnh viễn.”

Chỉ vì một câu nói thơ ca đến cực điểm, “sến” đến cực điểm lại đem ta từ đáy vực thất vọng đến thiên đường hạnh phúc, đau khổ giây phút, không thể chết già!

Những lời này, theo thời gian vài năm sau, đã chứng minh, hắn – Mộ Dung Cảnh là một kẻ siêu cấp lừa đảo, khoác lác

Cho dù là ở qua rất nhiều rất nhiều năm sau, những lời này cứ như chiếc vòng quanh quẩn bên ta, gắt gao đem ta chế trụ không buông tha, mà ta cũng vì những lời đó mà làm bao chuyện ngu ngốc, làm trò cười cho thiên hạ, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi

Cho dù ta hoàn toàn có khả năng từ bỏ cái vòng luẩn quẩn ấy nhưng ta vẫn biết mình không nỡ, ta vẫn rất luyến tiếc mối tình đó, lòng ta cứ cắn rứt không thể phân biệt rõ ràng.

Nhưng ở cái thời điểm ấy, ta còn chưa lớn, còn chưa biết cái cảm giác bị bỏ rơi, phản bội trong tình yêu, vẫn chỉ là một nữ sinh đơn thuần như tờ giấy trắng, nên câu nói kia của hắn, trăm phần trăm ta tin

Chỉ đến khi, vào ngày hè năm đó, hắn vẫn thường xuyên ở bên cạnh ta, mang đến cho ta rất nhiều cảm xúc, làm cho ta lúc nào cũng cảm thấy hạnh phúc, không lúc nào cảm thấy mình đang quá chìm đắm trong thứ tình cảm này! Đúng vậy, ta ngây ngốc rồi cuộc cũng có lúc thông suốt, cuối cùng ta cũng biết cảm giác trong lòng ta gọi là gì, chính là tình yêu nha! Nghe thật ngọt ngào.

Ta lại càng kinh ngạc hơn, không ngờ rằng khi ta yêu lại có thể si tình như vậy, ngu ngốc như vậy, sến như vậy... !

Sau này khi đã sáng suốt hơn, thông minh hơn, mỗi khi nhớ lại khoảng thời gian ngày xưa, ta lại nổi da gà. Đó là ta sao? Đó giống một nữ nhân điên dở xa lạ hơn

Sau đó, Mộ Dung Cảnh nói hắn muốn đi học ở trường học, ta chúc mừng hắn, làm cho hắn vui vẻ, bởi hắn uống rượu, cùng hắn nửa đêm đi chơi với các bạn hữu khác của hắn, sau đó ta về nhà khóc muốn kinh thiên động địa, khiến cha ta và nữ nhân kia đang làm nửa chừng phải “thu binh”, quần áo còn chưa kịp mặc, tất tả chạy sang phòng ta hỏi xem có phải nhà có cướp?

Ta nói với nhà không có cướp chỉ có kẻ cắp đã trộm đi tâm của ta! Chẳng lẽ không phải sao, tâm tư của ta đã trao trọn cho hấn – mối tình đầu

Cha ta nói :“Bảo bối, thất tình không phải chuyện đáng xấu hổ, đáng xấu hổ là thất tình lại không dám thừa nhận !! Ngoan, ngủ một giấc ngày mai tình lại là có thể tiếp tục đi “cưa” trai” (Nhím : Bố dạy con kiểu gì vậy hả trời?)

Ngày hôm sau ta tỉnh ngủ, lại khóc trời sập đất nứt, ta nói cha, người lừa gạt ta, ta chỉ muốn đi “cưa” Mộ Dung Cảnh, không muốn đi “cưa” thằng khác! Ta nói : “ Cha, có bao nhiêu khuyết điểm người di truyền cho ta hết, vì sao ưu điểm duy nhất lại không truyền cho ta!” (Nhím : Chết cười với hai bố con nhà này)

Lão ba nói ta vẫn có một ưu điểm, chỉ là ta chưa tìm ra mà thôi!

Ta nói ưu điểm của cha chính là ích kỷ, tuyệt tình, không chịu suy nghĩ gì hết ! Là mẹ nói cho ta biết !

Lúc nghe ta nói những lời này, Cha ta trầm mặc. Cha dùng một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng ta, sau đó không nói gì nữa

Lớn như vậy, lần đầu tiên ta mới phát hiện ra, cha ta thật sự rất ôn nhu, nhưng cũng chỉ là một chút thôi, ta cũng không nghĩ nhiều đến chuyện đó, vì lúc này, ta khóc một muốn chết.

Cha ta nói: “ Bảo bối người còn nhỏ, mấy loại tình cảm này, tốt nhất cứ chậm rãi mà lĩnh ngộ, dần dần sẽ rõ”

Nhưng ta thật sự không muốn vậy a, ta là người nhanh nhẹn! Cho nên ta sẽ không chậm rãi, cũng không lĩnh ngộ, ta chỉ mãi nhìn hấn, nhìn hấn ngày càng rực sáng như ánh dương, nhìn hấn theo đuổi người con gái hấn yêu thương, nhìn hấn vui vẻ trên giảng đường đại học, vinh quang toả sáng, thỏa mãn ước nguyện của bản thân.

Ta không thể quên ngày hấn đính hôn, hấn đẹp như ánh mặt trời, tao nhã, tay trái dắt vợ tương lai, tay phải vẫy ta lại gần, ngay lập tức giới thiệu:“Đây là người ta yêu, Tử Linh, đây là bạn thân của ta, Tử Kỳ!”

Người yêu cùng bạn thân, quả nhiên là không kém cũng chẳng hơn!

Cho dù hấn nắm tay ta đến phát đau, cho dù hấn ở cạnh ta như vậy, nhưng đối với thực tại giờ đây, ta và hấn, cách xa nhau hơn bao giờ hết

Như tiếng máy bay bay lên trời mang theo tiếng rít từ không khí, lời nói đó cứ quanh quẩn bên tai ta, sau những lần hoan ái, hấn đều nói:“Tử này,ta sẽ đối xử với người thật tốt, vĩnh viễn.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Rõ ràng là hài văn nha, tại sao đến đây lại ra bi tình, tâm hồn ta đúng là u ám

Nhím nói lên nhận xét : Chết tiệt, cứ cha nào làm khổ nữ chính, khiến nữ chính buồn ta đều hận

3. Chương 05-06

Chương 6

Nhanh chóng ăn luôn cả quả táo trên bàn, ta nha nhện đặt bát cơm lên bàn, vỗ bàn một cái, hai tay chống đỡ bàn, đứng từ trên cao nhìn xuống Tiêu Quân, tư thế như vậy, thoạt nhìn có vẻ rất khí thế nha

“Tiêu Quân người khinh thường người khác quá đáng, người cũng đừng lấy việc này thử ta, ta không phải người xem thường người, vài năm gần đây quả thật trong lòng ta cảm thấy rất thoải mái, trong lòng ta

cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, không cần ai tới nhắc nhở. Ta cũng rất muốn vứt bỏ tình cảm mình dành cho Mộ Dung Cảnh, kia dù sao cũng là chuyện khi ta còn quá trẻ, mọi thứ sớm đã qua đi, hắn hiện tại đi hay ở, liên quan gì đến ta, còn chưa kể đến hắn đã có vợ, ta chưa diên mà đi quan tâm tới hắn! Tiêu Quân, người đối xử với ta tốt như vậy, ta rất cảm kích, ngay cả trong lương tâm ta cũng biết người rất tốt với ta, người rất toàn tâm toàn ý với ta, không cần ta đến đáp gì? Khi đó ba ta mất, người cho ta việc làm, giúp đỡ ta, ta quả thực luôn coi người là thần tượng, một lòng sùng bái người, những gì người nói, ta tuyệt đối không hề quên, người nói « Ngôn Tử, người không cần cảm kích ta, ta vì coi trọng người nên mới tận tâm hỗ trợ.”

Ta hít một hơi thật sâu, nhanh tay cầm lấy cốc thủy tinh bên cạnh, uống một hơi hết nước bên trong lấy thêm can đảm, tiếp tục nói: “Người ngay từ đầu đã thích bắt nạt ta, ta có nói cái gì sao? Sau lại còn theo người, ta Ngôn Tử Kỳ không phải là một nữ nhân bừa bãi, lại không muốn yêu thêm lần nữa, mấy năm nay ta theo người, tuyệt đối trước sau không hề yêu thích ai nữa, cho nên người không cần lấy Mộ Dung Cảnh ra để thử ta.”

Chờ đấy Tiêu Quân, chỉ hai ba câu nói của người mà ta đã có thể bạo lên như vậy, có điều rống lên như vậy, tuy cổ họng đau nhưng ít nhất tâm tình thấy rất thoải mái, ta không phải sợ hắn lấy Mộ Dung Cảnh ra làm cớ, mà là chịu không nổi khi Tiêu Quân nhắc tới Mộ Dung Cảnh, lời nói của hắn như khiến ta phải nhớ lại chuyện xưa, khiến ta bứt rứt không yên nổi

Tiêu Quân cũng đã sớm buông bát cơm, lẳng lặng nghe ta nói, lặng im một chút sau đó mới nở nụ cười hắc hắc: “Những lời hôm nay của người, ta sẽ nhớ kỹ! Tuy rằng người không muốn hỏi, nhưng ta vẫn muốn nói, Mộ Dung Cảnh trở về là vì được điều động công tác, hơn nữa, hắn ly hôn.”

Hắn ly hôn !! Bỗng nhiên giống như có một tia sét đánh qua đầu ta....., nam nhân ngu ngốc kia ly hôn sao? Ta nháy mắt ngả xuống ghế, nhìn Tiêu Quân chăm chăm, thật không ngờ, những lời hắn nói còn có thể đáng sợ như vậy, nếu hắn nói hôm nay là ngày tận thế, chắc ta cũng tin không dám nghi ngờ.

“Tiêu Quân người..... Người vì sao muốn ta chú ý hắn?” Nam nhân này quả nhiên rất rảnh rỗi, những việc một ngày hắn cần phải làm còn chưa đủ bận hay sao, vậy mà vẫn có thời gian để ý mấy việc này, hơn nữa, Tiêu Quân hình như nắm rất rõ Mộ Dung Cảnh!

Chỉ thấy hắn đứng dậy, đi đến phía sau ta, nhắc hông ta, ôm vào trong lòng, thấp giọng nói bên tai ta: “Những chuyện gì có liên quan đến người, ta đều để ý.” Nói xong còn không quên dùng đầu lưỡi liếm vành tai ta, nháy mắt kích thích ngọn lửa trong ta!

Hắn đây là đang nói lời tâm tình sao? Ta phát nghĩ.

Đang lúc ta không biết phải đối mặt với hắn thế nào thì điện thoại vang, hắn vớ lấy điện thoại, chỉ nghe hắn « ân » vài tiếng, sau đó dập máy, “Có chút việc cần đi xử lý, có chuyện gì cứ gọi điện cho ta”

“Ân.” Ta cứng ngắc gật đầu, cảm thấy vừa rồi bọn ta nói chuyện nhưng giống cãi nhau hơn, vậy mà thái độ của hắn giống như không có chuyện gì xảy ra vậy?

Nhìn hắn rời đi, tùy tay với lấy áo khoác trên ghế sofa, đột nhiên xoay người nhìn ta, có điểm do dự nói: “Ngôn Tử, những lời nói khi đó, người để ý sao?”

Ta sửng sốt một chút, mới phản ứng lại, hắn đang nói cái gì vậy, theo bản năng lắc đầu, ở bên hơn nhiều năm như vậy, ta nghĩ hắn sẽ không để ý, kỳ thật ta cũng không xác định.

Bây giờ, cchir còn mình ta trong nhà, ta lại tiếp tục ngồi như con ngốc

Hắn nnd, Mộ Dung Cảnh cư nhiên về nước! Nhưng lại ly hôn!! Tin tức như vậy, tâm không còn bình yên nữa mà nhảy dựng lên, ta lại suy nghĩ đến Tiêu Quân, hắn trước khi rời đi còn liếc ta một cái, trong mắt hắn toàn là băng giá, lạnh lùng

Càng nghĩ càng ủy khuất, càng nghĩ càng giận hơn, “Bùm bùm.....” Một bàn ăn đầy mỹ vị ngon lành đã bị ta cho thành rác rưởi

“Mẹ nó, lão nương ta không thể sống yên bình được sao!”

Đến quán bar khi thời gian mở cửa còn chưa tới, tất cả mọi người mới đang bắt đầu dọn hàng, ta vừa vào cửa, liền bị quản lí cùng bồi bàn túm chặt tay, lôi kéo ta không chịu buông tay, hai mắt rưng rưng, ủy khuất đối ta oán giận:“Lão bản nương người định tính sao, hôm qua buoir chiều có cuộc điện thoại dành cho người, là cuộc gọi của người kia!”

“ Cuộc gọi của người kia?”Cuộc gọi dành cho ta, quả nhiên là nói chuyện với người ấy thì tâm tư sẽ thật bất lương nha, hần căn bản chính là khắc tinh của ta

“Đúng vậy, ta gọi điện cho người mà người tắt máy a.”

“.....” Quả nhiên là trong truyền thuyết nói vương là những người giỏi, thực bội phục ai chịu đựng nổi tên này, cứ nhiên mỗi ngày có thể bày ra mấy cái trò « sồn da gà » này!

“Có rầm mau phóng,nói vào trọng điểm!” Ta chà xát cánh tay đang nổi da gà, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi hần.

“Nga nga, hai ca sĩ được tuyển đều đã đến để phỏng vấn , ngay tại bên kia, người đi nhìn xem đi!” Đàm Lượng chỉ tay sang bên kia vũ đài, nói với ta.

“Đợi chút..... Dựa vào đâu a, không được túm tay áo ta, chưa thấy qua một kẻ nào « hai nửa » : như người!” Ta bỏ tay hần ra,“ Phỏng vấn không phải là người phụ trách sao?” Vừa nghe đến mấy thứ liên quan đến âm nhạc, ta liền phiền chán, đã vậy còn bảo ta đi xem phỏng vấn, kết quả hoàn toàn có thể tưởng tượng mà, không chừng sẽ chẳng ai đạt yêu cầu của ta, tốt nhất là đừng nói với ta về âm nhạc

“ Quản lí là phải quản lí tất cả mọi việc, đâu phải nói chia là chia được, chúng ta phải cùng nhau phỏng vấn thì mới tìm được người thích hợp, lão bản nương không đi cùng, nhờ may ta chọn người không thích hợp, ngày mai biểu diễn ai cho ai xem a, muốn ta đi xướng tam ca sao!?”

“.....” Tiếp tục trừng mắt, nhếch nhếch khóe miệng:“Dựa vào đâu a..... Người nha đi xướng tam ca cũng không bằng ta đi xướng hai con hổ!”

“Ấn, lão bản nương muốn xướng mấy con hổ cũng được, hần là cũng thực không sai, nhưng là người vừa muốn chế rượu, vừa muốn ca hát, thật sự rất vất vả a , tốt nhất cứ để ta xướng tam ca đi, ta.....”

“Câm miệng cho ta! Người ở đâu? Mang ta đi qua,đưa ta đến đó, sau đó người đừng có đi theo ta nữa!” Nếu hần không biến đi, ta sớm muộn cũng bị hần chọc cho tức chết

Đến phỏng vấn cũng không nhiều lắm, có ba tiểu cô nương, tiểu tử bộ dạng còn non nớt, diễn tấu đứng lên, là dàn nhạc nghiệp dư nên diễn cũng ra khuôn ra nhạc, nhưng khi đội đầu tiên xướng âm cao, ta trên mặt hiện đầy vẻ bẽ tắc

Tuổi chênh lệch quả nhiên gu âm nhạc cũng khác, không phải là ta không chú ý, ta đã muốn xuất ra 200% lực chú ý, còn cố hết sức nghe bọn họ xướng nhạc, nửa ngày sau, trừ việc màng nhĩ cứ ong ong,nhức hết cả đầu, còn lại ta thật sự nghe không nổi cái gì nữa

“Các người đều là đang xướng nhạc sao?” Ta vỗ vỗ lỗ tai hỏi, tuy rằng cực độ không ủng hộ, nhưng cũng khó mà nói cái gì, dù sao cũng chỉ là mấy đứa trẻ con, cũng không nên phê bình quá đáng, dù có loại thì cũng chỉ nên góp ý vài lời nhẹ nhàng.

Nhìn thấy bọn họ đồng thời gật đầu, ta thở dài, quên đi, xem ra việc phỏng vấn hoàn toàn không hợp với ta, chỉ có thể dùng phương pháp của chính mình.

“Các bạn xướng cho tôi nghe một ca khúc trữ tình đi, tôi muốn chậm , càng chậm càng tốt!” Vỗ vỗ tay, ta cười, ra yêu cầu cho bọn họ, nhìn bọn họ biểu tình ngây ngốc, đột nhiên cảm thấy màng nhĩ không còn đau nữa!

Tiểu Cẩn đi tới mang đồ uống cho ta, nhỏ giọng nói:“Ngôn Tử người mà cũng đi khi dễ trẻ con?”

Ta liếc mắt một cái xem thường,“Đi đi, mắt người để đi đâu mà bảo ta khi dễ bọn họ, từ đầu cho tới cuối là bọn họ khi dễ lỗ tai ta!”

“Vậy thử xem đội thứ hai đi.” Hần hảo tâm nhắc nhở ta, xem ra trong mắt mọi người, ta đúng là mù âm nhạc, thế nên bọn họ cũng chẳng ai thèm chấp ta!

“Ân, ít nhất nghe qua không làm cho ta cảm giác quá mức thống khổ.” Ta gật đầu.

“Cần nhắc tiêu chuẩn của người thật quá là quái dị.” Tiểu Cẩn mắt trợn trắng.

Quả nhiên đội thứ hai tên Sky có chủ xướng giọng rất cao, xướng cao cũng khiến ta thâm lòng, đầu năm nay, những người có thể xướng được như hần quả thật rất ít!

Cho nên rất nhanh ta liền đồng ý cho họ ngày mai tới diễn.

Tiểu Cẩn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta:“ Người ta tuyển là tuyển nhạc sôi động, người cư nhiên lại chọn kẻ xướng nhạc trữ tình, thật không biết nên nói người ngớ ngẩn hay là lạc loài đây!”

“ Người đúng là không biết gì, chỉ biết thích các thiếu gia công tử thôi!” Ta vỗ vỗ mặt hần, cười gian tà trên chọc.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tiểu Cẩn mặt đỏ bừng, dậm chân“Ngôn tử, người không được nói lung tung!”

“ Có người then quá hóa giận rồi a!”

“ Ta không biết, người khi dễ ta ! Chán ghét.....” Tiểu thí hài dậm chân,chạy về quầy bar , cũng không quên liếc ta một cái ớn lạnh.

Ai, người trẻ tuổi rất dễ kích động, khi dễ người trẻ tuổi cảm giác rất thích nha!

Sau một ngày buồn bực như vậy, giờ mới cảm thấy được giải tỏa chút chút, hoàn cảnh sinh hoạt hiện tại của ta, đúng như Tử Phàm nói “ không có chút tư vị gì hết” Chỉ thỉnh thoảng trên bọn họ may ra mới mang lại chút tư vị cho ta

Đến khoảng 10h, trong quán bắt đầu náo nhiệt lên, nhìn cửa không ngừng bị mở ra, nhìn từng đám thân ảnh đủ màu bước vào, trông họ thật giống rmb (tiền) đủ mệnh giá của ta (Nhím : ==’), ở trước mặt ta đi qua đi lại, loại cảm giác này thật sự quá sung sướng.

Vài năm trước, cha ta đột nhiên qua đời, quán bar lớn như vậy, đột nhiên toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên người ta, đối với việc gì ta cũng không hiểu, cái loại cảm giác lúc ấy thật sự bất lực.

Bà ngoại mỉm cười cổ vũ nói “ Tử Kỳ, người nhất định sẽ làm được!”

Nhưng đối với mấy việc này, ta căn bản vẫn không làm nổi, từ nhỏ đến lớn, cha chỉ dạy cho ta cách xài tiền, hần nói chỉ cần hần kiếm tiền là đủ! Chỉ cần có ai muốn giữ quán, hần lập tức sẽ nhượng lại ngay

Ta lúc đó còn chưa thực sự trưởng thành mà đã phải gánh vác, như vậy có phần quá sức? Tiêu Quân tuy rằng giúp ta rất nhiều, nhưng hần giúp cũng có mục đích cả, hần theo đuổi ta, sờ soạng ta, đến khi quán bar đóng cửa, mới kéo ta đi, có lẽ thất bại của ta chính là chịu thua hần quá sớm, đối lại hần cũng dạy ta rất nhiều điều.

Nhớ lại mấy năm nay, theo Tiêu Quân học hỏi không ít thứ, ví dụ như phải kinh doanh quán bar thế nào, ví dụ làm sao để có thể sống cùng nhau, ví dụ như làm thế nào để đùa giỡn người khác, làm thế nào để nhanh chóng trở thành phu nhân Tiêu lão Đại, cùng với khinh bỉ tình yêu là thế nào, đối với “Tình yêu” Tiêu Quân đánh giá như sau : Tình yêu chính là tác dụng phụ của thuốc phiện, dây dưa là “Thích”, yêu càng nhiều là “Thắm”, loại này khiến con người ta nhu nhược, không thể nào dứt khỏi dù biết nó nguy hiểm

Ngẫm lại cũng đúng, ta chỉ vì một thứ tình cảm đơn phương, mà phải dày vò bản thân vài năm, kết quả là ngoài thống khổ ra, không có bất cứ lợi ích nào, “ yêu” chính là tự chui vào bẫy, khi yêu thì ngọt ngào, đến lúc chán thì vứt đi, ta cũng không tin, làm gì có thứ tình yêu bất tử?!

“Vì sao nó trở về đến hai giờ, Ngôn Tử, theo người là vì sao?” Triệu Thiên ghé vào quầy bar nói liên miên cần nhẫn, tươi cười vẫn như cũ thực tâm – đáng, mỗi lần nhìn đến hần cười như vậy, cảm giác giống như đang bị lãng – nhục vậy, đừng nghĩ sai lệch, không cần đến cảm giác mà ngay cả mặt hần cũng hiện ra hai chữ đó rồi

“Cái gì vì sao? Người nói cái gì ta không hiểu?” Ta hỏi hần.

“Ngôn Tử , ta nói lâu như vậy, ngươi ngay cả một câu cũng không cho vào tai, thật khiến ta rất buồn nha!”
Tiểu thái tử vỗ vỗ cái bàn, thanh âm tràn ngập ủy khuất.

Ta mắt tròn trắng, ngươi Triệu Thiên ở trong mắt ta từ khi nào lại tự cho mình là một thứ vô hình chứ, không phải ngày hôm qua ta vừa hôn hấn một cái đó sao, thật đúng là thay đổi quá nhanh mà? Hừ, cứ làm như ủy khuất lắm không bằng! Nghĩ đến đây, ta nhin không được, quay sang liếc Tiểu Cẩn một cái xem thường, ngươi nha có giỏi thì ra đây cùng tỷ tỷ nói chuyện, đừng đứng phía sau như rùa rụt cổ thế, hiện tại đầu năm nay, ngươi đã qua cái tuổi ngây thơ rồi nha!

Hít một hơi thật sâu, ta cố nặn ra một nụ cười đầy dối trá dành cho tiểu tổ tông, “Vậy ngươi nói tiếp một lần, vừa rồi ta mãi suy nghĩ không chú ý nghe.”

“Àn, đây là một câu hỏi cân não, một máy bay chạy bằng năng lượng mặt trời, theo a bay đến b , hết 1 giờ, trở về từ b đến a, lại hết 2 giờ, vì sao nó bay trở về đi muộn hai giờ đâu?” Triệu thiên cười đến thực sáng lạn.

Tiểu hài tử thật đúng là ngốc, lớn dùng như vậy mà vẫn còn chơi mấy trò cân não của trẻ con! Mồ hôi lạnh....., , có điều, lấy mấy câu hỏi cân não này đi tán gái, cũng là rất mới mẻ , xem ra đây cũng là một sáng kiến!

Đem rượu vừa điều chế ra đổ vào ly, ta suy tư một chút: “Chẳng lẽ khi nó bay từ a đến b là thời điểm có mặt trời, lúc đi từ b đến a là lúc không có mặt trời!”

“Phốc.....” Người cười ta cư nhiên lại là Tiểu Cẩn, thấy ta quay lại nhìn, hần cũng lĩnh đi mất

“Cười gì, ngươi có biết đáp án?”

Triệu thái tử cũng vui vẻ ha ha cười: “Ngôn Tử ngươi thật tài tình, năng lượng mặt trời làm cho ngươi nghĩ ra đáp án đó, đáp án này mặc dù có liên quan tới khoa học hàm lượng, nhưng là không đúng!”

Ta mắt tròn trắng, “Không chơi, các ngươi nói đáp án đi!” Thối tiểu quỷ, đùa với ai không đùa lại đi đùa với tỷ tỷ

“Ha ha, đó là bởi vì tư thế bay của nó cải tiến, thời điểm bay đi là lúc mặt trời trên đỉnh, hai cánh phi cơ đều nhận được ánh mặt trời, bay nhanh hơn, bay trở về là lúc mặt trời nằm lưng chừng, chỉ có một bên cánh phi cơ nhận được ánh mặt trời, cái còn lại bị che mất nên bay chậm hơn!” Tiểu thái tử giải thích xong, bàn thân hần cười đến bò cả ra bàn.

Trong đầu ta nghĩ những ý nghĩ gian ác! Ngươi nha không nên tên là Triệu Thiên, phải tên là Triệu Thiên Lôi!!!

“Vừa rồi vốn định đi “Lam Đều” (quán bar đối diện quán bar của chị Kỳ á) , bên kia cư nhiên ngừng kinh doanh một ngày.” Ngồi đối diện quầy bar là hai vị khách đang ngồi nói chuyện, vốn là đang nói chuyện linh tinh, ta cũng không chú ý lắm, chỉ khi nghe đến “Lam Đều”. Khi, ta thật sự hoảng sợ, đó không phải là một trong các quán bar của Tiêu Quân sao?

Đang muốn hỏi lí do, chợt nghe người còn lại nói: “Ngươi có biết vì sao ngừng kinh doanh không?”

“Hình như là người có lai lịch không nhỏ gây náo loạn, vừa vặn Tiêu lão Đại ở đây, người nợ mượn rượu làm càn, giống như đem Tiêu lão Đại ra đùa giỡn.”

Ta vừa nghe xong, chén rượu “Oành” một tiếng, vỡ tan tác.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Rất thích mấy câu hỏi cân não như vậy a, thích thâm lặng, nhưng mà giờ thì sở thích mới trỗi dậy!

Khi ta lấy lại bình tĩnh, ta thật sự muốn kéo hai người khách kia ra trước mặt mà hỏi, ta gằn giọng: “Tiêu Quân bị thương như thế nào, có nghiêm trọng không?”

Những người khác đều bị giọng nói thâm trầm của ta làm cho hoảng sợ, tất cả đều mở to mắt nhìn ta chăm chăm như thấy quái vật, hai người bị ta thét vào mặt giật nảy mình, không chừng đang nghĩ rằng ta là một đại tỷ muốn giết bọn họ.

“Đại..... Tỷ, bọn ta cũng nghe từ kẻ khác thôi..... Mọi chuyện như thế nào..... ta cũng không biết!” Hai người khách bị ta dọa sợ cho xanh cả mặt, nói năng lắp ba lắp bắp, chỉ nói được mấy câu ngắn ngủn.

“Người.....”

“Ngôn tỷ.....” Tiểu Cẩn nhanh nhẹn giữ chặt tay ta, “Ngôn tỷ, ta nghĩ người nên lấy điện thoại mà hỏi.” Nói xong còn đem điện thoại đặt vào tay ta.

Ta thật ngu ngốc a, thật quá hồ đồ, hỏi người khác loạn cả lên mà lại quên không hỏi chính đương sự, một bên bấm số di động, một bên nghe Triệu Thiên cảm thán, “Ngôn Tử, người làm gì mà gây người vậy!”

Ta nhìn hẩn xem thường, rời ra khỏi quán bar, đi tới văn phòng bên cạnh, điện thoại không có tín hiệu, bên kia tắt điện thoại, nghĩ một lúc, ta lại tiếp tục bấm số hẩn.

“Ngôn tỷ?” Đầu dây bên kia vang lên một âm thanh quen thuộc nhưng không phải là Tiêu Quân.

Nghe được tiếng của người bên cạnh Tiêu Quân, ta cũng tạm thở phào nhẹ nhõm, “Tiểu Điền, người với Tiêu Quân đang ở đâu? Hẩn bị thương phải không? Có nguy hiểm không?”

“Ngôn tỷ, ta xin lỗi, chúng ta chưa nghĩ đến tình huống tên say rượu kia lại cầm chai rượu đánh lão Đại, ta đã đi lên ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước!”

Nghe mấy lời sám hối của hẩn, ta hít một hơi thật sâu, nói, “Tiểu Điền, ta hỏi người, hẩn hiện tại như thế nào?”

“À, trán khâu hai mũi, bác sĩ muốn lão Đại ở lại theo dõi một tối, hiện tại ở bệnh viện nhân dân, Ngôn tỷ người làm sao mà biết? Lão Đại đã phân phó mọi người không được cho người biết mà.”

“Tiêu Quân... hẩn coi ta là người giấy sao? Sợ rằng ta biết sẽ lo lắng cho hẩn sao? Trong lòng ta hẩn không có quý giá như vậy đâu. »

Tắt điện thoại, trong lòng ta rối loạn vô cùng, rõ ràng biết hẩn không làm sao, đã cố nén xúc động vậy mà cuối cùng vẫn chạy như bay đến thăm hẩn, chỉ cần xem hẩn một chút thôi, xem một chút có lẽ ta cũng bớt lo hơn một chút.

“Triệu Thiên, Tiểu Cẩn, các người trông quán giúp ta, ta ra ngoài này một chút.”

“Tiêu lão đại bị thương có nghiêm trọng không?” Tiểu Cẩn quan tâm hỏi

“Không sao hết, hẩn như con gián đánh mãi không chết, mệnh lớn lắm!”

Trên đường đi tới bệnh viện, bỗng nhiên nhớ ra phía trước một đoạn là cột đèn giao thông nơi xảy ra tai nạn trước kia, ta cùng cha đi xe ô tô trên đoạn đường này thì bỗng nhiên xe dừng lại, từ phía sau một con dao đâm thẳng vào cha ta qua cửa sổ để mở, ta ngồi thụt lùi bên trong góc, nắm chặt bàn tay của cha, lấy tay bịt chặt miệng, sợ khóc to bọn người kia sẽ giết luôn ta, khi đó, người đến giúp đỡ ta và đưa cha vào viện chính là Tiêu Quân, đó là lần đầu tiên ta gặp hẩn, lại ở trong cái tình huống cấp bách như vậy, ta lặng im nhìn hẩn, câu nói đầu tiên của hẩn nói với ta là: Ngôn Tử, đừng sợ, có ta ở đây.

Sau đó, cha ta cũng không thể qua khỏi, vết thương kia quá nghiêm trọng, đến bệnh viện khoảng một lúc thì cha ta trút hơi thở cuối cùng, cha chỉ kịp nhả lại một câu với ta, hẩn nói: Bảo bố, người phải sống cho tốt, tình yêu không phải là tất cả cuộc sống.....

Trong thời khắc đó, sự tồn tại của Tiêu Quân, đối với ta càng có ý nghĩa sâu sắc hơn, mà hẩn cũng tận tâm chăm sóc ta thay cha, giúp đỡ ta mọi việc

Thật ra, có đôi lúc ta cảm thấy rất kì lạ, rốt cuộc là vì cái gì, mà khi ta ở bên một nam nhân xa lạ như Tiêu Quân, ta lại cảm nhận được cảm giác an toàn vững chắc? Giống như ta với Tiêu Quân đã quen biết và hợp ý nhau từ lâu, không cần phải bồi dưỡng thêm tình cảm gì nữa, mà là ngay từ thời khắc được sinh ra đã như vậy rồi

Trong khi ta cùng với Mộ Dung Cảnh ở bên nhau đã lâu như vậy, thậm chí đã có cả quan hệ xác thịt với nhau, vậy mà vẫn không có một chút ân ý, chẳng lẽ đây chính là duyên phận?

Vài năm gần đây sống cùng với Tiêu Quân, dù tình cảm của hai người không coi là tình yêu, dù không thường xuyên có quan hệ xác thịt, nhưng cũng khiến quan hệ của bọn ta ái muội hơn tình nhân nhiều! Cho nên, Ngôn Tử Kỳ, thừa nhận người lo lắng cho hắn thì có gì mà phải xấu hổ? Nghe hắn bị đánh bị thương, chẳng phải người cũng nên lo đến nhuyển cả chân ra sao?

Trước đó quên không hỏi phòng bệnh của Tiêu Quân, có điều ta đi bộ vào bệnh viện, lại dễ dàng tìm được, nguyên nhân là vì.....

“ Các người ở đây ồn ào làm cái gì!” Trên lầu hai, ta nhìn thấy một đám người thân hình cao lớn, mặc đồ đen, mọi người đều tò mò đến đây quan sát xem có chuyện gì.

Mấy người bị vây bên trong thấy ta giống như nhìn thấy cứu tinh, liền gọi ta tới gần, “Ngôn tử, người làm ơn nói với bọn họ về đi, cứ chen chúc ở nơi này không phải là cách hay, lão đại vừa mới khâu xong, hiện tại cần phải nghỉ ngơi a.”

Ta đi tới đám người kia, vừa rồi không nhìn rõ còn tưởng đám côn đồ nào tới gây sự, hóa ra tất cả đều là phụ trách và quản lý của mấy quán bar và khách sạn của Tiêu Quân! Ôi.

“ Các người lui về hết đi, các người ở đây thì bệnh tình của Tiêu Quân cũng không đỡ chút nào, còn làm ảnh hưởng tới người khác, mau trở về đi, quán bar và khách sạn làm sao thiếu được quản lý!”

Có người không kiềm chế được, bước lên nói : « Ngôn tử, người nói đúng, nhưng không phải vì thế mà bỏ đi, lão đại lại bị đánh trên chính địa bàn của mình, chúng ta phải tìm được bọn khốn đó để phanh thây bọn nó ra!”

Hắn vừa nói xong, những kẻ khác cũng đồng loạt tán thành.

Ta hừ lạnh, lạnh tanh nói: “ Tìm cái gì? Các người chỉ biết cậy quyền? Các người sao cứ toàn đứng trên phương diện xã hội đen mà xử lý mọi việc vậy hả ? Hở một chút là dùng vũ lực, như vậy thì ghê gớm lắm sao? Chẳng lẽ làm thế thì Tiêu Quân sẽ ổn sao? Hắn muốn làm thế nào thì chờ hắn khỏe lại rồi hắn quyết. Ta biết các người đều muốn tốt cho hắn, thậm chí còn sốt ruột hơn cả hắn, nhưng đó không phải là kế hoạch hay, không nên làm việc tùy tiện như vậy, thật sự quá lỗ măng! Ta nói lại lần nữa, chờ Tiêu Quân khỏe lại rồi quyết định, các người nếu thật sự muốn giúp hắn, tốt nhất hãy rời khỏi đây, trở về làm tốt công việc được giao.”

Những người này a, đa số đều là xã hội đen, nhưng sau đó lại theo Tiêu Quân, chuyển hướng đi làm người tốt, tất nhiên, trong bản tính vẫn còn chút hung ác, một khi đụng tới việc gì, bản tính đó chắc chắn sẽ lại trỗi dậy, cứ đâm đầu vào những việc ngu ngốc mà không cần biết gì tới hậu quả.

Cho nên ta mới nói một nửa cương nghị, một nửa an ủi. Trên thực tế mọi người đều đã bình tĩnh trở lại, tuy nhiên vẫn còn một số ít không phục, nhưng lại ngại không dám chống đối lại ta, cũng không dám làm gì quá đáng, chỉ dám trừng mắt, đại khái là muốn dùng ánh mắt « tùng xẻo » ta thành từng mảnh.

“Tiểu Điền, đưa bọn họ về, ta vào trước xem tình hình Tiêu Quân.”

“ Hiếu rồi, Ngôn tử.” Tiểu Điền trả lời hào hứng, có lẽ vui sướng vì thoát khỏi đám người này.

Bên ngoài thì hỗn loạn bừa bãi như vậy, vậy mà trong phòng bệnh lại yên tĩnh một màu trắng xóa đến đáng thương, nhưng lại khiến cho tâm tình con người ta trở nên tĩnh lặng hơn. Phòng bệnh không hề nhỏ, hai cái giường bệnh, một cái không có ai nằm, mặt ga trải không có đến nửa nếp nhăn, một cái khác có Tiêu Quân đang nằm.

Đạp vào mắt ta là mảnh băng trắng trên trán hắn, xem ra thoát nhìn thì không có sao hết, im lặng đến bên cạnh giường hắn, ngồi vào ghế lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng rối loạn hết cả lên, buổi sáng còn cùng ta ân ái đến vậy, giữa trưa thì khiến ta giật nảy mình buổi tối lại trở nên im lặng đến bất thường như thế này, vậy mới nói, cuộc đời con người thật không biết trước được điều gì.

“ Không thể ngờ người quyết đoán đến vậy, đem mấy tên ồn ào kia dọa ngây ngốc.” Nam nhân trên giường nở nụ cười, mắt cũng chậm chậm mở to nhìn ta.

“Tĩnh?”Ta giúp hắn kéo chăn, “Muốn uống nước sao?”

“Ta bị bọn họ đánh thức từ lâu rồi, phải công nhận người có thể thu phục được bọn họ, biết trước vậy ta đã kêu Tiểu Điền gọi người từ sớm.” Khóe miệng cười yếu ớt, tuy rằng bị thương, nhưng khuôn mặt đẹp nhìn qua cũng không hề gì.

“ Vớ vẩn, người hơi kì vọng vào ta đấy? Người tại sao lại khiến ta lo lắng đến nhũn cả chân như vậy hả ?”

“ Ta đâu có khiến người lo lắng đến vậy? Ta biết người không phải.”

Chống lại ánh mắt gian xảo của hắn, trong lòng ta cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhìn chung quanh nói “ Người là lão đại của cả một tập đoàn lớn, chuyện vặt vãnh cũng chẳng cần ra mặt, ngay cả Triệu thái tử còn sợ xanh cả mặt, thấy thấy người mà như thấy cọp, ta thật sự muốn xem người dám dấn thương người rốt cuộc có ăn phải mật gấu không nữa !.”

Nhắc tới việc này, trên mặt hắn bỗng có đôi chút tức giận, khẽ mím môi nói:“Việc này người bớt quan đi.”

“ Vớ vẩn.....” Chỉ nghe hắn nói như vậy, ta cầm quả táo trên bàn, không thèm rửa sạch, chỉ lau qua hai ba cái, tưởng tượng quả táo chính là Tiêu Quân, ta hung hăng cắn mạnh một miếng, người dám khinh thường nữ nhân, lại cắn một miếng, người là kẻ bạc bẽo, cắn cắn cắn..... Thối Tiêu đầu heo,từ nay ta không thèm quan tâm người, về sau cũng đừng để ý tới ta!

“ Người ăn kiểu gì vậy.”

“Ai cần người lo!” Ngu ngốc.....

Gió đêm lạnh lẽo thổi vào tấm rèm trắng, tên thối đang nằm trên giường kia chắc cũng muốn ngủ rồi,“Tiêu Quân, đau không?” Thường thức mấy quả táo bị ta cắn vùi dập, ta thấp giọng hỏi.

Tiêu Quân cười khế, nắm lấy tay ta nói:“Không đau.”

Ta nhin không được, nằm sấp lên người hắn, tâm tình lo lắng cùng với mùi thuốc sát trùng trên người hắn khiến ta thấy gay mũi, cảm thấy mũi bắt đầu nghèn nghẹt,“Tiêu Quân, người phải mau khỏe lại nhé.”

“ Chắc chắn là như vậy.” Tiêu Quân vươn tay, vỗ nhẹ vào đầu ta, nhẹ giọng hứa hẹn

Sáng sớm thứ bảy, ta cùng Tiêu Quân hứa sẽ làm thủ tục xuất viện rồi cùng nhau về nhà, vết thương của hắn dù đã khá hơn nhưng vẫn chưa thể lái xe, nên ta xung phong làm lái xe, nào ngờ người này không những không cảm kích, còn nhất quyết đòi phải lái xe, ta cũng rất vui lòng đưa chiếc khóa cho hắn, trnah thủ chê bai đủ kiểu, sau đó ta mới lười biếng ngồi vào xe.

Khi về nhà đã vào khoảng giữa trưa ,ánh mặt trời gay gắt, bầu không khí ngột ngạt. trước cổng nhà, một bà cụ , một nam nhân « suýt » trưởng thành, một đứa trẻ con đáng yêu, đứng thành hàng trước cổng nhà, ai cũng nở nụ cười ấm áp chào đón chúng ta

Mỗi lần nhìn thấy giờ khắc này, ta đều cảm thấy buồn ngủ muốn khóc, ngày ngày phải phơi mặt ra chiến đấu với phong ba bão táp cuộc đời,đối với ta, gia đình vĩnh viễn là nơi tuyệt vời, ấm áp nhất mà ta có

Mà trong khi ta cảm động về sự ấm áp này, thì sự thật lại vô tình dả kích nó tan tác

Ta nói:“Bà ngoại.....”.

Bà ngoại nói:“Tiêu Quân cũng đến đây, tốt tốt tốt, lần trước người có nói mang cho ta mấy cái đĩa phim a!”

Tiêu Quân nói:“ Có mang theo a, bà ngoại người yên tâm, ta có nhờ người tìm hơn chục cái đĩa, đủ cho người xem thoải mái trong một thời gian dài!” Tiêu chân chó cười đến ôn hòa, kì thật chính là nụ cười ngả ngón đáng ghét!

Ta nói:“Bảo bối.....”

Bảo bối nói:“Ba ba..... Ba ba, con rất nhớ baba!”

Tiêu Quân nói:“Bảo bối, ba ba cũng nhớ người muốn chết, ba ba mua cho người một psp mới, hai cái nga!” Sau đó ôm lấy tiểu bảo bối vào lòng, tiếp tục cười thực chường mắt, cũng tiếp tục nụ cười hời hợt.

“Tử Phàm!” Ta chỉ còn hy vọng này nữa thôi.

“Tỷ!” Ngôn Tử Phàm cười với ta vô cùng sáng lạn, cảm động, cuối cùng vẫn chỉ có em trai là tốt, biết hoan nghênh ta, “Tỷ, lần trước người nói trả thù lao cho ta về vụ sửa cái đài!”

Dựa vào đâu a! Ta không thể ngờ nổi, những người thân yêu của ta còn không cho ta vào mắt!

Cả nhà đều đã bị Tiêu đầu heo mua chuộc hết rồi, phải làm sao a!

“Tử này, quán bar vẫn thuận lợi chứ.” Sau khi ăn cơm nước xong xuôi, bà ngoại chuẩn bị đồ bảo bối ngủ, ta cũng đi theo vào giường, nhìn tiểu tử kia tay nhỏ bé, núc ních thịt nhìn đáng yêu cực kì.

“Ân, tất cả đều tốt, bà ngoại, các người ở nhà đừng lo cho ta, ta kiếm tiền cũng vì muốn mọi người được sống thoải mái mà »

“Đã biết.” Bà ngoại vỗ nhẹ vào lưng Ngôn Tiểu, lại nói: “Ngày hôm qua được điện thoại, là nam, nói là bạn cùng học với người, hỏi điện thoại của người cùng điện thoại quán bar và địa chỉ.”

Ta sững sờ một chút, “Hắn có nói là ai không?”

“Mộ Dung Cảnh, đứa nhỏ này ta nhớ rõ, trước kia hay cùng người chơi đùa, khi đó bà ngoại còn tưởng hai đứa đang yêu nhau.” Giống như nhớ tới chuyện gì đó thật buồn cười, bà ngoại cười, mắt khẽ nhắm.

“Ta nhớ khi đó hai người các người cùng nhau đi ra đường nghịch bùn, các người đều nhảy xuống đầm, kết quả cả người đầy bùn, trở về còn không biết xấu hổ khiến ta giặt quần nhưng cũng sợ ta mắng nên tự mình tẩy sạch, cuối cùng lượng quần áo bị bẩn còn nhiều gấp đôi.”

“Ha ha, đúng vậy, tên kia từ nhỏ được cưng chiều như hoàng đế, làm sao biết giặt quần áo thế nào.....” Ngôn Tiểu đang ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm lấy một ngón tay ta, cảm giác ấm áp truyền đến khiến ta nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ kia.

“Nhưng vì sao sau này lại không liên hệ với nhau nữa, đứa nhỏ kia thật khiến ta rất thích nha.”

Trong lòng ta chua chát, tên kia nào có thích ta, lúc ấy ta thích hắn đến chết, nhưng biết làm sao được, dù có cố gắng thế nào, hắn vẫn không thuộc về ta.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đột nhiên phát hiện, Ngôn Tử thật là một bà chị bất hạnh! Hắc hắc

Nhím nói ra suy nghĩ : Haizzzz. Anh Tiêu Quân này thật đúng là Tiêu đầu heo, gian xảo không nói nổi

4. Chương 07-08

Khi ta lấy lại bình tĩnh, ta thật sự muốn kéo hai người khách kia ra trước mặt mà hỏi, ta gằn giọng: “Tiêu Quân bị thương như thế nào, có nghiêm trọng không?”

Những người khác đều bị giọng nói thâm trầm của ta làm cho hoảng sợ, tất cả đều mở to mắt nhìn ta chằm chằm như thấy quái vật, hai người bị ta thét vào mặt giật nảy mình, không chừng đang nghĩ rằng ta là một đại tỷ muốn giết bọn họ.

“Đại..... Tỷ, bọn ta cũng nghe từ kẻ khác thôi..... Mọi chuyện như thế nào..... ta cũng không biết!” Hai người khách bị ta dọa sợ cho xanh cả mặt, nói năng lắp ba lắp bắp, chỉ nói được mấy câu ngắn ngủn.

“Người.....”

“Ngôn tử.....” Tiểu Cẩn nhanh nhẹn giữ chặt tay ta, “Ngôn tử, ta nghĩ người nên lấy điện thoại mà hỏi.” Nói xong còn đem điện thoại đặt vào tay ta.

Ta thật ngu ngốc a, thật quá hồ đồ, hỏi người khác loạn cả lên mà lại quên không hỏi chính đương sự, một bên bấm số di động, một bên nghe Triệu Thiên cảm thán, “Ngôn Tử, người làm gì mà ngây người vậy!”

Ta nhìn hần xem thường, rời ra khỏi quán bar, đi tới văn phòng bên cạnh, điện thoại không có tín hiệu, bên kia tắt điện thoại, nghĩ một lúc, ta lại tiếp tục bấm số hần.

“Ngôn tử?” Đầu dây bên kia vang lên một âm thanh quen thuộc nhưng không phải là Tiêu Quân.

Nghe được tiếng của người bên cạnh Tiêu Quân, ta cũng tạm thở phào nhẹ nhõm, “Tiểu Điền, người với Tiêu Quân đang ở đâu? Hần bị thương phải không? Có nguy hiểm không?”

“Ngôn tử, ta xin lỗi, chúng ta chưa nghĩ đến tình huống tên say rượu kia lại cầm chai rượu đánh lão Đại, ta đã đi lên ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước!”

Nghe mấy lời sám hối của hần, ta hít một hơi thật sâu, nói, “Tiểu Điền, ta hỏi người, hần hiện tại như thế nào?”

“À, trán khâu hai mũi, bác sĩ muốn lão Đại ở lại theo dõi một tối, hiện tại ở bệnh viện nhân dân, Ngôn tử người làm sao mà biết? Lão Đại đã phân phó mọi người không được cho người biết mà.”

“Tiêu Quân... hần coi ta là người giấy sao? Sợ rằng ta biết sẽ lo lắng cho hần sao? Trong lòng ta hần không có quý giá như vậy đâu. »

Tắt điện thoại, trong lòng ta rối loạn vô cùng, rõ ràng biết hần không làm sao, đã cố nén xúc động vậy mà cuối cùng vẫn chạy như bay đến thăm hần, chỉ cần xem hần một chút thôi, xem một chút có lẽ ta cũng bớt lo hơn một chút.

“Triệu Thiên, Tiểu Cẩn, các người trông quán giúp ta, ta ra ngoài này một chút.”

“Tiêu lão đại bị thương có nghiêm trọng không?” Tiểu Cẩn quan tâm hỏi

“Không sao hết, hần như con gián đánh mãi không chết, mệnh lớn lắm!”

Trên đường đi tới bệnh viện, bỗng nhiên nhớ ra phía trước một đoạn là cột đèn giao thông nơi xảy ra tai nạn trước kia, ta cùng cha đi xe ô tô trên đoạn đường này thì bỗng nhiên xe dừng lại, từ phía sau một con dao đâm thẳng vào cha ta qua cửa sổ để mở, ta ngồi thụt lùi bên trong góc, nắm chặt bàn tay của cha, lấy tay bịt chặt miệng, sợ khóc to bọn người kia sẽ giết luôn ta, khi đó, người đến giúp đỡ ta và đưa cha vào viện chính là Tiêu Quân, đó là lần đầu tiên ta gặp hần, lại ở trong cái tình huống cấp bách như vậy, ta lặng im nhìn hần, câu nói đầu tiên của hần nói với ta là: Ngôn Tử, đừng sợ, có ta ở đây.

Sau đó, cha ta cũng không thể qua khỏi, vết thương kia quá nghiêm trọng, đến bệnh viện khoảng một lúc thì cha ta trút hơi thở cuối cùng, cha chỉ kịp nhả ra một câu với ta, hần nói: Bảo bố, người phải sống cho tốt, tình yêu không phải là tất cả cuộc sống....

Trong thời khắc đó, sự tồn tại của Tiêu Quân, đối với ta càng có ý nghĩa sâu sắc hơn, mà hần cũng tận tâm chăm sóc ta thay cha, giúp đỡ ta mọi việc

Thật ra, có đôi lúc ta cảm thấy rất kì lạ, rốt cuộc là vì cái gì, mà khi ta ở bên một nam nhân xa lạ như Tiêu Quân, ta lại cảm nhận được cảm giác an toàn vững chắc? Giống như ta với Tiêu Quân đã quen biết và hợp ý nhau từ lâu, không cần phải bồi dưỡng thêm tình cảm gì nữa, mà là ngay từ thời khắc được sinh ra đã như vậy rồi

Trong khi ta cùng với Mộ Dung Cảnh ở bên nhau đã lâu như vậy, thậm chí đã có cả quan hệ xác thịt với nhau, vậy mà vẫn không có một chút ăn ý, chẳng lẽ đây chính là duyên phận?

Vài năm gần đây sống cùng với Tiêu Quân, dù tình cảm của hai người không coi là tình yêu, dù không thường xuyên có quan hệ xác thịt, nhưng cũng khiến quan hệ của bọn ta ái muội hơn tình nhân nhiều! Cho nên, Ngôn Tử Kỳ, thừa nhận người lo lắng cho hần thì có gì mà phải xấu hổ? Nghe hần bị đánh bị thương, chẳng phải người cũng nên lo đến nhuyển cả chân ra sao?

Trước đó quên không hỏi phòng bệnh của Tiêu Quân, có điều ta đi bộ vào bệnh viện, lại dễ dàng tìm được, nguyên nhân là vì.....

“ Các người ở đây ồn ào làm cái gì!” Trên lầu hai, ta nhìn thấy một đám người thân hình cao lớn, mặc đồ đen, mọi người đều tò mò đến đây quan sát xem có chuyện gì.

Mấy người bị vây bên trong thấy ta giống như nhìn thấy cứu tinh, liền gọi ta tới gần, “Ngôn tỷ, người làm ơn nói với bọn họ về đi, cứ chen chúc ở nơi này không phải là cách hay, lão đại vừa mới khâu xong, hiện tại cần phải nghỉ ngơi a.”

Ta đi tới đám người kia, vừa rồi không nhìn rõ còn tưởng đám côn đồ nào tới gây sự, hóa ra tất cả đều là phụ trách và quản lý của mấy quán bar và khách sạn của Tiêu Quân! Ôi.

“ Các người lui về hết đi, các người ở đây thì bệnh tình của Tiêu Quân cũng không đỡ chút nào, còn làm ảnh hưởng tới người khác, mau trở về đi, quán bar và khách sạn làm sao thiếu được quản lý!”

Có người không kiềm chế được, bước lên nói : « Ngôn tỷ, người nói đúng, nhưng không phải vì thế mà bỏ đi, lão đại lại bị đánh trên chính địa bàn của mình, chúng ta phải tìm được bọn khốn đó để phanh thây bọn nó ra!”

Hắn vừa nói xong, những kẻ khác cũng đồng loạt tán thành.

Ta hừ lạnh, lạnh tanh nói: “ Tìm cái gì? Các người chỉ biết cậy quyền? Các người sao cứ toàn đứng trên phương diện xã hội đen mà xử lý mọi việc vậy hả ? Hở một chút là dùng vũ lực, như vậy thì ghê gớm lắm sao? Chẳng lẽ làm thế thì Tiêu Quân sẽ ổn sao? Hắn muốn làm thế nào thì chờ hắn khỏe lại rồi hắn quyết. Ta biết các người đều muốn tốt cho hắn, thậm chí còn sốt ruột hơn cả hắn, nhưng đó không phải là kế hoạch hay, không nên làm việc tùy tiện như vậy, thật sự quá lỗ mãng! Ta nói lại lần nữa, chờ Tiêu Quân khỏe lại rồi quyết định, các người nếu thật sự muốn giúp hắn, tốt nhất hãy rời khỏi đây, trở về làm tốt công việc được giao.”

Những người này a, đa số đều là xã hội đen, nhưng sau đó lại theo Tiêu Quân, chuyển hướng đi làm người tốt, tất nhiên, trong bản tính vẫn còn chút hung ác, một khi đụng tới việc gì, bản tính đó chắc chắn sẽ lại trỗi dậy, cứ đâm đầu vào những việc ngu ngốc mà không cần biết gì tới hậu quả.

Cho nên ta mới nói một nửa cương nghị, một nửa an ủi. Trên thực tế mọi người đều đã bình tĩnh trở lại, tuy nhiên vẫn còn một số ít không phục, nhưng lại ngại không dám chống đối lại ta, cũng không dám làm gì quá đáng, chỉ dám trừng mắt, đại khái là muốn dùng ánh mắt « tùm xẻo » ta thành từng mảnh.

“Tiểu Điền, đưa bọn họ về, ta vào trước xem tình hình Tiêu Quân.”

“ Hiểu rồi, Ngôn tỷ.” Tiểu Điền trả lời hào hứng, có lẽ vui sướng vì thoát khỏi đám người này.

Bên ngoài thì hỗn loạn bừa bãi như vậy, vậy mà trong phòng bệnh lại yên tĩnh một màu trắng xóa đến đáng thương, nhưng lại khiến cho tâm tình con người ta trở nên tĩnh lặng hơn. Phòng bệnh không hề nhỏ, hai cái giường bệnh, một cái không có ai nằm, mặt ga trải không có đến nửa nếp nhăn, một cái khác có Tiêu Quân đang nằm.

Đạp vào mắt ta là mảnh băng trắng trên trán hắn, xem ra thoát nhìn thì không có sao hết, im lặng đến bên cạnh giường hắn, ngồi vào ghế lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng rối loạn hết cả lên, buổi sáng còn cùng ta ân ái đến vậy, giữa trưa thì khiến ta giật nảy mình buổi tối lại trở nên im lặng đến bất thường như thế này, vậy mới nói, cuộc đời con người thật không biết trước được điều gì.

“ Không thể ngờ người quyết đoán đến vậy, đem mấy tên ồn ào kia dọa ngây ngốc.” Nam nhân trên giường nở nụ cười, mắt cũng chậm chậm mở to nhìn ta.

“Tĩnh?”Ta giúp hắn kéo chăn, “Muốn uống nước sao?”

“Ta bị bọn họ đánh thức từ lâu rồi, phải công nhận người có thể thu phục được bọn họ, biết trước vậy ta đã kêu Tiểu Điền gọi người từ sớm.”Khóe miệng cười yếu ớt, tuy rằng bị thương, nhưng khuôn mặt đẹp nhìn qua cũng không hề gì.

“ Vớ vẩn, người hơi kì vọng vào ta đấy? Người tại sao lại khiến ta lo lắng đến nhũn cả chân như vậy hả ?”

“ Ta đâu có khiến người lo lắng đến vậy? Ta biết người không phải.”

Chống lại ánh mắt gian xảo của hắn, trong lòng ta cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhìn chung quanh nói “ Người là lão đại của cả một tập đoàn lớn, chuyện vặt vãnh cũng chẳng cần ra mặt, ngay cả Triệu thái tử còn sợ xanh cả mặt, thấy thấy người mà như thấy cọp, ta thật sự muốn xem người dám dấn thương người tốt cuộc có ăn phải mật gấu không nữa !.”

Nhắc tới việc này, trên mặt hắn bỗng có đôi chút tức giận, khẽ mím môi nói:“Việc này người bớt quan đi.”

“ Vớ vẩn.....” Chỉ nghe hắn nói như vậy, ta cầm quả táo trên bàn, không thèm rửa sạch, chỉ lau qua hai ba cái, tưởng tượng quả táo chính là Tiêu Quân, ta hung hăng cắn mạnh một miếng, người dám khinh thường nữ nhân, lại cắn một miếng, người là kẻ bạc bẽo, cắn cắn cắn..... Thối Tiêu đầu heo,từ nay ta không thèm quan tâm người, về sau cũng đừng để ý tới ta!

“ Người ăn kiểu gì vậy.”

“Ai cần người lo!” Ngu ngốc.....

Gió đêm lạnh lẽo thổi vào tấm rèm trắng, tên thối đang nằm trên giường kia chắc cũng muốn ngủ rồi,“Tiêu Quân, đau không?” Thường thức mấy quả táo bị ta cắn vùi dập, ta thấp giọng hỏi.

Tiêu Quân cười khê, nắm lấy tay ta nói:“Không đau.”

Ta nhin không được, nằm sấp lên người hắn, tâm tình lo lắng cùng với mùi thuốc sát trùng trên người hắn khiến ta thấy gay mũi, cảm thấy mũi bắt đầu nghèn nghẹt,“Tiêu Quân, người phải mau khỏe lại nhé.”

“ Chắc chắn là như vậy.” Tiêu Quân vươn tay, vỗ nhẹ vào đầu ta, nhẹ giọng hứa hẹn

Sáng sớm thứ bảy, ta cùng Tiêu Quân hứa sẽ làm thủ tục xuất viện rồi cùng nhau về nhà, vết thương của hắn dù đã khá hơn nhưng vẫn chưa thể lái xe, nên ta xung phong làm lái xe, nào ngờ người này không những không cảm kích, còn nhất quyết đòi phải lái xe, ta cũng rất vui lòng đưa chiều khóa cho hắn, trnah thủ chê bai đủ kiểu, sau đó ta mới lười biếng ngồi vào xe.

Khi về nhà đã vào khoảng giữa trưa ,ánh mặt trời gay gắt, bầu không khí ngọt ngào. trước cổng nhà, một bà cụ , một nam nhân « suýt » trưởng thành, một đứa trẻ con đáng yêu, đứng thành hàng trước cổng nhà, ai cũng nở nụ cười ấm áp chào đón chúng ta

Mỗi lần nhìn thấy giờ khắc này, ta đều cảm thấy buồn ngủ muốn khóc, ngày ngày phải phơi mặt ra chiến đấu với phong ba bão táp cuộc đời,đối với ta, gia đình vĩnh viễn là nơi tuyệt vời, ấm áp nhất mà ta có

Mà trong khi ta cảm động về sự ấm áp này, thì sự thật lại vô tình dấn kích nó tan tác

Ta nói:“Bà ngoại.....”.

Bà ngoại nói:“Tiêu Quân cũng đến đây, tốt tốt tốt, lần trước người có nói mang cho ta mấy cái đĩa phim a!”

Tiêu Quân nói:“ Có mang theo a, bà ngoại người yên tâm, ta có nhờ người tìm hơn chục cái đĩa, đủ cho người xem thoải mái trong một thời gian dài!” Tiêu chân chó cười đến ôn hòa, kì thật chính là nụ cười ngả ngớn đáng ghét!

Ta nói:“Bảo bối.....”

Bảo bối nói:“Ba ba..... Ba ba, con rất nhớ baba!”

Tiêu Quân nói:“Bảo bối, ba ba cũng nhớ người muốn chết, ba ba mua cho người một psp mới, hai cái nga!” Sau đó ôm lấy tiểu bảo bối vào lòng, tiếp tục cười thực chướng mắt, cũng tiếp tục nụ cười hối lộ.

“Tử Phàm!” Ta chỉ còn hy vọng này nữa thôi.

“Tỷ!” Ngón Tử Phàm cười với ta vô cùng sáng lạn, cảm động, cuối cùng vẫn chỉ có em trai là tốt, biết hoan nghênh ta,“Tỷ, lần trước người nói trả thù lao cho ta về vụ sửa cái đài!”

Dựa vào đâu a! Ta không thể ngờ nổi, những người thân yêu của ta còn không cho ta vào mắt!

Cả nhà đều đã bị Tiêu đầu heo mua chuộc hết rồi, phải làm sao a!

“Tử này, quán bar vẫn thuận lợi chứ.” Sau khi ăn cơm nước xong xuôi, bà ngoại chuẩn bị đồ bảo bối ngủ, ta cũng đi theo vào giường, nhìn tiểu tử kia tay nhỏ bé, núc ních thịt nhìn đáng yêu cực kì.

“Ân, tất cả đều tốt, bà ngoại, các người ở nhà đừng lo cho ta, ta kiếm tiền cũng vì muốn mọi người được sống thoải mái mà »

“Đã biết.” Bà ngoại vỗ nhẹ vào lưng Ngôn Tiểu, lại nói: “Ngày hôm qua được điện thoại, là nam, nói là bạn cùng học với người, hỏi điện thoại của người cùng điện thoại quán bar và địa chỉ.”

Ta sững sờ một chút, “Hắn có nói là ai không?”

“Mộ Dung Cảnh, đứa nhỏ này ta nhớ rõ, trước kia hay cùng người chơi đùa, khi đó bà ngoại còn tưởng hai đứa đang yêu nhau.” Giống như nhớ tới chuyện gì đó thật buồn cười, bà ngoại cười, mắt khẽ nhắm.

“Ta nhớ khi đó hai người các người cùng nhau đi ra đường nghịch bùn, các người đều nhảy xuống đầm, kết quả cả người đầy bùn, trở về còn không biết xấu hổ khiến ta giặt quần nhưng cũng sợ ta mắng nên tự mình tẩy sạch, cuối cùng lượng quần áo bị bẩn còn nhiều gấp đôi.”

“Ha ha, đúng vậy, tên kia từ nhỏ được cưng chiều như hoàng đế, làm sao biết giặt quần áo thế nào.....” Ngôn Tiểu đang ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm lấy một ngón tay ta, cảm giác ấm áp truyền đến khiến ta nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ kia.

“Nhưng vì sao sau này lại không liên hệ với nhau nữa, đứa nhỏ kia thật khiến ta rất thích nha.”

Trong lòng ta chua chát, tên kia nào có thích ta, lúc ấy ta thích hắn đến chết, nhưng biết làm sao được, dù có cố gắng thế nào, hắn vẫn không thuộc về ta.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đột nhiên phát hiện, Ngôn Tử thật là một bà chị bất hạnh! Hắc hắc

Nhím nói ra suy nghĩ : Haizzzz. Anh Tiêu Quân này thật đúng là Tiêu đầu heo, gian xảo không nói nổi

5. Chương 09-10

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhẹ nhàng mà nói: Chương này có một số hình ảnh không phù hợp với các bạn nhỏ, yêu cầu chuẩn bị sẵn tinh thần trước khi đọc! Khụ khụ.....

ps: Các học sinh, biến thái là một tính xấu gây ảnh hưởng đến đàn em mai sau, chúng ta cùng nhau kiên quyết tiêu diệt biến thái!!!

Không lẽ mũi hắn là mũi chó sao? Một ly trà sữa mới uống được hai ngụm, trải qua một đêm có mà bốc hơi từ kiếp nào, hắn làm sao mà đoán ra được?

“Tiêu Quân, người theo dõi ta!!” Ta xoay người một cái, đẩy hắn ra, hung tợn nhìn hắn, ta cũng biết kẻ này gian trá cũng chẳng phải ngày một ngày hai, chỉ không tin nổi hắn dùng thủ đoạn này với ta, quả thực không thể tha thứ, ta muốn đại biểu cho công lí chém chết hắn!!

Hắn nằm nghiêng ở bên cạnh, nhợt nhạt cười, đối với sự lên án của ta, cũng không có nửa phần ngại ngùng, “Nói như vậy thì người chỉ đi qua đó? Ta không theo dõi người, trên cái ô to hôm qua người đem về là của quán đó, có cái dấu ấn to đùng trên ô.”

Đột nhiên nhớ ra, buổi chiều hôm qua trời mưa to, cô bé bồi bàn này đưa cho ta ô của quán, ta tùy tiện cầm lấy, cũng không chú ý đến nó, đừng nói là mở ra dùng.....

Một trận xấu hổ lập tức xuất hiện trong ý thức của ta, ta ngượng ngùng lắc lắc cái đầu, vừa rồi chính mình phản ứng thái quá, tự nhiên lại trở thành giấu đầu lòi đuôi, Ngôn Tử Kỳ a Ngôn Tử Kỳ, đừng tới Tiêu hồ ly, đừng bao giờ mong có cơ hội thắng.

“Nhớ ra chưa?” Hắn nhún mày, sau đó liếc mắt đưa tình với ta, “Hiểu lầm ta như thế, xem ra ta cũng nên đòi bồi thường chứ nhỉ?”

“Muốn.....bồi thường cái gì.” Không có khả năng lớn giọng nữa, ai bảo mình ngu ngốc quá làm gì, xúc động quả nhiên là sự đần độn a!

Chỉ thấy Tiêu Quân trừng mắt nhìn, nghiêng người đè lên ta, “Ta chỉ cần ngươi lấy thân thể ra bồi thường là được rồi. Hơn nữa ta muốn ngươi chủ động.”

Người này chính là thiên hạ đệ nhất, siêu cấp vũ trụ sắc lang, ngày nào cũng làm mà không biết mệt sao, lúc nào cũng ra ra vào vào cùng một chỗ, chẳng lẽ ngươi không thấy chán sao? (Nhím : Em van chị, đầu óc chị màu gì a!!)

Tiêu Quân điều chỉnh tư thế, nằm thẳng trên giường, cười đều giả, hạ mệnh lệnh: “Đến đây đi.”

Sẽ đến, ngươi còn sợ ta trốn sao, oán thầm – oán thầm, ta động tác lưu loát nằm lên người hần, tuy rằng bình thường có thể không chịu nổi những yêu cầu vô độ của hần, nhưng cũng không thể phủ nhận, Tiêu Quân thật là một nam nhân ngon miệng nha, ngũ quan hoàn mỹ, xuất sắc, khí chất thanh lãnh, nam nhân này trăm phần trăm có tìm đâu cũng chẳng ra, còn chưa nói hần thân hình cao lớn, cường tráng quyến rũ, chỉ cần bị hần ôm trong lòng ngực, cũng đã cực kì kích thích rồi.

Hình như hần rất thích dùng đầu lưỡi “thưởng thức” ta, ta cũng thích dùng đầu lưỡi “liếm” hần, từ lông mi, đến cái mũi thẳng, đến bờ môi có đường cong duyên dáng, nói chung là “xử lí” sạch sẽ, không dư chỗ nào, cứ dần dần rồi đầu lưỡi sẽ nóng dần, kế tiếp chính là quyết định, mỗi khi ta liếm tới chỗ mẫn cảm, hần sẽ không thể kiềm chế nuốt nước miếng, sau đó, mọi sự kiềm chế sẽ nhanh chóng tan biến, chuyện gì đến cũng sẽ đến.

Bọn ta làm “chuyện đó” chưa bao giờ nhắc tới hai từ “ôn nhu”, ngay cả trong suy nghĩ của hần cũng chẳng có nửa điểm thương hoa tiếc ngọc dành cho ta, theo ta thấy, chỉ cần nổi hứng, hai người hành động, sẽ không khác gì hai con mãnh thú ôm lấy nhau, vật lên đối phương, sau đó dùng lực cắn xé, tận tình chà đạp, giống như đem mọi sức lực của đối phương đập cho tan tành mới thôi. (Nhím : Cái kiểu so sánh sao mà..... lạnh xương sống)

“A!” Trong lúc ta mất cảnh giác, hần khẽ dùng lực một cái, đâm vào người ta, đồng thời lật người đè ta xuống, song song với đó lại ngồi dậy, bởi vì tư thế trong phút chốc biến hóa, cái thứ nam tính đang vui trong cơ thể mịn màng của ta lại khẽ đâm sâu hơn chút đỉnh, khiến ta không nhịn được mà thét một tiếng.

Bởi vì động tác vừa rồi, cơ thể của ta nháy mắt đạt tới sự khoái cảm cao nhất, cả người sợ run thừa nhận những đợt khoái cảm như sóng dữ, nam nhân kia thấy ta đột nhiên cứng đờ, chưa thỏa mãn, hai tay nâng hông ta lên, bắt đầu cọ xát, tay hần nóng bỏng, nơi hai cơ thể dây dưa cũng dần ẩm ướt hơn.

“Từ từ, chờ..... Chờ một chút.” Bởi vì đợt khoái cảm vừa rồi khiến bộ phận non mềm của ta càng mẫn cảm hơn, thêm cả hần ra sức chà xát, khiến cho ta vừa đau đớn vừa khoái hoạt, khiến cơ thể ta bắt đầu run rẩy, chỉ cần hần ma sát là cơ thể ta lại bắt đầu run.

Mà nam nhân này căn bản là không nghe thấy tiếng kháng nghị của ta, vẫn như cũ ra sức chà xát hạ thể ta, càng khiến chỗ ma sát thêm ẩm ướt hơn, đem hai ngón tay không chút khách khí đâm vào nơi mẫn cảm của ta, động tác đột phát khiến ta không nhịn được lại kịch liệt co rút một trận.

“Ngô.....” Đó là tiếng nam nhân đi tới cao trào.

“Ba.....” Đó là tiếng ta hỗn hển tát vào mặt hần một cái.

“Con bà nó, còn không mau rút ra cho ta, đã nói bao nhiêu lần, không được ăn đằng sau, ngươi đúng là chưa ăn tát thì chưa biết dừng!!!” Ta ngồi lên người hần rống giận.

Tuy rằng bị ta cho ăn một cái bạt tai không mấy nhẹ nhàng, nam nhân này cũng không có lấy nửa điểm tức giận, mà còn cười càng vô lại hơn, biết nghe lời đem hai ngón tay đang nghịch ngợm nơi mẫn cảm của ta, còn thực tà ác còn giơ ra trước mặt ta quơ quơ.

“Ta bỗng nhớ lại lần ta với ngươi làm từ đằng sau nha.” Hần đùa giỡn lưu manh nói bên tai ta.

“Ta không điên mà làm cùng ngươi, ta không muốn biến thái như ngươi!!” Ta chống lên vai hần muốn đứng dậy lại bị bàn tay to của hần kéo lại, một lần nữa lại ngồi trên người hần.

“Lần đó chẳng phải người rất thích sao?! Ân.” Hấn cười cắn vào tai ta.

“Người còn dám nhắc lại lần đó, lần đó ta điên nên mới bị người lừa, sau đó ta hai ngày không xuống giường nổi!!” Hấn không đề cập tới thì không sao, nhắc đến là ta muốn giết người, lúc đó ta ngu dại bị hấn lừa, ngu ngơ để cho hấn làm từ đằng sau, đến cuối cùng ta đau đến ngất đi rồi mà hấn còn làm đến lúc ta tỉnh, kết quả ta bị tiêu chảy cùng sốt mất hai ngày, vậy mà hấn không biết xấu hổ còn nhắc tới!

“Hôm nay đi gặp ai?” Hấn nhẹ vỗ vào lưng ta hỏi.

Ta sững sốt một chút, theo sau vẫn là thành thành thật thật trả lời: “Đi gặp Mộ Dung Cảnh.”

Hấn không có phản ứng gì, chính là tiếp tục vuốt ve lưng ta: “Ân, phát biểu cảm tưởng sau khi gặp mặt xem nào.”

“Không cảm thấy gì hết, chỉ như kiểu hia người hơi quen gặp nhau, thời gian quả nhiên là đáng sợ, trước kia còn cho rằng phải dây dứ với nhau cả đời, hiện tại mối quan hệ giống như tờ giấy trắng vậy.” Những gì hôm nay ta thấy, thật khiến ta nhớ lại cảm tình trước kia mà nhủ với mình thật ngốc.

Ghé vào một bên vai hấn, ta kể lại cuộc gặp chiều hôm qua, hôm nay sâu trận mưa dai dẳng, tốt nhất là hãy quên đi tất cả mà sống cho vui vẻ.

Cái gì thề non hẹn biển, cái gì thiên trường địa cửu, người còn chẳng sống được ngần ấy thời gian, tuyệt đối sẽ chẳng thể hoàn thành lời thề, tương lai như thế nào, con người đâu ai biết trước, tựa như bốn năm trước, làm sao ta ngờ được, hai người khi gặp nhau, ta hoàn toàn không có chút tình cảm gì dành cho hấn?

“Tiêu Quân, nếu người chưa tìm được cái thích hợp, thì chúng ta tạm thời cứ thế này cũng được.”

“Cái gì mà càng thích hợp?” Hấn khẽ xoa ót của ta, cười khẽ hỏi.

“Nữ nhân thích hợp với người, thích hợp làm bạn trên giường của người ấy.....”

“Ân.....” Cuối cùng, hấn trả lời ba phải với ta, nam nhân này a.....

Luận về tướng mạo, ta không phải đẹp nhất, luận về dáng người, ta càng không phải chuẩn ba vòng, còn chưa nói tính tình thì như quả bom nổ chậm, hử một chút là như trâu điên, ta cũng nghĩ mãi không ra, nam nhân này rốt cuộc bày mưu tính kế gì trên người ta, bốn năm trôi qua vậy mà hấn đối với ta, một chút chán ngấy cũng chưa từng có.

Nhưng đừng bao giờ cho rằng đó là tình yêu nha, đối với nam nhân này, cái gì cũng tốt, ngay cả người ăn xin trên đường hấn nửa điểm cũng không chán ghét, nhưng hấn lại vô cùng khinh thường tình yêu, ở trong mắt Tiêu Quân, tình yêu không đáng để so sánh với nửa chén cơm.

Cho nên ta không sao mà hiểu được vì sao Tiêu Quân lại luôn ở bên ta thời gian qua? Thật đúng là khó giải thích cái hiện tượng quái dị này.

Bởi vì đêm hôm trước bị Tiêu Quân hành hạ, ngày hôm sau ta ngủ thẳng đến chiều, chờ tới lúc ta “lết” được tới quán, cũng là lúc chuẩn bị ăn cơm chiều.

Vừa mới đỗ xe trước cửa quán, vài người to lớn đang mang vác mấy thùng bia đi tới đi lui, vài đứa cỡ học sinh mang một két bia mà vừa đi vừa thở, có người còn một tay cầm ba két mà tốc độ vẫn nhanh nhẹn như thường.

Ta chặc chặc lấy làm kì lạ, hôm nay đột nhiên lại tự giác lao động, lập tức nở nụ cười mãn nguyện: “Tiểu Điền a, hôm nay sao lại tự giác vậy, chả bù cho trước đây”

Hấn chỉ cười, rồi lại khệ nệ bê mấy thùng bia vào trong quán, nhưng sau đó có một đứa học sinh chạy ra kể tội với ta, “Điền Tiến tới đưa tài liệu cho Ngôn tử, sau đó Tiểu Cẩn bắt ở lại, bắt giúp hấn vận chuyển mấy cái này, có điều Điền Tiến thật quá là khỏe, mang vác nặng nhọc từ nãy giờ mà mặt không đỏ đến nửa điểm.”

“Bởi vì vốn dĩ hấn được đào tạo như một bộ đội, người kia quả thật rất khỏe, có điều Tiểu Cẩn quả thật càng ngày càng không có luật lệ gì hết, ngay cả người cuat Tiêu lão đại hấn cũng dám sai bảo, to gan thật!” Ta hừ hai tiếng, đã vậy phải vào trong kia giáo huấn hấn một phen.

“Ngôn tử..... Người mau đến xem, rất được.” Không đợi ta nổi bão, Tiểu Cẩn đứng ở quầy bar đã vẫy tay gọi ta.

“Cái gì vậy?”

“Điền Tiển tới đưa tài liệu, Tiêu lão đại giúp người tìm mấy kiểu trang hoàng nhà mới, người người mau xem nhà mẫu, thích nhà nào thì nói với Tiêu lão đại một câu.” Tiểu Cẩn mở tài liệu ra, hưng phấn thao thao bất tuyệt, nhìn mấy kiểu nhà đẹp dễ mà không khỏi cảm thán

Cái vụ tìm nhà này, ta lại quên mất, bởi vì Tử Phàm sắp lên đại học, hè vừa rồi thủ thi với bà ngoại muốn chuyển sang nơi khác ở, phòng ở chỉ cần đơn giản, không cần trang hoàng quá, quan trọng là phải phù hợp, sửa chữa qua cũng được, thực ra chuyện này ta mới nghĩ trong đầu, không ngờ Tiêu Quân đã nhanh chóng giúp ta tìm tư liệu.

“Ngôn tử, người thích phong cách nào? Ta thấy cái kiểu này rất đẹp nha.”

“Đi đi đi, là ta sửa nhà, không phải người nha, mau đi chuyển bia đi, tự nhiên lại đi sai Tiểu Điền, không sợ Tiêu lão đại chém chết người sao!” Ta cầm lấy tư liệu phẩy phẩy coi hẩn như ruồi bọ, ra sức đuổi.

“Vớ vẩn, người bình thường cũng toàn sai bảo hẩn mà.”

“Tiểu thí hài, người nghĩ gì mà đem so sánh tỷ tỷ với bản thân hẩn!! Muốn chết hẩn.....?”

“Tài liệu các kiểu trang trí nhà đẹp”, ngay từ cái tên tài liệu đã đập thẳng vào mắt ta.

Mới lúc trước khi còn là trẻ con, vừa đến trời tối, đều được ba mẹ đưa về nhà, mà ta thì luôn là bà ngoại đưa về, ngôi nhà nhỏ có 5 người, mỗi lần ăn cơm đều vây quanh một cái bàn tròn nhỏ, đằng trước là cái TV, cả nhà cứ vừa ăn, vừa xem Tv, vừa nói chuyện phiếm, bà ngoại gấp cho ta miếng thịt, bà ngoại cười mắng một câu: “Thật sự là tiểu tử tông”. Lúc đó ta được bà gấp thịt cho, ta vẫn ngu ngơ, ta cũng không rõ gia đình là gì?

Mà dần dần lớn lên, ta đối với hai chữ gia đình càng cảm thấy ý nghĩa sâu sắc của nó, tiểu học nhà ta còn có đủ 4 người (ta, bà ngoại, mẹ, ba), vài năm sau, mẹ ta vì khó sinh mà sinh em ta xong thì qua đời, sau khi học xong cấp ba thì cha mất, trước đó, khi mẹ mới mất, cha ta chỉ bù đầu vào quán lý quán bar, lo đi tán gái, căn bản không đem cho ta một chút tình cảm gia đình nào.

Một gia đình có ta, có cha, có mẹ, có bà, có em trai, đối với ta hoàn toàn là điều không tưởng sao?

Hình ảnh Tiêu Quân mặt lạnh lùng bỗng nhiên hiện lên trong tiềm thức, không thể nào, đang nhớ gia đình sao đột nhiên lại có hẩn ở đây!

Sau đó ta nhện không nổi, rùng mình một cái.

Tuy rằng ta sớm đã có thói quen chịu đựng cái thứ âm nhạc hỗn tạp đình tại nhưc óc ở quán, nhưng hãy nghe thử, nhìn thử cái lũ người đang nhảy múa cuồng dại trong tiếng nhạc ồn ã, ta thực muốn tặng cho bọn chúng 3 chữ: Một lũ điên.

Mặc dù cha ta mất đã vài năm, ta cũng đã dần quen với cuộc sống này, nhưng mỗi lần nghe tiếng nhạc với nhìn cái lũ điên kia, ta sẽ không nhện được mà oán thán cha, tự than thở rằng tại sao trước kia cha không mở tiệm cà phê, tiệm cầm đồ, nhà hàng, hay bất cứ cái lĩnh tinh nào cũng được, miễn sao không phải là quán bar, thì có lẽ hoàn cảnh của ta bây giờ đã thoải mái hơn nhiều, mà cũng không cần phải phát ói mỗi khi nghe cái loại nhạc này.

“Người có thể bảo DJ vặn nhỏ nhạc đi một chút được không?” Ta lau cái chén, cau mày hỏi kẻ đang ngồi uống rượu bên cạnh.

Tiểu Cẩn kỳ quái nhìn ta, liếc mắt một cái: “Vậy người đợi hẩn bãi công từ chức đi!”

“Có nghiêm trọng vậy không?”

“Có.” Hẩn gật đầu.

“Quên đi, cùng lắm thì ta mang thêm cái máy trợ thính.” Đứng hoài nghi, lúc vừa mới tiếp nhận cái quán bar này được hai năm, ta đã phải mang theo một cái máy trợ thính để có thể làm quen với thứ nhạc ồn ào này.

“Ngôn Tử người thật sự muốn thay đổi phong cách quán bar này sao? Trở thành cổ kính sao?” Tiểu Cẩn chưa từ bỏ, hẳn đã muốn hỏi câu này từ lâu.

“Sao người toàn hỏi những điều ta đã trả lời vậy!”

“Ta chỉ không tin nổi người lại là người cổ hủ tới vậy!”

“Ta vốn là người như thế, thật có lỗi, làm cho người thất vọng rồi.” Ta muốn làm theo những phong cách cổ kính, hoàn toàn là chiều theo ý thích của bà ngoại, dù có khác với giới trẻ bây giờ thì cũng có sao.

Vừa lau xong cái chén, thấy hoa mắt, một đám đủ loại màu sắc đang lướt vào từ phía cổng, bước lại gần ta, đứng cách ta hai bước, nhìn ta chăm chăm.

Thì ra là một đám nữ sinh lòe loẹt!

“Người chính là Ngôn Tử Kỳ?” Tiểu nữ sinh cầm cây quạt phe phẩy, đôi lông mày lay động, bộ dạng yêu đuôi, nũng nịu hỏi ta.

“Àn, là ta Ta cứ có cảm giác nữ nhi này nhìn rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

“Ta tên là Phương Lăng Nhi, biểu ca có nói cho người biết về ta không?” Nàng kéo một cái ghế dựa, thản nhiên ngồi lên, tay chống cằm, ánh mắt tràn đầy tự tin.

Lại một đứa nhóc con nữa bị gia đình chiều quá sinh hư, đúng là cùng một giuộc với Triệu thái tử, luôn cho rằng tất cả mọi người đều vây quanh mình, vừa nãy con bé hỏi ta, anh họ nó có nói gì về nó không, nó nói khiến ta còn chẳng biết anh họ nó là ai, thì làm sao mà biết được có nói về nó hay không? Quả thật đúng là bọn nhóc ấu trĩ.

“Anh họ người là ai” Tiểu Cẩn đứng bên cạnh thấy hay hay, liền chen miệng hỏi.

“Tiêu Quân.” Con bé nói tới đây, dường như trong lòng cảm thấy có chút nở mày nở mặt, khuôn mặt nhỏ nhỏ mang theo vài phần đắc ý, cũng phải, anh họ nàng là người quyền cao chức trọng, là lão Đại của mấy kẻ này, sao mà nàng không kiêu cho được!

“Cái gì.....” Ta cùng Tiểu Cẩn kìm lòng không nổi, đồng thanh cùng một tiếng.

Tỉ mỉ đem con bé ra đánh giá thêm một lần nữa, ta mơ hồ nhớ ra có một lần vào thư phòng của Tiêu Quân, tùy tay rút một quyển sách hơi cũ, liền nhìn thấy một bức ảnh có cô bé khoảng 11 tuổi bím lấy Tiêu Quân như con bạch tuộc, trước mắt ta bây giờ chẳng phải là cô bé đó sao? Con bé không phải đang ở nước ngoài sao, sao lại có mặt ở đây?

Sau đó, con bé cười thập phần đắc ý, dùng ánh mắt so sánh cao thấp đánh giá ta, nói một câu khiến ta thiếu chút nữa xông ra bóp cổ nàng: “Người so với tướng tượng của ta còn già hơn nhiều!”

Nghe một chút, đây là lời mà một con người kịch sự nên nói sao? Cự nhiên đứng trước mặt ta nói ta già, con bé không hiểu chuyện này lại là người thân của Tiêu Quân sao! Nếu không phải có quan hệ với Tiêu Quân, ta sẽ không ngần ngại lôi cổ nó ra sau quán, sau đó hung hăng tát cho nó mấy cái, đánh cho tới khi nào nó hiểu đây không phải nơi muốn đến là đến, không phải nơi cho những đứa nhóc không biết suy nghĩ đến nói năng lung tung!

Một bên Tiểu Cẩn sớm đã quay người sang chỗ khác, có điều hẳn vẫn run run hai vai, có thể thấy hẳn nhin cười khá vất vả đấy.

Sau lời nói chứa đầy bom của con nhóc kia, ta liền hóa thân thành một con cá chạch, nín giận đi sang nơi khác.

Dựa vào đâu a!!! Núi lửa bùng nổ, trời sụp đất nứt cũng không đủ để hình dung được cơn giận của ta, tưởng Ngôn Tử Kỳ ta lẫn lộn ngoài đời bao năm nay, dù có lớn hơn con nhóc đó vài tuổi, nhưng cũng chưa có một ai dám nói ta già, ngay cả Triệu thái tử còn muốn theo đuổi ta, cả ngày theo đuôi ta đòi làm bạn trai ta!

Không thể tin nổi hôm nay lại bị một con nhóc chê là già!

“Ngôn tữ, người bình tĩnh..... Bình tĩnh a!” Tiểu Cẩn loạng choạng ôm cánh tay của ta, vẻ mặt đồng tình nhìn ta.

“Ta khi nào không bình tĩnh?” Liếc trắng mắt, ta hung hăng bỏ tay hẳn ra.

“Bộ mặt người rõ ràng như muốn đi giết người, còn dám nói là bình tĩnh, Ngôn tữ, trên đầu người đầy hơi nước kìa!”

“Cút ngay, đừng chọc giận ta.” Tùy tay lấy điện thoại, nhấn số gọi điện cho Tiêu Quân.

Vừa mới có tín hiệu, còn chưa đợi đầu dây bên kia nói gì, ta đã tuôn ra một tràng, “Tiêu Quân, hạn cho người nữa giờ nữa đem em họ yêu quý của người trở về, con nhóc đó sắp làm ta điên rồi đây này!”

“Nó ở cạnh người sao?” Trong giọng nói của Tiêu Quân mang theo vài điểm kinh ngạc, “Ta hiện tại không rời đi được, nửa giờ sau nhất định sẽ qua.”

Tuy rằng cùng một con nhóc so đo thì không được phong độ cho lắm, nhưng đối với một kẻ vốn đã chẳng có phong độ như ta thì chẳng vấn đề, hơn nữa lời nói của con nhóc kia có lực sát thương rất cao, ta quyết định phải ném nạng cách xa ta một chút.

Sự thật đã xác minh, cái con nhóc em họ Tiêu Quân này chắc chắn là đến để gây sự, không chỉ nói chuyện cũng gây sự, ngay cả lúc ra sàn nhảy cũng gây ra xung đột, chỉ thấy con bé ra sàn nhảy chưa tới 10 phút, sàn nhảy đã trở thành võ đài !!

Con nhóc này cũng chẳng biết đánh nhau, cứ nhắm mắt tung tay hất chân lộn từng phèng,” choang, keng” bình thủy tinh, chai rượu, chén, ly đều theo mấy cú hất tay phang căng ấy mà vỡ nát một đống dưới sàn.

Ta chen qua đám người đông nghịt, liếc nhìn thủ phạm, “Làm sao đâu? Người nếu có ăn no rửng mỡ thì làm ơn ở ngoan trong nhà mà đập phá, đừng ở đây làm ảnh hưởng tới ta!” Miệng lên tiếng khất khe quát mắng, mắt lạnh lùng liếc nhìn con nhóc không biết điều này, giỏi thật, con nhóc này đi gây sự với ai không đi lại đi gây với đàn em của Hắc lão Đại!

Hắc lão đại là là chủ xị của lũ hắc đạo, làm việc lẫn hành động đều giống y tên họ của hắn – Hắc! Mà đàn em của hắn thì cũng chẳng vừa, bất kể việc gì thuộc loại không tốt như chơi gái, đánh nhau.... Chúng đều làm, mặc kệ không quan tâm tới bất cứ ai! Xem ra lần này phải để Tiêu Quân xử lý vụ này may ra mới xong.

Trong lúc quản lý bên kia đang tranh thủ gọi điện báo cho Tiêu Quân, bên này ta tiếp tục hùng hùng hổ hổ, “Nhóc con này, người muốn chết hay sao mà tới đây gây rối hả?”

Đàn em của Hắc lão đại lau mặt, hung tợn quát, “Ngôn tữ, ta vì nể mặt người mới không động thủ, có điều con nhóc này ta nhất quyết phải mang đi, không cho nó biết trên dưới, Hắc Mao ta từ nay biết ăn nói thế nào trong giới giang hồ!”

Vừa nghe hắn nhắc tới tên mình, ta thiếu chút nữa không nhịn được cười, Hắc Mao, hắn vậy mà vẫn còn tự tin với cái tên đó sao!

“Hắc..... Hắc huynh đệ.” Ta thật sự nói không nổi cái Hắc Mao kia, “Nếu hôm nay là người khác, ta đây không nói hai lời sẽ cho người mang đi, nhưng con bé này là em họ của Tiêu Quân, ta thật sự rất khó xử, không biết phải làm sao, hay là chờ Tiêu Quân đến đây rồi quyết định xử lý nạng ra sao.”

Con nhóc đứng bên cạnh nghe bọn ta nói chuyện, lập tức cảm thấy bất bình, phát huy cái “mỏ vịt”: “Có làm hay không, là hắn sở mong ta trước!”

Mạnh mẽ quay đầu sang, ta lườm nạng một cái: “Người cảm miệng cho ta.”

Đến lúc ta đem hai kẻ phiền phức này vào văn phòng phía sau, Tiêu Quân cũng đã đến nơi, vừa đi vào cửa, chưa nói lời nào, đã lườm em họ mình một cái đầy xem thường, hắn trợn trừng khiến con bé suýt nữa thì bật khóc

Sau đó hắn ngồi cạnh ta, cùng Hắc Mao chào hỏi, tất nhiên hai người này cũng không phải người xa lạ, sau đó bọn họ giao tiếp vài câu khách sáo, ta ngồi bên nghe mà thiếu chút nữa thì ngủ gật.

“Hắc lão đại hình như có việc quan trọng gấp chút rắc rối, nghe nói hắn có món hàng bị hải quan giữ lại kiểm định, nếu có gì cần hỗ trợ, cứ nói với ta một tiếng, ta ở bên đó cũng có vài người bạn.”

Tiêu Quân thốt ra những lời này xong, ánh mắt Hắc Mao nhất thời sáng sủa hẳn lên: “Đại ca của ta sớm đã biết Tiêu lão đại ắt có cách, đúng là có quen biết Tiêu lão đại đã lâu, thật sự ngại quá không dám mở miệng ra nhờ, hôm nay có lời này của Tiêu lão đại, thật sự tốt quá. Ban này không biết vị tiểu thư này là em họ Tiêu lão đại, còn đòi hỏi tội, mong người thứ lỗi, đừng so đo với một kẻ như ta.”

Tiêu Quân một tay ôm thắt lưng của ta, cười gật đầu: “Đâu có.”

“Đừng như vậy nha, đồ bị đập nát ta còn chưa tính.” Xem tình hình thì hắn đã đàm phán xong, vừa rồi tên Hắc Mao kia oai phong kiêu ngạo là thế, thế mà giờ thì như con chó cụp đuôi vậy, ta nhìn không được buột miệng.

“Ngôn tử, người cứ tính tiền đi, ta lập tức thanh toán không dám thiếu.”

Chờ tên kia rời đi, Tiêu lão đại bắt đầu tính sổ tiếp, đối tượng đương nhiên là vị biểu muội “yêu dấu”, con nhóc này trước mặt người khác thì dịu võ đương oai, vậy mà giờ thì như quả cà tím đập nát.

Ta thoải mái ngồi một bên, mở to ánh mắt xem kịch vui.

Tiêu lão đại lên tiếng: “Ta nhớ là sáng nay người mới xuống máy bay? Nếu bây giờ đã cảm thấy đủ sức vui chơi tiếp, ta lập tức kiểm vé máy bay, cho người trở về bên kia, đừng quên người là vùng trộm về nước, còn dám gây chuyện ta đem người đóng gói ném sang bên kia.”

“Người không quan tâm ta, ta đương nhiên muốn đi chơi, vì nghe mấy kẻ thuộc hạ của người cứ Ngôn tử, Ngôn tử, ta chỉ tới xem nàng là nữ nhân thế nào thôi mà.” Nhóc con kia bĩu môi, không biết sống chết phản bác lại.

Nghe hai người họ đối thoại hai ba câu, ta đã có thể hiểu được vì sao con nhóc này đang ở nước ngoài lại có thể trở về đây, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở trong này, hóa ra con nhóc này trốn nhà đi chơi, ngàn dặm xa xôi tìm anh họ, vụ này nếu là ở cổ đại, chắc chắn là chuyện tình cảm động đáng lưu vô sử sách!

“Vậy hiện tại ta sẽ “quan tâm” người, mau ra ngoài, ta kêu Tiểu Điền đưa người về biệt thự, ở trong nước, cấm người đến quán bar nửa bước.” Tiêu Quân xoa xoa cái trán, xem ra con bé này thật khiến hắn đau đầu muốn chết.

“Không phải chỉ là một bà gái già sao? Có gì đặc biệt mà người thích!” Con ranh kia nhảy tới trước mặt ta, chỉ thẳng mặt ta kháng nghị.

“Ba.....” Một âm thanh thanh tú vang lên trong văn phòng ngột ngạt, ta chăm chăm nhìn vết bàn tay đỏ trên má con nhóc kia, không cảm giác a, ta cũng đang muốn cho con nhóc này một cái tát, đúng là loại thân lừa ư nặng!

Quay đầu sang, thấy Tiêu Quân lạnh lùng lau bàn tay vừa mới tát xong!

Chỉ nghe hắn lạnh lùng nói: “Người còn dám không hiểu chuyện, về sau người đừng mồn bước ra khỏi biệt thự, đến khi người về bên kia, tuyệt đối không được bước ra nửa bước!”

“Ồ ô..... Oa oa.....” Con nhóc kia khóc đến kinh thiên động địa rồi chạy ra ngoài.

“Cám ơn cái tát ban này của người.” Ta cười nói, sau đó lại thực u oán hỏi: “Ta thật sự già sao?” Chẳng lẽ nữ nhân 28 tuổi đã trở thành gái già?

“Người nghĩ Tiêu Quân ta lại có hứng thú với một bà già sao?” Hắn cúi đầu liếm môi ta, sau đó dọc theo cằm liếm dần xuống cổ, một bàn tay nghịch ngợm đã luồn vào bên trong lớp áo của ta, âm thanh hắn trầm thấp: “Ngôn tử, người rất ngon!”

Đột nhiên ta nhận ra..... Ai là đồ ăn! Chẳng lẽ đối với Tiêu Quân, ta là đồ ăn ở trên bàn sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm qua bạn đi thăm người thân, chưa có chút đổi mới nào, mọi người đừng trách ta.....

6. Chương 11-12

Ta cảm thấy nói mình là đồ ăn của Tiêu Quân thật là khó nghe, mà hắn thì đúng là động vật ăn thịt, cho nên chính xác mà nói, ta hẳn là một miếng thịt được tắm gia vị, nướng trên vỉ, mùi thơm ngào ngạt như mùi lợn sữa quay! Nghĩ thế nào, cuối cùng cũng ra con lợn quay! (TT_TT)

Về phần vì sao ta lại nghĩ như vậy, thì còn phải nhớ đến lần bọn ta thảo luận về việc trang hoàng lại ngôi nhà.

Tuy nói là thảo luận, nhưng thật ra đa số là lấy ý kiến của ta, mà hắn thì cũng chỉ góp vài ý kiến nho nhỏ, dù sao đây cũng là nhà của ta, còn không tới phiên Tiêu Quân khoa tay múa chân, chính hắn cũng hiểu rõ điểm này, cho nên từ việc chọn phong cách, cho đến tài liệu tuyển dụng, đều do ta quyết định, phỏng chừng dù hắn có muốn thiết kế cũng chẳng xong, bởi vì mấy mẫu mà hắn chọn không ít thì nhiều cũng bị ta sửa lại tùm lum.

Cuối cùng cũng tới ngày khởi công, thực sự là bản thiết kế bị ta chỉnh đến thất điên bát đảo, khi trong phòng chỉ còn ta với Tiêu lão đại, hắn thoải mái mà uống trà Long tỉnh, còn thoải mái ngồi xem mấy mẫu thiết kế đã được ta sửa, giống như coi ta là không khí.

Mà ta cứ ngồi một bên chờ hắn mở miệng, nhưng hắn cứ lẳng lặng ngồi một bên khiến ta rất muốn đánh cho hắn một trận, cuối cùng vẫn là ta không nhịn được mở miệng, không còn cách nào khác, lý trí không chiến thắng nổi cái miệng!

“Tiêu Quân, theo em nghĩ thì mấy món đồ cũ trong nhà, sao không chuyển tới kho hàng trong quán bar, xem ai cần dùng thì đưa lại, có gì đến lúc đó tính sau.” Người này bình thường rất hay nghe ý kiến của ta, cũng là nguyên nhân khiến ta với hắn tranh luận suốt ngày, không tin nổi, cái lúc ta cần hắn nói chuyện thì hắn lại bình tĩnh như không có việc gì, rốt cuộc hắn có uống nhầm thuốc không?

Chỉ thấy hắn buông chén trà, nhún mày, cười, “Cũng được, cứ làm theo lời em nói đi.”

Nhìn hắn cười như kiêu gia kế được thực hiện, chỉ cần bộ dạng của hắn cũng khiến ta bực tức rồi, lần này cứ nhiên lại để ta phải mớ lời nói với hắn, xem biểu tình kia hắn rất sáng khoái!! Thật ngáy thơ.....

Vì thế, và cuộc sống chung của ta và Tiêu Quân bắt đầu, dù trước kia hai người cũng thỉnh thoảng ở chung với nhau, nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng mới thế, nhưng hiện tại hai người lại ở cùng một nhà, cuộc sống bình thường sẽ gặp nhau nhiều hơn, dù là cùng ở chung, nhưng khái niệm lại rất khác nhau.

Vì thế, ta khiếp sợ phát hiện, Tiêu Quân ăn ở quá sạch!! Tỷ như cho dù có bận đến mức nào, hắn cũng tranh thủ lau dọn nhà cửa, có khi bận tới mất tối mũi, cũng tranh thủ lau qua vài cái, tỷ như cái bàn trong nhà, trừ bỏ một số vật thiết yếu, còn lại sẽ không có bất kỳ tạp vật gì, tỷ như quần áo hắn phải được là phẳng phiu, sạch sẽ mới có thể mặc..... Thế nên đối với một kẻ ăn ở “không sạch sẽ lắm” như ta thì thật sự là quá tiện!

Ta nói với Tiêu Quân sang phòng khác ngủ, còn ta sẽ chuyển tới phòng khác, tránh gây nên những chuyện phức tạp hơn.

Hắn nói không có việc gì, dù sao gây rối em cũng là sở thích của anh.

Ta nói anh đi lo việc của mình đi, sống chung với hắn, luôn khiến ta cảm thấy hoảng hốt nha!

Vì thế, dưới sự kháng nghị của ta, hần cũng biết điều bỏ bớt mấy cái tính cách quái dị của hần, nhưng không quá một tuần, ta thường xuyên phải nghe hần ca, hần nói “ Ngôn Tử, em có thể đừng ở trên giường mà sơn móng tay? Có thể đừng ăn khoai tây chiên trên ghế sofa? Có thể tắm rửa xong tiện tay giặt luôn quần áo lót không?.....

Ta nói : Tiêu Quân,anh có cần em cho anh một cái phòng riêng không?

Vì thế, hần lại tiếp tục nai lưng ra lau dọn, ta tiếp tục sơn móng tay trên giường, ở trên sofa ăn khoai tây chiên, tắm rửa xong ném quần áo lót sang một bên!

Ta nói : Tiêu Quân, hình tượng của anh trong lòng em đã hoàn toàn sụp đổ , cái gì mà phong độ của một đại tướng, cái gì phong lưu phóng khoáng, em chỉ có ấn tượng duy nhất là lúc anh ngồi cọt bần vệ sinh.

Hần tà mị liếc ta một cái, cười!

Người này không hiểu đang nghĩ cái gì trong đầu, tốt nhất cứ bảo trì khoảng cách với hần là tốt nhất? Làm sao có thể ở cùng nhau, trong khi ta và hần thói quen khác biệt đến vậy, tại sao cứ phải nai lưng ra làm, hình tượng coi như sụp đổ tan tành,sao lại phải vậy a?

Dù luôn tự hỏi như vậy, nhưng cuối cùng ta với hần vẫn có thể thoải mái sống chung.

Hôm nay, giữa trưa, hai người vừa ăn cơm xong, ngồi ở trên sofa xem tivi, hần cứ dính chặt lấy ta, hần liếm liếm bắp vai ta, ta cắn cắn lỗ tai hần, liếc qua cũng đoán được sắp có một cuộc đại chiến trên ghế sofa, mà khi tay hần tiến vào trong váy ngủ của ta, di động của hần lại bắt chợt reo lên.

Hần cầm lấy di động, liếc ta một cái, sau đó trực tiếp tắt máy, ném điện thoại sang một bên.

Ta nghĩ thái độ hần kiên quyết như vậy, chắc chắn sau đó sẽ là đại đại hỗn chiến thì đúng hơn, tối hôm qua mới bị hần ép tận hai tiếng, lại đến bây giờ làm tiếp, ta rất lo lắng không rõ mình có tiêu hóa nổi không nữa.

Khi hai người đến giai đoạn cao trào, thì điện thoại lại một lần nữa reo vang, nhưng lần này, là điện thoại của ta.....

Cầm lấy điện thoại, ta điếng người! Mọi hưng phấn này giờ lập tức cụt hần, là điện thoại của mẹ Tiêu Quân nha?!

“ Bá mẫu khỏe chứ.” Ở trong mắt ta, mẹ Tiêu Quân chính là Võ Tắc Thiên thứ hai, Từ Hi Thái Hậu tái thế, là lão thái thái siêu siêu đáng sợ.

“ Tiêu Quân có ở bên cạnh cô không?.” Âm thanh từ đầu bên kia truyền tới khiến cho người ta lạnh tái cả người.

Vốn định nói là hần không ở đây, nhưng cứ nói chuyện với lão bà này, ta tuyệt đối không dám nói dối!“Đúng vậy, để cháu kêu anh ấy nghe điện thoại!”

Sau đó ta cầm điện thoại mà cứ như cầm củ khoai nóng, trực tiếp trợn mắt với Tiêu Quân rồi ném sang cho hần.

“Mẹ,..... Không phải tắt máy, có khi là hết pin đó,..... Hai ngày nay con có việc,..... Thứ Sáu? Đến lúc đó con sẽ tính,..... Đã biết.”

Treo điện thoại, chỉ thấy hần không nói gì, kéo ta vào trong lòng.

“Mẹ anh hẹn với người ta thứ Sáu gặp mặt hả?”

“Ân.” Hần lại bắt đầu cắn cổ ta.

“Lần này lại muốn giới thiệu con gái nhà ai?” Ta cười xoay xoay mấy lọn tóc của hần, cảm thấy bàn tay có chút không tự nhiên.

“ Ai biết,Ngôn Tử, theo em anh có nên đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ không?” Hần ngẩng đầu nhìn ta.

“Phốc.....” Ta nhin không được cười ra tiếng,“Bọn họ chỉ muốn anh về nhà ăn bữa cơm, làm gì nghiêm trọng đến mức phải cắt đứt quan hệ.”

Mẹ của Tiêu Quân là một người kì lạ, luôn mong Tiêu Quân về ăn cơm, nhưng lần nào cũng gây xung đột giữa hai mẹ con, chẳng trách Tiêu Quân không muốn về ăn cơm, lại suốt ngày tới đây ăn cơm cùng ta, nên bọn họ ra sức kêu Tiêu Quân về nhà, tranh thủ giới thiệu vài cô gái được kêu là “con nhà gia giáo”, quả thực chính là tuần hoàn ác tính, có thể thấy, mẹ Tiêu Quân chưa bao giờ cảm thấy mệt trong mấy vụ này.

“Nhìn mấy nữ nhân mẹ anh giới thiệu, anh mà ưng được mới là lạ, nên nghĩ ra biện pháp khác mới được.” Hấn vuốt ve cằm, có chút dăm chiêu đánh mắt về phía ta.

“Ngừng, anh đừng nhìn em! Con em đã lớn như vậy rồi.”

Hấn cười cười: “Nó cũng là con của anh.”

Nhếch nhếch khóe môi, ta khẽ nói: “Anh nghĩ là được, nhưng mẹ anh thì không đồng ý.”

Hấn búng một cái vào trán ta, bất đắc dĩ nói: “Em a.....”

Cuối cùng, chuyện Tiêu Quân có đi cùng mẹ tới Thiết Hồng Môn Yến, ta không có hỏi, bởi vì ta cảm thấy, cái đó chẳng liên quan gì đến ta, ăn hay không cũng chẳng liên quan gì tới hòa bình thế giới.

Thứ sáu thường là một ngày náo nhiệt, mặc kệ là sếp hay nhân viên, đoàn người đều chờ đến thời điểm này là bùng nổ.

“Ngôn tử, có người uống rượu say gọi tên chị, Tử này, Tử này kêu không ngừng, không khéo lại là một Triều thái tử thứ hai đấy.” Nhân viên mới tới chạy tới cạnh ta, tiện thể vừa lấy rượu cho khách, vừa nói.

Ta hoảng sợ, nhớ tới nam nhân hay gọi ta là Tử này, vội vàng đi ra quầy bar, hỏi nhân viên vừa nãy: “Hấn ở đâu?”

“Khu B, bàn số 15.”

Đi qua cũng thấy, kẻ say bí tỉ trên bàn, không phải Mộ Dung Cảnh còn có thể là ai! Nhìn tóc hấn bù xù so với tổ quạ cũng không khác nhau mấy, ta hơi tức giận, người này trước kia uống rượu rất có chừng mực, vậy mà bây giờ thì say bí tỉ, không biết trời đất gì hết, đầu tóc thì bù xù.

Khi đó ta cũng đành phải cười khổ, không đành để mặc hấn đấy, lại gần gọi hấn! Khi đó ta lại lo lắng, nếu không có ta, liệu hấn có bứt hết chỗ tóc trên đầu không? Nhưng thời gian đã chứng minh, ta lo lắng quá dư thừa.

“Mộ Dung? Mộ Dung?.....” Ta gọi người trên bả.

“Lại cho ta một ly.....” Hấn vươn tay ra nắm tay ta, thì thào tự nói.

Sau đó không hề nghĩ ngợi, ta liền dìu hấn ra ngoài quán bar, vừa ra khỏi cửa, hấn đột nhiên đẩy ta ra, ngồi một bên đường ói, đến lúc nôn xong, người cũng cảm thấy khỏe lại, hấn nhìn ta chằm chằm, “Tử này?”

“Ân, cậu uống say, tôi đưa cậu trở về, giờ thế nào rồi?” Ta nhớ lúc hấn sang Mỹ, nhà cũ của hấn đã bán đi rồi.

“Giữa hồ hoa viên.” Hấn lắc lắc cái đầu, khó khăn lắm mới nói xong địa chỉ, hóa ra vẫn là nhà trước kia.

Chậm rãi lái xe, nhìn nam nhân bên cạnh ngủ gà ngủ gật, đột nhiên cảm giác có điểm mê man, giống như hai người chưa từng bị tách rời, không có bốn năm ngăn cách, không có hai nửa trái đất chia lìa.

Thật giống như ngày xưa, tan học, ta rủ hấn đi ăn rồi uống rượu.

Hấn rõ ràng uống kém hơn ta, nhưng cứ thích sĩ diện, mỗi lần uống xong đều là — ta thanh tỉnh, hấn say bí tỉ, sau đó ta phải vác hấn về trong tình trạng say khướt, lại phải mang hấn về nhà, chờ hấn nửa đêm tỉnh dậy, sẽ ôm lấy ta, sau đó lại là một đêm kịch tính.

Mọi chuyện trước kia, lại chỉ trong nháy mắt đem mọi sự thay đổi tới chóng mặt.

Đưa hấn về tới nhà, đặt được hấn xuống giường, ta nghe thấy âm thanh nhạt nhạt “Tử này.” Sau, hai chân ta chôn chặt tại giường, không thể nhúc nhích

“Tử này..... Đừng đi.” Hấn hai mắt mê man, ôn nhu nhìn ta, trong mắt có chút mờ nhạt, làm cho ta luyến tiếc dời tầm mắt, sau đó lại có một chút đau lòng, hấn chỉ vì ly hôn với vợ mà đau khổ như thế này? Hấn lại muốn tìm ta thổ lộ tâm sự sao? Nói hấn đã vất vả thế nào cưới được Tiểu Linh, nói hấn bị Tiểu Linh cự tuyệt như thế nào.....CHẳng lẽ hấn muốn giống như trước kia, được ta an ủi sao?

“ Tôi còn có việc.” Sẽ không , ta sẽ không như trước kia, rõ ràng rất yêu hấn nhưng lại giúp hấn theo đuổi nữ nhân khác, những chuyện ngu ngốc như thế,ta không bao giờ làm nữa.

“Tử này, cùng trò chuyện với tôi được không?” Hấn xoay người ngồi dậy, cả người nhìn qua vô cùng thanh tĩnh.

“ Cậu..... Không uống rượu?” Ta kinh ngạc .

“ Có uống không ít, nhưng mà không say.” Hấn thay đổi sắc mặt, thừa nhận.

Dù qua bao nhiêu năm, dù đã dày dặn kinh nghiệm đến mấy, ta vẫn luôn bị nam nhân này đùa giỡn.....!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Các học sinh, đọc truyện mà không thanks là không tốt nha!!5555555555..... Không được phụ lòng ta!

Có người nói : Khi bạn đang trải qua mối tình đầu, thì bạn không phải là mối tình đầu của người mà bạn yêu,thường là như thế.

Lúc trước ta luôn nghĩ Mộ Dung Cảnh là một nửa của ta, cứ ôm mộng một lòng một dạ với hấn, thế nên khi hấn cùng vợ đi sang Mỹ định cư tận bốn năm đó cũng là vết thương lòng không bao giờ tàn phai, khi đó ta đã quyết định này kiếp này sẽ đoạn tuyệt với hấn, mãi mãi không bao giờ gặp lại,giống như người ta nói – Yêu nhiều thì hận nhiều!Ta đã nghĩ, cả đời này sẽ hận hấn.

Nay mới ta mới biết, đời người thật dài quá, muốn hận hấn cả đời nhưng sao mà dài quá,cũng bởi vì hận hấn mà mãi không thể nào quên hấn được.

Cho dù trước đây tình yêu ta dành cho hấn sâu đậm là vậy, nhưng qua bốn năm cái tình cảm đơn phương đó cũng nhạt dần, xem ra tình yêu đúng là thứ tình cảm quá mỏng manh, mới hơn bốn năm, mà đã như thế, vậy nếu trải qua thêm 4 năm nữa, có lẽ ta đã quên mất trên đời có một Mộ Dung Cảnh,nói gì đến việc hận hấn cả đời.

Cuộc đời quả nhiên là khó lường.

“Bia hay nước trái cây?” Mộ Dung Cảnh cười, cầm hai lon nước chìa ra trước mặt ta.

Nụ cười của hấn vẫn đẹp như ngày nào, nhìn nụ cười đó, giống như thấy mặt trời tỏa nắng, rực rỡ đến không ngờ, vậy mà hiện tại lại có chút mờ nhạt hơn, trong lòng ta bỗng nhớ về Tiểu Quân, cũng là nụ cười nhạt ấy, vừa thể hiện cơ trí, vừa có sự giáo hoạt, cười như vậy, chẳng phải càng hấp dẫn hơn sao?

Ta tùy tay tiếp nhận nước trái cây, bật nắp lon uống một ngụm cho tỉnh người.

“Tử này, đối với việc tôi và vợ li dị, cậu không có chút tò mò nào sao? Trước kia, cậu giúp tôi với Tiểu Linh nhiều như vậy, chắc hấn cũng quan tâm tới chuyện này.” Cậu ta tùy ý ngồi trên sàn cạnh tôi,uống thêm mấy hớp bia rồi mới nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy,lúc ấy hai cậu yêu nhau nhiều như vậy.” Mặc dù đã không còn tình cảm,nhưng mỗi khi nhớ lại quá khứ bị thương trước kia, trong lòng tôi không khỏi chua xót.

Khi đó đang thịnh hành phong trào viết thư tình, tôi không dám trực tiếp tạm biệt hấn, cũng không dám thổ lộ tình cảm của mình, sau đó tôi lựa chọn viết lên giấy trắng những lời trong lòng, thực ra thư của tôi cũng không kí tên, cũng không dám gọi là thư tình, chữ viết cũng chẳng hoa lệ gì, cũng chẳng có văn chương bay bướm êm tai gì, chỉ đem những lời sâu thẳm trong lòng mà nói ra, chỉ có như vậy thôi, một lá thư tạm biệt, chứa đầy tình cảm của tôi.

Cậu ấy cũng viết thư tình, nhưng thư của cậu ấy luôn là lời ngon tiếng ngọt, văn thơ bay bổng, cũng không kí tên, giống như tôi nhưng người nhận không phải tôi, mà là người cậu ấy thầm mến từ lâu, mối tình đầu của cậu ấy- Tiểu Linh.

Tôi nhớ mãi lần đầu tiên cậu ấy mang bức thư đó cho tôi xem, muốn tôi xem xét và sửa lại những chỗ không ổn, trong lòng tôi lúc ấy chỉ có mâu thuẫn, vừa ghen tị với người kia, vừa muốn giúp đỡ hắn, tôi chỉ biết nén lại đau lòng, giúp cậu ấy. Nhìn cậu ấy ngồi bên cạnh hào hứng, kể về cô bạn Tiểu Linh kia, lòng tôi như vỡ vụn.

Cậu ấy vì Tiểu Linh mà cười, hao hụt tâm sức, tốn bao công! Hai người yêu nhau nhiều như thế, tại sao chỉ bốn năm đã vội chia tay, nói không tò mò thì là giả, nhưng tôi sợ hỏi ra nguyên nhân, lại là vì họ có người khác, lúc đó tôi không biết phải làm sao, sự hy sinh của tôi – vì hạnh phúc của họ, nếu như thế....

Cho nên tôi không muốn hỏi, tôi sợ phải nghe câu trả lời không muốn nghe nhất.

Cậu ấy mạnh tay bóp méo lon bia, khuôn mặt không một chút thay đổi. Giống như tôi, cậu ấy cũng nhớ lại chuyện xưa, không biết Dung Cảnh nhớ về cái gì, khóe miệng khẽ cười, giọng nói có chút chua xót

, “Từ này, tôi thường suy nghĩ, những người yêu nhau, có mấy ai là yêu cả đời không? Tôi mới thử trong bốn năm, vậy mà đã không thể giữ được tình yêu của mình, chỉ vì một chút hiểu lầm, rồi tranh cãi, rồi chia tay, mọi việc diễn ra nhanh quá, ta nắm bắt không kịp.”

Tôi cười cười, trong lòng tự nhiên cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, “Hai người yêu nhau, nhưng chưa thống nhất được quan điểm.”

“Khi mới cưới, bọn tôi vẫn có thể nhường nhịn nhau, có thể bao dung những lỗi lầm của cả hai, vậy mà chỉ sau thời kì thân mật, một chút bất đồng nho nhỏ lại khiến bọn tôi cãi nhau, hai bên chỉ biết bảo vệ ý mình rồi làm tổn thương người kia, chỉ đến khi cả hai đều không thể tiếp tục nữa mới thôi.”

Hắn đem ngụm bia còn lại uống nốt, lại siết mạnh vỏ bia, cười, “Từ này, cậu biết không? Lăn cãi nhau gần đây nhất, cô ấy giận tôi vì không thể quên cậu.”

Nghe đến đó, tôi hơi hơi sửng sốt: “Vợ chồng các cậu cãi nhau, liên quan gì đến tôi? Ta đâu còn liên hệ gì với người nữa.” Vả lại “Nhớ mãi không quên” Từ này dùng cho hai người bạn không còn liên hệ gì với nhau có vẻ không hợp lí, từ đó là để dùng cho người yêu cũ mà?

“Cô ấy lên án tôi mỗi ngày đều viết thư cho cậu, nằm mơ cũng cậu, ngay cả khi làm tình cũng kêu nhầm tên cậu.” Cậu ấy nói xong, liền vùi mặt mình trong hai bàn tay.

Bàn tay gắt gao nắm thành quyền, tôi cảm nhận như móng tay cắm sâu vào da thịt, sự việc đã lâu như vậy, đến giờ cậu ấy mới tỉnh ngộ. Mà có lẽ sự thật này diễn ra quá muộn, giờ đây tình cảm của tôi đã hết, cho dù có muốn cũng không được.

“Mộ Dung, tôi cảm thấy cậu càng ngày càng ích kỉ, ngày trước, tình cảm của tôi, tấm lòng của tôi, tôi cố nói cho cậu hiểu, vậy mà cậu vẫn vô tình như không biết.” Tuy rằng lời này là để nói với chính mình, nhưng ta cũng muốn nói thẳng cho cậu ta hiểu.

Mộ Dung Cảnh ngơ ngác, “Lòng người tham lam vô độ, nhưng cuộc đời phải có cái được cái mất, cậu phải chịu kết cục này, xem ra cũng chẳng bất công.”

Tôi hừ lạnh một tiếng: “Cậu chỉ cần biết rõ, không phải lúc nào mọi người cũng chỉ tập trung vào cậu.”

Nụ cười cậu ấy cứng ngắc, cậu ấy chuyển chủ đề, “Từ này, cậu hình như có qua lại với người tên là Tiêu Quân.”

“Nga..... Có thể xem là thế.” Tôi có chút giật mình, nhanh như vậy cậu ấy đã biết tới Tiêu Quân, “Cậu gặp anh ấy rồi sao?”

“Àn, anh ta thường đến chỗ cậu, lại chỉ ngồi một chỗ cố định ”

Có thể quan sát như thế, xem ra Mộ Dung Cảnh sau khi về nước thường xuyên đến quán bar, chỉ là không nói với tôi mà thôi? Ai, nam nhân này, thật không biết phải làm sao với cậu ta

“Từ này, anh ta đối xử với cậu có tốt không?” Mộ Dung Cảnh đặt tay lên bụng, ngã người nằm ra sàn, vô định nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống rỗng.

“Ân, tốt lắm.” Tuy rằng Tiêu Quân có chút vô sỉ ,và ngoại trừ người nhà anh ấy ra, thì anh ấy đối với tôi rất tốt.

Nhìn đồng hồ, tôi đứng dậy nói :“ Cậu nghỉ ngơi đi, tôi còn phải về quán bar.” Hôm nay Tiêu Quân về nhà ăn cơm, chắc chắn sẽ không vui vẻ gì, nếu đến quán bar mà không thấy mặt tôi, không biết hậu quả gì sẽ trút xuống bản thân tôi a.

“Tử này, đừng hận tôi, được không?.” Mộ Dung Canh khẩn cầu.

Tôi nhắm chặt mắt, cố gắng không đá cho hắn hai cước , con bà người lúc trước còn nhờ tôi giúp cậu của Tiểu Linh , thế mà giờ lại khẩn cầu tôi đừng hận cậu, lúc cậu chuyển sang Mỹ định cư, sao không nghĩ đến cảm nhận của tôi, hiện tại lại xin tôi đừng hận cậu, cậu nghĩ tôi còn thêm vào hận cậu sao!!! Thật không đáng.

Mang trong người đầy lửa giận đi về bar, nhìn thấy một màn quỷ dị tôi cũng quên luôn cả tức giận, vội vàng đi tới quầy bar, ngồi cạnh Tiêu Quân xem nào nhiệt.

Tiêu Quân đến tôi không lo, nhưng mỗi lần anh ấy từ nhà về, chắc chắn Phương Lăng Nhi sẽ đi cùng, cái này cũng không nằm ngoài dự đoán, bởi vì con bé rất thần tượng ông anh họ này, bọn tôi nhìn một màn múa của nó , thật sự làm cho ta kinh ngạc,không phải nó học tận Great Britain sao? Làm sao có thể thần nhiên hết phá quán lại chạy vào tự tiện mở rượu của tôi ra uống.

“Đi đâu vậy ?” Tiêu Quân nhấp ngụm rượu, một tay chống cằm, miễn cưỡng hỏi tôi.

“Đưa bạn uống say về nhà.”Tôi trả lời lấy lệ rồi lại xem một màn trước mắt,người ngồi cạnh cũng mãi miết nghiên cứu tôi.

Hai năm không thấy, nàng thật đúng là khác đi không ít, nghĩ lại trước kia, thật đúng là hai người khác nhau, trước kia nàng ấy còn khóc ầm ỹ đòi phải gả cho Tiêu Quân, nhìn cô bé trước mặt, thuần thực chuyện đời, sành sỏi tới đáng kinh ngạc.

Nghĩ lại trước đây cô bé còn chỉ thẳng mặt tôi, mắng tôi là hồ ly tinh, cướp mất Tiêu Quân của cô, tình hình lúc đó thật khiến người ta buồn cười muốn chết, một cô bé con đòi cưới Tiêu Quân,lấy đó làm mục tiêu cho tương lai, quả đúng là người cực kì cố chấp.

Không biết giấc mộng bao năm của con bé giờ thế nào, sau hai năm học tập, liệu có thay đổi gì không? Có điều nhìn cô bé liếc tôi, ánh mắt căm thù cùng tức giận, nhìn thế nào cũng không ra thiện ý.

Một bên tôi đánh giá cô bé, một bên Tiêu Quân không buông tha cho tôi,“Bạn của em anh đều biết, nói thử xem vị ấy là ai, có thể khiến đại lão bản phải trực tiếp đưa về.”

“ Vớ vẩn, ở đây đông như vậy, em không tin anh chưa dò la được em đưa ai về.” Liếc trắng mắt, tôi ném ánh mắt sắc lẹm về phía Tiểu Cẩn.

Tiêu Quân cười cười, ôm lấy eo tôi,“ Người khác nói cùng em nói, hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau.”

Tôi ôm lấy cổ anh ấy, hỏi:“Anh nói xem vì sao lại không phải cùng một chuyện?”

Nhìn hành động của chúng ta vô cùng thuần khiết, mấy nữ nhân trong sáng gần đo ghen hòng, sững sờ một lúc, không biết liệu bây giờ tôi với Tiêu Quân làm gì thân mật hơn, họ liệu có ngắt luôn không.

“Người khác nói, anh sẽ tức giận, em nói, anh sẽ ghen.” Hắn nói nhỏ bên tai tôi, môi khẽ lướt qua vành tai, trên ghẹo, ngứa, kích thích.

“Oanh.” Tôi có thể cảm nhận được mặt mình lúc này đỏ thế nào, hôm nay là cái ngày gì a? Vì sao một phụ nữ 28 tuổi như tôi, trong một buổi tối lại được nghe cả hai nam nhân cùng ẩn ý vậy!! Liệu có phải ông trời muốn đo khả năng chịu đựng của ta a, thật là quá mức.... kích thích!

Tôi ngẩn người nhìn hắn nửa ngày, liền hôn hắn nồng nhiệt,“Tiêu Quân, anh thâm rồi .” Đáp lại nụ hôn của tôi, anh ấy khẽ cười, hôn tôi .

Quả nhiên,đang lúc chúng tôi hôn nồng nhiệt, bên tai vang lên tiếng thét siêu chói tai của Phương Lăng Nhi, âm thanh này vượt xa thứ âm nhạc ồn ã của quán bar,đủ sức phá tan nóc nhà, vang tận mây xanh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hắc hắc..... Hắc hắc..... Cái kia..... Đây.....Tôi càng ngày càng có hứng thú với mấy thứ này a.....

7. Chương 13-14

“Cho dù là bạn bè bình thường em vẫn sẽ đưa về, huống chi là cậu ấy.....” Dưới sức hét tàn phá không gian của Phương Lăng Nhi, tôi lập tức buông Tiêu Quân ra, ôm lấy lỗ tai, thuận tiện giải thích về việc làm của tôi.

Chỉ thấy anh ấy cau mày, quay đầu sang bên cạnh, tát Phương Lăng Nhi một cái vào đầu, “ Ầm ỹ quá, biến đi cho anh.”

Sau khi đuổi được cô em họ phiền nhiễu, anh ấy mới quay sang nhìn ta cười, tôi ghét nhất cái nụ cười nhếch miệng gian xảo này, nhìn vào chỉ khiến người ta đâm ra sợ hãi, một lúc sau, anh ấy nói:“ CÓ thể giải thích cho anh câu ‘Huống chi là cậu ấy.....’có ý nghĩa thể nào không?”

Tôi tròn tròn mắt, “Đó là chỉ, cậu ấy là bạn thân, là bạn thân,, là mối tình đầu của em.....”

Anh ấy nhấp ngụm rượu, gật gật đầu:“Àn, anh biết, anh biết. Có điều theo như anh nghĩ, lẽ ra sau mỗi danh từ kể trên nên có từ “ trước kia” chứ.”

“Anh thật sự ghen sao? Vì sao thế?” Tuy rằng ban đầu tôi còn hơi hoảng sợ, rất nhanh liền bình tĩnh trở lại. Mỗi lời Tiêu Quân nói, lúc thật lúc giả. Nếu tôi cứ tin đều là sự thật, vậy đầu tôi chính là đầu heo rồi.

“Vậy theo em là vì sao?.” Anh ấy híp mắt cười, nếp nhăn xếp trên khóe mắt híp lại, dù thế một chút cũng không thấy già, chỉ thấy càng mị lực hơn, nam nhân này quả thật quá hấp dẫn, chả trách đứa con nít 10 tuổi đã nặng nề đòi cưới hắn, mà tôi lại là kẻ ngoại đạo, vậy mà chiếm trọn hắn suốt 4 năm qua, không biết sau này còn chiếm thêm bao lâu nữa?Tôi đã quen với sự tồn tại của anh, nếu một ngày không thấy anh ấy trong cuộc sống, chắc hẳn chính tôi cũng thương tâm không ít .

Thu hồi ngay lập tức suy nghĩ ngu ngốc vừa xuất hiện, tôi nằm bò lên bàn quỳ, cùng Mục Vũ nhìn nhau chăm chăm, mà trong mắt Mục Vũ cũng chỉ chứa đầy hàn ý, có điều sau hai năm, ánh mắt của cô bé cũng không còn đơn thuần như trước (Chú ý : Hiện tại xuất hiện hai cô em họ của Tiêu Quân, một cô là Phương Lăng Nhi, một cô là Mục Vũ. Hôm nay hai cô này đều đến quán của Ngôn tỷ, Phương Lăng Nhi thì bị đuổi về từ này, còn Mục Vũ chính là cái cô bé hồi nhỏ nặng nề đòi cưới Tiêu Quân, mọi người lưu ý hộ em điều này. Khổ, anh Tiêu Quân này, có mấy cô em thì cô nào cũng say anh họ như điên đảo, khổ vậy a).

Vì thế tôi cũng không ngại ngần chào hỏi : “Mục Vũ, em về khi nào vậy?”

“Ngày hôm qua.”Xem ra cô bé cũng không nghĩ ta sẽ chào hỏi, biểu tình có chút kinh ngạc, chớp mắt sau đó liền bình tĩnh đối đáp ,“Hai năm không thấy, Ngôn tỷ vẫn không thay đổi tí nào, vẫn xinh đẹp khiến người ta ghen tị, trước kia em chỉ là trẻ con, có nói gì đắc tội đến chị mong chị bỏ qua cho.”

Mới hai năm, con nhóc bướng bỉnh biến thành cô bé khéo nói, xem ra càng khó ứng phó hơn trước kia.

« Trĩ nhớ chị không được tốt, sớm đã không nhớ gì hết.” Tôi khoát tay, vô tư chẳng hề để ý, nhưng vừa nói xong, tôi chỉ muốn tát vào mồm mấy cái, con bà nó, em trước kia đứng trước quán bar, chỉ tên nói họ, mắng chửi chị đây không ra cái gì, thậm chí còn rửa 18 đời tổ tông nhà chị, làm cho chị ngượng tái mặt với mọi người trong quán, vậy mà ngay hôm nay, câu đầu tiên em nói lại muốn mang ân oán đẩy sang một bên sao, không dễ dàng như vậy!

Người ta nói có thù tất báo, tôi cũng như vậy, hơn nữa tôi còn là người đã trưởng thành, cho nên tôi hiểu đối trá cũng chẳng được gì, trong lòng hận ai, ghét ai, không nói thì ma biết.

Tiêu Quân ngồi giữa hai người bọn tôi uống rượu, nhìn chúng tôi kẻ tung người hứng,, đáy mắt lộ lên vẻ hứng thú.

Buổi tối trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi rúc đầu vào ngực Tiêu Quân, khẽ xoa xoa, anh ấy ôm lấy đầu tôi, hít hương thơm, một lúc sau, cười nói: “Em có gì muốn hỏi thì hỏi đi.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ấy: “Sao anh biết em có chuyện muốn hỏi?”

Tiêu Quân cười thành tiếng, lấy tay vỗ vỗ đầu ta như vỗ mông trẻ con (Nhím : Ốc tưởng tượng của chị siêu phong phú), ở trước mặt anh ấy, tôi dường như không phải cô gái nhỏ hơn anh ấy bốn tuổi, mà phải là một nữ sinh nhỏ hơn 14 tuổi mới đúng, chỉ nghe anh ấy cười nói: “Hai mí mắt em đã muốn kịch liệt đòi gặp nhau mà còn chưa ngủ, chẳng phải là muốn hỏi anh sao? Chẳng lẽ là muốn tìm anh đòi làm tình?”

Đầu tôi đang xoa trên ngực anh ấy ngay lập tức ra sức đập đến cộp cái vào vòng ngực rắn chắc của Tiêu Quân: “Em chỉ tò mò, có phải hôm nay mẹ anh gọi anh về là để gặp Mục Vũ phải không?”

“Àn, xem ra năng lực phân tích của em cũng không tệ.”

Tôi im lặng, “Chuyện rõ ràng rành rành ra như vậy, đâu cần phải phân tích! Chẳng lẽ qua hai năm mà suy nghĩ của cô bé vẫn không thay đổi sao?”

Nhớ lại một bài văn trước kia của Mục Vũ với đề tài “Ước mơ của em.....”, cô bé thoải mái viết “Ước mơ của em là trở thành vợ của anh họ em – Tiêu Quân.” Thử nghĩ xem một cô bé khi còn học tiểu học đã có mục tiêu cho hôn nhân, có thể coi đó là một nhân tài không!

Nghe tôi nhắc đến chuyện này, hàng lông mi thẳng đẹp của Tiêu Quân nhú chặt, “Hiện tại thì hình như con bé chưa thay đổi.”

“A a, ngay cả một đứa bé cũng yêu thích anh đến mê muội như vậy, đừng nói trong lòng anh chưa từng tự sướng.”

“Ai, sinh ra đã mang nét đẹp hoa mỹ, khí suất tiêu sái phóng khoáng, anh được nhiều người yêu quý đâu phải lỗi của anh.” Tiêu Quân giả bộ cái mặt buồn rầu, thở dài, lập tức chọc cười tôi, cúi mặt xuống vòm ngực của anh, cười nắc nẻ.

Cười đủ, tôi lại quay lên nhìn anh, “Nếu cô bé đã toàn tâm toàn ý với anh như vậy, hay là sau này anh cưới cô bé luôn đi.”

“Nếu em không ngại, cưới con bé cũng không thành vấn đề.” Tiêu Quân gật đầu tán thành lời tôi

Nhất thời bị lời của anh ấy làm cho nghẹn họng, tôi cố mở miệng mà không được, cái gì mà gây ông đập lưng ông, muốn biết ý nghĩa của câu này, cứ hỏi tôi.

Tiêu Quân nhìn thấy bộ dạng xuẩn ngốc của tôi, bật cười thành tiếng, lấy tay xoa bóp hai má tôi: “Nếu ai thích anh mà anh cũng đáp ứng, chắc vợ của anh phải dùng xe tải để chứa quá.”

Nghe được lời này của hắn, tâm tình tôi đã đi tới tận đâu đâu, đêm nay sau khi uống rượu xong, ra quán bar mỗi người đi một đường, Phương Lăng Nhi đột nhiên mời ta chiều mai dẫn cô và Mục Vũ đi dạo phố, lý do là các nàng rời khỏi nơi này đã lâu, muốn tôi dẫn đi, thuận tiện hướng dẫn cho các cô đường đi

Nhưng có một rắc rối, tôi tuy là nữ nhân nhưng lại không có chung sở thích của các nữ nhân khác, tỷ như đi dạo phố, trang điểm, kết bạn, toàn bộ không thích, có thể nói là so với hai người đó thì cũng không khác gì.

Muốn nói thẳng ra nhưng vì sĩ diện của nữ nhân lại không nói được, cứ phải bày ra bộ mặt tươi cười, thật là sao số tôi khổ quá !.

“Hừ, nếu đã có nhiều như vậy, thế thì cần gì đến em.” Tôi thực khinh thường TIÊU Quân chuyện bé xé ra to.

Sự thật đã chứng minh, không nghe lời Tiêu lão đại là một sai lầm, ngày hôm sau tôi bị hai đứa em họ Tiêu Quân hành hạ, rốt cuộc mới hiểu khinh địch là sai lầm, thế nên từ dạo đó trở đi, tôi bị mặc chứng “Sợ đi dạo phố kinh niên”, chỉ cần nghe thấy ai nói ba chữ ĐI DẠO PHỐ, lập tức các triệu chứng: Choáng váng đầu, hoa mắt, ghê tởm, nôn khan.....sẽ xuất hiện.

Dù sao, hiện tại tôi đang bị ông trời dày dạn a.

Giữa trưa hôm nay, tôi đứng hẹn tới chỗ hẹn với hai cô nương kia, hai người nhất mực gọi tôi là Ngôn tử khiến bản thân tôi cũng thấy vui vui, cứ nghĩ đã đổ oan cho bọn nhỏ, dù sao chúng càng lớn sẽ càng hiểu chuyện.

Tuy rằng tôi cũng chẳng quen thuộc gì với mấy cửa hàng dạo phố này nọ, nhưng nói chung là chỗ nào trong thành phố có vẻ náo nhiệt thì tôi cũng biết, vì thế tôi hi sinh lái xe đưa hai cô nương đi khắp những nơi náo nhiệt nhất trong thành phố.

Sau đó, tôi mới được diện kiến đến cái gọi là shopping của phụ nữ – quả là đáng sợ.

Tuy rằng cũng biết hai nàng là con nhà giàu, coi tiền như rác, nhưng khi nhìn thấy tận mắt, tôi vẫn không nhận được mà há hốc, trợn mắt, chỉ thấy hai nàng lấy đôi giày nọ đôi guốc kia, thử bừa rồi chất một góc, thậm chí còn chẳng liếc qua giá tiền, tôi đi theo phía sau mà mấy lần suýt ngã, cái này chưa nói là gì, bởi vì sau đó mới gọi là điên cuồng, đi nơi này, quét nơi nọ, sờ sờ mó mó đủ thứ, quét thẻ tín dụng, lại nhìn này nọ, thử lại này nọ, lại tính tiền..... Cứ như một vòng luẩn quẩn vô hạn

Tôi để ý số lượng túi hộp mà các nàng bắt tôi cầm ngày một nhiều, đầu bắt đầu ong ong, hỗn hỗn hỏi:“Lăng nhi, em mua nhiều như thế mặc làm sao hết?”

Phương Lăng Nhi giật mình nhìn ta từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên,“Ngôn tử chị chưa từng nghe qua sao? Trong tủ quần áo của đàn bà con gái, luôn luôn thiếu quần áo hay phụ kiện, hay là, đi dạo phố mua sắm là cả một quá trình, người ta gọi đó là hưởng thụ!”

Tôi cứng lưỡi, chân đi muốn gãy cả ra, cái này gọi là hưởng thụ à? Tôi thấy đây là tra tấn thì hợp hơn, hơn nữa các nàng không kiêng nể chút nào, không hề tiếc tiền, không hề biết thương xót cho cái thẻ tín dụng bị quét đến nóng cả bề mặt? Thật đúng là hai phá gia chi tử!

Số chiến lợi phẩm mà hai nàng bắt tôi bê cũng cao qua đầu, vốn tưởng thế là xong, cuối cùng cũng được về nhà, nào ngờ hai nàng còn muốn đi ăn ẩm thực phố hẻm ở đây, vì thế, tôi lại phải lái xe, lắt léo đủ đường đưa các nàng đi ăn, Phương Lăng Nhi thích ăn đồ tươi sống, ngỗng, tôi cho ăn, Mục Vũ thích ăn thứ cay nóng, tôi cho ăn, ăn nhiều đến nỗi tôi tưởng như muốn ngã lăn ra đường, sau đó về nhà mới bị cái dạ dày hành hạ!

Hai người này quả nhiên đối với tôi không có một chút thiện cảm! Giả vờ thỏ con khiến tôi vứt hết cảnh giác, sau đó hành tôi đến đầu óc choáng váng, dạ dày quặn thắt mới thôi.

Khinh địch! Khinh địch a!

Sau đó các nàng còn nói muốn ăn cái gì đó, tôi đều không nghe thấy, chỉ biết ngồi lẫn ra ghế nghỉ ngơi, hữu khí vô lực, về nhà xem ra phải uống thuốc may ra mới đỡ được.

Hai nàng thấy tôi không nói gì, liền ném tôi qua một bên, tự đi tìm thú vui cho mình.

Nghỉ ngơi một chút, ánh mắt thoáng nhìn, đột nhiên nhìn thấy Tiểu Cần ngồi ngay gần đó, cầm trong tay cốc trà sữa chân trâu uống thản nhiên, tôi hai mắt sáng bừng, lập tức gọi to:“Tiểu Cần, cứu mạng a!”

Tiểu Cần hiển nhiên bị ta dọa, đồng tử co rụt lại, có điểm lắp bắp hỏi:“Ngôn..... Ngôn tử? Sao chị lại ở đây?”

“Ai, chị bị người ta kéo đến đây, mau cứu chị không chị chết chắc.” Vừa mới dứt lời, phát hiện ra người ngồi bên cạnh hẳn cũng là người quen, vì hẳn đội mũ sùm sụp nên tôi nhất thời không để ý,“Sky? Sao người lại ở đây?”

“Ngôn tử, em còn đang tự hỏi bao giờ chị mới nhận ra em.” Sky cời mũ, nhìn tôi cười.

Tôi nhìn nhìn, ngẩn ngẩn, cảm thấy thái độ hai người này có chút cổ quái, trong lòng chợt nhận ra, nhìn Sky cười:“Bộ dạng ban ngày cùng ban đêm của em khác nhau quá, khiến chị không nhận ra.”

Sau đó ngồi cạnh Tiểu Cần, liếc mắt với hắn, cười nhếch môi, nói khẽ:“Không phải em có cảm tình với Triệu thái tử sao?”

Tiểu Cần liếc tôi, oán hận nói,“Đấy là em chọc vui chị mà?”

Tên nhóc này thật quá là dễ hiểu, thế nên hấn với Sky đi với nhau, khiến người ta cảm thấy có chút kì quặc, Sky mặc dù đẹp, nhưng lại mang tới cho người khác cảm giác quái dị, tóm lại rất khó để thích.

Ngày hôm đó, lúc tôi tưởng như sắp chết đến nơi, chỉ có được một niềm an ủi duy nhất trong ngày, phát hiện được Tiểu Cẩn có gian tình, tuy rằng tôi không phải người thích chõ mũi vào chuyện tình cảm của người khác, nhưng dù sao đó cũng là một niềm vui cho một ngày tồi tệ!

Buổi tối tôi chưa tới quán bar tới nửa giờ, sau đó bỏ bê công việc trốn về nhà, nguyên nhân là – tôi bị tiêu chảy, hơn nữa, còn là SIÊU CẤP TIÊU CHẢY.

Nhìn thấy Tiêu Quân hốt hải chạy về, tôi ứa khuất khóc òa như đứa trẻ con, làm như bị tiêu chảy là việc ảnh hưởng tới tính mạng tôi vậy.

Cuối cùng, phải chịu để Tiêu Quân đưa vào bệnh viện.

Dạo phố để rồi kết quả thành dạo bệnh viện, thử nói xem liệu tôi có thể thích dạo phố được hay không!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [hai tay ôm bụng, ngửa mặt lên trời cười] ha ha ha ha..... Ta là càng ngày càng ác!!!!

Nằm trong bệnh viện như kẻ dằn độn suốt buổi tối hôm đó, nhờ Tiêu Quân mà cả ngày hôm sau tôi tiếp tục nằm viện, người của bệnh viện có tinh thần trách nhiệm đối với bệnh nhân rất cao [mà trên thực tế là tôi ngủ suốt cả ngày], sáng sớm hôm sau nửa thì xuất viện (mà chính xác là đuổi), bác sĩ kết luận là không sao, chỉ cần uống thuốc và nghỉ ngơi là ổn!

Kế tiếp tôi ngoan ngoãn nằm nhà hai ngày, sau đó, tôi nghe nói vì việc này mà Tiêu Quân rất tức giận, hậu quả đối với hai người kia cũng nghiêm trọng vô cùng! Nghe nói đêm đó Tiêu Quân đem Phương Lăng Nhi đóng gói ném lên máy bay, thậm chí còn báo cáo với gia đình nàng, cảnh cáo trong vài năm tới cấm con bé về nước nữa bước, về phần Mục Vũ, con bé có thông minh hơn, đem mọi tội lỗi đổ lên đầu Phương Lăng Nhi, dường như nàng ta vô tội, [thực tế là chuyện gì xảy ra, mọi người trong lòng biết rõ ràng,] cuối cùng con bé vẫn bị Tiêu Quân cho thẻ vàng “đuổi thẳng cổ”, Điền Tiến miêu tả cho tôi bộ mặt của Mục Vũ lúc đó, hấn cười nghiêng ngả, dường như rất vui khi người khác gặp họa.

Vì thế, sau sự kiện đó, đối với tôi đi dạo phố chính là kẻ thù!

Hai ngày không đi làm, đến quán bar với phát hiện ra, vị trí của tôi đã bị cướp! chức vụ điều chế rượu đã có kẻ khác làm, mà cái người thuê nhân viên mới đó lại còn thản nhiên như không, về mặt thích thú nhìn tôi ngoài thì lãnh đạm như nước, mà bên trong thì lửa giận ngàn ngút, tôi thật sự muốn vác cái ghế ném chết Tiêu Quân, khổ nỗi tôi vừa khỏi bệnh, cơ thể còn rất yếu, nói không chừng cầm ghế đánh hấn có khi lại làm đau chính mình, xét thấy phương án này không ổn, tôi đành kìm nén suy nghĩ bạo lực trong đầu, dùng biện pháp dụ dỗ vậy.

“Vì sao anh thuê nhiều người thế, để em làm cũng được mà.” Ngồi bên cạnh Tiêu lão đại, tôi ôm tay anh, ai oán nói.

Anh cầm ly lên, cười đánh giá tôi, cũng không nóng lòng trả lời, sau đó đem ly kề sát môi tôi, “Ném thử hương vị, xem cậu ta điều chế có kém em không?”

Tôi nhấp một ngụm, kinh ngạc trừng mắt, ngoan ngoãn ngồi im. Cùng là một loại rượu mà cậu ta chế ra ngon hơn nhiều so với tôi.

“Như thế nào, có giữ cậu ta lại không?”

“Nhân tài trước mắt, có mù mới đuổi đi!” Tôi đặt ly rượu xuống, ngồi cạnh Tiêu Quân, ngược mắt nhìn người mới đến.

Nhìn mặt cùng lắm cũng chỉ 20, 21 tuổi, vậy mà có thể chế rượu dành kinh nghiệm và thuần thục đến thế, hơn nữa có vẻ hấn rất thông minh, tự chế ra loại rượu không theo quy tắc nào. Có cậu ta, quán bar này sẽ càng nổi tiếng hơn.

Tôi lấy khuỷu tay gầy gầy Tiêu Quân, cười hỏi: “Bảo bối này anh “tóm” được ở đâu vậy?”

Tiêu Quân nắm tôi, miễn cưỡng trả lời: “Anh lấy từ nhà anh.”

Tôi nhất thời cứng họng, người của Tiêu Quân thường rất giỏi chuyên môn, một người tài như vậy mà phải đứng một góc bar chế rượu, thật đúng là khổ cho hắn mà có ích cho tôi!

Tôi vỗ vai Tiêu Quân, giọng nói đầy xúc động: “Mới mấy tháng mà anh giúp em nhiều việc như thế, em cảm kích chết đi được!”

Anh nâng bàn tay tôi, đan xen hai bàn tay với nhau, “Bà ngoại cùng hai đứa nhóc kia sắp lên, em sẽ rất bận, không có thời gian lo việc quán nữa.”

Tôi lại sửng sốt một chút, cảm tình anh ấy dành cho tôi đã khiến tôi ngỡ ngàng, vậy mà anh còn chăm lo cho cả gia đình tôi, một thứ tình cảm ấm áp như dòng sông xuôi chảy dọc cơ thể tôi.

Được anh ấy yêu thương sung sướng đến vậy, tôi thật hạnh phúc đến chết.

“Tiêu Quân, em.....” Ba chữ em thích anh thiếu chút nữa thốt ra, tôi không thể nói ra nổi ba chữ này, càng không rõ nếu nói ra ba từ đó hậu quả sẽ thế nào, sau một giây do dự, tôi quyết định không nói nữa, thích tức là đang dở, không hề bình thường mà cũng chẳng yêu, cái kiểu dở dang đó, tôi cũng không thật sự chắc chắn, tốt nhất cứ như bây giờ cũng được.

Lúc trước nếu không phải cha tôi đỡ cho Tiêu Quân một dao (Nhím: Sr mọi người, lần trước dịch cái chết của cha Ngôn tử, thấy cái đoạn ô tô rồi dao, em mới dịch ra thế, giờ mới hiểu là cha chị ấy đỡ cho anh Quân một dao nên mới die), liệu anh có quan tâm, yêu thương tôi như bây giờ không? Nếu không phải cha tôi vì cứu anh mà mất mạng, liệu anh có bất chấp tất cả để báo đáp chúng tôi không? Những năm gần đây, ân oán có thể coi như trả xong hết, thậm chí tôi còn cảm thấy người mắc nợ là tôi, chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao.

Nếu chỉ big chính mình nhất thời kích động nói ra “Thích anh” Nếu chỉ vì thế mà tôi trở thành gông xích gò bó anh? Vậy thì thà không nói còn hơn!

Anh thường thức ly rượu, chăm chú quan sát tôi, ánh mắt thâm sâu, lóe lên tia tinh quang như nhìn thấu mọi tâm tư, suy nghĩ trong tôi.

“Anh biết em cảm kích anh, cho nên nếu em lấy thân báo đáp, anh không cự tuyệt đâu.” Anh trêu chọc tôi, người này luôn như vậy, rõ ràng vẻ bề ngoài đều rất lịch thiệp, tao nhã, vậy mà mở mồm ra thì đúng là một tên lưu manh vô sỉ!

Giống như một ly nước mát lạnh đột nhiên bị ném lên bếp lửa, lòng tôi đang hồi hộp mà anh ấy không nể nang nói ra cái câu kiểu đó, lườm anh một cái: “Anh thật đúng là người lương thiện!”

“Quá khen.” Anh kéo tay tôi, nháy mắt đặt đôi môi mỏng mát lạnh lên môi tôi, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập trong miệng tôi, đùa giỡn, vồn, liếm, hút hết dưỡng khí.

Mọi người chóng quẩn cũng chẳng có phản ứng gì, đối với họ đây là màn quá quen thuộc mà gần như ngày nào cũng có!

Nụ hôn vừa chấm dứt, tôi choáng váng vô lực dựa cả vào người Tiêu Quân, đối với kẻ ở đâu cũng sẵn sàng phát –dục như Tiêu Quân, mặc dù thường xuyên cùng Tiêu Quân đến mức thành thói quen nhưng tôi vẫn nuốt không tiêu cái kiểu hôn dồn dập này, dù có cố thế nào, cuối cùng tôi cũng là người đầu hàng trước mà thôi?

“Từ này.” Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc, khiến tôi chết lặng, chợt xoay người, Mộ Dung Cảnh đứng đằng sau từ lúc nào (Nhím: hờ hờ, còn lúc nào nữa, từ cái lúc hai anh chị diễn màn 16+ ấy).

Trong lòng không khỏi hiện lên một tia kinh hoảng.

Đợi chút, kinh hoảng? Sao phải thế, Ngôn Tử Kỳ mà kinh hoảng cái gì! Mà cùng Tiêu Quân ân ái hàng đêm, cả thế giới này đều biết, mà kinh hoảng trước Mộ Dung Cảnh cái rắm ấy (==), hắn có liên quan gì tới mày nữa chứ.

“Hi, sao cậu rảnh rồi tới đây vậy.” Ở trong lòng oán thầm chính mình một phen, tôi gơ tay gạt đầu chào hắn.

Ngôn Tử Kỳ mày mau bình tĩnh lại đi, không phải đó chỉ là bạn cũ của mày sao, cậu ta chỉ là bạn cũ thôi? Mà cũng lắm thì là mối tình đầu đã trôi qua, hoàn toàn cắt đứt rồi, không còn gì luyến tiếc nữa, cũng không còn gì ngọt ngào mật ý nữa, cho nên, trong trường hợp này không có gì phải mất bình tĩnh cả, bạn bè thôi mà!

“Ngày hôm qua tôi tới đây không gặp cậu.” Mộ Dung Cảnh vẫn như cũ cười đến ôn hòa, giống như nỗi đau ngày hôm trước hẳn nói chỉ là đùa phù dung sớm tàn.

“Hai ngày hôm nay tôi không khỏe.” Thật sự không thể nói là đã khỏi từ lâu nhưng có kẻ đêm đêm hành khiến hôm sau tôi không xuống giường nổi.

“ Có sao không?” Cậu ấy ngồi cạnh tôi, ánh mắt chăm chú đánh giá.

“Không sao.” Tôi khoát tay cười nói, nghiêng người về phía Tiêu Quân nói, “Giới thiệu một chút , vị này là.....” Tôi chỉ vào Tiêu Quân định giới thiệu hai người với nhau.

Tiêu Quân nhanh chóng bắt lấy tay tôi, khẽ cười: “Không cần, anh cùng Mộ Dung tiên sinh hôm qua có gặp nhau, bọn anh nói chuyện rất hợp nhau, hôm nay hẹn tới đây uống rượu nói chuyện tiếp.”

Nhìn Mộ Dung Cảnh gật đầu, tôi tròn tròn mắt, há hốc mồm, nhất thời không hiểu, ai tới giải thích cho tôi hiểu được không, cái gì mà hợp nhau!!

Nếu là người khác tôi còn có thể tin, nhưng với hai nam nhân khác biệt nhau cả về tính cách lẫn thân phận như thế, nói ra quỷ tin a, nói thế có khác gì bảo Trái Đất và sao Hỏa là anh em sinh đôi, được sinh ra từ một bào thai, thật đúng là khó tin.

Mộ Dung Cảnh bảo Tiểu Cảnh đem tới một lon bia, nhìn tôi nói: “Tôi cùng Tiêu tiên sinh hôm qua cùng nhau ôn lại chuyện cũ, tôi nói ngài ấy không tin, cậu chứng thực giúp tôi đi.”

Tôi ngây ngốc hỏi, “Chuyện cũ gì?”

“Thí dụ như ôn tập vật lý, thì cậu mang vở Tiếng anh, thí dụ như lần quay cóp bài tôi, cậu lại chép nhầm phần tôi làm sai đã gạch bỏ, thí dụ như.....” Mộ Dung Cảnh thuộc như lòng bàn tay đem mọi chuyện xấu của tôi mấy năm đó ra kể.

Càng nghe càng kỳ cục, tôi vội vàng ngắt lời, hỏn hỏn nói: “Mộ Dung, cảm tình cậu dành cho tôi là mấy cái chuyện đó hả!”

Tiêu Quân cười ha ha, ôm lấy eo tôi, “Rất thú vị a, thật đúng là cảm tạ Mộ Dung tiên sinh có thể cung cấp cho tôi nhiều thông tin thú vị như vậy, có điều, Tử Kỳ, em đúng là có lớn mà không có khôn, trước kia ngốc, bây giờ ngốc.”

Tôi tròn mắt, “Em ngốc khi nào!”

“Anh đang nhớ lại đây.” Anh ấy suy nghĩ một lúc, cười nói: “ Rồi giường thì bước hụt ngã xuống đất, rửa mặt lấy khăn mặt của anh, uống nước lấy nhầm chén của anh, đi dép thì đi nhầm dép lê của anh, mặc nhầm quần của anh rồi tự khen mình gầy!” (Nhím : =)), chết cười, cái chị này thật là pro)

Trời ạ! Giết tôi đi, làm cho tôi biến mất khỏi nơi này, khỏi chỗ này đi, nếu còn sống sẽ bị hai tên nam nhân thối tha này hòa vào chọc cho tức chết a.

Tôi mệt mỏi nằm bò ra trên bàn, thở dài thườn thượt đây ai oán, “Cuộc sống như vậy thật thú vị.”

Sau đó tôi trừng mắt lườm Tiêu Quân cháy da, anh ấy cũng ngưng cười, nhưng trong mắt vẫn chứa đầy ý cười, ôn nhu xoa nhẹ đầu tôi, “Đúng a, cô bé này rất thú vị.”

“Được rồi hai người lấy chuyện riêng tư của tôi ra biểu diễn, làm quà, đây là hành vi vi phạm đạo đức, là phạm tội nha, huống chi hai người còn nói ngày trước mặt tôi, thật không có chút công bằng nào!” Tôi tức sùi bọt mép vỗ cái bàn bồm bộp, trong lòng tôi chợt hiểu, hai người này trong lòng chưa chắc đã hòa thuận như vẻ bề ngoài, tùy ý tán chuyện nói giỡn, cũng chỉ để che giấu suy nghĩ thật sự trong lòng!

Tiêu Quân liếc mắt với tôi một cái: “Cái đó đâu phải riêng tư.”

“,Nếu hai người cho rằng đàm luận về tôi có thể khiến hai người uống rượu hưng phấn hơn, như vậy thì tùy, có gì không hiểu thì hỏi tôi, tôi sẽ giải đáp, có điều hưng phấn như vậy mà không có rượu ngon đầu được, để tôi bảo Tiểu Cẩn mở một chai rượu quý, cùng uống cho thêm phần đậm đà,thế nào?”

Mộ Dung Cạnh gật gật đầu,“Có thể cùng Tiêu tiên sinh nói chuyện, không có rượu ngon đầu được, mở đi.”

Tiêu Quân nhìn Tiểu Cẩn chọn rượu, miễn cưỡng nói:“Ngôn Tử, Mộ Dung tiên sinh đường xa đến đây, như vậy là khách quý, chúng ta cũng không thể keo kiệt, phải là người chủ tốt, hôm nay chúng ta mời khách được chứ?”

Nghe Tiêu Quân lời nói có vẻ nho nhã, trong lòng tôi đột nhiên phát hoảng, liếc trắng mắt,“Anh muốn tiếp khách em đồng ý,vậy thì mở hẳn hai chai đi?” Hừ, tên Tiêu đầu heo này mở miệng ra là “Chúng ta, chúng ta” rõ ràng là chiếm tiện nghi của tôi, đã thế,lần này bà đây cho người học máu vì tiền.

Quay đầu phía Mộ Dung Cạnh nói:“Đêm nay không cần khách khí với anh ấy, cậu cứ uống cho anh ấy say chết đi!”

Mộ Dung Cạnh nhìn tôi, trong mắt xuất hiện tia lo lắng, tươi cười nhưng tôi cảm thấy có vài phần chua xót, tôi ngậm thở dài, lồng ngực cảm thấy nghẹn ngào, Mộ Dung Cạnh, cậu sao cứ nhìn tôi như thế? Thực lực của cả hai so với nhau là quá rõ, ai thắng ai thua chưa cần uống cũng biết, Mộ Dung, cậu biết tôi sẽ không quay đầu lại nhìn cậu, vậy thì đừng bày ra vẻ mặt đau xót đó nữa có được không?.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:Ngày hôm qua ra phố uốn tóc, buổi chiều nóng khủng khiếp, chờ thợ làm tóc tạo kiểu cho ta,nào ngờ hẳn chếp miệng nói ,“Đầu người tóc rẽ tre, uốn nữa là từ tổ gà thành tổ quạ đó!”.Vậy mà ta vẫn liều chết nhất quyết làm, cuối cùng, hôm sau ngủ dậy, không thể lết nổi cái đầu như quả tạ đây!!!!

8. Chương 15-16

Ba người cũng nâng ly, uống, tán những câu chuyện không đầu không đuôi, ngẫu nhiên bật cười vu vơ, cũng có khi ông nói gà bà nói vịt, có những nụ cười chân thật, cũng đôi khi chỉ là giả dối.

Khi còn trẻ tha hồ quậy phá, điên ngôn loạn ngữ, sống thoải mái với chính mình, vui thì cười, tức giận thì mắng, tuy rằng lông bông nhưng đó lại là thứ cảm giác thuần túy vô cùng, lại đều xuất phát từ chính tâm can, không có nửa điểm tạp ý, bạn là bạn mà kẻ thù là kẻ thù, trắng đen rõ ràng, cái thế giới tuổi trẻ đó, rồi sẽ mất dần theo thời gian, khi mà con người ta đã biết tự suy nghĩ.

Người ta lớn lên, ắt sẽ thay đổi, có nhiều kinh nghiệm sống hơn, đồng thời tâm can cũng dần bị ô uế bởi những tạp chất trong xã hội con người, bạn bè với kẻ thù, không thể phân biệt, quan hệ cùng địch hay bạn, đều phải cho lên bàn cân mà so sánh thiệt hơn, mà cái thế giới trắng đen rõ ràng, sớm đã trở nên xám xịt, đục ngầu không chịu nổi, đó là đại khái những tiêu cực của việc trưởng thành.

Mộ Dung Cạnh buồn bã, tâm sự của tôi thật nhiều, Tiêu Quân lạnh nhạt ngồi im, rõ ràng cũng đang có tâm sự riêng, vậy mà vẫn tươi cười, nói chuyện thản nhiên, đó chẳng phải là giả dối thì là gì?

Ba người ngồi nói chuyện ,giống như đã quen biết từ lâu, nhớ lại mấy năm trước, có lần tôi rủ Mộ Dung Cạnh đi ăn thịt nướng, cậu ta chẳng những đến muộn, thậm chí còn dắt theo cả Tiểu Linh, nhìn bọn họ tay trong tay thủ thủ tình cảm, bao nhiêu vị ngon đối với tôi bỗng trở nên nhạt nhẽo dị thường.

Cậu ta nhìn tôi rồi cười rạng rỡ, tuyên bố Tiểu Linh đã chính thức trở thành bạn gái, nói cách khác, một công tử tài giỏi như cậu ta, cuối cùng cũng có được đóa bạch lan kiều diễm e lệ, trai tài gái sắc, quả thật xứng đôi.

Trong lúc bọn họ cùng ăn thịt nướng, tận hưởng niềm vui, còn với tôi, không khác gì nhai sáp.

Vậy mà bây giờ, không hiểu do thời thế, hay vì phong thủy không hợp mà một kẻ vạ người ưa thích, nữ nhân theo chân như cậu ta, giờ lại có kết cục thế này.

Tôi biết nghĩ vậy là ích kỉ, lại đi vui sướng khi người khác gặp họa, nhưng đối với nỗi đau ngày xưa cậu ta gây ra cho tôi, so với kết cục của cậu ta bây giờ, cũng chẳng kém cạnh gì, cái cuộc sống ban ngày giả bộ vui cười, ban đêm vui mặt tron chăn mà khóc, cảm giác đó mỗi khi nhớ lại, đều khiến lòng tôi băng giá.

Lúc đi tới quầy thu lấy biên lai, khi trở về chỗ đã thấy hai người kia như vừa đạt được thỏa thuận gì đó, tôi chỉ nghe Tiêu Quân nói: “Nếu có yêu cầu gì, cậu cứ gọi cho quản lí tôi một tiếng, tôi sẽ giải quyết.”

“Như vậy cũng tốt, dù sao thì nhân viên trong công ty cũng không ít, thật sự rất cần sự giúp đỡ của anh.” Mộ Dung Cảnh gật đầu đồng ý.

“Nói chuyện gì thú vị thế, cho tôi nghe với?” Tôi cắt ngang lời họ, hỏi.

“Tháng sau Mộ Dung tiên sinh muốn tổ chức một bữa tiệc rượu, mà địa điểm là khách sạn của anh.” Tiêu Quân cười giải thích.

Mộ Dung Cảnh cũng dễ dãi gật đầu, nói: “Từ này, đến lúc đó, cậu cũng đến dự nhé?”

Tôi lắc đầu như trống bỏi, “Tôi tuyệt đối không có hứng thú với mấy cái tiệc tùng, vũ hội.”

Thấy tôi từ chối ngay lập tức, Mộ Dung Cảnh không biết nói gì nữa, có điểm sững sờ, Tiêu Quân ngồi bên cạnh tôi, véo hai má tôi, nói: “Con bé này không thích mặc dạ phục, có chết cũng không thích đâu”

Tôi tròn tròn mắt: “Mấy cái thứ bó sát với chẳng lòng bùng một đồng, nhìn thôi đã phát ốm rồi.”

Mộ Dung Cảnh gật đầu, “Đúng vậy, cậu trước kia nghịch ngợm không như một cậu nhóc vậy, đã vậy còn thích đánh nhau, nhậu nhẹt, làm tôi nhiều lúc còn nghi ngờ cậu có phải con gái hay không nữa!”

“Sao cứ lấy quần áo ra móc tôi vậy, mà tôi thích đánh nhau thì cũng có sao, mà mỗi lần đánh nhau là vì sao tôi cũng không nhớ nữa, lâu quá rồi.” Phải, lâu đến mức không thể nhớ ra vì sao tôi lại đi đánh nhau nữa.

Khoảng hơn 12h đêm, Mộ Dung Cảnh đứng dậy cáo từ, Tiêu Quân kéo tôi ra tiễn cậu ta, nhìn bóng hình cô đơn của cậu ấy tiến gần chiếc ô tô, tôi bỗng cảm thấy trong lòng khó chịu quá đỗi.

“Tiêu Quân, chúng ta cùng đi dạo chút đi.” Đêm đã khuya, những con đường tưởng chừng như muốn nứt ra vì người đông vào ban ngày, bây giờ lại vắng vẻ đến đáng thương, tôi kéo bàn tay to của anh, ngửa đầu hỏi.

Anh ấy nhếch miệng cười, “Tốt, mấy khi em nổi hứng lãng mạn.” Nói xong liền nắm lấy tay tôi, hai con người thông dong tản bộ trên đường cái.

Bên đường, những rặng cây xanh rập rờn nhưng không che hết được ánh sáng từ các cột đèn đường, nhưng cũng vì thế lại in bóng từng hàng cây, gió khẽ thổi qua, lá cây rung rung tạo ra những hình thù quái đản, ghê sợ trên mặt đường, trong không gian tĩnh mịch.

Tôi nhìn gương mặt điển trai của anh, cười nói: “Tiêu Quân, em hát cho anh nghe nhé.”

Tiêu Quân cười, vẻ mặt có chút ngạc nhiên, giọng nói oanh tạc tựa như cố ý: “Em biết hát sao?”

Tôi quát, trừng mắt nhìn anh, “Dĩ nhiên em biết hát! Hơi bị hay đấy.....” Khụ khụ hai tiếng, ngạo mạn cất lời ca,

“Tình yêu em chưa phút giây ngừng lại

Lặng lẽ vùi chôn hai giọt lệ vương má

Anh mãi mãi vô tình không hiểu

Tình yêu sâu thẳm em dành cho anh

Anh giống như ngọn gió vô vọng buốt giá

Mãi mãi không hiểu tình em dành trao anh

Trên thế giới chỉ mình anh không biết tình em

Anh chỉ coi em như một người bạn tốt

Những lời yêu muốn nói, em chôn chặt nơi đáy lòng

Chẳng lẽ anh mãi không hiểu lòng em.....”

Tôi nhẹ nhàng hát, anh đứng cạnh lặng yên nghe, đến khi hát xong, anh ấy vẫn trầm mặc, “Bài này tên là gì?” Anh hỏi.

“Lời yêu.” Tôi đắm chìm trong chuỗi tâm sự của bản thân, thuận mồm nói ra.

Anh ấy đột nhiên nắm chặt tay tôi, sau đó buông ra, bật cười, “Ngôn Tử, em thậm mền anh phải không? Cứ nhiên còn hát cho anh nghe bài này, xem ra em yêu anh rất thật lòng, thôi thì anh miễn cưỡng để em yêu cũng được.”

Tôi nghe anh ấy thao thao một hồi, cái đầu chậm tiêu nửa ngày sau mới hiểu hết ý, đến khi tiêu hóa hết ý tứ trong lời nói của anh, tôi đỏ khóc đỏ cười nói, “Ai bảo em hát bài này là để nhắm vào anh!”

Tiêu Quân mặt trầm xuống, ngữ khí lãnh đạm, tàn ác, “Cảm tính như vậy em còn muốn dành cho ai?”

“Chẳng qua đây là bài hát mà em thích nhất, cách đây mấy năm.” Bởi nội dung bài này thật giống với tâm tư của tôi – cách đây mấy năm, cho nên nhớ rất rõ, hôm nay nhìn thấy bộ dáng cô đơn của Mộ Dung Cảnh, bài hát này bỗng hiện lên trong tiềm thức, chỉ là đơn thuần muốn hát lên, không hề có ý tứ gì khác.

“Lúc ấy em muốn hát bài này cho Mộ Dung Cảnh nghe.” Anh ấy vòng tay ra sau ôm chặt tôi vào lòng, ghé sát miệng, phả hơi nóng lên tai tôi, mờ ám hỏi.

Tôi đâu chỉ muốn hát bài hát này, lúc ấy tôi còn tự dày vò bản thân, muốn nói cho cậu ấy biết, cầu xin cậu ấy đừng đính hôn, cầu xin cậu ấy đừng xuất ngoại, cầu xin cậu ấy đổi ý, nói cho cậu ấy biết tôi không muốn làm bạn tốt cái quái gì nữa, tôi chỉ muốn làm nữ nhân của cậu, nhưng khi nhìn cậu ấy bận rộn chuẩn bị tiệc cưới, chuẩn bị xin visa, thủ tục xuất cảnh, miệng của tôi giống như bị niêm phong bởi một bàn tay to lớn đầy sức mạnh, không thể nào nói ra những lời tận đáy lòng mình.

Cuộc sống của cậu ta giống như ánh bình minh rạng rỡ, mà tôi như lọt chân vào vũng bùn lầy, không thể gượng dậy, tình yêu cũng là sự trả giá, yêu nhiều thì đau càng nhiều. Nếu không phải lúc đó, cha tôi xảy ra chuyện, có lẽ tôi cũng không có cơ hội tỉnh ngộ, tìm ra lối thoát để mà sống được như bây giờ.

“Bài này rất thích hợp để thổ lộ tình cảm, nếu như em mà dám nói thẳng ra thì chắc cũng chẳng cần hát bài này.” Đối với mấy chuyện tình cảm, tôi phải công nhận mình là con người yếu đuối.

“Ngôn Tử, em vẫn còn nhớ lại khoảng thời gian trước kia sao?” Anh thần nhiên hỏi tôi

Gật gật đầu, lại lắc đầu, “Em vốn là đã quên hết, chỉ là đột nhiên cậu ấy trở về, hơi nhớ lại chuyện xưa chút thôi.”

Anh ấy đột nhiên vươn tay xoa đầu tôi, “Em đúng là một nữ nhân gốc ghéch.”

Hít một hơi thật sâu, tôi cười nhìn anh, “Tiêu Quân, em sẽ không, tuyệt đối không giẫm lên vết xe đổ, tình yêu là cái gì, tốt nhất cứ cố mà sống cho tốt, vậy là thỏa mãn rồi.”

Anh ấy không nói gì nữa, chỉ dùng sức ôm tôi chặt hơn.

Trong hơi lạnh của gió đêm giá buốt, tôi tham lam vùi mình trong lòng anh, hưởng thụ hơi ấm quen thuộc từ người con trai này.

Ngày qua ngày bận rộn, tôi cũng luôn cố gắng làm việc, sống cho bản thân mình, và còn sống vì bà ngoại, vì em trai, vì cô con gái yêu dấu nữa. Tôi hào hức mong chờ ngày mọi người tới thăm

Quay trở lại vào buổi tối hôm trước, tôi hưng phấn như tiểu hài tử, lăn qua lăn lại trên giường, khiến cho kẻ đang nằm bên cạnh – Tiêu Quân bị chọc giận, xoay người, đè nặng lên thân, anh dùng tay đánh vào mông tôi.

“Dựa vào đâu a!Em có phải tiểu hài tử đâu mà anh đánh mông em.”Tôi ra sức giãy giụa, sống chết quấy đạp nhưng vẫn không thể thoát khỏi sức nặng của anh.

“Tốt lắm,em không phải tiểu hài tử, vậy thì làm những việc người lớn làm đi!”Anh cười gian cần vào cổ tôi, bàn tay to đang quất vào mông tôi giờ lại chuyển sang vuốt ve.

“Tiêu Quân, anh nên là Tiêu lưu manh mới phải!!Ngày mai chúng ta còn phải lái xa tới đón bà ngoại mà.”Tôi tiếp tục giãy giụa trong vô vọng.

“Dùng xe cá nhân là được.....”Hai tay anh nhanh nhẹn luồn vào bên trong , cởi luôn chiếc áo ngủ mỏng manh!

Đành vậy, nếu đã phản kháng không được thì đành chấp thuận thôi! Vì thế, chuyện gì tiếp theo xảy ra, ai cũng biết..... một chuyện không có tiếng, chẳng có thanh.....

Nhớ lại quãng thời gian trước kia, khi ở cùng bà ngoại đối với tôi là quãng thời gian thoải mái nhất, không có áp lực học tập, không có mấy chuyện trưởng thành phiền phức, cha mẹ tuy rằng không ở nhà, nhưng lại hay gọi điện về hỏi thăm, mỗi ngày chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, làm cháu ngoại bà, ăn chơi, nghịch ngợm, bà ngoại là một người tuyệt vời và sáng suốt, chỉ cần không làm chuyện gì xấu còn lại bà cho tôi sự tự do thoải mái, không bị giới nghiêm, cấm cái này cái nọ, cho nên, tình cảm tôi dành cho bà ngoại còn sâu đậm, thân thiết hơn nhiều so với bố mẹ. Về phần Ngôn Tử Phàm càng không phải nói, thằng bé từ nhỏ đến lớn đều một tay bà nuôi dưỡng.

Cho nên đối với tôi và Tử Phàm mà nói, bà ngoại chính là gia đình, bà ở đâu, thì đó là gia đình của chúng tôi.

Nhìn nhà bà ngoại được sửa chữa, trang hoàng lại, mấy món đồ cũ khiêng ra khiêng vào, tôi há hốc mồm, nhìn không được ôm chầm lấy bà ngoại, bà ngoại đã hơn bảy mươi, vóc dáng nho nhỏ, yếu ớt vậy mà có thể chỉ huy mọi người làm xong xuôi đầu vào đây

“Bà ngoại,con yêu bà.”

Bà ngoại vỗ vỗ cánh tay của tôi,“Bà biết con yêu bà, nếu yêu thì giúp bà làm nốt cho xong nào.”

“Cứ để đó cho Tiêu Quân và Điền Tiến làm cũng được mà, bà nghỉ ngơi đi, chắc bà cũng mệt lắm rồi.”

Bà ngoại đẩy tôi ra, trừng mắt nhìn tôi:“Con vừa nói cái gì vậy hả,cái chuyện vặt vãnh còn con này sao có thể để một đại nam nhân như Tiêu Quân làm! Con lười biếng như vậy, thảo nào con nhà người ta không ai thèm cưới!”

Tôi trợn tròn mắt, quả thật bội phục khả năng nói sát thương của bà ngoại nha, nói xong về chủ đề gì, cuối cùng cũng có kết luận ra kết hôn, cái kiểu nói chuyện này, chắc chắn đã qua tu luyện, đạt đến đỉnh giới của thái cực mắt!

Nhưng mà cái cảm giác bị lừa nhãi này, thực ra cũng không tệ.

“Con đi xem Tiêu Quân có việc gì cần giúp.”

Còn chưa đi vào phòng, đã nghe tiếng cười đùa ầm ỹ, bước chân vào phòng, nhìn kĩ , tôi trợn mắt, há hốc mồm.

Nhóc con cả người màu hồng nhạt ngồi trong lòng Tiêu Quân, xung quanh chất đầy đủ loại đồ chơi, trên giường giống như có một đồng thừa thãi vậy. (__=, chị à, đêm qua chị còn “chơi” cùng đồng thừa thãi đó đấy)

“Tiêu lão đại, người đến giúp việc hay đến giúp làm loạn đây?” Hai tay tôi khoanh trước ngực, cười lạnh hỏi hần

Cụm tóc ngắn của Tiêu Quân bị tiểu bảo bối nắm chặt trong tay, vốn không thể quay sang chỗ tôi, chỉ có thể âu sầu đáp lại:“Em không nhìn thấy anh bị bé con này khi dễ sao?”

Ngôn Tiểu cười vang, vỗ vỗ tay,“Ba ba rất ngoan....”

Tình hình hiện tại khiến tôi không thể hình dung gì thêm nữa, một con rồng đen đáng sợ trên thương trường, khiến bao người nghe tên đã ớn lạnh, vậy mà giờ lại bị một bé con làm cho không cự quạ nổi! Đây là cái loại đạo lý gì a.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngao..... Ngao..... Bé con thật là giỏi nha, tuổi trẻ tài cao.....

Bài Lời Yêu này tôi vô cùng thích nha.....

Thở dài, 28 năm qua, tôi luôn một mực thừa nhận bản thân « hiền lành », "tốt bụng", còn ra sức mà sửa phòng ở cho tiểu tử kia, vậy mà hai người này, đã không giúp lại còn phá, đây có nên gọi « chó nói mèo không hiểu » không đây ! Ày, nhìn cái bản mặt bất đắc dĩ của Tiêu Quân, rõ ràng là giả dối mà, đúng là lưu manh lão đại nha!

“Được rồi được rồi, em sợ rồi, nào, xuống mau không một chút nữa là phá tan cái đệm bây giờ.” Tôi lấy tay đánh mấy cái vào mông, ý tứ rõ ràng muốn ngăn cản trận chiến ‘giữa ba ba ngoan và con gái » này.

Tiêu Quân nhìn tôi, bất đắc dĩ nói, “Không phải anh không muốn dừng, mà vì quân địch quá hiếu chiến.”

Tôi quay người lại bế Ngôn Tiểu lên, nói, “Bảo bối, không được nghịch ngợm, phải nghe lời nhé !”

“Chơi cùng ba ba cơ, chơi cùng ba ba cơ.” Bảo bối bị tôi ôm trên tay tựa như con cá trạch quẫy đành dạch, nhất quyết đòi xuống giường, không làm sao mà giữ nổi.

Tôi tròn mắt, đối với Ngôn Tiểu, tôi thật không biết làm sao sống chung cùng. Tôi yêu con bé rất nhiều, nhưng nó sống với bà ngoại từ nhỏ, còn tôi chỉ thỉnh thoảng cuối tuần mới tranh thủ thời gian tới trông nom được một chút, cho nên việc chơi đùa, sống cùng bé con này, đối với tôi thật xa lạ.

Đứa nhỏ này có được trong thời điểm tôi không ngờ nhất,, khi đó, tôi còn đang đau lòng, rối loạn thần trí, khi đó, Mộ Dung Cảnh chuẩn bị sang Mỹ, cha tôi qua đời, lúc đó tôi cảm thấy mọi thứ suy sụp, rồi chẳng hiểu sao lại ngất trường cổng bệnh viện, khi tỉnh lại mới hay tin trong bụng mình đang mang một sinh linh nhỏ bé. Khi đó tâm tình rối bời, tôi chỉ có một suy nghĩ là phải đem phá cái thai này đi, bởi vì sinh mệnh này mới được gần hai tháng, việc phá bỏ quả thật rất đơn giản, nhưng cái ý tưởng này lại bị Tiêu Quân phản đối kịch liệt, anh ấy nói đó là một sinh mệnh vô tội, nếu lo đứa trẻ sinh ra không có cha, thì anh ấy sẽ làm cha của nó.

Thời gian đã cho tôi thấy, giữ lại đứa bé này là sự lựa chọn sáng suốt, con bé trong như một thiên thần vậy, có thể khiến mọi người xung quanh cảm thấy vui vẻ, mang lại bao tiếng cười cho căn nhà trống vắng của chúng ta.

Mà Tiêu Quân lại vô cùng xứng làm cha, thực sự là vô cùng hợp, còn nhỏ như vậy mà anh ấy đã yêu thương con bé hết mực, yêu đến không có phép tắc, tương lai không biết sẽ còn tới nhường nào nữa, không chừng sau này tiểu tử kia sẽ trèo lên đầu mà giường oai mất.

Tiêu Quân thấy tôi vất vả giữ bảo bối, liền vươn tay đón lấy, “Bảo bối mới có ba tuổi rưỡi, làm sao mà ở một mình một phòng được? Tốt nhất cứ để bé con và bà ngoại ở cùng phòng đi.”

Tôi bĩu môi, “Như vậy mới biết tự lập, anh không biết con bé vì được yêu thương quá mà giờ yếu ớt như vậy không? Đối với con bé, như thế không tốt đâu.”

Anh ấy nghe xong quan điểm của tôi, lắc đầu không ủng hộ, “Con bé còn nhỏ như vậy không phải điều cần nhất là yêu thương sao, em hiện tại đối với con bé nghiêm khắc quá, con bé sẽ không chịu được.”

“Nhưng nếu cứ thế này sẽ thành thói quen mất, tương lai chắc chắn không có tiền đồ.”

Anh ấy hừ hừ giận dữ, “Tương lai không có tiền đồ thì anh nuôi.”

Nghe cho thật kĩ, đây là lời của một người cha sao? Đây rõ ràng là dung túng mà, là hội chứng « không muốn con gái lớn » mà! Huống chi đứa nhỏ này..... Đứa nhỏ này....., suy nghĩ tiếp theo, tôi không muốn nghĩ nữa, mặc kệ anh ấy, muốn yêu sao thì yêu.

Tức giận nhìn hai cục thịt cha và con gái, tôi khóc không ra nước mắt, chỉ còn biết thở dài mà thôi.

“Tôi nay bảo bố muốn ăn gì nào? Ba ba đưa con đi ăn đại tiệc.” Tiêu Quân nhéo nhéo khuôn mặt phần nọng trắng bóc của bé con.

“Ăn đường.....” Bé con thành thực trả lời, trong cái đầu non nớt, đường có vị ngọt ngọt, là thứ ngon nhất a.

Nghe nói xong, cả tôi và Tiêu Quân đều giật mình, tôi chống nạnh, giáo huấn cho bé con, “Bảo bố, con không được ăn đường nữa, răng của con đã sún hết rồi nha, giờ mà ăn thêm đường, ngay cả răng nanh cũng « tạm biệt » lợi luôn đó!”

Bị tôi mắng, bé con ủy khuất, bĩu môi, mắt long lanh nhìn cha cầu cứu.

“Ăn vẹt quay Bắc Kinh.....” Ngôn Tử Phàm đột nhiên tiến vào nói, khiến ba người trong phòng giật nảy mình, thằng bé nói tiếp: “Bảo bố thích nhất ăn vẹt quay Bắc Kinh, phải không bảo bố!”

Nhóc con kia bị ông cậu yêu dấu mê hoặc, lập tức nũng nịu nói leo theo: “Bảo bố muốn ăn vẹt nướng.”

Tôi hung hăng trợn mắt lườm Ngôn Tử Phàm, “Ngôn Tử Phàm, chị cảnh cáo em không được lợi dụng trẻ con non dại để đạt được ước vọng, loại hành động vô sỉ này, chị kịch liệt phản đối!”

Ngôn Tử Phàm lườm lại tôi, “Ngôn Tử Kỳ, chị nói vậy là không đúng, em là người hiểu rất rõ bảo bố thích gì!”

“Đã già mồm còn muốn nói lẽ phải, một đứa nhỏ ba tuổi làm sao biết đồ chơi thế hệ mới với chẳng đồ ăn ngon?”

“Điều này chứng minh bảo bố rất thông minh! haha.....” Thằng bé cười lớn đi ra ngoài, ngoác mồm hét lớn, “Bà ngoại, tôi nay chúng ta đến nhà hàng ăn vẹt quay Bắc Kinh.”

“Này, ai nói vậy!!” Tôi hét lại sau lưng thằng nhóc, thở dài chán nản.

Tiêu Quân ngồi trên giường, biểu tình suy nghĩ một hồi, nhếch môi nói, “Tử Phàm – đứa nhỏ này rất có tiền đồ.”

“Hừ, lưu manh như anh thì sao không có tiền đồ được!”

Tiêu Quân nhú mày, “Anh lưu manh sao?”

Tôi không còn gì để nói nữa, phải noment, Tiêu Quân này mà không lưu manh với hay nói dối, chẳng cả thế giới này toàn người chân thật!

Trước sự huy hoàng rực rỡ trong khách sạn của Tiêu Quân, đại sảnh tráng lệ khiến bà ngoại choáng váng, kéo tay tôi hỏi, “Kỳ, ăn ở nơi này hẳn rất đắt, chúng ta ở nhà tự nấu cũng được mà.”

“Bà ngoại, bà đừng lo lắng, đây là khách sạn của Tiêu Quân, bà thích ăn gì cứ nói, không lo tới chuyện tiền nong đâu.” Trong lòng tôi không ngừng cười gian tà, quay lại nói với Tử Phàm: “Không chỉ vẹt quay Bắc Kinh, ngay cả tổ yến, vây cá cũng thoái mái, Tiêu Quân rất rộng lượng ——.”

“Oa.....Vây em sẽ không khách khí!” Ngôn Tử Phàm vui sướng, hoa chân múa tay.

Tiêu Quân bé bảo bố đi cạnh ta nghe thấy vậy, nhếch mép cười: “Em biết giúp anh quản lí tài sản, anh rất vui.”

“Đó là.....” Có điều, tôi cứ vui vì có thể hai anh xót tiền, trả thù vụ nói dối tôi, nhưng tôi quên mất một điều, số tiền một ngày Tiêu Quân kiếm ra, cũng đủ lấy tổ yến cho cả nhà chúng tôi tắm nha. (Nhím : Anh này làm ra tiền như gà đẻ trứng vậy)

Quản lí thấy ông chủ tới, lập tức chạy ra chào hỏi, còn nói đã chuẩn bị chu đáo phòng VIP, đi theo sau anh, xun xoe nói: “Lâm cục trưởng tối nay tới đây ăn cơm, ông ta nói lâu lắm không gặp ngài, nếu được mời ngài tới cùng ăn cơm.”

Tiêu Quân khinh khỉnh, “Nói với ông ta tôi không rảnh.”

Nếu tôi nhớ không lầm thì Lâm cục trưởng làm bên thuế vụ, vậy tại sao lại tới đây nịnh nọt Tiêu Quân? Tôi không nén nổi tò mò hỏi: “Ông tta tìm anh chắc có việc gì đó ! Cứ tới đó xem sao?”

Anh ừ một tiếng, nhú ày nói, “Ông ta muốn tìm anh để hỏi về mấy cái dự án sắp tới, hơn nữa là muốn kết thân nhằm tạo chỗ đứng cho cái ghế sắp lung lay của .”

Chúng tôi cùng vào thang máy đi lên tầng VIP, mới vừa bước ra thang máy, tôi với Tiêu Quân đều giật mình, người đang đứng nghe điện thoại bên cạnh thang máy cũng ngẩn người, chăm chú nhìn chúng tôi, ngỡ ngàng nói, “Tử? Bà ngoại?”

Đang yên đang lành lại có một màn trung phùng xương máu thế này, tôi hơi ngỡ ngàng, giật giật khoe môi, đứng hoài nghi, kể đó, không ai khác chính là Mộ Dung Cảnh.

Lần gặp này, tôi lại càng thấm thía câu: Càng không muốn gặp lại càng hay gặp mặt.

Bà ngoại nghe thấy tiếng gọi thân mật như vậy, lập tức nhận ra cậu ấy, cười nói: “Mộ Dung Cảnh, ha ha, đã lâu không gặp cháu, trông cháu lớn hơn trước nhiều quá.”

Tôi chớp mắt, kì lạ, không phải người ta bảo người già trí nhớ kém sao? Sao bà ngoại tôi có trí nhớ tốt quá vậy, nhiều năm như vậy không gặp, thế mà chỉ cần liếc một cái đã có thể nhận ra?!

“Đã lâu không gặp, sức khỏe của bà ngoại vẫn rất tốt nha.” Mộ Dung Cảnh cười thân thiết, nhưng tia sáng trong mắt vẫn khẽ lướt qua tôi và Tiêu Quân.

“Ha ha, già rồi già rồi, hôm nay bà chuyển lên nhà Tử Kỳ, có gì rảnh thì tới nhà chơi nha!” Bà ngoại nhiệt tình mời nhưng lại làm cho tôi tức phát điên lên được, ai muốn mời hẳn tới nhà chơi chứ, tôi không có tâm tình tiếp đón hẳn.

Tiêu Quân thấy Mộ Dung Cảnh chăm chú quan sát Ngôn Tiểu , liền thân nhiên cười nói, “Đây là con gái tôi, bé con hơi sợ người lạ.”

Sau đó anh ấy vỗ nhẹ lên má bảo bối, âu yếm nói, “Bảo bối, chào chú đi.”

Ngôn Tiểu nhỏ nhẹ chào chú, sau đó lại trốn trong lòng Tiêu Quân, rất giống bộ dáng của một đứa nhóc sơ sinh.

Mộ Dung Cảnh cười gượng gạo, chăm chú quan sát bảo bối, “Cô bé trông thật giống mẹ như đúc.”

Bà ngoại tâm tình đơn giản không nhìn thấy sự gượng gạo của cậu ấy, liền nhiệt tình nói thêm, “Đúng vậy, ở nhà bà, con bé rất dễ thương, ai gặp cũng yêu, đều nói nó giống mẹ như đúc, nhưng mà bà thấy lông mi con bé dài và cong giống Tiêu Quân cơ.”

Tôi xấu hổ cười cười, “Mộ Dung Cảnh, cậu ăn tối chưa?”

“Ăn được một chút thì ra ngoài nghe điện thoại.” Cậu gật đầu trả lời, nhìn tôi, ánh mắt có chút phức tạp.

Nghe điện thoại mà phải ra tận hành lang sao? Cũng không phải chuyện quốc gia cơ mật gì, như thế này có chút tình cơ nhại! “VẬY BẠN TÔI VÀO TRƯỚC GỌI MÓN.” Tôi cười nhợt nhạt, kéo bà ngoại đi trước, để lại Mộ Dung Cảnh cho Tiêu Quân giải quyết.

Bà ngoại tiếc nuối cổ nói với cậu ấy mấy câu mới chịu theo tôi vào.

Sau đó, tôi thấy Tiêu Quân nói với Mộ Dung Cảnh cái gì đó, cậu ấy gật đầu, sau đó cả hai cùng bước vào phòng ăn.

Tôi tin Mộ Dung Cảnh chắc không ngờ nổi, không ngờ tôi đã có một cô con gái lớn đến vậy!

Hơn nữa, người nào chỉ cần biết suy nghĩ một chút sẽ tự hỏi, tại sao tôi và Tiêu Quân có con mà không kết hôn? Mộ Dung Cảnh thông minh như thế, hẳn sẽ nghĩ đến chuyện này.

Đối với câu hỏi như thế, thật khiến tôi trở tay không kịp (dù đã lường trước)!

Nhưng như thế thì có sao? Ngôn Tiểu mang họ Ngôn, hơn nữa con bé gọi Tiêu Quân là ba ba, cho nên con bé chỉ có thể là con của tôi với Tiêu Quân.

Tiêu Quân đi một hồi rồi trở lại, sắc mặt không được tốt, sau đó ngồi xuống vị trí chủ thượng, làm như không có gì, sau đó một người mang tới đĩa rau trước sự thích thú của bảo bối, còn anh ấy lại cùng Tử Phàm nói chuyện.

Tôi kéo kéo góc áo anh, thấp giọng hỏi, “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, anh chỉ không ngờ người ăn cùng Mộ Dung Cảnh lại là lão già họ Lâm kia, làm mọi cách giữ anh lại, thiếu mỗi nước ôm chân anh thôi.”

Chép miệng một cái, tôi thở dài, “Thật là khéo mà, người nào càng không muốn gặp lại càng hay gặp.”

Anh ấy liếc tôi một cái, thâm hiểm hỏi, “Nếu cứ phải giáp mặt, thì cứ vui vẻ mà gặp, sau đó có uất ức gì thì nói cho anh biết, anh luôn sẵn lòng lắng nghe.”

Tôi lặng thinh ngồi ăn, vừa gấp thức ăn vừa cười vu vơ, tâm tình có chút buồn phiền, Tiêu Quân nói đúng, nên đối mặt, đừng nên trốn tránh, không muốn không có nghĩa là không thể mà.

Những năm gần đây, có bao nhiêu chuyện xảy ra, nếu như không có Tiêu Quân giúp đỡ, tôi làm sao có thể vực dậy được như bây giờ, nam nhân này quả thật rất rất tốt, rất chân thật, nhưng liệu tôi có thể mãi mãi dựa vào anh được không? Chờ thêm vài năm tôi già đi, xấu đi, rồi anh sẽ rời bỏ tôi, liệu lúc đó, tôi có chịu đựng nổi những gì gục lên đôi vai này không?

Đối với một bàn đầy thức ăn này, tôi bỗng không còn hứng thú nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai nha, mọi người thấy chưa, trẻ con dễ thương nhưng cũng rất phiền nha !!! Đừng hỏi tôi đang ám chỉ ai!!!!!! Tự mình đoán đi.....

Mọi người có phát hiện ra một điều này không, ngay chính Ngôn Tử cũng không biết cha thật sự của Ngôn Tiểu là ai!! Ha ha

9. Chương 17-18

Về đến nhà Tiêu Quân, vào phòng Tiêu Quân, bị Tiêu Quân kéo lên giường, nhìn ánh mắt ngập tràn dục hỏa nóng bỏng của anh, nhìn anh gấp rút cởi quần áo của mình, đồng thời khéo léo “lột sạch” của tôi, cuối cùng, ắm tôi như ắm cún con, ném vào bồn tắm, một chút cũng không quan tâm tới suy nghĩ của tôi.

Người này đúng là đại sắc lang siêu cấp vô sỉ a!(Nhím :=_= . NOment!!)

“Anh bảo là có chuyện cần nói với em mà? Thế mà giờ anh đang làm cái gì vậy?” Đến khi tôi sực tỉnh mà cất tiếng hỏi, anh ấy đã ắm tôi xuống bồn tắm từ lúc nào.

“Em nghĩ có chuyện gì quan trọng hơn làm tình?” Anh ấy vuốt ve bầu ngực căng tròn mịn màng, còn vô liêm sỉ, dùng lưỡi đùa nghịch nụ hoa đào thơm mềm hồng phớt, kiều diễm trước ngực khiến toàn thân tôi nhin không được run rẩy.

Một mồi, tôi dựa đầu vào thành bồn tắm, cũng lưỡi biếng không nhiệt tình đáp trả.

Đầu óc tôi hoạt động trở lại, nam nhân này, không lẽ định mở một bộ sưu tập dấu hôn trên cơ thể tôi sao? Từ khi bà ngoại lên đây chơi, thời gian biểu của tôi cũng thay đổi đến chóng mặt, sáng ngủ đến tận 10h, cả buổi chiều phục vụ người thân, lâu lâu mới tới quán bar, nói thật là suốt ngày ăn với ngủ, đầu óc đình trệ hết cả, nào đã chậm tiêu ngày một chậm hơn a!

“Tiêu Quân, lần trước chúng ta làm là lúc nào?” Tôi run rẩy, gắng gượng chút lí trí cuối cùng hỏi con người đang say sưa “tàn sát” bầu ngực tôi.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, liếc mắt lạnh lùng, khéo miệng nhếch lên tia cười bạc, “Hai tuần trước.” Anh hạ giọng, sau đó lại tiếp tục thực hiện ‘nghĩa vụ’.

Tôi kinh ngạc, vô cùng tức giận, cái gì chứ hả, mới có hai tuần không làm thôi mà, nào phải một tháng hay một năm. Sao anh lại có cái biểu tình đó được, cứ như tôi phạm vào tội ác tày trời ấy..... đừng có nói là tôi không đáp ứng nhu cầu nam tính của anh ấy nha!

Xem ra hôm nay anh ấy không chịu được, mới quyết liệt tới quán bar tìm tôi về đây.

“Đâu phải lỗi của em, em rất bận mà!”Tôi ngây thơ biện giải, tuy nhiên trong lòng cũng cảm thấy có chút áy náy.

Tôi thừa biết, Tiêu Quân là một nam nhân có tính phát dục rất cao, vậy mà bao năm nay, anh ấy vẫn chỉ có một mình tôi, đối với chuyện trên giường, ngay cả khi tôi cố hết sức, cũng còn chưa chắc đã thỏa mãn anh hoàn toàn.

Thế mà bây giờ, tôi còn nhẫn tâm “bỏ đói” anh suốt hai tuần lễ.

Anh cười nhạt, âm ỉ, “Anh thấy em toàn lo hưởng hạnh phúc đoàn tụ, hết ăn lại chơi, ngay cả quán bar cũng lười không tới, vậy thử hỏi bận cái gì.” Âm thanh ma mị, khàn khàn do dục vọng dâng trào, chốc lát, anh đem toàn bộ vật thể căng cứng đâm sâu vào nơi hiểm yếu, mềm mại nhất của tôi.

Một trận khoái hoạt làm tê dại toàn thân, cổ họng phát lên tiếng rên rỉ gấp gáp khiến người ta phải đỏ mặt, qua hai tuần quên lãng, giờ tôi mới nhận ra, thân thể tôi, vô cùng yêu thích sự sung ái mãnh liệt của Tiêu Quân.

Đặt bàn tay nóng ấm lên tấm lưng nhẵn mịn gợi cảm, tôi thở gấp,, nói, “Anh có biết..... em đã mong chờ ngày được ở bên gia đình từ rất lâu.”

Lực va chạm giữa hai cơ thể đột ngột dừng lại, tĩnh lặng mà làm người ta hồi hộp đến lạ thường “Vậy nên được phép bỏ đói anh hai tuần.”

Tôi nhin không được bật cười, Tiêu Quân vừa thở hổn hển vừa nói, dường như có chút gì đó âm ỉ, như đứa trẻ chịu ủy khuất vậy, khiến người ta không khỏi cảm thấy buồn cười.

Như để trừng phạt sự lơ đãng của tôi, anh dùng tay cố định thắt lưng, một lần nữa vào sâu hơn, một trận khoái cảm nữa lại đột ngột vỡ òa, tiếp sau đó, lại một lần nữa ma sát kịch liệt, Tiêu Quân với tay nhấn vào nước, dòng nước ấm chảy xuống, mang theo bọt nước gợi sóng lẫn tẩn, mà trong cơ thể nhạy cảm của tôi, từng gợn sóng ấy, càng làm kích thích hơn, từng đợt, từng đợt, ngày một dâng cao tựa như không có đỉnh.

Khoái cảm cao trào còn chưa tan hết, tôi đã bị Tiêu Quân kéo lên giường, chân tay bủn rủn không còn khí lực, chỉ cảm thấy nơi nam tính của anh vẫn đang ngày một cương cứng

Tôi nhắm mắt lại, thở một hơi, tức giận hỏi: “Anh muốn làm mấy lần.”

Nam nhân kia thờ ơ đáp lại, “Chưa biết.”

Nhếch nhếch khóe môi, trong đầu tôi không ngừng suy nghĩ về câu trả lời quái thai này. Anh ấy đưa ra câu trả lời thật quá mơ hồ ‘Chưa biết’. Hai chữ này mang hàm ý rất rộng nha, có thể chỉ là một lần, cũng có thể là rất nhiều lần!!!

Vì thế, ngay sau đó, cho dù tôi sử dụng mọi biện pháp cứng rắn hay nhuyễn mềm, Tiêu Quân đều không bị ảnh hưởng, quyết tâm đem tôi chén đến xương cũng nuốt sạch! Cuối cùng, trước sự ngược đãi bạo tàn của Tiêu ác nhân, Ngón Tử Kỳ tôi đã vô cùng hy sinh trong vinh quang, à quên, hôn mê trong vinh quang!

Khi tỉnh lại, mở mắt ra thấy mình đang nằm trong căn phòng tối, mà nam nhân nằm cạnh, bàn tay to lớn không an phận lả lướt trên thân thể tôi, quả nhiên, anh ấy chưa ngủ.

Tôi xoay người, bắt lấy bàn tay không yên phận, hờn giận lầm bầm: “Khó trách vì sao em là người duy nhất cho anh phát tiết, những người khác chỉ cần thấy dục vọng của anh thôi cũng đủ chạy đứt quai dép rồi.”

Tiêu Quân quay người lại, mờ ám dán chặt lồng ngực săn chắc vào bầu ngực tôi, ôm chặt, khiến tôi cảm nhận được tiếng tim đập rộn của anh. (Nhím : Em ước một ngày, hai anh chị yêu nhau trong sáng một chút!!!)

Thanh âm trầm thấp trong đêm khuya tĩnh mịch lại càng có phần yêu nghiệt hơn, “Anh thấy em rất thích được anh phát dục mà.”

“Ai thêm, có ai muốn mang đi, em sẽ đốt pháo ăn mừng luôn.” Tôi cong chân đã đá vào chân anh, bĩu môi hờn giận.

“Lời này đừng để người khác nghe được, nếu không sẽ có nhiều người vui tới chết đấy.” Anh mạnh mẽ ôm chặt tôi, nhanh chóng ôm gọn tôi vào lòng, hơi thở nóng ấm phả lên giữa hai cơ thể trần trụi, cùng với đó, không khí trong phòng dần nóng lên!

Tôi cúi đầu cười, “Không dám.”

Sau đó hai người đều không ai nói gì thêm. Một mảnh tĩnh lặng bao trùm cả căn phòng, ngay khi tôi tưởng rằng anh đã ngủ, thì Tiêu Quân lại hỏi: “Sau lần ở khách sạn đó, Mộ Dung Cạnh có tới tìm em không?”

Nghe thấy ba chữ Mộ Dung Cạnh, tâm tư tôi vốn bình thản bỗng trở nên hồi hộp, hơi thở dần nặng nề hơn!

“Àn, có một lần ở quán bar, nhưng khi đó em bận nói chuyện công việc nên không tiếp chuyện được cậu ấy.”

Anh để cằm lên đỉnh đầu tôi, “Em thật ngốc nghếch.”

Tôi xoay người, nhìn chằm chằm vào mắt anh, “Tiêu Quân, anh có nghĩ cậu ta liệu có tới cướp người không?”

Tiêu Quân ôm tôi chặt hơn, khoe miệng nhếch lên khinh thường: “Bảo bối là con anh, cậu ta dám sao?”

“Nhưng anh biết rõ bảo bối là.....”

“Ngôn Tử, cái đó không quan trọng.” Anh thở dài, ngả lưng, “Đối với mấy chuyện tình cảm, em quả nhiên vẫn thật ngốc nghếch, chẳng qua là vì em sợ cậu ta sẽ cướp con gái em, sẽ lại lấy đi trái tim em? Đã qua bao năm, vậy mà em chẳng khôn hơn chút nào.”

Tôi bỗng cảm thấy những lời nhắc nhở “thân tình” của anh có vẻ giống với cụm từ “ché giễu” hơn: “Em cùng cậu ta vốn không còn tình cảm, thế nên việc em lo sợ cậu ta cướp đi trái tim em là hoàn toàn không có khả năng.”

“Vậy thì đừng trốn tránh nữa, dũng cảm đối mặt đi, thử vượt lên sự lo sợ của bản thân đi!” Anh thở dài, đột nhiên ngồi dậy, lạnh lùng nói, “Ngôn Tử, anh đã cho em bốn năm rồi, anh đã quá kiên nhẫn rồi, tiếp theo chuyện gì xảy ra, đừng trách anh không báo trước.”

Có lẽ anh cũng phát hiện ra thanh âm lạnh lẽo của mình khiến tôi hoảng sợ nhường nào, chỉ thở dài, nhẹ nhàng nói: “Em không cần lo lắng về việc của bảo bối, anh cam đoan đây không phải vấn đề mấu chốt.”

Anh càng nói, đầu óc tôi càng rối loạn, cái gì mà kiên nhẫn suốt bốn năm? Cái gì mà không phải vấn đề mấu chốt? Vấn đề trung tâm ở đâu? Chẳng lẽ chỉ vì chuyện tôi có trực tiếp cắt đứt tình cảm với Mộ Dung Cạnh?

“Tiêu Quân, từ khi cậu ấy bỏ mặc em, tình cảm của em đã không còn, sau bốn năm, thì càng không thể nữa. Vậy rốt cuộc anh tức giận cái gì?”

Tôi biết, đối với chuyện tình cảm, tôi quá mức ngu dốt, cũng quá quá cố chấp, nếu không đã chẳng phải đau khổ nhiều đến vậy, không phải lưu luyến thứ tình cảm đơn phương suốt ngần ấy năm, nhưng kiên trì vì tình yêu của mình, chẳng lẽ lại là sai lầm sao? Vậy vì sao khi đó tôi lại đau đến vậy, đau đến tan nát cõi lòng, vì tình yêu? Nhưng chẳng lẽ cứ thờ ơ, ngu ngốc, sống giả dối mới là can đảm sao?

Cho đến bây giờ, đối với tôi, tình cảm là một thứ khó lý giải, giống như một bài toán vĩnh viễn không tìm ra đáp số, dù tìm được công thức, cũng không thể tìm ra cách tính hợp lý. Cũng có thể vì bản thân tôi học quá dốt môn học này.

Tiêu Quân thở dài, kéo tôi nằm xuống, “Quên đi, em cứ ngu ngốc như trước đi, cái gì đến chúng ta từ từ giả quyết, giờ cứ ngủ đi.”

Tôi trợn tròn mắt nhìn anh, vừa nãy nói tôi ngu ngốc là anh, giờ bảo tôi cứ ngu ngốc đi cũng là anh, anh thật đúng là kẻ nói hai lời, siêu cấp mâu thuẫn mà!

Có điều chuyện về Mộ Dung Cảnh, có gì uẩn khúc mà tôi không biết sao?

Còn có bảo bối nữa, Tiêu Quân chắc chắn không để cho Mộ Dung Cảnh cướp đi, bằng không, anh ấy sẽ không còn được làm pa pa ngoan nữa.....

Cuối cùng, không chịu được hai mí mắt nặng sụp, tôi thiếp đi trong lòng anh, trong mộng không có thứ tình cảm rắc rối, không có gì khiến tôi lo lắng về thân thể bảo bối, chỉ thấy một nam nhân cười nhợt nhạt, ở bên tai tôi nỉ non, “Mau tỉnh lại đi, anh chờ em thật lâu.”

Từ trước tới nay tôi đều cố sống rất vui vẻ, tôi sống thoải mái tới mức quên đi chính mình đã gần ba mươi (mà thực chất là vô cùng muốn quên đi), người ta gọi cái này là gì nhỉ, hình như là “cửa sừng làm nghề”. Mà thôi, không quan tâm, chỉ cần biết, chính mình vẫn còn rất tươi trẻ là được.

Sau khi đưa bà ngoại, bảo bối cùng Tử Phàm đi chơi công viên một chuyến thì tôi mới thật sự thừa nhận một sự thật đau đớn, khi mà bước xuống khỏi đu quay,,, chân tay bủn rủn, hoa mắt chóng mặt: Chẳng lẽ tôi thật sự già rồi? Vì sao bà ngoại vào nhà ma, vẫn có thể thần nhiên đi ra, còn tôi, phải nhờ có sự trợ giúp của bảo vệ mới ra được? Vì sao ngay cả bảo bối cũng có thể cười vang, còn tôi lại khóc không ra nước mắt? Rốt cuộc là vì sao a!!! Rốt cuộc là vì sao, không trẻ không già, sao tôi lại ảm ương đến như vậy – thật là phiền lòng nha!!!

Tử Phàm vỗ vỗ vai tôi, tiếc nuối nói: “Chị à, đừng buồn, em rất sùng bái chị mà!”

Tôi khóc không ra nước mắt, “Chơi lại đi.....”

“HỪ, kém cỏi, người của Tiêu đại ca mà yếu ớt như vậy! Thật đáng coi thường.....”

Tôi xoa tay, “Ngôn Tử Phàm, chị hiện tại còn đủ sức đánh em đó, thử xem em còn dám khinh chị không!!”

Quả nhiên Ngôn Tử Phàm đứng là Ngôn Tử Phàm, tuyệt đối không nói được câu nào tử tế!

Cũng may Tiêu Quân có việc bận không đi được, nếu không đây sẽ là tiếng xấu muôn đời của tôi! Tôi ôm lấy Ngôn Tiểu nửa dụ dỗ nửa uy hiếp, “Bảo bối, tuyệt đối không được kể cho ba ba nghe chuyện này nhé.”

Bà ngoại cười hóp cả mặt, “Con bé này, nói với tiểu hài tử thì có ích gì, cháu đi mua chuộc bà già này may ra còn hữu dụng hơn.”

“Bà ngoại,.....”

“Mua chuộc bà rất đơn giản, chọn đi, một là bà nói với Tiêu Quân, hai là kể chuyện này cho Mộ Dung Cảnh, nào chọn đi.”

“.....”

Tôi không thể nhịn được nữa, không thể nhẫn nhịn thêm nữa, sợ mình nhất thời sẽ thốt lên bà ngoại thật giống lão hồ li!!!

Tôi cảm thấy có lẽ bản thân mình và Mộ Dung Cảnh có số tương khắc nhau, tưởng rằng chơi thân với nhau lâu như vậy, đến giờ nhìn lại mới phát hiện ra, cảm xúc của hai người chẳng có lúc nào đồng đều cả. Khi tôi thích cậu ấy thì cậu ấy thờ ơ với tôi, đến khi cậu ấy trở về, có ý với tôi, tôi lại cảm thấy buồn bực, phiền chán.

Lúc trước cậu ta nói yêu người con gái khác, vậy mà vẫn ba bốn lần tới khiêu khích tôi, cậu ta cứ vô tư, tàn nhẫn với tình cảm của tôi, khiến tôi đau khổ đến nhường nào, nhưng tôi cũng có quyền gì để trách cậu ta, bởi tôi và cậu ta cũng là kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi, biết rõ cậu ấy thích người khác, mà vẫn vui vẻ cùng làm tình.

Đến bây giờ, khi tôi đã hoàn toàn có thể thông suốt lại suy nghĩ, cậu ấy lại trở về với bộ dạng cô đơn đáng thương, cái này thật đúng là đổi trắng thay đen a, người nên buồn phiền phải là tôi mới đúng chứ!

Như vậy, chẳng phải là trêu đùa sao? Tôi không muốn gặp mặt cậu ấy, tôi muốn trốn cậu ấy, nhưng như thế lại khiến Tiêu Quân không vui, nhưng việc tôi trốn tránh người đàn ông khác thì ảnh hưởng gì tới anh ấy mà không vui cơ chứ? Lẽ ra nên cảm thấy cao hứng mới đúng? Lẽ ra nên khen ngợi tôi biết tạo khoảng

cách với cậu ta mới phải ?VẬY mà, anh ấy đã không khen, còn mắNG tôi không biết suy nghĩ, không kiên định!!Thử nghĩ xem có phải anh ấy rất kì lạ không?Tôi thật sự không thể hiểu hết tâm tư của người đàn ông này.

Bảo Tử Phàm đưa Ngôn Tiểu đi chơi, tôi cùng bà ngoại tìm một chỗ râm mát nghỉ ngơi.

Bà ngoại bình thường luôn là một lão bà ranh mãnh trong lốt người già hồ đồ, nhưng khi nói chuyện với bà, tôi lại rất thích, đặc biệt là khi nói những chuyện gì nghiêm túc,có lẽ lần trước gặp Mộ Dung Cảnh, bà đã biết được chuyện giữa bà người chúng tôi, nên mới nói như thế (Nhím : Cái câu mua chuộc bà ấy....).

Tôi ngồi cắn móng tay. Bối rối không biết có nên cùng bà nói chuyện thẳng thắn, cứ cắn cho đến khi móng tay tưởng như sắp nát,tôi vẫn chưa hạ được quyết tâm.

“Có gì muốn nói thẳng với bà không?” Bà ngoại uống đồ uống trên tay, cười hỏi tôi, khóe mắt tinh nghịch cười híp lại thành những nếp nhăn của tuổi già trên gương mặt,bà quả nhiên là một bà lão tinh ranh.

“Bà ngoại, sao đột nhiên bà lại muốn kể mấy chuyện này cho hai người họ?”Một người đàn ông giàu có mà tôi thầm mến, một người lại là mối tình cũ của tôi, hai người hai thân phận, nhưng một khi biết được chuyện này, tôi đều sẽ xấu hổ.

Bà ngoại vỗ nhẹ vào lưng tôi,“Ngày đó gặp Mộ Dung Cảnh, bà thấy cháu khẩn trương lắm mà, biết đầu bảo bối là của Mộ Dung Cảnh.”

Thành thật gật đầu, tôi thở dài, mắt nhìn về phía xa,“Bà ngoại, nhanh thật đấy, bảo bối đã ba tuổi rồi rồi , bốn năm trước cháu cùng Tiêu Quân mới gặp nhau, bà nghĩ bảo bối là con của anh ấy sao? Nói ra ai tin.”Tôi không biết vì sao Tiêu Quân cứ một mực đòi làm cha của Ngôn Tiểu! Theo như tôi nghĩ, đứa con này chắc chắn phải là con của Mộ Dung Cảnh, nếu có một ngày Mộ Dung Cảnh biết, muốn đòi lại đứa nhỏ, liệu tôi có đủ tàn nhẫn mà cắt đứt quan hệ của hai người không?

“Có thể Mộ Dung Cảnh không biết tới sự tồn tại của Ngôn Tiểu.”

“Trước mắt thì chưa, nhưng sau này thì chưa chắc, bà không nhớ ánh mắt của cậu ấy hôm trước khi gặp Ngôn Tiểu sao?”Trong ánh mắt ấy chứa đầy nghi vấn, mà cũng có vài phần nóng bỏng, giống như đang hy vọng điều gì đó, mà điều đó thì hẳn ai cũng nhận ra.

Sự tình phát triển đến tận ngày hôm nay, tôi làm sao còn trách hẳn cho được?Cậu ấy sống ở nước Mỹ, hưởng cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, cũng chẳng về nước lấy một lần!Mà nếu có về cũng không cần gặp tôi,vậy thì cần gì phải mang tới hàng đống rắc rối vào cuộc sống vốn đang yên bình của tôi!

Sau đó cậu ta còn dám bày ra vẻ đáng thương tội nghiệp, người như vậy, cho dù có bị ném lên vũ trụ, chắc cũng bị coi là rác vũ trụ luôn!

“Ai, khi đó bà thấy cháu thường rủ thằng bé tới chơi, còn nghĩ hai đứa chắc chắn sẽ thành đôi, thật không ngờ sau đó nó lại lập gia đình với người khác, thật là tạo hóa trêu ngươi a.”

“Bà ngoại, hiện tại cậu ta đã ly hôn, nhìn theo ý tứ của cậu ta, có vẻ như muốn nối lại với cháu.”

Bà ngoại hít một hơi thật dài, nhẹ giọng,“Việc này quả thật không đơn giản, cho dù cháu có muốn như thế, còn phải xem Tiêu Quân có đồng ý hay không, thân thể đứa nhỏ này quả thực rất khó hiểu”

Tôi cười khổ, đâu chỉ không đơn giản, việc này phải nói là quá phức tạp, đừng nghĩ Tiêu Quân bình thường lúc nào cũng cộc nhủ, nhưng thực chất bên trong anh ấy suy nghĩ thế nào chắc chẳng ai hiểu hết, nếu anh ấy trong ngoài như một, nghĩ gì nói vậy, thì mọi người đâu có coi anh ấy như thần thành, sợ anh ấy như sợ cọp.

Tôi trước kia cũng từng lo sợ chuyện này vào lần, anh ấy đã cảnh cáo cả chục lần, chỉ sợ nếu tôi thật sự làm theo cái ý tưởng ấy, chắc anh cũng nghiền tôi nát thành xương tro luôn.

“Bà ngoại,cháu không quan tâm Mộ Dung Cảnh, bây giờ cháu chỉ cảm thấy hận cậu ta mà thôi.”Cái loại cảm giác lo sợ, ủy khuất trong lòng này thật sự khó chịu, nhưng tôi cũng tự biết che giấu nó đi. Cho dù hiện tại chưa thể hoàn toàn gỡ bỏ, nhưng theo sương gió, chắc chắn cũng sẽ dần trôi qua thôi.

Sau đó bà ngoại nói một câu, tưởng như là một câu nói vu vơ bình thường, nhưng lại khiến tôi thông suốt hoàn toàn, hiểu rõ ý tứ của Tiêu Quân!

Bà ngoại nói:“Nếu không có yêu, sẽ không có oán .”

Chẳng lẽ tôi hận Mộ Dung Cảnh, chán ghét cậu ta cũng vì tình cảm xưa cũ còn chưa tan hết?Có phải vì Tiêu Quân sớm đã nhận ra nên mới lên án tôi gay gắt đến vậy? (Nhím : Còn em thì đã hiểu vì sao người ta bảo đầu chịt chậm tiêu!!=__=)

Chẳng lẽ sau bao năm, đối với chuyện tình cảm, tôi vẫn trì độn đến vậy?

Đến giờ tôi mới phát hiện ra, quả thật xung quanh tôi, có quá nhiều chuyện tôi không biết.....

Đến tầm chiều tối, tôi nhận được điện thoại của Tiêu Quân, nói có việc bận bên ngoài nên sẽ về trễ, sau đó bảo tôi tới chỗ anh quản lí giải quyết chút chuyện

Đến khi tắt điện thoại tôi vẫn còn ngơ ngác, một khách sạn chuyện nghiệp thì có việc gì cần tôi giải quyết?Ngay cả quản lí được đào tạo chuyện nghiệp, bài bản còn không giải quyết được, vậy mà lại kêu một kẻ không có tí kiến thức về quản lí khách sạn như tôi tới giải quyết? Đây chẳng phải là chuyện cười sao?

Nhưng bà ngoại lại nói tôi cứ đi đi,Tiêu Quân gọi tới chắc chắn là có thể giúp được, nếu không cậu ấy cũng không thêm nhờ.

Được rồi, đi thì đi, miễn sao đừng làm ảnh hưởng tới công việc của người khác là được, mà cho dù có gây ảnh hưởng tới người khác mà vẫn không giúp được thì cũng chẳng trách tôi được, dù sao cũng là anh ấy gọi tôi tới.

Yên chí với những gì đã nghĩ, tôi chuẩn bị đi, mà khoan, giờ tôi đang mặc đồ xuề xoàng,đến khách sạn hiện đại, có lẽ cũng nên chọn bộ đồ nào lịch sự hơn.

Đến khách sạn, sau khi nghe quản lí giới thiệu, tôi lại càng cảm thấy may mắn vì mình đã thay một bộ đồ lịch sự, tuy rằng chỉ là một bộ trang phục đơn giản, thanh nhàn, so với lễ phục thì còn kém xa, nhưng so với đồ thường phục ta hay mặc thì bộ này còn tốt gấp n lần.

Trong lòng tôi vô cùng tức giận, anh giỏi lắm Tiêu Quân, anh muốn xem tham dự tiệc Hồng Môn Yến mà không nói trước cho em một tiếng, làm cho em vội vội vàng vàng, lỗ mãng chạy tới, anh định để người khác chê cười em đúng không!Anh thử về nhà xem, xem em xử tội anh thế nào.....

Nhìn mấy người đứng bên cạnh đều là đại mỹ nhân, tôi âm thầm đổ mồ hôi lạnh, được rồi, cho dù có bị mất mặt, thì kẻ mất mặt cũng sẽ là Tiêu Quân, ở đây ai cũng biết Ngôn Tử Kỳ là nữ nhân của Tiêu Quân, để cho nữ nhân của mình ăn mặc đơn giản đến ngớ ngẩn như vậy tới dự tiệc, nếu người khác có chê cười,cũng sẽ chê cười Tiêu Quân!

Phát hiện ra suy nghĩ đó, trong đầu tôi không khỏi cười vang thích thú, mấy cái suy nghĩ tức giận, lo ngại ban nãy lập tức biến mất không thấy tăm hơi, sau đó tôi cầm theo li rượu, nghênh ngang như con bướm rêu rạo khắp nơi.

Nói thật thì tiệc Hồng Môn Yến này rất khoa trương, chỉ như các bữa tiệc khác về hình thức nhưng quy mô thì thật khủng khiếp, cái gì cũng quá nhiều, thừa thãi, về phần mục đích, lướt qua cũng có thể nhận ra những người tham gia đều là thương nhân, nghị sĩ, những kẻ có tầm ảnh hưởng rất lớn về kinh tế, mục đích cũng chỉ để giao du, đem lại vài món hời cho bản thân.

Mà vì sao tôi lại bị Tiêu Quân lừa gạt tới đây nhỉ?Theo như quản lí nói, thì chủ bữa tiệc này có quan hệ họ hàng với Tiêu Quân, nghe nói hình như là em họ của chú rể của bác Tiêu Quân. Thực ra mà nói, sau khi nghe quản lí giới thiệu về quan hệ của họ, tôi thậm chí còn phải lấy giấy ra phân tích.

Tóm lại một câu, người nọ với Tiêu Quân có quan hệ họ hàng, mà tôi lại là nữ nhân duy nhất của Tiêu Quân trong suốt mấy năm qua nên tôi có xuất hiện ở đây cũng là bình thường.

Tuy rằng Tiêu Quân rất có tiếng trong giới thượng lưu, vậy nên một đồng những kẻ trông có vẻ thành đạt, quần áo gọn gàng chủ động tới bắt chuyện với tôi, tôi mới ý thức được mình chưa hoàn toàn hiểu hết về Tiêu Quân, quả thật tôi mới chỉ biết anh ở một phần rất nhỏ, trong tiềm thức của tôi luôn khẳng định Tiêu

Quân đứng đầu trong mấy tổ chức áo đen, tuy rằng anh ấy có địa vị cao đến vậy, nhưng khi ở bên tôi lại giả hoạt nghịch ngợm như một cậu thanh niên, vậy thì làm sao tôi hiểu hết được tầm quan trọng của anh, hơn nữa, đi đến đâu người ta cũng gọi anh ấy là “Tiêu lão đại, Tiêu đại ca.....” vậy sao tôi tin được anh ấy có tầm ảnh hưởng quan trọng trong giới kinh tế? Cái kiểu xưng hô này, nghe mãi, hiếm ai nghĩ tới được một con người thiện lương.

Tôi vốn biết anh ấy là chủ tịch cả một tập đoàn lớn nhưng không hề ngờ được, sức ảnh hưởng của anh lại lớn mạnh đến thế.

Tuy rằng không thường xuyên cùng Tiêu Quân đi dự tiệc, nhưng tôi vẫn có một chút hiểu biết, mấy trường hợp ứng xử tôi đều làm tốt, biết ăn nói ra sao cho không phật ý người ta, chỉ là có một chuyện khiến tôi cảm thấy khó chịu vô cùng. Ví dụ như cái chuyện đang xảy ra trước mặt tôi đây – mấy người phụ nữ đứng trước mặt tôi nói chuyện rôm rả, cười đùa rõ là ồn ào, cứ làm như họ là những người chị em thân thiết chục năm chưa gặp vậy.

“Chị Ngôn, quần áo chị thật đẹp, chị mua ở đâu vậy? Em cũng muốn có một cái.” Một nữ nhân thân hình chữ S lại gần tôi, giả bộ thích thú, làm như thân thiết lắm.

Tôi thiếu chút nữa sắc nước bọt của chính mình, nhìn cô gái này ăn mặc rất có gu, nhìn mặt khá xinh, không hề có dấu hiệu trốn trại thần kinh. Nếu không phải bị tâm thần, tôi thật bội phục cái miệng dẻo quẹo của cô ta, bộ đồ tôi mặc đơn sơ đến vậy mà cũng có thể thích cho nổi, nói dối không đỏ mặt, thật giỏi?!

“Chà, mặt chị Ngôn nhỏ nhắn, để kiểu tóc này thật đẹp.” Một nữ nhân tóc quần lợn khác nhảy vào nhập hội, hết lời khen ngợi.

Tôi cứng ngắc miệng không nói được gì, tôi cũng thừa nhận kiểu tóc bob ngắn, hơi uốn lộn đằng sau rất hợp với gương mặt mình, nhưng kiểu tóc này đối với sự kiện ngày hôm nay, quả thật quá đơn sơ, không có vuốt keo tạo nếp hay uốn tóc thành kiểu, chỉ đơn giản để nó xõa tung tự nhiên, quả thật không hề phù hợp chút nào.

“Đâu có, vừa rồi vội quá, tôi ăn mặc quá đơn sơ, đã khiến các vị chê cười.” Tôi ho khan, lên tiếng ngăn cản hành động vuốt mông ngựa của mấy cô gái này (nhìn nốt đó), xem mấy cô gái này thi nhau soi xét người tôi để tìm ưu điểm mà khen, thật khiến người ta dễ khóc dễ cười mà.

HQ càng cố gắng khen, tôi càng cảm thấy thống khổ!

Một cô gái khác nhìn khá nhỏ tuổi, chắc là nữ sinh lên tiếng hỏi: “Chị cùng Tiêu tiên sinh thường ở cùng nhau nên chắc tính tình đều lạnh lùng giống nhau?” Xem bộ mặt sùng bái vạn phần của cô gái này, tôi có thể khẳng định, đây lại là một nạn nhân nữa của Tiêu Quân (Nhóm: Thật tội nghiệp!).

Tiêu Quân lạnh lùng sao? Tôi cau mày suy nghĩ, trong ấn tượng của tôi, tính cách anh ấy đâu thể gọi là “Lạnh lùng” được. Theo như tôi nghĩ, cái này phải gọi là “Sôi đời” mới chuẩn.

“Ha ha, đại khái là thế.” Tôi tiếp tục pha trò, coi như giữ chút hình tượng của Tiêu Quân trong mắt người ngoài, không hiểu sao, trong đầu vẫn hiện rõ hình ảnh anh ấy nóng bỏng, điên cuồng khi làm tình, tại sao thế nhỉ? (Nhóm: Chị bị anh Quân làm hư não rồi!!)

Ứng phó với đám phụ nữ tò mò này một hồi, quá mệt mỏi, tôi tìm cách chuẩn trước, trong tiềm thức chờ rửa Tiêu Quân không dưới 100 lần.

Nhanh chóng đi ra đại sảnh khách sạn, lấy điện thoại gọi cho anh ấy, cứ tập trung vào những tiếng “tút” chờ máy, ngờ ngác thế nào, tôi va vào ai đó đang chuẩn bị tiến vào đại sảnh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm qua đi làm tóc, tôi chuyển từ tóc thẳng thành tóc quần, nhưng xem ra kết quả không như tôi mong muốn, hôm nay thức dậy thấy tóc có quần..... nhưng là quần hơn cần thiết rất nhiều. TT_TT.....

Hơn nữa còn phải ủ tóc hai lần, hổng hết tóc tôi, tên làm tóc kia, tôi mà tìm đk sẽ cho một trận nên thân!!!!!!

10. Chương 19-20

Đến một lúc lâu sau, khi anh chàng kia đã nháy mắt một cái rồi rời đi, tôi vẫn dờ dẩn ở đó ngây ngốc một mình, sau đó chỉ biết thở dài mà kết luận một câu: Anh chàng này, nếu không được xếp vào soái ca cấp vũ trụ, thì cũng đáng dẫn đầu trong bảng thế giới.

Nói thật, tôi cảm thấy vụ va chạm này, có chút gì đó không tốt lắm. Cho đến khi yển hội chính thức bắt đầu, cửa phòng vẫn như trước, tập nập người ra người vào, nổi liền không dứt, đại soái ca có, các cậu bé trai cũng có (Nhóm * thêm thường*), nhưng tất cả họ trong mắt tôi đều không nổi bật đến đáng sợ bằng vóc dáng nhỏ, thanh tao của một lão bà, và đó cũng là người vô tình đụng vào người tôi! Đã vậy, đụng vào người ta, còn chẳng thèm ngoái lại, mà cho dù bà ta có không làm được thì bên cạnh bà ta có nhiều người lắm mà, không một kẻ biết quay lại xin lỗi sao, nhưng nói sao thì nói, dù sao tôi cũng biết, rất biết người này, bà ta là người có thể lực thể nào, làm sao không biết, làm sao tôi dám vô lễ với bà ta cơ chứ!

Trong lòng ra sức chửi rủa mình hèn nhát, dù vậy, đông tác cũng không dám chậm trễ, lễ phép cúi đầu khom lưng kêu lên: “Bác có sao không?.” (Nhóm: Có lẽ đoạn này hơi khó hình dung mọi người nhớ nha, cái ng mà Ngôn tử va vào như kiểu trợ lý đi cùng bà này, chị Ngôn tử vì mãi nói chuyện mới va vào, mà bà này lúc đó đang đi cạnh cửa, khi chị ấy mở cửa mới xô vào người bà ấy làm bà ấy ngã)

Được rồi, có thể làm cho tôi lo sợ đến không biết đường nào mà lần, ngoài Tiêu Quân ra cũng chỉ còn mẹ anh ấy – lão bà này đây.

Bà ấy này cũng thật là, vào cửa không đi chính giữa, sao lại đi ngay sát mép, chẳng lẽ bà ấy không biết như thế rất nguy hiểm sao!

Đương nhiên, tôi cũng chỉ có gan than thầm, oán giận trong lòng, ngoài miệng chỉ dám nhẹ nhàng hỏi thăm vài câu.

Bà ấy dưới sự trợ giúp đắc lực của tôi, cũng gượng dậy khê lắc đầu, rút tay khỏi tay tôi, sau đó lập tức trừng mắt nhìn tôi, xem ra bà ấy bị tôi chọc giận thật rồi, tôi chợt nhớ ra có lần Tiêu Quân nói mẹ anh ấy bị cao huyết áp, còn có bệnh tim cũng vài bệnh nữa, chắc là tức lắm, nếu không làm gì mà phải trợn mắt với tôi, xem ra.... Khổ rồi.

“Cô.... cô.....” Bà ấy phui phui vạt áo, lập tức đứng chỉ thẳng mặt tôi nói: “Cô bao nhiêu tuổi rồi, nửa điểm khí chất đều không có, chíp bông táo táo còn ra thể thống gì!”

Tôi rụt cổ, âm thầm bĩu môi, ! Tôi hay xúc động, tôi không có khí chất, tôi không ra thể thống gì, nhưng lại ở bên con trai bà suốt bốn năm qua đó! Đương nhiên, lời này tôi nào dám nói ra, chỉ sợ bà ấy mà biết, không tùm cổ bóp chết tôi mới là lạ.

“Bác gái, bác ngã có đau lắm không.”

“Đừng gọi tôi là bác gái, tôi và cô không quen biết nhau.” Bà ấy phũ phàng đẩy tôi ra, bước qua tôi đi vào trong, đi hai bước, lại quay đầu lạnh lùng nhìn tôi, không nói thì thôi, chứ đã nói, cái ngữ khí lạnh lẽo này quả nhiên là y nhau, “Ngôn Tử Kỳ, nếu cô có đầu óc, tốt nhau mau rời xa Tiêu Quân đi” (Nhóm: Bà à, không quen sao bà biết tên người ta vậy?)

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt bà ấy, cười thật tươi, nói: “Bác gái, bác tài thật, Tiêu Quân cũng thường nói cháu ngốc.”

Tôi thừa nhận, đôi khi tỏ ra quật cường, lại thành rước họa vào mình, mà lại còn đắc tội với người không nên đắc tội, chắc chắn là chuyện ngu ngốc nhất mà một kẻ ngốc làm, mà tôi đây, là một kẻ ngốc, lại phạm vào cả hai chuyện kể trên, sau này có chuyện gì không tốt xảy ra, cũng chẳng thể trách ai đây.

Nếu tôi và Tiêu Quân có thể có kết quả, vậy chính thời điểm này, tôi đã tự mình buộc dây vào cổ, đưa đầu còn lại cho bà ấy, chỉ cần bà ta thích, lập tức bóp chết tôi, đúng là không có đầu óc mà, không biết tương lai sẽ thế nào khi phải đối mặt với người phụ nữ được mệnh danh là thiên lôi sấm sét này đây.

Nhưng trong lúc này, quả thật tôi không nhận được, bị người ta khinh rẻ như thế, tôi không tỉnh táo nổi, trong một giây một phút nào không kịp cung cấp chất xám, tôi đã phạm một tội tày trời, làm cho vị lão phu nhân nào đó, thở hổn hển tí nữa thì sùi bọt mép. (Nhím : Ngu ngốc là thương hiệu của chị, đừng buồn!!!)

“Cô..... Đúng là một con oắt con không có giáo dục.” Bà ấy quả nhiên là học sâu biết rộng, được nuôi dưỡng thật tốt, ngay cả mắng chửi người ta cũng không hề thô tục, phải học tập bà ấy dài dài.

Lão bà thấy nói với một con bé ngu ngốc như tôi thật mất mặt bà ấy, hừ lạnh một tiếng, lập tức bước vào phòng tiệc.

Tôi quay đầu cầm điện thoại, mới phát hiện ra điện thoại từ lúc nào đã chuyển sang chế độ nghe, thè lưỡi, cầm lấy điện thoại áp lên tai, đầu dây bên kia im lặng, tôi đang định gọi tên Tiêu Quân, liền nghe thấy đầu bên kia vang lên tiếng cười nhẹ của một –kẻ- nào đó.

“Gặp mẹ anh à?” Anh cười khê hỏi.

“Anh nghe được rồi sao?Em đâu chỉ gặp, còn làm bác ấy tức giận nữa, phỏng chừng bác ấy hiện tại rất hận anh.”

“Bà ấy hận là hận người luôn xuất hiện bên cạnh anh, không phải là người mà bà ấy sắp đặt, chứ không có hận em đâu.”

“Anh đang an ủi em sao?Nghe thấy chỉ càng làm người ta bức hơn! Mấy năm qua, ngoài em ra làm gì còn ai bên cạnh anh, bác ấy ám chỉ em chứ còn ai vào đây .”

Anh ấy ở đầu bên kia cười ha hả khoái trad, dường như chọc cho tôi tức giận là niềm vui của anh ấy,“Tiêu Quân, khi nào anh mới tới, anh mà không nhanh, em bỏ trốn đây.”

“ Một chút thôi, rất nhanh,em kiên trì thêm chút nữa.”

Tắt điện thoại, xoay người nhìn căn phòng ních chặt người, nhận không được hung hăng rùng mình một cái, hay là cứ đứng ở cửa chờ Tiêu Quân đi, nếu cùng mấy kẻ này uống rượu xã giao, tôi sẽ không nhận được mà nôn mất, không phải vì say mà nôn, mà vì lời nói giả tạo của mấy kẻ này.

“Từ này, Cậu đứng trước cửa làm gì?” Mộ Dung Cảnh mặc bộ âu phục cắt may tỉ mỉ, lịch thiệp, càng làm nổi bật đôi chân thon dài cùng khí chất bất phàm, khóe miệng nhếch lên, nụ cười điên đảo chứng sinh. (Nhím : Hoho, tối nay chị toàn gặp khắc tinh, hổ hổ)

Được rồi, phía trước tôi từng hy vọng, nếu đã nhất quyết không muốn gặp thì sẽ không phải gặp, hiện tại, tôi cần phải đổi lại câu ấy thành không muốn gặp lại càng « bị bắt phải gặp »!

Đột nhiên nhận ra, tôi và Mộ Dung Cảnh không phải là duyên phận bình thường đâu, tuy nhiên, chắc chắn đó là nghiệt duyên, rõ ràng không muốn gặp, vậy mà cứ gặp mặt hoài, ông trời thật biết trêu người người khác a?

Nhớ tới câu nói của bà ngoại- nếu không có yêu, sẽ không có hận! Trong lòng dường như bị tát cho một cái, vậy là sao, chẳng lẽ trước giờ tôi vẫn luôn không quên được hẳn? Chẳng lẽ gần ấy năm mà tôi vẫn chưa dứt ra được khỏi Mộ Dung Cảnh sao?

Né tránh ánh mắt nóng bỏng của cậu ta, tôi cố tình nhìn chung quanh:“Nga,Cậu đến khi nào vậy?”

“Một lúc rồi, có điều cậu đúng là đại nhân vật, tôi muốn bắt chuyện với cậu cũng khó quá.” Cậu ta tự giễu cười cười, thản nhiên đứng cạnh tôi cười, dường như không có ý rời đi.

Tôi nhìn quanh bốn phía, phát hiện hai người chúng tôi mà cứ thế này sẽ gây lời đàm tiếu, liền bĩu môi nói,“Vào trong đi, đứng đây ảnh hưởng tới người khác.”

Cậu ta cười gật gật đầu,ánh mắt sáng tinh ranh nhìn một lượt trên người tôi, cái người này, mới có mấy năm, vậy mà từ bé con thơ ngây trở thành hồ li rồi sao.

Cùng cậu ta tới gần bàn tiệc, tôi cầm lấy chiếc đĩa, mặc kệ những kẻ đứng gần đó đang bắt đầu đàm tiếu, một vài nữ nhân giả vờ chen ngang giữa tôi với MỘ Dung Cảnh, họ cố ý sát gần cậu ta, tỏa ra mê hương,

ông ọo quyền rũ, cũng có người thanh lệ tao nhã, một đám nữ nhân đứng đó liếc mắt đưa tình nhìn chăm chăm bạn Mộ tội nghiệp!

Vì trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh Mộ Dung Cảnh bị đám nữ nhân này bủa vây tới ngạt thở, tôi “Phốc” một tiếng bật cười, Mộ Dung Cảnh lập tức nghi hoặc nhìn tôi, tôi nhún vai, nhìn cười, tiếp tục lấy thức ăn.

Cậu ta gặp một miếng nem rán bỏ vào đĩa của tôi, cười nói: “Tôi nhớ rõ cậu thích món này.”

Nhìn món nem rán vàng ươm, tôi có điểm thần thờ, nhớ tới một lần, hai người bọn tôi đạp xe gần nửa thành phố, mồ hôi mồ kê đầm đìa cũng chỉ vì vài cái nem rán, sau đó mỗi người một cái, ăn đến khi no kênh, về nhà, cái bụng thì no mà cái miệng thì đầy dầu mỡ.

Nam nhân này, luôn vô tình nhắc tới quá khứ xưa khiến tôi nhớ lại, làm cho tôi vừa hận vừa thương.

Đặt cái đĩa xuống, nhìn cậu ta cười gượng gạo, “Tôi hiện giờ không ăn được đồ có nhiều dầu mỡ, cảm ơn ”

Cậu ấy nhẹ nhàng thở dài, chuyển đề tài: “Từ này, con gái cậu đã đi nhà trẻ chưa ? Trông con bé có vẻ cũng hơn 3 tuổi rồi.”

“Àn, tiểu tử kia đã có bố nó lo tìm nhà trẻ, tôi nghĩ chỉ cần gần nhà là được.” Tôi biết cậu ta thử tôi, nhưng trước mắt tôi không có ý định nói cho cậu ta về chuyện của Ngôn Tiểu, nếu nói, cậu ta nhất định sẽ tranh giành làm « cha của Ngôn Tiểu ». Danh hiệu này không hợp, hơn nữa, cậu ta hiện tại đối với tôi có rắp tâm, chuyện này mà để lộ ra, cậu ta sẽ lại càng được thể

“Đứa nhỏ đã lớn như thế, sao cậu không cùng Tiêu Quân kết hôn?” Cậu ta cuối cùng hỏi trọng điểm, vấn đề này cậu ta đã thắc mắc từ lâu, đến bây giờ mới dám hỏi, có vẻ hỏi cùng không đơn giản lắm.

Tôi nhíu mày, “Cậu vừa rồi có thấy tôi cùng bà lão vừa rồi nói chuyện không, đó là mẹ Tiêu Quân.” Quay đầu tìm tìm, liền nhìn thấy mẹ Tiêu Quân cùng chú họ anh ấy đang cười đùa, càng nhìn càng ngạc nhiên, bà ta đang cười nha, không ngờ bà ta cũng biết cười! Tôi còn nghĩ bà ấy sinh ra chỉ có mỗi cái mặt lạnh băng.

“Có, có xem, chính là bà ấy không cho kết hôn.” Bác gái, thực xin lỗi, tuy rằng nói bác không cho cháu cùng Tiêu Quân kết hôn là bịa đặt, nhưng so ra ý tưởng của bác thì cũng không khác mấy, bác ngay cả việc bọn cháu ở cùng nhau cũng không cho, nên chắc chắn sẽ không cho cháu cùng Tiêu Quân cưới nhau? Cho nên cháu nói vậy cũng không oan cho bác.

Mộ Dung Cảnh nhìn bà lão đứng phía xa, gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu biết, quan tâm nói: “Nhưng cũng đâu có thể như vậy mãi.”

Tôi lắc đầu, “Tôi cảm thấy như vậy cũng rất tốt, kết hôn rồi lại bị ràng buộc, nếu tôi cùng anh ấy bỗng thấy không hợp nhau, lại mất công đi li hôn.”

Hiển nhiên bị tôi cắm mũi dao vào nỗi đau, mặt Mộ Dung Cảnh trắng bệch, nhếch môi không hề nói tiếp.

Gắp thức ăn bỏ vô miệng, tùy ý ăn mấy miếng, chỉ cần nhìn thấy biểu hiện của Mộ Dung Cảnh ban này, tôi bỗng thấy hết giận, thậm chí ăn còn rất ngon miệng, tôi quả nhiên là biến thái !

“Từ này, nếu cậu đã nghĩ muốn vứt bỏ, vậy thì cứ vứt bỏ đi, nếu được, hãy cho tôi một cơ hội làm lại.....”

Một nam nhân nói có hai ba câu mà làm tôi thất loạn bát nháo, ôi trời ơi, điên rồi, cậu ta thật là....., không thể phủ nhận ở bên cậu ta, có lẽ tôi sẽ an tâm hơn, nhìn xem, cậu ta đẹp đến mức bao nhiêu nữ nhân đang sắp lác mắt vì ngắm cậu ta, cậu ta lại có tài năng, có nhà cửa, nhưng loại cảm xúc bồi hồi này, chỉ một lúc là qua đi, nếu vài năm trước tôi chủ động hơn, nếu vài năm trước, Mộ Dung Cảnh bớt tham một chút, thì đã chẳng có chuyện như ngày hôm nay. (Nhím : À, ra anh Mộ này lâu Tiêu Linh không chỉ vì tình yêu mà còn vì tiền a)

Nếu trước kia đã lựa chọn mỗi người một hướng, vậy thì ngày hôm nay, đâu cần phải bận tâm tới lời nói của cậu ta nữa.

“Mộ Dung, cậu nghĩ quay lại cái gì, cậu có bao giờ tự hỏi tôi có muốn quay lại hay không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mộ Dung nhịn không được muốn triển khai tiến công !!! Ca ca

Tôi cảm thấy thật là phiền chán, vô cùng phiền chán, cực cực phiền chán!

Mặc kệ là trước đó bị Tiêu Quân lên án, hay là được bà ngoại phân tích rõ ràng, cùng với bây giờ lại ở cạnh Mộ Dung Cảnh thế này, đều khiến tôi cảm thấy mình bị oan uổng, thật đáng thương! Mộ Dung Cảnh mới về nước ít lâu, vậy mà tôi đã không thể giữ vững được lập trường bản thân xây dựng suốt bốn năm, chỉ còn thiếu mỗi việc nguyên rửa chính mình, nhưng dù là thế, tại sao ai cũng biết tôi vẫn còn tình cảm dành cho Mộ Dung Cảnh.

Chẳng lẽ người khác còn hiểu bản thân tôi hơn chính tôi sao?

Tình cảnh của tôi thật giống như được ăn một giàn hoa quả tươi ngon, quả gì cũng có mà còn rất thơm, ngọt, thậm chí còn có đủ thứ kẹo sắc sỡ, ngon mắt, tôi thích ngay một xiên kẹo que, trông thật đẹp, còn rất ngọt nữa. Liếm liếm, mút ngậm một hồi mới phát hiện ra, viên kẹo đã bị chuột gặm mất một nửa, ghê tởm như vậy, liệu có dám tiếp tục ăn không?

Có lẽ mọi người đều quan trọng đến hương vị của viên kẹo, mà cố tình lơ đi việc nó đã bị chuột gặm.

Cho nên, nói ngắn gọn lại, nói lại tình xưa với Mộ Dung Cảnh? Chỉ có duy nhất một chữ có thể khái quát : Khó!

Có lẽ Mộ Dung Cảnh cũng hiểu rõ điều này, nên mới có biểu hiện khép nép, rụt rè như vậy trước mặt tôi, nếu nói đó chỉ là hấn giả vờ giả vịt, thì cậu ta quả thật xứng làm diễn viên.

Trước kia là do tôi ngu ngốc mong chờ một ngày được lập gia đình cùng cậu ta, cuộc sống lúc đó thật tươi đẹp làm sao, nhưng giờ bảo tôi lại một lần nữa ảo tưởng như vậy, có lẽ vẫn có thể nhưng người tôi mơ mộng đến chắc chắn sẽ đổi thành Tiêu Quân, tuy rằng anh ấy khinh thường tình yêu, tuy rằng anh ấy chưa từng một lần nhắc với tôi chuyện kết hôn, nhưng cứ như bây giờ, được ở bên nhau thế này đã tuyệt lắm rồi, còn lại chuyện hình thức cần gì quá chú trọng, giống như cha tôi đã từng nói đó thôi? Tình yêu nào phải toàn bộ mạng sống.

Không có lý do gì mà Mộ Dung Cảnh vừa trở về đã được phép đảo lộn cuộc sống vốn đang yên đẹp của tôi, cậu ta không có đủ tư cách để làm vậy!

Vì thế, tự mình phân tích tư tưởng rõ ràng một hồi, lúc này quay sang đối mặt với Mộ Dung Cảnh đột nhiên thấy thật bình tĩnh, lại còn phải nói sao, bà đây vài năm qua đâu phải chỉ ngồi chơi không!

Hiển nhiên, Mộ Dung Cảnh đứng bên cạnh tôi dù có cố quan sát cũng không thể hiểu tôi đang nghĩ gì, có điều cho dù cả hai vẫn đang nói chuyện rất bình thường nhưng vẫn khiến sắc mặt cậu ta khó coi, nhưng vẫn như trước, miễn cưỡng cười đến là gượng gạo, “Được rồi, cậu đã nói như vậy, tôi có cố cũng không được gì, vậy chúng ta vẫn có thể làm bạn chứ?”

Tôi hơi sững sốt, sau đó cười cười, vỗ vai cậu ta: “Chúng ta vẫn là bạn tốt!” Từ trước đến giờ, vẫn mãi là bạn mà thôi.

“Nếu rảnh thì đưa bà ngoại sang nhà tôi chơi, nhớ lúc trước thường sang bên đó quây phá, tôi rất nhớ bà.”

“Để tôi hỏi đã, bà không thích ra ngoài lắm.” Cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm, tôi cười ha ha, thái độ tên này chuyển biến nhanh thế, chẳng lẽ là thay đổi kế hoạch? Vẫn chưa muốn buông tha sao? Suy xét tâm tình cậu ta một hồi, không quá tin tưởng, đi theo Tiêu Quân đã lâu, tôi bỗng nhiên cũng bị nhiễm cái tính đa nghi!

“Ai không thích ra ngoài?” Thanh âm vang lên sau lưng chúng tôi, nhìn lại, thân ảnh cao lớn của Tiêu Quân đứng ngay cạnh tôi, trang phục đơn giản, áo sơ mi hơi nhàu, xem ra anh ấy so với tôi cũng chẳng tử tế hơn.

Sự xuất hiện của anh làm tôi bỗng cảm thấy hào hứng, dù sao thì có thêm anh ấy cũng tiện hơn, chứ nếu chỉ có tôi với Mộ Dung Cảnh, sẽ không ổn lắm, tôi hơi nhíu mày hỏi: “Làm gì mà anh lâu thế, em đang chuẩn bị chuồn luôn đây.”

“Tắc đường.” Tiêu Quân cười khê, một tay bao bọc tôi vào lòng, khung ngực dày, rắn chắc lập tức tạo cho tôi cảm giác an toàn, chỉ thấy anh cùng Mộ Dung Cảnh nhìn nhau chăm chăm, mày khê nhíu lên: “Mộ Dung tiên sinh cũng tham dự, xem ra chú họ tôi mặt mũi quả không nhỏ.”

“Làm sao không tới được, nhờ có lão gia đây giúp đỡ, tôi mới có thể biết thêm được nhiều người.”

“Tôi tin ở đây có rất nhiều người muốn làm quen tiên sinh, một chú rùa vàng ,CEO tài giỏi, ai không muốn làm quen.”

“Tiêu tiên sinh quá khen.”

Hai người này nói chuyện sao mà khách sáo quá, tôi nghe mà muốn trợn tròn cả mắt,Tiêu Quân thật đúng là người giỏi ứng biến, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ xưng tiếng quỷ.

Có điều, vừa nghe thấy Tiêu Quân khen Mộ Dung là rùa vàng, tôi thiếu chút nữa là phun toàn bộ rượu ra ngoài, mặc dù từ này là để khen cậu ta, nhưng sao trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh con rùa chết!!!Thật là, có thể tưởng tượng ra hình ảnh như vậy, thật khôi hài quá.

“Không ngờ đêm nay lại náo nhiệt đến vậy, hay là em ở lại thêm chút nữa đi, Tử Kỳ?” Anh cúi đầu hỏi, trong mắt lộ ra ý cười.

Tôi hừ hừ, cười nói:“Em cảm thấy mọi người rất để ý tới em!” Lại còn phải nói, riêng cái danh người đàn bà của Tiêu Quân, cũng đủ cho tôi hoành hành ngang ngược, vô pháp vô thiên, còn ai dám chọc giận tôi chứ, à không, có một người, bà mẹ quý hóa của Tiêu Quân.

“Tử này, dù cậu có không thích, nhưng khối người mong được như cậu đó.” Mộ Dung Cạnh nhấp một ngụm đồ uống, nhưng lại cười bình thản với Tiêu Quân.

Cậu ta nói lời này cũng đúng, quả thật tôi rất ghét tiệc tùng, nhưng những lời này từ miệng cậu ta nói ra, cảm giác thực quỷ dị, làm cho người khác tin tưởng rằng cậu ta đang thật sự thương xót cho bản thân tôi.

Quả nhiên, Tiêu Quân nghe cậu ta nói xong, nhú mày, khước môi nhếch lên, nhẹ nhàng đáp trả,“Cho dù cô ấy cho không thích, nhưng dù sao cũng là người bên cạnh tôi, cũng nên chia sẻ chút ít chứ!?”

Tôi nheo mắt cười theo, chia sẻ cái rắm a, cái gì mà người bên cạnh, anh nào cần em, muốn thôi là có thể ngay, vừa mới rồi còn đồng ý cho tôi không cần tham dự, thế mà bây giờ lại hợp cùng tên kia bắt nạt tôi, thật đúng là.....

“Mẹ anh bên kia kìa, không định sang chào hỏi sao?” Tôi thúc tay anh, ý đồ rõ ràng là chơi xỏ, đương nhiên, tôi đâu phải kẻ hiền lành mà để cho anh ấy bắt nạt.

Tiêu Quân thở dài, cổ kéo giọng,“Bà mẹ này a, sao không yên vị ở nhà cơ chứ.” Oán giận nói xong, mới hướng Mộ Dung Cạnh cười nói:“Hai người cứ nói chuyện đi, tôi qua bên kia một chút.”

Nhìn thân ảnh anh khôi ngô cao lớn đi qua đám đông, mà anh cứ đi tới đâu, những người khác lập tức dạt sang, tươi cười niềm nở, thi nhau khen tặng, nịnh hót dù tôi biết, trong lòng anh còn chẳng biết mấy kẻ này là ai, trong lòng tôi mơ hồ có chút kiêu ngạo, nam nhân xuất sắc này là của Ngôn Tử Kỳ.

“Anh ta đối với cậu thật tốt.” Mộ Dung Cạnh cùng nhìn chăm chú Tiêu Quân, thản nhiên nói.

“Anh ấy giúp tôi khi tôi cảm thấy khó khăn nhất, giúp tôi ổn định cuộc sống.” Quay đầu nhìn Mộ Dung Cạnh, tôi gần từng tiếng, chậm rãi nói:“Tôi không điên mà bỏ qua một người tuyệt vời như thế.”

Mộ Dung Cạnh trầm mặc, có lẽ là bị ngữ khí của tôi dọa sợ rồi, cũng có thể vì ánh mắt kiên định của tôi làm cho bàng hoàng, mà mặc kệ là vì sao, tôi tin là cậu ta sẽ tự biết trở về nhà mà thay đổi chính mình sau hai lần thất bại trong tình yêu, tốt nhất là nên tự kiểm điểm mình thật sâu sắc vào.

Có điều, thời gian này, việc Mộ Dung Cạnh gây chuyện đối với tôi không phải là không có lợi ích, ít nhất tôi cũng đã nhận ra tình cảm của mình dành cho Tiêu Quân không còn đơn giản như trước, tình cảm đó lâu nay bị tôi nhầm tưởng là sự căm kích, nhưng có lẽ giờ nhìn nhận lại, hoàn toàn không giống căm kích chút nào.

Hơn nữa còn có cái cậu nói của Tiêu Quân “ Người bên cạnh ta”.Nghe qua thật khiến tôi vui vui, có chút gì đó kì lạ.

Sau đó Tiêu Quân cũng không ở lại quá lâu, anh ấy lấy cớ là bị đau đầu! Sau đó liền kéo tôi trở về, trời biết, anh ấy đau đầu mà vẫn có thể kéo tôi về nhà, cùng nhau “ kéo co” đến mấy lần!

Yến hội qua đi mấy ngày, tôi cũng không gặp lại Mộ Dung Cảnh, tôi nghĩ có lẽ vì lần nói chuyện đó, hắc cậu ta đã nhận ra được vấn đề, cũng biết điều mà rút về.

Hai ngày này thật khiến tôi đau đầu muốn chết là vì chuyện Tiểu Cẩn mất tích, không có dấu vết gì, thậm chí một chút manh mối cũng không có, không lưu lại một dấu hiệu nào, tên nhóc này cứ như vậy mà biến mất, hỏi người thường đi cùng Tiểu Cẩn là Sky, cậu ta cũng nói không biết, gọi điện tới nhà tên nhóc đó, người nhà nó cũng chịu, tôi rất muốn báo công an, nhưng mà, ngay cả người nhà nó còn chả lo, vậy việc gì tôi phải vội?

Thật là chán khi lại phải nai lưng ra gánh công việc của tên nhóc ấy, trong lòng không ngừng tự hỏi vì sao tên nhóc ấy biến mất? Nhớ lại trước đó cậu ta ở cùng mọi người, thật sự hoàn toàn bình thường, chẳng có gì kì lạ cả.

Chỉ có điều, vào thời điểm này, Tiểu thái tử lại không xuất hiện, mà cho dù có tới, cũng chỉ tới uống rượu một mình, gặp tôi cũng không buồn tiếp chuyện, nhưng trên thì vẫn cứ trên.

“Ngôn Tử, hôm đó chưa gì em đã về, thật chẳng coi trọng tôi chút nào, tôi còn muốn cùng em khiêu vũ!” Có lẽ hắc đang muốn nói về yến tiệc hôm đó

Tôi tà tà liếc nhìn hắc, “Vậy xem ra cậu rất may mắn mới không nhảy cùng tôi, chứ tôi nhảy tẹt lăm, ai nhảy với tôi xong cũng muốn đau rất bản chân.”

“Chỉ cần có thể cùng em khiêu vũ, cho dù tôi có bị liệt cũng thấy thật lãng mạn a!”

Một bà cô 28 tuổi cư nhiên lại bị một tên nhóc con 20 tuổi đầu chọc ghẹo? Còn có vương pháp không!

Nhìn ánh mắt dạt dào tình cảm cùng ngưỡng mộ của hắc, tôi không khỏi cảm thấy tự hào, mình còn có thể có một cậu trai 20 tuổi thích? Nếu không phải nói quá, không chừng tiểu tổ tông còn mê luyện tôi quá rồi!

Khăn bàn là vũ khí thích hợp nhất, tôi lấy khăn ném hắc, “Chỉ hôn một chút mà mặt đã đỏ đến vậy, còn đòi lãng mạn sao?”

“Ngôn Tử, lần trước là ngoài ý muốn, bây giờ chúng ta thử làm nữa, tôi cam đoan sẽ không đỏ mặt!”

“Còn lâu! Cậu đã có nhiều thời gian để luyện tập hôn hít đến thế, chi bằng giúp tôi tìm Tiểu Cẩn đi, thằng nhóc đó đã mất tích hai ngày rồi.” Cơn tức giận lại trào lên, tôi nhìn không được cầm cái khăn bàn lau kín kít vào mặt kính.

“Tiêu lão đại quen biết rộng hơn tôi, sao em không nhờ anh ta.” Triệu Thiên ôm đầu kháng nghị.

Không nói với Tiêu Quân là đúng, anh ấy cứ gặp tôi là lên cơn, ngoài chuyện làm tình, anh ấy còn cho chuyện gì vào trong đầu, kỳ thật đối với chuyện này, chỉ cần nói ra, anh ấy sẽ gỡ cái bộ mặt chẳng quan tâm, sau đó gọi điện cho người đi tìm, còn bản thân thì đề tôi ra, làm những chuyện của người lớn!

“Nếu nhờ được anh ấy tôi còn nhờ cậu không!” Tôi liếc mắt, tưởng tượng cái chén là Tiêu Quân, hung hăng chà sát.

Triệu thiếu gia vòng vo một hồi, đột nhiên hỏi, “Ngôn Tử có phải em đang cầu xin tôi?”

Tôi miễn cưỡng cười, “Không phải, là tôi mệnh lệnh cho cậu!”

“Được rồi, mệnh lệnh thì mệnh lệnh, tôi có gì không tốt chứ?”

Nếu không phải tôi đang bận lau đi li, không chừng tôi đã vươn tay bóp cổ hắc rồi, đợi đến khi hắc hết tự sướng mới nói, “Nếu là mệnh lệnh, sẽ không có ưu đãi! Có điều.....” Tôi hướng hắc cười kiêu mị, “Nếu cậu làm tốt, tôi sẽ không ngại dùng nụ hôn làm phần thưởng.”

Nghe lời tôi nói xong, Triệu công tử mắt lập tức sáng như sao, “Ngôn Tử, Em..... Em đang dùng mỹ nhân kế với tôi sao?”

.....

11. Chương 21-22

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:Chương này có những cảnh không dành cho trẻ nhỏ.....

Tuy rằng đã nhờ Triệu Thiên tìm hộ, nhưng tôi cũng không hy vọng lắm, gì chứ tên tiểu tử này, có dùng kính hiển vi soi cả người hắn cũng chẳng tìm được nửa điểm đáng tin,cho nên tốt nhất là không nên trông chờ cậu ta giúp tôi tìm người.

Càng nghĩ càng thấy tốt nhất mình nên tự lực cánh sinh, nhưng cho dù có muốn tự lực cánh sinh thì cũng cần có thủ đoạn a?Tôi làm gì có bản lĩnh ra đường cầm đèn pin đi từng ngõ ngách tìm thằng nhóc đó, còn chuyện dùng thủ đoạn gì thì còn cần xem xét kĩ lưỡng a!

Buông cái ly đã được lau sạch sẽ, kéo hộc nhỏ dưới bàn, lấy điện thoại ra, tần ngần nửa ngày cứ cầm điện thoại trên tay, không biết có nên mở ra không, kỳ thật gọi điện thì không có gì khó, chỉ cần vài cái thao tác đơn giản là xong, nhưng còn một vấn đề khác, điện thoại kết nối được, quan trọng là phải biết nói chuyện gì, việc này không đơn giản như thao tác gọi điện a.

Có điều tôi rất muốn đi tìm Tiểu Cẩn,suy nghĩ , gãi đầu, cắn môi, cuối cùng, quyết chí bấm điện thoại gọi cho Tiêu lão đại.

Thằng nhóc ngồi cạnh vẫn chăm chú nhìn tôi,đặt nhẹ ly rượu xuống bàn, cười cười nhìn tôi:“Ngôn Tử, biểu tình nghiêm túc của em thật đẹp, giống như đang chuẩn bị đi khủng bố vậy.”

“Chết tiết, cút đi chỗ khác cho tôi!”Chị đây cố gắng lắm mới dám gọi, vậy mà tên nhóc người dám nói mặt chị đây như đi khủng bố,đúng là không biết gì, tên ngớ ngẩn.

Không đợi quá lâu, ngay lập tức đầu dây bên kia vang lên tiếng nói trầm thấp của nam nhân,“Ngôn Tử?”

“Anh đang ở đâu thế?”Tôi bĩu môi, đấu tranh nội tâm làm tôi không khỏi dày vò, , mâu thuẫn.Làm hay không làm?vì một người chuyên pha chế rượu mà phải bán mình, đáng giá sao? Nhưng dù sao tôi cũng rất yêu quý Tiểu Cẩn, vậy nên cứ hần xem ra cũng không quá thiệt thòi?

Chết tiết , Tiêu Quân, chờ em tìm được Tiểu Cẩn,xem em chinh anh thế nào!

“Có việc gì sao?” Anh khẽ cười một tiếng, tiếng cười truyền qua sóng âm điện thoại, càng khiến âm thanh trầm thấp, mê hồn hơn, mà đầu dây bên kia cũng vang lên âm thanh như ai đang nói chuyện, chắc anh ấy đang nói chuyện, nam nhân a!.....

“Không có việc gì,khi nào anh về thuận đường tới đón em,em có việc muốn nói với anh.”

“Nga?”Anh ấy dường như cảm thấy rất hứng thú , giọng điệu có chút phấn khích,“Chuyện gì?Không thể nói qua điện thoại sao?”

“Đó là.”Tôi giả bộ cười mỉa hoặc một lần, cười nhẹ,“Đến sớm nhé, em chờ anh.”

Vừa nói xong, tôi lập tức cúp máy, trong lòng không khỏi cười thầm, đến đây đi đến đây đi,xem Ngôn Tử Kì sẽ xử tội anh thế nào!Kế hoạch này quả thật có chút vô liêm sỉ, ngay cả việc thực hành cũng đủ khiến người ta ngại ngùng, chẳng lẽ da mặt tôi đã dày đến mức độ này, có thể cảm thấy chuyện này thật bình thường?

Quay lại thấy Triệu Thiên nhìn tôi rất khó chịu, đã vậy còn xoa xoa hai khuỷu tay,“Ngôn Tử, em cười làm tôi nổi da gà.”

Tôi hết chỗ nói rồi, thực ra thì không thể trách tên nhóc này được, thật ra ngay đến bản thân tôi cũng phải công nhận mình không có nét kiêu mị của nữ nhân, phỏng chừng vừa nãy anh nghe thấy tiếng cười quái dị của tôi, cũng bị dọa cho không ít.

Có thể là vì quá tò mò với chuyện tôi nói, nên không lâu sau, Tiêu Quân đã có mặt trong quán bar, ngồi trên ghế salong trước quầy bar, chăm chú quan sát biểu tình của tôi.

Chế ra được vài loại rượu, tôi không thể nhịn được nữa, trừng mắt nhìn anh, cười nói: “Không phải anh đang bận nói chuyện sao? Nhanh vậy đã trở về?”

Anh nhếch khóe miệng, cười xấu xa: “Cái kiểu gặp gỡ trẻ con đó, anh không quan tâm.”

“Nga! Vậy làm thế nào mà anh thoát được?” Lòng hiếu kì luôn giúp tôi học hỏi được nhiều thứ từ mọi người, cho dù người đó là kẻ siêu cấp biến thái.

Ánh mắt anh nhìn tôi một lượt khắp cơ thể, “Để đến tối sẽ rõ!”

“Oanh”, trong đầu tôi như có quả bom nguyên tử nổ bùng, địa cầu va vào sao hỏa, vũ trụ bùng nổ.....Đủ những loại cảnh tượng bạo lực hiện lên!

Cái mà người ta gọi là tự chui đầu vào bẫy, tự thắt dây buộc cổ mình! Tôi chính là bằng chứng a. Qua đây tôi càng hiểu rõ, tuyệt đối không được thách đầu đạo đức với Tiêu lão đại, vốn là tôi không đủ trình!

Vội vàng thu dọn, tôi nhanh chóng kéo Tiêu Quân ra ngoài, mới bước ra khỏi quán bar, Tiêu Quân lập tức ôm lấy tôi, phả hơi nóng vào vành tai tôi: “Có chuyện gì quan trọng không thể nói? Vừa rồi em cười trên điện thoại, làm anh rất thích nha.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, cười ngạo, “Chờ chút nữa về nhà sẽ cho anh thích hơn thế, muốn vậy thì mau về nhà nào.”

Bởi vì câu này là một câu khiêu khích bản lĩnh sắc lang của con sói. Nên trong đêm khuya thanh tĩnh, lập tức vang lên tiếng ô tô gầm rú, tiếng bánh xe mài trên đường, Tiêu lưu manh tập trung toàn bộ vào việc lái xe sao cho nhanh, vứt bỏ cái gọi là pháp luật, giao thông sang một bên. Thẳng hướng chạy xe về nhà, liều lĩnh phóng bạt mạng!

Cảnh vật bên đường lao vun vút, mặc dù tôi vẫn cố tỏ ra dũng cảm mà mở to mắt ngắm nhìn, nhưng thực chất trong lòng đang vô cùng ớn lạnh, đau lòng a, suốt chặng đường vừa rồi, anh ấy vượt qua 5 cái đèn đỏ, phải biết rằng, mỗi lần phạm lỗi phải nộp tận 200 tệ! Như vậy tính sơ qua lỗi vi phạm cũng mất gần 1000 tệ, tôi đau lòng lắm a, sớm biết như vậy thà đợi về nhà rồi hẵng câu dẫn anh ấy.

Tiêu Quân dường như đã nhìn thấu tâm sự của tôi, vừa mở cửa lập tức đóng sầm lại, bế tôi bước vào nhà, tôi cũng hợp tác ăn ý, dang chân quần chặt lấy thắt lưng anh, hai tay tinh nghịch khiêu gợi cổ anh, vừa mãnh liệt, vừa nhanh gọn.

Anh luôn có hương thơm của thảo mộc, đầu lưỡi anh chạm đến nơi nào, tôi lập tức cảm nhận được hương hoa đình hương thơm ngọt, cùng anh dây dưa một lúc, càng ngày cơ thể cả hai càng nóng hơn, cơ thể cũng dần có phản ứng, nóng bỏng, dồn dập.

Tuy rằng đang cuồng nhiệt vô vàn, nhưng anh vẫn đủ sức bế tôi tiến vào phòng tắm, trong một khoảnh khắc, tôi liền bị đặt xuống bể tắm to lớn, ấm áp, quần áo trên người cũng chưa kịp cởi, nặng trĩu, bó sát ... vậy mà đã bắt đầu xảy ra hỗn chiến.

“Em không làm trong này.” Tôi giả dục .

Anh thô lỗ xé toạc quần áo trên người tôi, “Người em rất hôi, cần gột rửa sạch sẽ, “ăn” mới ngon.”

“Phốc.....anh có biết anh cũng rất hôi?” Ngoài miệng trêu chọc anh, tay tôi cũng động thủ giúp anh chà xát, tắm tấp (Nhím : Tắm thật không đó?).

Chà xát đến khi toàn bộ thân hình anh hiện ra, hai tay lướt qua chỗ thâm kín của anh, tôi có thể cảm nhận sự ẩm ướt ở đó cho dù có đang trong môi trường nước, tắm lưng rộng lớn, chắc khỏe, eo gầy mảnh khảnh, mong anh cong lên những đường cong mê người, cho dù không dùng mắt, chỉ cần dùng tay cảm nhận cơ thể anh, cũng đủ làm cơ thể tôi bỏng rát, nhiệt huyết sôi trào.

Tay không an phận khiêu khích tắm lưng trần của anh, chậm rãi vòng ra phía trước ngực, anh ngồi yên ngắm nhìn đôi tay tôi nghịch ngợm, nhếch môi cười khê, nắm lấy tay tôi, dịch chuyển xuống nơi trung tâm của dục vọng đang cương cứng, khê chạm vào, rồi lại dừng.

Cảm thụ được sự nóng bỏng, phản ứng rục rủa trong anh, tôi nuốt nuốt nước miếng, nhẹ nhàng, khéo léo làm một động tác khiêu khích, sau đó, khê chà xát bộ phận mẫn cảm của anh, phản ứng nhiệt tình khiến

anh thở dốc, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ ứ đọng nơi huyết quản, càng như vậy, tôi càng có hứng thú mà thêm lực nơi tay.

Tất nhiên, chỉ với mấy động tác này làm sao đủ để thỏa mãn dục vọng căng tràn nơi anh (thậm chí còn làm tăng thêm), chỉ thấy anh nắm chặt tay tôi, xoay một cái áp đảo tôi xuống phía dưới, bắt đầu nhìn không nổi, cảm nhận sự cuồng nhiệt và không nhẫn nại nổi nơi hạ thân Tiêu Quân.

Tôi khê cửa quay thân mình, cố thoát ra khỏi sự kìm kẹp của anh, nắm lấy khăn tắm ngay gần đó, bước nhanh ra khỏi phòng tắm, còn không quay ra cười nói:“Em muốn làm trên giường.”

Vừa kịp ngồi xuống giường, bắt đầu kéo dây khăn tắm, anh ấy đã mặc xong áo tắm bước ra.

“Đợi chút, hôm nay em muốn chủ động.” giữ chặt bàn tay anh đang định vươn ra cởi áo tắm,tôi cười một tiếng, xoay người đẩy anh ngã xuống giường.

Anh điều chỉnh lại nhịp thở, nhú mồm nói,“Đây là lần đầu tiên em muốn chủ động?”

“Như thế nào,anh không muốn thử hưởng thụ sao?”Tôi liền ngã thẳng lên người anh, cúi xuống ngắm nhìn khuôn ngực anh, hai gò bồng đảo nhiệt tình áp lên ngực anh, chậm rãi khiêu khích đầu ngực cương lên.

“Rất muốn hưởng thụ!”Bàn tay to cố định cổ tôi,đôi môi ngọt hôn lên môi tôi.

Cùng đầu lưỡi anh quấn chặt, dây dưa, vô cùng ái muội một lúc, đầu lưỡi tiếp tục ngạo mạn chi phối cơ thể phía dưới mình, đầu lưỡi đi đến đâu, nơi đó lập tức ẩm ướt, , cầm, cổ, trước ngực, chậm rãi đi xuống, cánh tay tôi cũng chẳng yên phận, lướt xuống phía dưới mơn trớn vật thể đang cương phòng.

Không có e lệ, không gặp khó khăn, cũng không có quá nhiều tính toán phức tạp, giờ này khắc này, tôi chỉ làm theo những gì mình nhớ, và theo bản năng, phản ứng tự nhiên mà thôi, khiêu khích anh ấy, quả nhiên rất vui.

Đầu lưỡi ngày một to gan, cuồng ngạo tàn phá trên cơ thể rắn chắc, vật thể ngày thường hành hạ bên trong cơ thể tôi, cao ngạo chiếm diện tích nơi mật hàm nhỏ bé của tôi, bây giờ cũng đang kiêu kì trước mắt tôi (nhím : Hỉnh như chị này muốn trả thù thì phải!!!), liếm liếm đôi môi khô rát, tôi táo bạo chế trụ hoàn toàn niềm kiêu hãnh của anh, chỉ kì lạ, ngược lại với lúc trong cơ thể thôi, nó có thể uốn đủ kiểu, làm tôi khó chịu muốn chết, vậy mà giờ lại cứng đầu thẳng đơ, mới miễn cưỡng một chút, đầu lưỡi lướt quanh nơi nóng rát, một chất lỏng nóng hổi xuất hiện, một hương vị đầy nam tính xốc thẳng lên khoang mũi. (Nhím : Không thể edit nổi nữa!! AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!)

Tiêu Quân hiển nhiên đã bị dục hỏa tra tấn đến tê dại, một bàn tay đè chặt đầu tôi không cho nhúc nhích, dường như đã thật sự chịu không nổi muốn được giải thoát, lại không ngờ “ nòng sủng” chưa kịp nhổ đã bị tay tôi nắm chặt, căn bản không có cách nào phát tiết.

“Ngôn Tử Kỳ, em chơi đã chưa!”Anh chịu không nổi, khàn khàn quát lên.

Ngảng đầu, tôi vô tội nhìn anh,“Anh không thấy em cũng đang rất vội vàng sao, xem A D thời điểm (Ad... video : như kiểu phim sex, loại mà con trai thường xem), không phải đều rất dễ làm, dễ nhìn sao?Của anh cứng và dị thường như vậy, làm sao em tiếp nhận nổi.”

“Chính vì không “ ra” được nên nó mới dị thường đó.”Anh giãy dựa ngồi dậy, một tay nhắc tôi ngồi dậy, vô cùng hạ lưu nói:“Muốn anh thoải mái, tốt nhất em mau há miệng tiếp nhận đi!”

Cúi đầu nhìn vật của anh trắng kiện như thế, tôi thất bại thở dài, thầm than thở, nhiều vậy làm sao tiếp nhận hết a!!!.

Nhìn thấy tôi không hề chủ động, Tiêu Quân bắt đầu hết kiên nhẫn, tay chân không yên phận sợ loạn, tôi không thể không một lần nữa thừa nhận, nói về làm tình, vĩnh viễn tôi không đấu lại anh.

Có điều, căn cứ theo kinh nghiệm bao năm bị anh “hành hạ”, tôi hiểu được, về chuyện làm tình, người chủ động luôn vất vả hơn, người bị động luôn thoải mái hơn!

Bộ ngực căng tròn trong tay anh bị ấn, bóp, nặn, biến đủ hình dạng, không ngừng bị kích thích đến tê liệt cả thần kinh, khiến tôi nhìn không được mà run rẩy, khi bàn tay to của anh bắt đầu bắt nháo vùng tam

giác mất cảm đến tội nghiệp của tôi, rên rỉ cảm nhận lưỡi anh ẩm ướt phá quấy nơi nhụy hoa thầm kín của tôi.

Chuyện tới mức này, dường như đã khiến tôi hoàn toàn mê muội, khi anh đưa ngón tay ẩm ướt vào trong hàm thất nhỏ bé, tác động thẳng đến thần kinh, khoái cảm đạt tới đỉnh cao ngược lại khiến đầu óc tôi chợt thanh tỉnh.

“Đợi chút.....”

Anh ngẩng đầu, khó hiểu nhìn tôi, “Làm sao vậy?”

“Muốn làm tiếp phải đáp ứng với em một chuyện.” Tôi nâng hai tay, không chút sức lực đẩy anh ra.

Đôi lông mày anh bất chợt nhăn lại, bất mãn, trừng mắt nhìn tôi : “Tìm Tiểu Cẩn chứ gì?!”

“Em không biết thẳng nhóc đó có sao không, anh tìm giúp em nhé?”

“Em đúng là nữ nhân chết tiệt, làm như vậy thật mất hứng!” Anh nổi giận, dùng dưng trút giận lên hai nụ hoa trước mặt tôi.

“Mất hứng cũng phải đáp ứng!” Thái độ tôi cũng rất kiên quyết.

Anh lập tức vùi mặt vào cổ tôi, thở dài, “Tiểu Cẩn mất tích, anh sẽ giúp em tìm, nhưng em cũng phải đáp ứng, đừng nhắc đến chuyện Tiểu Cẩn nữa.”

“Anh đồng ý tìm giúp là được.”

“Vậy hiện tại anh được phép ra yêu cầu phải không, đêm nay em cùng anh làm hết sức, không được ngắt nửa chừng, không được bỏ của chạy lấy người!” Vừa rồi còn nói chuyện nghiêm túc, trong nháy mắt, anh ấy lại trở về với bộ dạng sắc lang quen thuộc.

Tôi cười hắc hắc, đầy thách thức, “Không thành vấn đề, hôm nay người ngắt trước sẽ là anh!”

Không kiên nhẫn, lại một lần nữa xoay người, âm thanh bén nhọn giữa ngứa ngáy khó chịu vẫn ở bên tai, mí mắt nặng trĩu khổ sở, mộng đẹp còn chưa dứt, tôi vớ vội gối đầu, muốn đem chính mình vùi sâu trong sự mềm mại của gối bông, nhưng mặc kệ tôi làm thế nào, âm thanh khó chịu đó vẫn vang bên tai.

Phần hận khi phải chia tay với Chu công, tôi cố gắng mở hé hai mí mắt sưng húp, xuất hiện trong tầm mắt là gương mặt thiên sứ của Ngôn Tiểu, nhưng cái gương mặt này, vào lúc này, thật xứng với danh tiểu ác ma.

“Ngừng.....” Tôi vặn người, đem tiểu tử kia bế vào lòng, giật cây sáo trên tay con bé. tiểu tử hư, dám thổi sáo phá rối tôi ngủ, thật không ngoan.

“Mẹ.....” Tiểu tử mập mạp tròn mắt nhìn tôi, giống như rất muốn lấy lại cây sáo.

“Bảo bối, khi mẹ ngủ, con có biết là không được phép vào đây phá mẹ?” Đối với tiểu tử này, muốn nó nghe lời, phải dùng lời lẽ nghiêm khắc trừng trị mới biết thế nào là phải trái.

“Cậu cho phép ạ.” Ngôn Tiểu ưỡn khuất, bĩu môi, trán nhăn lại, giống như có mây mù, dự báo sắp tới sẽ có mây mưa ạ.

Thật đúng là ngốc, quả nhiên đầu sỏ gây ra vẫn là thằng nhóc Ngôn Tử Phàm đó, đúng là không nên coi thường sói mà, chỉ biết lợi dụng trẻ con!

Cho nó sống thoải mái, cho nó học trường chuẩn, chẳng lẽ còn phải để nó xui đại con mình sao? Xem ra thằng nhóc này chính là khiếm khuyết trong sự giáo dục của gia đình, thân là bà chị yêu dấu, tôi không ngại giúp nó tấy nẫu.

Đầu đau buốt từng đợt, tôi buông tiểu tử kia ra, vốn định đứng dậy tìm thuốc đau đầu, nhưng đến khi bước xuống giường mới phát hiện hai chân mình mềm nhũn, vô lực, bước đi thật khó khăn, nhện không được nghiêng rằng nghiêng lợi nhớ lại tối hôm qua, “cuộc chơi” kịch liệt, tàn ác và thô bạo nhất trong lịch sử “làm tình” của tôi.

Nam nhân kia như dã thú bị bỏ đói, đem tôi lật qua lật lại làm liên tục, cái gì mà tư thế này, tư thế nọ, làm đến 15 lần, bị anh ấy cho làm cho khổ sở, vừa nguôi lập tức lại lên đỉnh, đến khi ý thức dường như đã mơ hồ, mà bản thân vẫn chưa được giải thoát, giống như tôi không phải là người, mà là công cụ tiết dục thì hợp lý hơn.

Được cái là hôm qua sau khi thử nghiệm, tôi càng thấy bội phục mấy cô gái đóng vai chủ động trong phim A-v, các nàng ấy làm thế nào mà ứng phó được với mấy con thú hoang dã bên dưới? Mà tôi chỉ đối phó với một nam nhân, đã muốn sức tàn lực kiệt.

Tuy rằng hôm qua được nghỉ ngơi cả một ngày, nhưng bị Ngôn Tiểu bát nháo đánh thức, vẫn như cũ cảm thấy mệt mỏi, thật không công bằng, chắc chắn tôi phải cho Tiêu lưu manh kia một trận mới được.

Tiểu tử kia nhìn tôi bĩu môi, tôi mới nhớ ra sự tồn tại của con bé đằng sau mình, có lẽ vừa rồi vì không thoải mái, biểu tình trên mặt tôi dữ tợn như thế, chắc đã khiến con bé sợ lắm.

“Bảo bối ngoan, về sau đừng nghe cậu con xúi dại!” Tuy rằng bé con của tôi luôn coi con sói đệ đệ kia là thần tượng, tôi cũng biết có dặn như thế cũng chẳng được tích sự gì, nhưng mà có còn hơn không, dù sao cũng không thể để lại ấn tượng tôi là một người mẹ dễ dãi.

Đỉnh đầu đau nhức, tôi bế bé con ra ngoài, kêu to, “Bà ngoại, trong nhà còn thuốc đau đầu không bà.”

“Chưa có gì vô bụng đã uống thuốc! Như thế có là thuốc tiên vào người cũng không tốt.” Bà ngoại đi ra từ phòng bếp, vươn tay ôm lấy tiểu bảo bối, “Bị cảm sao con?”

Tôi day day hai bên thái dương, ngả mình về phía sofa, “Con không biết, từ hôm qua đã bắt đầu đau rồi.” Còn tưởng là di chứng của việc làm tình quá đà, thì ra là do cảm!

“Chờ một lát, ăn chút gì đã rồi bà cho uống thuốc.”

Nhìn đồng hồ, đã gần trưa rồi, tôi gấp một cái, chán nản nói: “Biểu chiều con sẽ ngủ thêm tí nữa, buổi tối còn phải đến quán sớm một chút, thật tình, thiếu Tiêu Cẩn đâm ra bao nhiêu chuyện đổ lên đầu con.”

“Vẫn chưa tìm được đứa nhỏ đó sao?” Bà ngoại cũng có chút quan tâm hỏi.

“Àn, nhưng mà Tiêu Quân đã đồng ý sẽ tìm giúp rồi.” Để được hấn đáp ứng chính mình phải trả giá cho đến tận bây giờ, đêm đó, thật sự là hãi hùng, chỉ là nghe khẩu khí của anh ấy, dường như ngay từ đầu đã biết được điều gì đó, nhưng lại không nói cho tôi biết.

Bà ngoại gật gật đầu, “Đứa nhỏ Tiêu Quân này làm việc rất có hiệu quả, nhất định có thể tìm được, chỉ là hôm qua thằng bé bỗng nhiên nổi giận.”

Tôi kinh ngạc, “Bà ngoại, anh ấy nổi giận cái gì?”

Bà ngoại giảo hoạt cười, “Nó nói gần đây cháu đối với nó rất lạnh lùng.”

Tôi là núi tuyết, tôi là hoá thạch, tôi là tượng điêu khắc, tôi cháy sém.....

Anh ấy nói như vậy với bà ngoại là có ý gì! Hơn nữa, điều quan trọng nhất, tôi khi nào đối xử với anh ấy lạnh lùng!! Trước cái buổi tối cùng anh ấy đại chiến 300 trận sao? Đòi với anh ấy, khái niệm lạnh lùng là sao! Nhiều nhất cũng chỉ có buổi sáng hôm qua, tôi không cùng anh ấy trở về nhà, ở cùng nhau trong một nhà, chẳng lẽ đi hay về cũng phải tạm biệt nhau như mấy cảnh sinh li tử biệt trong phim Hàn sao!

“Con.....”

“Không phải bà nói con, hai người ở chung, cần phải bao dung, quan tâm tới đối phương, không nên hơi tí là đùa giỡn, giận dỗi nhau, biết chưa?”

Tôi khóc không ra nước mắt, bà đi hỏi ông trời đi, ai mới là cháu bà, sao có thể bất công như vậy chứ!

Buổi chiều Tiêu Quân gọi điện thoại dặn dò tôi không khỏe thì đừng đến quán làm gì, dùng ngón chân để suy nghĩ cũng biết bà ngoại bán đứng tôi, ngay cả bà ngoại cũng bị anh ta thu mua, vậy thì tôi còn có giá trị gì trong nhà này nữa?

Vì thế, tôi vô cùng tức giận, gan thỏ bỗng sưng lên thành gan ... lợn, tại sao Tiêu Quân nói không đi thì tôi không thể đi, anh càng không muốn cho em đi, em càng đi....

Vì máu đột ngột lên não, khiến cho đỉnh đầu càng đau hơn, làm tôi mấy lần lạc tay lái trên đường.

Vốn tưởng rằng Tiêu Quân sẽ xuất hiện, trong lòng đang nghĩ ra n loại phương pháp trả thù anh ấy, chờ đợi mãi, cuối cùng vẫn chẳng thấy anh ấy xuất hiện, trong khi tôi lơ đãng không tập trung, trước mắt xuất hiện gương mặt của Triệu Thiên .

Nhìn thấy thằng nhóc này tôi càng đau đầu hơn, không cho hắn có cơ hội mở miệng ồn ào , tôi cảnh cáo trước,“Triệu Thiên,tôi hôm nay rất khó chịu, cậu đừng chọc giận tôi.”

Triệu Thiên có chút buồn bực, liếc tôi,“Ngôn Tử, em thật không có lương tâm, tôi chọc giận em bao giờ!”

“Vậy ngoan ngoãn rút ra kia làm một vị khách biết điều đi.”

“Tôi biết một chút chuyện về Tiểu Cẩn, không biết có làm em tức giận không?” Triệu thái tử đắc ý nhìn tôi.

“Thật không? Lợi hại thật, nói cho tôi biết đi.”Tôi buông cái chai trên tay, cầm vạt áo hắn lắc lắc.

Hắn trừng mắt nhìn,“Không có quà, không nói.”

“vậy cậu muốn quà gì?”

“Hôn tôi, tôi liền nói cho em.” Thằng nhóc này cười sáng lạn mà sao tôi muốn cho ăn bạt tai quá.

“Ba.....”Tôi chân tay nhanh nhẹn, vươn tay tát một cái không nhẹ vào mặt Triệu Thiên,“Tốt lắm, hiện tại nói được chưa.”

Triệu Thiên được tôi “sờ má”, một tay bịt mắt, vẻ mặt ủy khuất,“Ngôn Tử em quá đáng quá.” Nói là nói vậy, nhưng Triệu thái tử vẫn đáp ứng tôi ,“Có người từng thấy Tiểu Cẩn xích mích với một đám người, sau đó lời qua tiếng lại dẫn đến đánh nhau, cuối cùng bị bọn kia bắt đi rồi.”

“Thật sao?”Tôi khó khăn lắm mới tiếp nhận được hết thông tin cậu ta nói.

Triệu Thiên gật gật đầu, lại nhún vai,“Lúc đầu hỏi tên kia không nói, tôi phải hứa sẽ cho hắn thả khách quý của câu lạc bộ hắn mới khai đó.”

“Hắn có nói ai bắt Tiểu Cẩn không?”

“Hắn nói hắn tình cờ thấy trên đường, không để ý lắm.”

Buông vạt áo của Triệu Thiên vừa bị tôi vò nát, cảm thấy da đầu đau tê tái, thông tin Triệu Thiên không đầu không cuối , nhưng ít nhất cũng xác minh được một chuyện, Tiểu Cẩn không tự tiện bỏ đi mà là bị bắt đi, chẳng lẽ thằng nhóc đắc tội người nào?

Đột nhiên nhớ tới lời cảnh báo của Tiêu Quân,trong lòng tôi tin chắc, anh ấy đã biết được điều gì đó!Cuống quýt cầm di động gọi cho Tiêu Quân,tên chết tiệt này lại tắt máy.

“Ngôn Tử,em có nhận thấy không khí hôm nay rất kì lạ không.” Triệu Thiên nói nhỏ với tôi

Đang tính gọi điện cho cái đuôi của Tiêu Quân là Điền Tiến, nghe Triệu Thiên nói thế, tôi nghi hoặc ngược mắt quét một lượt quán bar.

Triệu thái tử vẫn dùng âm thanh cánh muỗi nói :“Cạnh vũ đài kia.”

Quả thật ở đó có vài kẻ dân giang hồ ăn mặc lố lố,“Bọn họ sao vậy?”

“Bọn kia là lũ bán thuốc lắc, chỉ có điều hôm nay lại cùng tụ tập ở đây, thật là lạ.”

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn Triệu thái tử,“ Làm sao mà cậu biết rõ thế.” Ngoài miệng nói như vậy, dù vậy, tôi vẫn gọi quản lí ra giải quyết đám lộn xộn kia.

“Thì tôi cũng đi những quán bar khác mà, hắc hắc.....”

Không ngờ được phân phó quản lý đi giải quyết, lại thành ra dở hơi, “Chạm vào” những kẻ đó, chỉ khẽ nhìn nhau mà bị cho là nhìn đêu, một kẻ vác ghế đập phá trên vũ đài, còn có kẻ lấy thể được đà, xông vào đánh người, cả Sky cũng bị liên lụy.

Trong quán bar nhất thời hỗn loạn, có người bỏ chạy, có người đứng xem, có kẻ gào thét, đứng sau quầy pha chế, tôi thật sự bức mình, những kẻ này chắc chắn được cho tiền để tới đây đập phá!!!

Một tay chống trên bàn quầy, tôi nhảy ra ngoài, hướng vũ đài, miệng nói, “Triệu Thiên, cậu đi mau, tìm Tiêu Quân giùm tôi.” Trộn náo động này xem ra không nhỏ, hơn nữa cậu ta là bảo bối của phó thị trưởng, nếu lỡ có chuyện gì, bảo đảm tôi có lấy cái mạng này cũng không chuộc tội nổi.

Trước mắt, mặc kệ là bọn họ xung đột vì cái gì, nhưng Sky là người của quán, không thể để bị khinh dễ như vậy, nhìn mọi người náo động, hò hét, toàn loạn, cũng không dám làm gì mạnh động, đành thở dài, bước lại gần!

Cố gắng chen khỏi đám người đang vây lấy nhau, rốt cuộc cũng vào được, đầu tôi vẫn như cũ, đau buốt, bọn họ đánh nhau ngay trước mặt càng khiến tôi hoa mắt.

“Dừng tay lại cho tôi.” Tôi quát thật to, lại nhận ra chẳng ai quan tâm lời tôi nói, liền chen vào giữa bọn họ, tiếp tục quát, “Dừng tay nghe thấy không! Điếc hết rồi à.”

“Ngôn tử.” Sky thấy tôi, ra sức ẩn kẻ đang vô tình hướng gây vào tôi, đứa nhỏ đáng thương, bị đánh bầm tím mặt mày, một bên răng nanh cũng gãy mất rồi.

“Bà cô, cút sang một bên đi.” Trong đám đó, có một tên đầu nhuộm đỏ, cắt tía hai bên, trông như con gà trống khinh thường nhìn tôi.

Bà cô? Thằng ranh này dám nói bà đây là bà cô!! “Tiểu quỷ, học không lo học lại muốn đi trêu người người lớn? Đi gây rối mà không biết lão bản nơi mình gây rối là ai! Trở về tìm chủ mà hỏi.” Ngay từ đầu tôi còn nghĩ sẽ từ tốn giải quyết, nhưng chỉ với một tiếng bà cô, tôi đã thề với trời đất, hôm nay không đánh cho bọn ranh này răng rơi đầy đất, tôi không còn là Ngôn Tử Kì!

Thực hiển nhiên, bọn tiểu quỷ kia bị tiếng hét của tôi làm cho kinh động tôi vừa nói xong, thằng ranh ban nãy đã động thủ, một gậy muốn đánh vào tôi, nhanh nhẹn bắt lấy tay hắn, đá một cái vào bụng, hay thật, nhiều năm không đánh nhau, vậy mà tay chân chưa có tri trệ, người ta đánh tới, cơ thể như có phản ứng giờ tay giơ chân đánh lại.

Mắt thấy đánh không được tôi, còn bị tôi đánh cho học máu mũi, những kẻ khác tức giận xông lên, hỗn chiến xảy ra, bụng không cẩn thận bị đá một cái, lui về phía sau mấy bước, lại ngã đập lưng vào cạnh bàn, trước sau đều đau tê buốt, mồ hôi lạnh ứa ra.

Mấy người khác đứng đó, thấy tôi ra tay, mới dám theo đà động thủ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không khí vui vẻ, nhộn nhịp ở quán bar bỗng trở thành chiến trường náo loạn đầy tàn tích!

Cùng với sự tức giận bị đau hai lần, tôi tức giận đập vỡ một chai rượu, đập vỡ đôi chai rượu, rượu đổ tong tong xuống nền đất, bình thủy tinh bị vỡ mang theo âm thanh thanh túy, chói tai khiến tất cả mọi người đều chú ý, tôi trừng mắt, cầm nửa chai rượu vỡ đôi trên tay, gằn mạnh, phần thủy tinh còn lại dường như cũng muốn nứt rạn.

Mọi người đều ngỡ ngàng trước sự kinh động bùng phát của tôi, đánh nhau hỗn độn lập tức dừng lại, tập trung nhìn tôi.

Nhìn bốn phía một lượt, tên ranh con bị tôi đánh cũng đứng đó thở hổn hển, nhịn không được thấp giọng chửi thề một câu, cầm nửa chai thủy tinh, lạnh lùng găm giữ, “Theo tôi đến đồn cảnh sát, những kẻ nào phá hoại, biết điều rút tiền đền cho tôi, nếu không.... Đứng có trách.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này thật bạo lực, bạo lực a! Nhưng yên tâm, sang, một vài chương nữa là êm đềm trở lại à.....

12. Chương 23-24

Kêu những người khác cùng thu dọn, lòng tôi đau xót nhìn đám chai, ly, tách đổ vỡ, chẳng cần dùng máy tình xúng biết tổn thất lớn thế nào, nhưng làm sao mà đòi được những kẻ ban nãy đã bỏ chạy đây, còn chưa nói tới việc đòi mỗi người bọn họ thế nào nữa.

Quay ra sau nhìn kẻ đang ngồi thu lu trên sôpha, tôi túm cổ hắn, lôi xềnh xệch vào văn phòng, dùng sức đóng sầm cửa, tôi lạnh lùng lườm hắn, đánh giá một hồi, “Nói đi, chuyện tốt chuyện xấu gì nói ngay lập tức, nếu giờ không nói thật, xem chị đây sẽ làm gì nhóc, rốt cuộc nhóc đã làm gì Tiểu Cẩn.”

Sky rút cổ, khuôn mặt vô tội thấy thái độ lạnh lùng của tôi làm cho hoảng sợ, lấy tay quệt máu trên khóe môi, hai má sưng đỏ khiến lời hắn nói ra khó nhọc mà cũng rất khó nghe, “Ngôn tử, thực xin lỗi, em không định lừa dối chị, anh trai em mua hàng của bọn chúng, nhưng không có tiền, liền xù rồi bỏ chạy, bọn họ tới đòi em, nhưng em không có tiền để đưa, bọn họ mới tới đây gây sự.” Hắn liếm liếm vết thương trên môi, tiếp tục nói: “Về phần Tiểu Cẩn, em thật sự không biết, ngày hôm đó em có cùng cậu ấy trở về, nhưng ngày hôm sau thì không gặp lại cậu ấy.”

Nghe hắn kể hết mọi chuyện, tôi cũng không nghĩ hắn dám nói dối, cũng không biết vì sao lại cảm thấy vô cùng kì lạ, “Vậy nếu nhóc đã đi cùng cậu ta ngày hôm đó, chẳng lẽ không phát hiện hắn có gì khác thường sao?”

“Không có a, cậu ta vẫn hihi hâh, em cũng chẳng để ý.”

Tiểu Cẩn a Tiểu Cẩn, cậu sao lại quen với một cậu nhóc thế này? Đúng là chẳng khác gì bị mù, đã thế còn thêm cái tính nhát như cáy, vừa rồi thấy tôi xuất hiện liền trốn ngay sau lưng tôi, người như vậy cần bản đầu đáng để kết giao.

“Vậy chị sẽ bảo quản lí chi trước cho nhóc hai tháng lương, giải quyết chuyện này cho thật tốt, để bọn họ tới đây nào loạn lần nữa, chị sẽ không giữ nhóc lại.”

Sky cười tươi, cúi đầu cảm tạ, “Cảm ơn chị.”

“Đi ra ngoài đi.”

Nhìn bóng dáng hắn ra ngoài, lại thấy lo lắng cho Tiểu Cẩn sống chết chưa biết thế nào, đột nhiên nhận ra bản thân mình đối với Sky đã mất hết thiện cảm, Tiểu Cẩn trước giờ đều là một đứa nhỏ rất ngoan, nếu không phải do nhân tố bên ngoài, làm sao cậu ta có thể đắc tội với người ta?

Đau đầu muốn chết, vừa rồi bụng còn bị đá một phát, hiện giờ toàn thân đau âm ỉ, khễ xoay người khó động chút chút, không khỏi cảm thán, quả nhiên tuổi trẻ vẫn sung sức hơn! Trước kia có da có thịt như thế, dù bị đánh cũng không sao, hiện giờ chị bị đá có chút xịu mà đã thấy rõ rồi.

Ngay khi tôi đang định quan sát vết thương, cửa phòng đột ngột bị đập mạnh phũ phàng, đứng trước cửa là gương mặt đàng đàng sát khí của Tiêu đại nhân a.

Tôi hoảng sợ, nhanh chóng kéo áo xuống, nhưng động tác của tôi không nhanh bằng con mắt nhanh nhạy của anh, hiển nhiên vết thương thâm tím kia đã được anh thấy hết, chỉ hai ba bước, anh ấy đứng trước mặt tôi, kéo áo tôi lên để bằng chứng lộ ra ngoài, cười như không cười, trừng mắt nhìn tôi, “Nghe bọn họ nói, vừa rồi có ai đẩy cảm chai thủy tinh, bộ dáng rất oai phong ? nếu đã vậy, sao còn bị thương?”

Tôi chụp tay anh, cười khan vài tiếng, “Là vết thương nhỏ thôi, không việc gì, anh biết không, vừa rồi quán bar hỗn loạn như thế, nếu em không ra tay, chắc họ phá nát quán của em luôn.”

Tiêu Quân tiếp tục cười lạnh, “Chẳng phải với em thì giống như nhớ lại một thời kéo bè kéo cánh đi đánh nhau sau!”

“Em nào có.....” Khẽ chep miệng, cái khó nó ló cái khôn, tôi bồng ôm bụng, “Ồi, bụng em sao đau quá, đau quá.....”

Quả nhiên thân ảnh anh có hơi chấn động, “Làm sao vậy? Liệu có bị tổn thương phần trọng không?” Sau đó liền ngồi xổm trước mặt, lấy tay nhẹ nhàng xoa bụng tôi, “Phải tới bệnh viện kiểm tra.”

“Àn, anh giúp em xoa bụng một chút là ổn.” Ngôn Tử Kỳ, mi là đồ nữ nhân vô liêm sỉ, vì háo sắc mà bán đứng thân thể!

“Còn chuyện gì ở quán bar, anh sẽ bảo Điền Tiến tới làm, hiện tại có hai lựa chọn, thứ nhất là về nhà, hai là đi viện, em chọn cái nào?”

Tôi nhếch môi cười nói: “Về nhà.”

Vừa dứt lời, cả người đã bị anh nhấc bổng, ở trước mắt bao người, anh đưa tôi ra ngoài quán

“Triệu Thiên tới tìm anh phải không?”

“Không phải, là anh đến vừa lúc.” Nói tới đây, anh hừ lạnh một tiếng, “Anh nhớ là đã dặn em phải ở nhà nghỉ ngơi, vậy mà còn dám chạy tới đây.”

Không nói tới thì thôi, chứ nhắc đến là tôi liền tức giận, ai oán nói, “Anh đã sớm biết chuyện gì đó về Tiểu Cẩn, đúng không?”

“Àn, vì người của cậu ta có lai lịch không rõ lắm, anh cũng chưa tra được, cho nên chưa định cho em biết.” Nếu tôi đã biết một phần, anh ấy sẽ rộng rãi mà kể hết cho tôi.

Tôi giật mình, “Tiêu lão đại chẳng phải quen biết rất rộng sao? Như thế nào còn không điều tra nổi chuyện này?”

Anh liếc mắt lườm tôi một cái, “Đâu phải chuyện gì anh cũng tra được, còn nữa, với khẩu khí của em, chẳng lẽ chuyện tốt xấu gì trên đời anh cũng biết.”

“Chẳng phải là thế sao?” Tôi nhúu mày hỏi lại.

Anh cũng lười chẳng thèm quan tâm, khởi động xe, phóng về nhà.

Bà ngoại nói rất đúng, tôi bị cảm thật rồi, đến khoảng tờ mờ sáng, thân thể liền phát sốt, cả người mệt lả, nhức mỏi, đầu óc choáng váng, có lẽ vì thế mà sinh ra ảo giác, tôi ngủ trong phòng mình, vì sao lại thấy Tiêu Quân nằm cạnh! Đây là kiểu gì a?

Nheo neho mắt, đến khi xác định được không phải mình nhìn lầm, nhận không được, hỏi, “Tiêu lão đại, sao anh lại ở đây!”

Nam nhân đang ngủ ngon bị đánh thức, giọng ngái ngủ: “Em phát sốt, anh ở lại chăm sóc em.” Nói xong còn sờ sờ trán tôi, “Nóng như vậy, chẳng phải đã uống thuốc rồi sao, Ngôn Tử Kỳ, không ngờ nữ nhân thô lỗ như em cũng có lúc sinh bệnh?”

Tôi hung hăng trợn mắt lườm anh, “Nữ nhân thô lỗ không phải người à! Anh không thấy anh còn vô liêm sỉ hơn sao, tự nhiên lại cùng nằm chung một giường với người bệnh, chiếm giường của người ốm.” Càng đáng xấu hổ hơn, đến nhà người ta còn tác oai tác quái, đáng ghét!

“Giường lớn như vậy để làm gì?” Nói xong còn cố ý lấn sảng chỗ tôi nằm.

“Tiêu Quân, làm người không cần quá kiêu ngạo!” Tôi nhấc chân đập đập vào bắp đùi anh.

Nhưng mà chân tôi nhanh chóng bị tay anh bắt gọn, bàn tay gian xảo theo hướng đường cong mà tiến dần lên trên.

“Tên họ Tiêu kia, em còn là bệnh nhân, anh muốn làm gì!!!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi anh.

Anh cười khê ra tiếng, “Anh chỉ muốn giúp em xoa bóp một chút cho thoải mái, em lại nghĩ cái gì vậy? Còn nếu em thật sự muốn cái đó, anh cũng không phiền làm hài lòng em.”

Thật sự là lưu manh a, tôi buồn bực quay lưng về phía anh, vô lại như anh, làm sao tôi đấu nổi? Nhưng vừa mới nhắm mắt, cả người liền được anh ôm gọn trong lòng, hai tay rắn chắc khỏe mạnh ôm chặt eo thon, tiếp theo, tôi cảm nhận được môi anh đang di chuyển sau gáy tôi, ngứa, trời ơi, thật sự là nóng mà.

“Ngôn Tử, em còn bé bỏng gì đâu, sao lại kích động như thế, lần sau nếu muốn lo chuyện bạo đồng, trước hết hãy nghĩ tới bà ngoại, nghĩ tới bảo bối nhé.” Anh dừng một chút, nói tiếp, “Cũng hãy nhớ đến anh, nếu em có chuyện gì, chúng ta sẽ ra sao đây.”

Tôi im lặng, tim đập như muốn văng ra khỏi lồng ngực, đầu óc cũng trở nên hỗn loạn, tôi không có nghe nhầm chứ, người con trai này cũng có thể nói ra những lời như thế, trong lời nói ấy còn có chút gì đó thật yêu đời? Người này quả là Tiêu lão đại, Tiêu lưu manh sao? Có chắc là anh không, có bị đánh tráo không vậy!

Cũng bởi vì lời nói “ngàn năm có một” ấy, làm cho tâm tình tôi trong nháy mắt lên tới đỉnh điểm, vui rạo rực quay lại đối mặt với anh, nhìn gương mặt vô cùng mệt mỏi lại không kém phần anh tuấn, tôi thở dài, “Bị cảm, nếu hôn môi có bị lây bệnh không?”

Ánh mắt anh thâm u được ánh sáng nhạt của chiếc đèn ngủ chiếu vào, càng khiến nó mê người, sâu hơn, chỉ thấy miệng anh nhếch lên, hôn lên môi tôi, “Thử rồi sẽ biết.”

Đầu lưỡi linh hoạt tựa như câu dẫn, tàn phá hết chức năng cảnh giác của tôi, khiến thần kinh tôi mê muội, mềm mại dây dưa càng khiến tôi choáng váng, cùng đầu lưỡi anh dây dưa triền miên, kẻ giảo hoạt này, cứ liên tục trôi dạt trong miệng tôi, khó chịu muốn chết.

Một bàn tay to lớn cũng bắt đầu di chuyển, thâm nhập vào nơi mẫn cảm, ẩm ướt của tôi, dưới bản năng lão luyện của anh, cảm thấy cơ thể mình như có một ngọn lửa, tin đi, lúc này có một que diêm thôi là tôi phát nổ, dịch ẩm ướt dần tuôn ra, khiến tôi lâng lâng vào cõi tiên, cảm giác quen thuộc mà vẫn thật kích thích.

“Tiêu Quân..... Mau.” Tôi rên rỉ, nỉ non cầu xin anh, hai tay bắt đầu ngo ngoe, định cởi quần áo anh.

Ai mà ngờ anh chỉ cười cười, liền rút tay ra, đánh khẽ vào tay tôi, nói vô cùng đều đặn: “Em đang sốt, không nên vận động mạnh.”

Tôi không tin nổi, trừng mắt nhìn anh, chết tiệt, hôm nay Tiêu lão đại đổi giới tính thật rồi, “Anh là cố ý?”

“Đây là sự trừng phạt cho hành vi lỗ mãng của em!” Anh cười gian trá.

Khóe miệng run rẩy, dùng sức đập anh một cái, quay lưng về phía anh, vì thế, trong một buổi đêm sốt vì cảm, tôi cảm thấy vô cùng tức giận, buồn khổ tiến vào mộng đẹp, trong mơ lại thấy mình hóa thành nữ vương quyền quý, đem nam sủng Tiêu Quân cột vào cây cột, lột sạch quần áo anh, còn dùng roi da hung hăng đánh anh hàng trăm lần. (nhím: Không tưởng tượng được, sao muốn tìm một bộ trong sáng mà khó quá đi!! TT__TT)

Bởi vì lâu lâu mới được ôm một lần, tôi liền lấy cớ đó nhàn nhã nghỉ ngơi cả ngày ở nhà, cũng ngại tới quán bar, lại phải nhìn cảnh tượng đồ nát như hôm qua, chắc chắn sẽ lại đau thêm lần nữa, vì thế, tôi quyết định cứ ở nhà an nhàn sung sướng chịu sự chăm sóc quan tâm của người thân cho vui.

Nhưng cũng chỉ hưởng thụ được khoảng hai ngày, thiên hạ hết thái bình, tôi liền bị quán lí gọi điển tới nhà, điểm mặt đích danh tới quán, bởi vì vừa mới ốm dậy, tuy rằng bề ngoài là đã khỏi hoàn toàn, nhưng thực chất vẫn còn rất mệt mỏi.

Từ tốn bước vào trong quán, vẻ mặt quản lí tràn đầy tâm sự, nhìn tôi.

“Chuyện gì?” Nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của cậu ta, trong lòng tôi chợt thấy bất an.

“Ngôn Tử, có người tới tìm chị, đang ở trong văn phòng.”

Tôi bậm môi, không hỏi lại cậu ta, trực tiếp đi vào văn phòng, mở cửa ra, lập tức chớp mắt, tôi ngây ngẩn cả người, hay thật, đây là cái gì a, vì sao mà nhiều người thế? Hơn nữa sao bọn họ đồng dạng thế này? Người nào người nấy đều mặc đồ đen, đeo kính râm!

“Cô chính là Ngôn tiểu thư?” Một người đàn ông trung niên cất tiếng hỏi tôi, ngữ điệu lạnh như băng, mà hiện giờ đang là giữa trưa hè, trời nóng như đổ lửa, vậy mà chẳng cần tới điều hòa, xương sống tôi vẫn thấy ớn lạnh.

“ Là tôi.”

“Chúng tôi thuộc tổ điều tra phòng chống ma túy, chúng tôi nghi ngờ cô tàng trữ thuốc cấm, chúng cứ thu thập được cũng rất xác thực, mời cô theo chúng tôi về đồn hợp tác điều tra.” Nam nhân có giọng nói lạnh như băng tiếp tục nói, tôi nghe xong tới nửa ngày mới tiêu hóa hết, cảm thấy chấn động.

“Cái gì?.....Tôi tàng trữ thuốc cấm? Lại còn bằng chứng xác thực? Hôm nay có phải tết thiếu nhi đâu mà đùa vậy!”

“Đây là thuốc phiện chúng tôi tìm thấy trong văn phòng cô.” Một người đàn ông khác ném cái bọc trắng bạc chứa gì đó bên trong sang phía tôi.

Cái gói đó chứa thứ gì trắng trắng, bột nhỏ bên trong, lại dị thường chói mắt, khiến cho tôi không làm sao đối đáp lại, khi lấy lại tinh thần, tôi đã bị người ta áp giải lên xe.

Tối hôm qua còn cùng Tiêu Quân ở trên giường quay cuồng, buổi sáng còn cùng Ngôn Tử Phàm đấu vô mồm, giữa trưa còn thưởng thức cơm của bà ngoại, buổi chiều còn bị hành độc ngây ngô của bảo bối chọc cười, vậy mà giờ lại bị người ta tình nghi là tàng trữ thuốc cấm!!!

Ông trời ơi, thế giới này thật quá điên cuồng rồi! Thế này rốt cuộc là thế nào?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này phần cuối hơi thảm một chút, thật xin lỗi bạn đọc a. Khóc.....

Nếu muốn biết diễn biến ra sao, mời đọc các chương tiếp theo.

Xe chạy đường xóc về phía ngoại thành, dẫn tới một khu biệt thự nhỏ nằm tách biệt, cho tới khi xe dừng lại tại một ngôi nhà hai tầng, tôi hơi nghi ngờ, cảm thấy chuyện này có điểm gì đó không hợp lí, nếu là người của nhà nước chính phủ, hẳn sẽ đưa tôi tới cơ quan có thẩm quyền, hay chí ít là nơi công sở, sao lại phải vất vả chạy từ thành phố ra ngoài này, một khu biệt thự nhỏ nhoi?

Đột nhiên nhớ ra mình không hề hỏi họ giấy chứng từ của cơ quan nhà nước, hai chữ “bắt cóc” lập tức hiện lên trong tiềm thức, tôi căng thẳng, cố bình tĩnh hỏi: “Các người rốt cuộc muốn gì?”

Sau khi bị kéo xuống xe, tôi thăm quan sát bốn năm người đàn ông đi cùng, cố gắng suy đoán, nếu trong tình huống xấu nhất là phải động thủ, liệu mình có khả năng chiến thắng là bao nhiêu, có cơ hội chạy thoát không, cho đến khi cửa mở ra, một đám đàn ông khác xuất hiện, ý nghĩ sẽ dùng vũ lực đấu lại trong tôi hoàn toàn bay mất, thật đáng chê cười, tôi đâu phải siêu nhân, làm sao tôi tay không đánh lại gần 20 thằng đàn ông to cao lực lưỡng.

Xem ra chỉ còn biết ngồi một chỗ ngốc cổ lên đợi Tiêu Quân thôi, điều này đã ăn sâu vào tiềm thức của tôi, anh ấy là vị cứu tinh luôn tới cứu giúp tôi mỗi lúc nguy cấp, cho nên sâu trong nội tâm, tôi luôn tin rằng anh ấy sẽ tới cứu mình, chỉ là, dựa vào tình thế hiện tại, liệu anh ấy có biết đường mà tới cứu tôi không?

“Ngôn tiểu thư, chúng tôi quả thật là thanh tra, đây là giấy tờ chứng minh, mang cô tới đây cũng là bắt đắc dĩ thôi, đắc tội rồi.” Người đàn ông nói chuyện lạnh như băng ban nãy lại mở miệng, chỉ là thái độ so với ban nãy cũng ôn hòa hơn rồi.

Tôi xem xét kĩ lưỡng giấy tờ ông ta đưa, sau đó nói: “Vậy các người mang tôi tới đây làm gì?”

“Chỉ muốn mời cô tới đây ở tạm hai ngày, cũng chưa chắc đến hai ngày.” Người đàn ông vừa nói xong, liền ngoắc tay ra hiệu những kẻ khác đưa tôi vào nhà.

Tôi trợn mắt, quát to, “Các người là đồ bắt cóc.” Biết luật mà còn phạm luật, chẳng lẽ bây giờ, người tốt và người xấu đều có một tổ chức riêng sao?

Vì câu nói đó, tôi lập tức bị nhốt, không một lời biện minh!

Không có tự do, không có tivi, không có máy tính, không có điện thoại, không có gì giải trí, chỉ có một cái giường nhỏ, một buồng vệ sinh, còn lại chỉ có tôi với không khí, quả thực không còn gì chán hơn.

Nếu đúng như họ nói là mời tôi tới đây ở vài ngày, hẳn phải rất tiện nghi, đầy đủ mọi thứ! Vậy mà lại cho tôi một căn phòng tối tăm, kín mít, xơ xác đến không thể tả hơn.

Không có điện thoại đồng nghĩa với việc không thể liên lạc với bên ngoài, một người đang phải đối mặt với bốn bức tường như tôi, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng, u buồn, bà ngoại, Tử Phàm chắc rất lo cho tôi, Tiêu

Quân chắc chắn sẽ gọi mọi người truy tìm tung tích của tôi, aizzzz, không biết đến khi nào mới được ra ngoài, mới chỉ ở trong căn nhà này có một lúc đã cảm thấy thật đáng sợ, tại đây không gian kín bưng, đồng hồ không có, khiến tôi hoàn toàn không cảm nhận được sự thay đổi bên ngoài.

Những người này thần thần bí bí, rốt cuộc muốn làm cái gì? Bắt cóc tôi thì có gì tốt? Chẳng lẽ chuyện này liên quan tới sự cố trước đó của Sky? Nếu đúng là như thế, tôi thề đấy, phải rửa tên Sky kia ra khu đất trống, một phát cho hần tiêu đời luôn, khỏi để lại rắc rối về sau!

Không lâu sau có người mang cơm chiều tới cho tôi, tôi liền hỏi giờ giấc, mới đó mà đã tám giờ, cơm nước xong xuôi, không có việc gì làm, tôi lại ngồi ngơ ngẩn, suy nghĩ về chuyện ở quán bar, nhớ người thân, nhớ Tiêu Quân, sau đó không thể không suy nghĩ tới Mộ Dung Cảnh, cả một thời gian dài rồi cậu ta không có tìm tôi, ngay đó tôi đem mọi chuyện nói thẳng với cậu ấy, cậu ấy chắc cũng biết còn nín kéo cũng chẳng còn ý nghĩa gì, chỉ là nếu cho cậu ta biết Ngôn Tiểu là con ai, liệu cậu ta có từ bỏ dễ dàng vậy không? Được rồi, tôi nghĩ quá nhiều rồi, hiện tại phải nghĩ tới tình cảnh của mình mới đúng, chỉ là những người này đối với tôi cũng không có ác ý gì, trừ việc không cho tôi ra ngoài, còn lại cũng chẳng hề đụng đến một sợi tóc của tôi.

Sau đó, tôi cảm thấy thật sự mệt mỏi, cũng không buồn ngủ, nằm bẹp trên giường, vô cùng khó chịu, bởi tôi không quen ngủ giường lạ, hơn nữa, người đang ôm mà nằm ở nơi thiếu không khí thế này, thật sự rất khổ!

Vì thế, phải chịu đựng sự thống khổ này, tôi đã đưa ra một quyết định chắc chắn: Chờ thoát được ra ngoài, tôi nhất định sẽ cầu hôn Tiêu Quân, để Ngôn Tiểu đổi thành họ Tiêu [Mặc dù Tiêu Tiểu nghe thật buồn cười, (nhím : trời ơi, T. Thảo, sáng nay cháu vừa nói, tối về bác làm đúng câu này luôn đấy)], sau đó sẽ cùng anh ấy sống hết quãng đời còn lại!

Bởi tôi bây giờ thật sự bất lực rồi, không thể nghĩ gì khác ngoài hình bóng anh ấy, tôi tự hỏi liệu đây có phải là yêu không, tuy rằng tình cảm này không mãnh liệt, dạt dào, mệnh mông như trước kia tôi đối với Mộ Dung Cảnh, nhưng loại cảm giác như thủy triều lên xuống bập bênh, không bao giờ dứt thế này mới khiến người ta cảm thấy an toàn!

Ý nghĩ ấy vừa xuất hiện, liền khiến tôi cảm thấy buồn ngủ, đầu óc mông lung, bay bổng, tự nhiên lại thấy hình ảnh mình mặc bộ áo cưới trắng, tươi cười hạnh phúc bước trên thảm đỏ, chỉ tiếc là phía cuối thảm đỏ, hoàn toàn không có hình bóng chú rể.

Buổi sáng, tôi bị một trận âm thanh ồn ào làm tỉnh giấc, ánh sáng của mặt trời đột ngột xâm nhập vào tròng mắt khiến tôi nhất thời không thích ứng được, vừa miến cưỡng ngồi dậy, cố nhìn mọi vật cho quen, cơ thể đã bị kéo vào một lồng ngực ấm áp, hơi thở quen thuộc của người đàn ông ấy len lỏi vào khoang mũi, điều này khiến tôi cảm thấy thật an tâm.

“Tiêu lão đại, chậm quá đó.” Nhịn không được oán giận nhìn anh, mới một ngày một đêm không gặp, gương mặt anh hình như hốc hác hơn, dài hơn thì phải, ánh mắt anh vẫn lên từng tơ máu đỏ, hình như đã thức trắng cả đêm để tìm tôi.

Anh thở dài nói: “Anh xin lỗi.” Vừa cẩn thận nhìn tôi, xác định được không bị làm sao hết, sau đó nhẹ nhàng bế tôi lên, giống như đứa trẻ con được người lớn ẵm qua ẵm lại, dù có chút mất mặt, nhưng quả thật cảm giác không tệ.

Đi ra khỏi biệt thự, ngồi lên xe, gương mặt anh lúc này mới dần ra một chút, giúp tôi thả dây an toàn, nhẹ nhàng hỏi: “Bọn họ đối xử với em thế nào?”

Tôi lắc đầu, “Không quá tệ, chỉ là giường cứng quá, em ngủ không nổi, Tiêu Quân, bọn họ là ai thế?”

Chỉ thấy đồng tử trong mắt anh co lại, hung hăng nói: “Một đám tiểu nhân.”

Tôi chớp mắt, lại hỏi: “Chắc bà ngoài lo cho em lắm.”

“Anh không nói cho họ hay, bảo rằng em ngủ ở chỗ anh.”

“Trong văn phòng em làm sao có thuốc cấm được? Chẳng lẽ có người khách nào cố tình để trong đó? Rốt cuộc là ai muốn hãm hại em!”

Tiêu Quân nghe thắc mắc của tôi, lạnh lùng cười, “Nếu không phiền, anh đưa em đi tới nơi này.”

“Sao thế?” “Mấy ngày nay, rất nhiều chuyện đã xảy ra, hiện tại cho dù có xảy ra chuyện động trời cũng không chắc sẽ khiến tôi lay động.”

Chỉ là khi Tiêu Quân dắt tôi xuống tầng hầm quán bar, nhìn kẻ bị đánh tới thân tàn ma dại, tôi không khỏi sợ hãi, tuy là sợ, nhưng cũng không giật mình, bởi vì từ buổi tối hôm qua, khi bị nhốt trong căn nhà kia, tôi đã lờ mờ đoán ra rồi.

Tầng hầm âm ỹ, không khí ẩm ướt, lại tản ra mùi tanh nồng của máu, càng làm người ta nhin không được cau mày, Sky ngã vật ra đó, không nhúc nhích, tôi bịt mũi, bước lại gần xem, nhìn hẩn, rồi lại nhìn Tiêu Quân, “Anh đánh?”

“Nếu là anh đánh, có lẽ giờ này nó chết rồi, anh sai Điền Tiến xử lí.”

“Thuốc phiện là cậu ta tàng trữ.”

“Ngày đó ở quán bar diễn ra sự cố bị gây sự cũng không đơn giản như hẩn nói đâu, nó cùng đám người kia cùng một băng nhóm, vì muốn kiếm chút tiền, nó mới gây ra chuyện để thừa cơ hội lấy chút tiền, cuối cùng vẫn là bị phát hiện, nó liền làm mọi cách che đậy, cả Tiểu Cẩn cũng nhờ tình cờ phát hiện nên mới bị nó bắt đi.” Tiêu Quân bước lại gần, dẫm mạnh lên đầu cậu ta, “Có gan làm, chắc cũng có gan chịu thôi!”

“Vậy Tiểu Cẩn có gặp nguy hiểm gì không?”

“Cứ ra rồi, Điền Tiến đang ở bệnh viện chăm sóc.”

Nhìn Sky bị đánh tới biến dạng, trong lòng cảm thấy phức tạp, cùng lắm cũng chỉ là một thằng nhóc, hát hò cũng không tệ, vậy mà chỉ vì mấy đồng tiền, có thể bán rẻ nhân cách, làm những chuyện tệ hại đến thế, ma lực của đồng tiền thật quá đáng sợ!

“Tiêu Quân, thả cậu ta ra đi.” Tôi thản nhiên mở miệng.

Tiêu Quân có chút ngoài ý muốn, “Em không định xả giận sao?”

“Anh đánh cậu ta như thế, là cả giận giúp em rồi, cậu ta gần như đã mất nửa cái mạng, không cần hành hạ thêm nữa, chúng ta không phải người xấu.”

Tuy rằng quán bar là nơi thị phi, trải qua vài năm tu luyện, tôi cũng tin tưởng mình có năng lực giải quyết tốt mọi chuyện, vậy mà những chuyện tưởng chừng quá đỗi quen thuộc với một bà chủ quán bar lại khiến tôi ghê sợ!

Luôn tự hỏi, nếu không có Tiêu Quân, nếu không nhờ anh ấy giúp tôi giải quyết những vấn đề này, liệu tôi có thể kiên trì cho tới ngày hôm nay?

Tiêu Quân nghe lời tôi nói, lập tức cười, “Trong xã hội này, người tốt là người dễ bị đánh nhất.”

Tôi cũng cười cười, khẳng định chắc nịch: “Có anh ở đây, em không lo.”

Anh dùng tay nâng cằm tôi, “Ngôn Tử, về sau dù chuyện gì xảy ra, em phải tin tưởng anh.”

“Em có bao giờ nói không tin tưởng anh?” Tôi hỏi lại.

Anh chăm chú nhìn tôi, nói thêm: “Em chỉ cần nhớ cho thật kĩ, hãy luôn tin tưởng vào anh.”

Đến khi anh dợm bước quay ra ngoài, tôi liền chạy theo, ôm lấy thắt lưng anh, “Tiêu Quân, cảm ơn anh đã tới đúng lúc cứu em.”

“Anh không cứu em thì ai cứu !” Anh bá đạo trả lời.

“Chỉ là tại sao đám người kia lại muốn bắt giữ em ở lại đó một đêm!” Đây là điểm mấu chốt cho sự nghi ngờ của tôi.

“Tóm lại là những kẻ biến thái, biến đi là tốt rồi, những tên vô công đòi nghề, kệ đi.”

Không hiểu vì sao cứ nhắc tới đám người đó, Tiêu Quân lại tức đến nghiêng răng nghiêng lời, phỏng chừng lần này cứu được tôi, hẳn anh đã tốn không ít công sức, nếu anh ấy đã không thích, vậy thì đừng đề cập tới chủ đề này nữa, dù sao hiện giờ mọi chuyện đều đã ổn thỏa!

Tôi nghĩ con người thay đổi rất nhanh, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi, tình cảm chỉ được vài ngày, đâu phải như trong phim, tiểu thuyết, tình yêu hạnh phúc, khăng khít đến cuối đời, cũng vì đã có kinh nghiệm sương máu từng trải qua, nên tôi cũng biết thực tế và mộng tưởng khác nhau thế nào, chỉ là tôi đã quyết tâm ngày nào đó sẽ vào miếu, mua một tấm bùa may mắn, trừ bỏ hết tà khí, xui rủi trên người.

Sau đó, cũng nên chọn một ngày đẹp một chút, thời điểm không khí mờ ám, rồi cầu hôn anh ấy, còn gì nữa nhỉ? ĐÚNG rồi, là nhần!

Chỉ là phụ nữ mà đi cầu hôn chẳng rất kì quái sao, không rụt rè sao? Chỉ là hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, ai cầu hôn ai cũng như nhau cả thôi!

13. Chương 25-26

Mấy ngày qua thật quá rảnh rỗi, cho dù một người có thích được nghỉ ngơi, vui chơi đến đâu, cũng không nên bị ép ngồi một chỗ thế này, tôi thừa nhận là tôi già rồi, mấy chuyện đánh nhau như thế này, tốt nhất không nên thử lại, không thì sẽ sớm gãy lưng mà chết!

Có mời DJ mới, tuyệt đối không thuê kẻ bạo lực, cho dù có trẻ tuổi nữa cũng không đại nữa đâu, mọi chuyện cũng đâu vào đấy, tôi vừa tới quán, đã thấy Tiểu Cẩn đứng đó, phía sau còn có một cô gái trẻ làm y tá, nghe nói cô bé này đã chăm sóc hẳn trong khoảng thời gian điều trị trong viện, tôi cũng cảm thấy ngại ngùng, thằng nhóc này, chưa gì đã biết yêu rồi!! Cô bé này không đi làm mà lại theo hẳn tới quán bar, bọn tôi liền trêu chọc Tiểu Cẩn, nói cậu ta làm hư con gái nhà người ta rồi, Tiểu Cẩn cười hắc hắc, xem ra tâm trạng rất vui, chỉ là không ai đề cập tới Sky, tôi biết đó là vết thương lòng của hắn, .

Mọi việc đều trở về quỹ đạo vốn có của nó, mọi người cũng nhau tu sửa lại chiến tích phá phách hôm nọ trong quán bar, cũng nhân viên ra sức lau dọn, tôi chạy tới chạy lui muốn hoa hai con mắt, nhưng người cần tới vẫn không thấy tới, thật kì lạ, bình thường tầm này, anh ấy phải tới rồi mới đúng .

Tối bữa cơm tối, tôi vừa bung bát cơm ăn được hai miếng, bà ngoại đã nói, “Kỳ này, sao hai hôm nay không thấy Tiêu Quân tới ăn cơm?”

Suýt nữa thì ghen khúc sườn xào chua ngọt, tôi ho khụ khụ, trong miệng vẫn còn vị ngọt ngọt, thơm thơm, nói: “Vừa rồi con đã gọi điện hỏi, anh ấy đi tiếp khách”

“Tiếp khách, tiếp khách, những người đàn ông thường đi tiếp khách, con cần phải quản thật nghiêm!” Bà ngoại ăn một miếng cơm, nghiêm trang nói với tôi.

Ngôn Tử Phàm cười haha, “Chẳng lẽ anh Tiêu Quân sẽ giống trong câu “Chán cơm thềm phở”!”

“Quạ đen miệng!” Bà ngoại cầm chiếc đũa, hung hăng gõ lên đầu thằng bé.

Tôi vui sướng khi thấy người khác gặp họa, “Tiêu Quân không như thế đâu, dù hay đi tiếp khách con thấy anh ấy vẫn vậy mà bà.” Nói thì nói vậy chứ trong lòng tôi uất muốn chết, chỉ mong anh ấy bớt quản mình đi ấy, nói gì đến tôi quản anh ta!

Hai ngày không gặp mặt, trước kia ý nghĩ cầu hôn mãnh liệt giờ đã giảm thiểu đi không ít, vì không muốn suy nghĩ này nhanh chóng tan biến, ngày hôm sau tôi cùng Tiểu Cẩn tới cửa hàng trang sức, được tin tôi muốn mua nhẫn cầu hôn, Tiểu Cẩn tròn mắt, há hốc mồm suốt nửa ngày.

“Ngôn tử, chỉ có Tiêu lão đại mới chịu được nữ nhân như chị.”

Tôi trừng mắt, cảm thấy hơi nghi ngờ, rốt cuộc mình mang thằng nhóc này theo là đúng hay sai đây?

“Nữ nhân như chị thì làm sao, nữ nhân vừa thông minh, biết ý lại tốt bụng như chị, có cầm đèn pin đi dòm cũng không có, em thử nói cậu không tin xem!”

Tiểu Cẩn hì hì cười nói: “Thông minh, biết ý, tốt bụng!! Em tin, đương nhiên là tin.”

Nhìn biểu tình giả dối của cậu ta, tôi vươn tay, thử dài xoa đầu cậu, “Ngoan ngoan đi tham mưu cho chị, đợi lát nữa mua được nhẫn hợp ý, tháng này chị sẽ bắt đầu tăng lương cho em.”

Mắt Tiểu Cẩn lập tức sáng như sao, “Thật ư?”

“Thật!” Đương nhiên, thích bao nhiêu thêm bấy nhiêu, dù sao cũng chỉ là vài đồng bạc thôi mà, thích thêm 50 đồng, cho thêm 50, thích thêm 100 đồng, cho.....Khoan, 100 đồng thì nhiều quá!

Cùng Tiểu Cẩn tới cửa hàng bán trang sức lớn nhất thành phố, hai người bắt đầu thực thi nhiệm vụ khó khăn.

Vài giờ sau, Tiểu Cẩn chịu không nổi nữa, chạy ra ngoài mua tạm hai cốc trà sữa, bồi bổ thể chất, nâng cao tinh thần chiến đấu, “Ngôn tử, em thấy vừa nãy nhân viên bán hàng đã cho chị xem rất nhiều loại, sao chị vẫn không vừa lòng cái nào thế, bình thường chị có kĩ tính thế này đâu.”

Tôi lắc lắc cái đầu vừa bị bạc và kim cương là làm cho loạn cào cào, tôi không có định từ bỏ chuyện mua nhẫn, chỉ là giá cả thì đắt đỏ, mẫu mã thì quá nhiều, đau đầu quá đi!

“Tiểu quỷ nhà ngươi thì biết cái gì, nhẫn cầu hôn là rất quan trọng, là chuyện liên quan tới cả đời mình, sao không thận trọng cho được?”

“Nga, nói như chị, vậy có nhẫn hợp ý thì sẽ không bao giờ ly hôn sao? Cục dân chính một ngày phải giải quyết cả chục vụ ly hôn đó thôi! Chẳng lẽ là họ không mua nhẫn cầu hôn? Hay là mua không hợp?”

Tôi tức giận lườm hắt một cái, ngụy biện gì chứ! “Chị đây muốn kết hôn, chú lại nhắc tới chuyện li hôn, muốn trừ chị sao!”

“Nào có a, chị cùng Tiêu lão đại sinh ra là để dành cho nhau, trai tài gái sắc, chó sói xứng với hổ già, hợp như vậy, làm sao ly hôn được.”

Nhìn mọi người xung quanh nhìn tôi nín cười, có mấy cô bán hàng còn bịt chặt miệng mà vai vẫn rung bần bật, tôi nhắc chân, đá mạnh chân hắt, “Chuyện tăng tiền lương ban nãy cho cậu, HỦY!”

Tiểu Cẩn hét thê thảm, “Ngôn tử, em sai rồi, em không dám nữa, chị tha cho em!”

Tôi cười hắc hắc, “Biết sai thì tốt!”

“Đã biết.” Một nam sinh cứng cổ như hắt lại giả bộ con dâu bị mẹ chồng áp bức, nhìn thật tức cười mà. Xem ra tôi đã hơi mạnh tay thì phải.

“Biết là tốt rồi, đáng tiếc là quá muộn.” Hừ hừ, Tôi quay đầu, nói với cô bán hàng: “Tôi sẽ lấy cái này.” Chiếc nhẫn vô cùng đơn giản, không có ánh kim cương lấp lánh, không có hoa văn phức tạp, chỉ là chiếc nhẫn bạc trắng, lại uốn khéo léo thành hình chiếc lá, đơn giản mà phóng khoáng, chiếc nhẫn này rất hợp với tôi, tôi nghĩ anh sẽ thích nó.

Tiểu Cẩn đáng thương, mặt méo xếch, bĩu môi, “Chọn lâu như vậy, cuối cùng lại chọn chiếc nhẫn đơn giản như thế.”

“Em dám khinh thâm mỹ của chị? Tháng này không có lương đâu!”

Tiểu Cẩn hoàn toàn bị đánh gục, ủ rũ nói: “Ngôn tử, không nên trừ lương bữa bãi như vậy!”

Chọn nhẫn xong, trong lòng tôi vô cùng thoải mái, còn mua cho cả người thân nữa, mua cho bà ngoại một chiếc vòng ngọc, mua cho Tử Phàm nhẫn vàng trắng, còn bảo bối thì mua đôi khuyên tai bạc, chờ thanh toán xong xuôi, tôi mới bước tới ngồi cạnh Tiểu Cẩn đang ủ dột: “Chị sẽ cho một cơ hội, thế nào?”

Cậu ta nhú mày: “Chị nói kỹ ra xem nào?”

“Nghĩ cho chị phương pháp cầu hôn thật lãng mạn, thành công sẽ có thưởng lớn.”

Nói tôi đùa giỡn chuyện vui, đùa giỡn chuyện buồn còn được, chứ bảo tôi nghĩ ra cách cầu hôn lãng mạn, làm ơn đi, xin kiếu.

Bởi trong đầu tôi chỉ một phương án duy nhất, ném cái nhẫn cho anh ấy, nói, “Chúng ta kết hôn đi.” Phương pháp này vừa đơn giản, lại đậm chất Ngôn Tử Kỳ, nếu dùng cách gì quá phiền hà, nhờ thật bại, chưa kể đến Tiêu Quân, mà chính tôi cũng sẽ xấu hổ vô cùng!

Đến cả việc cầu hôn mà tôi cũng cướp đi của anh ấy, nếu lời nói không uyển chuyển một chút, khéo lại khiến người ta nghi ngờ mình không thật lòng, vì thế, tôi đành phải cúi mình thỉnh giáo Tiểu Cẩn thôi.

Lập tức Tiểu Cẩn bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, cố làm cao: “Vừa không muốn tầm thường, vừa không muốn bất thường, đây đúng là vấn đề nan giải! khiến em lo nghĩ nhiều ngày mới xong.”

“Tiền lương tăng 5%!” Tôi quyết đoán nói.

“Vây thì vẫn mất hai ngày.”

“Thưởng 10%.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

Cậu ta lập tức cười rạng rỡ “Buổi tối nay em sẽ bày kế cho chị!”

Nhìn hần cười sáng lạn như vậy, tôi thật sự muốn đập chết cậu ta ở đây, khổ cái nơi này toàn là đồ trang sức quý giá, thôi thì nín giận đi, đợi đến lúc về nhà, xem tôi xử cậu ta thế nào!

Vừa bước ra khỏi cửa, chẳng hiểu đi đứng thế nào lại đụng phải người đang bước vào, theo bản năng, tôi ôm chặt mấy cái túi trong lòng, va phải nữ nhân kia, cô ta còn định vươn tay đánh tôi nữa, tôi còn chưa mở miệng, Tiểu Cẩn đã quát ầm, “Cái cô này hay nhỉ, cửa lớn như vậy không đi, lại còn định giơ tay đánh người nữa à!”

Nữ nhân mặc quần áo rất thời trang kia bị Tiểu Cẩn mắng, cảm thấy xấu hổ, rút tay lại rồi chạy mất.

Tôi ngơ ngác nhìn dáng người đằng xa, thân hình quen thuộc, gương mặt quen thuộc, là khuôn mặt mà tôi không bao giờ quên được, là đôi mắt thường khiến tôi gặp ác mộng, là hương thơm ấy! Vợ của Mộ Dung Cảnh, không thể nào, hiện tại phải nói là vợ cũ mới đúng, không phải cô ta đang ở Mỹ sao? Sao bây giờ lại ở đây?

Thế giới này thật nhỏ bé!

Nhưng giờ đối với tôi, cô ta như thế nào cũng không còn là mối bận tâm nữa, hồi đó, sau khi Mộ Dung Cảnh rời bỏ tôi, hình bóng hai người họ đã không còn khiến tôi ngại ngần nữa.

Buổi tối, Tiểu Cẩn đột nhiên đưa tôi một tấm bảng nhỏ viết kế hoạch cầu hôn, chỉ trở, giải thích cho tôi bằng hiểu thì thôi, phải công nhận, cậu ta không đi làm đạo diễn thật phí?

Quá trình tuy rằng cũ, cũng không ám áp, nhưng quả thật rất hợp ý tôi, cũng không quá ảo tưởng về những cảnh..., [khụ.....Cái này nói ra không tiện!] tóm lại, tôi quyết định nhất trí với ý kiến của hần, thời gian dự định sẽ là tối mai.

Nghĩ đến tối mai, tôi sẽ mặt dày yêu cầu một nam nhân cưới mình, đêm đó tôi không sao ngủ được, nhìn kim đồng hồ chỉ 4h, tôi âm thầm thở dài, trong đầu hiện lên những kỷ niệm cùng Tiêu Quân suốt mấy năm qua.

Tôi thừa nhận mình không phải một nữ nhân tốt, suốt mấy năm nay, anh ấy chăm sóc chu đáo cho tôi, cho nên, dù cha hi sinh vì đỡ hộ anh một đao, nhưng đối lại anh ấy lại gánh vác cùng tôi trách nhiệm đối với Ngôn gia, anh ấy đối với tôi, chắc cũng có cảm tình, cho nên, chắc anh ấy sẽ nhận lời cầu hôn của tôi thôi!

Trong bóng tối, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, tôi giật mình, quay lại phía sau, cảm nhận từ đằng sau, có một bóng đàn ông đang bước gần phía tôi.

“Tiêu Quân?” Tôi không xác định được hô to một tiếng, sao bỗng nhiên lại nghĩ rằng người sau lưng là anh ấy nhỉ.

Anh cười khê, ôm chặt tôi, “Vào phòng em ban đêm, dễ dàng như vậy, ngoài anh ra thì còn ai.”

Tôi đánh nhẹ lên tay anh, “Em tưởng có tặc tới!” Cảm giác lồng ngực quen thuộc, hơi thở quen thuộc, vòng tay quen thuộc này quả thực rất thoải mái.

Tiêu Quân vùi mặt vào hõm cổ tôi, cười gian, “Vây anh là hái hoa tặc rồi!” anh hơi dùng sức, liền ghì tôi xuống giường, bản thân lại nằm lên trên.

“Vây em sẽ kêu cứu!”

“Anh không ngại có người tới xem.”

“Tiêu Quân, anh thật đáng đánh đòn.”

Anh hừ hừ bên tai tôi, “Hai ba ngày không gặp, anh sắp chịu không nổi rồi, việc này cấp bách hơn.” Anh vừa nói, tay lại càn rỡ nghịch ngợm trên cơ thể tôi.

“Anh là đồ lưu manh!” Tuy rằng miệng thì giận dữ quát, nhưng vẫn cùng anh phối hợp động tác trơn tru, hai ba chục giây sau, quần áo cả hai đã bị lột sạch.

Có lẽ anh ấy thật sự đã không nhìn được, vừa mới thấy anh cởi đồ, thân dưới đã cương cứng rồi, anh ôm chặt tôi trong lòng, hai tay ra sức sờ soạng lung tung, trong một tích tắc, đưa toàn bộ cơ thể tôi lên tới đỉnh điểm.

Mãnh liệt cuồng dã càng khiến tôi nghi ngờ không biết anh có phải dã thú hay không nữa, vỗ nhẹ lên vai anh, hỏi nhỏ, “Anh muốn giết người sao! Làm ơn giảm kích cỡ lại một chút, và đừng có tùy tiện vào là vào như thế!”

“Chờ một chút sẽ cho em thoải mái.” Nói xong, lại tiếp tục chôn chặt hơn, không có ý định buông tha cho tôi, “Mẹ nó, cứ nhiên có đũa đảm bày mưa hãm hại anh!”

Tôi hoảng sợ, “Có người muốn ám hại anh?”

“Đừng lo, chẳng phải anh vẫn bình an, trở về tìm em sao.” Anh cười cười, lại dùng thêm sức tiến thẳng vào nơi sâu kín nhất của tôi.

Vuốt ve da lưng nhẵn bóng của anh, tôi thắm thở dài, người đàn anh này, rốt cuộc còn có bao nhiêu thế giới, tình cách khác nữa mà tôi không biết đây?

Có điều, tôi vừa mới mất ngủ, nghĩ đến anh, anh liền xuất hiện, hai người chúng tôi ăn ý như vậy, không kết hôn thì phí quá!

Không biết từ khi nào, đèn trên đầu giường bật sáng, xóa tan màu đen tĩnh mịch trong phòng, còn tôi thì bị kẻ nào đó lấn qua lấn lại làm không ngừng, bình thường anh ấy ở trên giường đã mười phần cả mười là dã thú, huống chi bây giờ, trên người tôi là một con dã thú ăn phải xuân dược, tôi làm sao có thể là đối thủ của anh đây.

Tuy rằng anh ấy là một người thô bạo trên giường, vô cùng mãnh liệt, nhưng anh ấy nói được là làm được, qua lần đầu tiên hoang dã, những lần sau đó, sẽ làm rất bài bản, cuồng hoạt, khiến cho tôi cũng choáng váng đầu óc, làm cho tâm trí tôi mê loạn, hưởng ứng sự điên cuồng tới cực điểm.

Lần thứ n đạt đến cao trào, nam nhân trên người rốt cuộc cũng chịu rút « vũ khí nguy hiểm » ra khỏi người tôi, đem cả người tôi vẫn còn ẩm ướt ôm chặt trong lòng, liếm liếm vành tai tôi: “Có tiến bộ, không ngắt xiêu giữa chừng!”

Tôi ỉu xiu vỗ vào vai anh, “Mỗi lần làm em ngắt xiêu, anh rất tự hào thì phải.”

“Đương nhiên, như vậy càng chứng tỏ năng lực của anh.”

“Anh có muốn em viết áp phích tuyên truyền về năng lực của anh, dán ngoài cửa quán bar, khoe cho sướng?”

Anh cúi đầu cười, “Nếu em thật sự cảm thấy hài lòng với năng lực của anh, muốn khoe ra, anh không phải đâu!”

Tôi im lặng, “Tiêu Quân, anh là lưu manh sao?”

“Ân, có lẽ là thế, anh thích đùa giỡn với em.” Anh hoàn toàn đồng ý, gật gật đầu.

Thở dài, tôi quyết định không tranh luận những chuyện vô nghĩa với anh ta nữa, “Còn hơn anh, Tiêu lão đại mà còn bị người ta lừa đi ăn cùng cả buổi tối, đúng là nực cười.”

Tôi vốn chỉ định trêu anh ấy một chút, nào ngờ anh ấy trả thù lại, dùng sức kéo tôi ôm chặt, nhanh tới mức khiến cổ tay tôi tê buốt.

“Không phải « người ta lừa », mà là lợi dụng lòng tin của anh.” Giọng anh trầm thấp, miễn cưỡng giải thích.

Anh tà mị nói khê, tay chân bắt đầu không yên vị, khiến tôi không khỏi trợn mắt, trừng mắt nhìn người không biết xấu hổ này, nuốt nước miếng, khó khăn lắm mới hỏi: “Ý anh là, anh bị bạn lừa sao, anh mà cũng bị bạn lừa, bạn nam hay bạn nữ vậy?”

Anh không hơn không giận, chỉ trừng mắt lườm tôi, nhanh chóng đáp lại, “Đó không phải bạn anh!”

Ai ai cũng biết Tiêu Quân quan hệ rất rộng, mà nam nhân đa phần đều có sở thích làm những chuyện “không trong sáng”, tuy rằng tôi đã chuẩn bị tinh thần từ lâu, nhưng nghe chính miệng anh nói bị lừa, bị lừa đến tận đêm như vậy, ai mà biết đã xảy ra chuyện gì, nghĩ như vậy thật sự khiến tôi khó thở, bỗng cảm thấy đối với anh, tôi cũng chẳng khác gì một mặt hàng còn xài được!!

Ngồi bật dậy, giận dữ nói, “Không phải bạn bè mà lừa được anh đã khó, là bạn mà lừa được anh còn khó hơn! Tiêu Quân, anh đừng cho rằng em ngốc, nói thật cho em biết đi.”

Anh tựa một tay trên giường, một tay bịt chặt miệng tôi lại, “Nói nhỏ chút, đừng đánh thức mọi người dậy, sao em không chịu động não một chút nhỉ, nếu anh thật sự có đi “ngoại tình”, vậy nửa đêm có vụng trộm tới đây nữa không? Sống cùng anh bao lâu, vậy mà em vẫn không hiểu anh chút nào.”

Nghe anh biện giải như vậy, tôi cũng ngộ ra vài phần, cơn tức giận nhanh chóng tiêu tan, tôi mím môi, thì thào nói: “Vậy anh đi cùng “một đám người” làm gì?”

“Chỉ là xã giao đơn thuần.” Anh thản nhiên trả lời.

“Nếu đã không thích thì sao không từ chối?” Anh vốn là một nam nhân thích làm theo ý mình, nếu anh ấy đã không thích, thì đừng mong mời được anh ấy, hơn nữa, đối với mấy chuyện ngồi bàn ăn nịnh nọt giả dối, anh ấy vốn rất ghét, vậy vì sao lại đồng ý đi?

Anh xoa đầu tôi, trong giọng nói chất chứa bao cảm xúc phức tạp: “Xã hội này, không phải việc gì cũng được như mình muốn.”

“Từ nay về sau, những kiểu xã giao kiểu này anh đừng tham gia nữa, em chỉ cần nghĩ tới thôi đã thấy thật ghê tởm.” Tôi thỏa hiệp nói, gói đầu vào vai anh.

“Đã biết, bà quản gia!” Anh nhẹ giọng đáp lại, vỗ khê vào đầu tôi, “Cùng đi tắm nào, để lát nữa ngủ cho thoải mái.”

Tôi giương mắt nhìn phía cửa sổ, rèm buông khê vắt sang, để lộ những tia nắng đầu tiên của ngày, bất đắc dĩ oán giận nói: “Anh quậy phá em cả đêm, còn nghỉ ngơi được sao. Ngủ cái rắm ấy.”

Anh dùng sức bế bổng tôi lên, hướng phòng tắm đi tới, “Theo kinh nghiệm của anh, em toàn ngủ ban ngày.”

Tôi cười hắc hắc, “Đó là trường hợp bất đắc dĩ!”

Một đêm không ngủ, chẳng những thế còn phải vận động kịch liệt, vốn tưởng rằng tắm rửa xong sẽ được làm một giấc ngon lành, nhưng sự thật thì nào có như thế, trên giường lớn, hai người ôm nhau muốn tìm lại giấc ngủ, tôi bỗng chẳng còn muốn ngủ nữa, lục đả lục đục khiến anh phải vỗ nhẹ vào lưng, “Mau ngủ.”

“Ngủ không được, anh nói chuyện với em đi.”

Anh nhếch môi lên cười kỳ dị: “Thật ra, nếu em muốn yêu cầu “làm”, anh không từ chối đâu.”

Tôi bị bộ dạng của anh làm cho bật cười, nhăn mũi lại, hừ giọng, “anh có biết bộ dạng hiện giờ của anh giống gì không?”

“Không biết. Nhưng mà nhìn biểu tình của em, chẳng cần nghĩ cũng biết là không tốt đẹp gì!”

Tôi vui vẻ, “Hắc hắc, anh thật sự giống mấy lão dê già trong tiểu thuyết!”

Anh không phục, hừ giọng, “Em dám nói anh là lão dê già!”

Tôi có chút ngơ ngác nhìn ngắm sự sùng nịnh trong mắt anh, con ngươi đen lạnh lùng, có chút giảo hoạt, lại như chứa phong ba giông tố, cuốn chặt lấy tôi, khiến bản thân có muốn cũng chẳng thoát ra được.

Căn phòng tối, không gian tĩnh lặng, rèm vải che kín, chỉ lơ mờ hắt lên vài thứ hình thù nhạt nhòa, càng khiến không khí trong phòng thêm ái muội.

Sau một câu nói trong phút thiếu suy nghĩ chợt thốt ra, tôi hoàn toàn hiểu cái giá của sự lỗ miệng. Nhưng có một câu, tôi thực sự muốn nói, chỉ là vẫn chẳng đủ dũng cảm để thốt lên, lưỡng lự bao lâu, vậy mà chỉ trong phút chốc, lại buột miệng nói ra.

Tôi nói: “Tiêu Quân, em thích anh, thích lắm.”

Anh có nghe được, ban đầu còn cảm thấy nghi ngờ, sau đó liền giật mình, cuối cùng lại trở nên ngạc nhiên, có chút vui mừng, “Ngôn Tử, em.....” Giọng điệu của anh thật sự kích động, nắm chặt lấy cổ tay tôi.

Anh càng thấy kích động, tôi càng ảo não. Vậy là sao chứ, rõ ràng những lời này là để đợi đến khi cầu hôn, vì sao bây giờ lại nói ra như vậy thì còn gì là bất ngờ nữa, đúng là cái miệng hại cái thân!

Quên đi, đừng suy nghĩ nữa, [không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng], nếu đã lỡ lời rồi, vậy thì bây giờ cầu hôn luôn đi!

Nghĩ là làm, tôi xoay người bước xuống giường, mở ngăn kéo, lấy ra một hộp nhỏ bọc vải dạ, thiết kế tinh tế, nhỏ gọn, lại bước tới gần anh, chìa tay đưa hộp ấy cho anh, “Mở ra xem.”

Anh ngạc nhiên, ngắm nhìn hộp nhỏ trên tay, khẽ mở hộp màu trắng bạc ra, cảm giác có chút hồi hộp, dần dần nhúu mày cho tới khi chiếc hộp được mở hẳn ra, chiếc nhẫn tinh xảo, viên ngọc xanh lấp lánh hiện ra, anh chăm chú quan sát chiếc nhẫn, khước môi nhếch lên.

Tôi cảm thấy trái tim trong lồng ngực đã muốn ngừng đập, khi anh mở hộp ra, một đôi nhẫn hiện ra trong ánh sáng nhạt nhòa, hắt lên tia sáng nho nhỏ càng khiến tôi bồi hồi.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt anh còn sáng hơn so với chiếc nhẫn, tiếp theo lại quay xuống nhìn cặp nhẫn trong hộp.

Để mặc anh lí giải dụng ý của tôi thế này, chắc tôi vỡ tim mất, đành đỏ mặt, ngượng ngùng giải thích: “Tiêu Quân, chúng ta đã ở bên nhau gần ấy năm, thật sự rất hợp nhau, hơn nữa chúng ta cũng không còn ít tuổi nữa, bà ngoại luôn luôn thúc giục, anh lại không chán ghét Ngôn Tiểu, cho nên, em..... Chúng ta kết hôn đi.”

Nói ra được nổi lòng, tôi hít một hơi thật sâu, cảm thấy bỏ đi được tảng đá đè nặng bấy lâu, quả nhiên thoải mái hơn nhiều.

Tiêu Quân vẫn như cũ, không tỏ vẻ gì, chỉ cúi đầu đóng chiếc hộp lại, ngắm nhìn nó trong tay mình, thật lâu sau, mới khó khăn nói: “Ngôn Tử, bây giờ không được, anh không thể kết hôn cùng em” (Nhím : Xong phim!!)

Trong lòng tôi cả kinh, lòng nhiệt huyết rực trào ban nãy trong phút chốc bị dội một gáo nước lạnh, vừa mới thoát ra khỏi tảng đá nặng nề, vậy mà một lần nữa, lại bị tảng đá nữa đè vào, thậm chí, còn là tảng đá nặng hơn rất rất nhiều!

Anh không muốn kết hôn với tôi!

Sự thật này khiến lòng tôi lạnh băng, trời biết, đối với chuyện cầu hôn này, tôi đã tốn bao nhiêu can đảm, thời gian, mà ngay từ đầu, tôi đã biết, phụ nữ đi cầu hôn đàn ông vô cùng đáng xấu hổ, nhưng bởi vì thích anh, muốn ở cùng anh, cho dù vứt đi sự rụt rè đó, cố gắng để nói ra chữ “kết hôn”, nhưng thật không ngờ, câu trả lời của anh lại là không thể, cho nên, lúc này, đối mặt với anh, tôi thật sự hoang mang, khó xử.

Vài năm nay, anh đối xử với tôi rất tốt, mọi người đều biết, suốt bốn năm chung sống, anh chỉ biết tới một mình tôi, ở trong lòng tôi, có lẽ đã sớm tự cho rằng anh thích tôi, anh là của tôi, cuối cùng đối tượng anh muốn kết hôn, vẫn không phải là tôi.

Hy vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn, bây giờ tôi đã hiểu được câu này.

Hồi lâu sau, tôi khó khăn lắm mới nói ra thành tiếng, âm thanh khàn khàn, chực như sắp khóc, “Vì sao.....Anh không thích em?”

Anh thở dài, ôm chặt tôi trong lòng, “Ngôn Tử, đừng hoài nghi bản thân, cũng đừng nghi ngờ anh, anh không từ chối em, chỉ là em hãy đợi thêm một thời gian nữa, hiểu chưa?”

“Vì sao phải đợi thêm một thời gian nữa, Tiêu Quân, anh có chuyện gì bất mãn với em sao?” Tôi không phải đứa ngốc, chắc chắn mấy ngày nay, anh có vẻ thần bí, có lẽ đã có chuyện gì xảy ra mà tôi không biết, nhưng tôi không hỏi, tôi chỉ biết tin tưởng vào anh mà thôi.

Anh lắc đầu, gương mặt vẫn đượm sự mệt mỏi, lo lắng.

Có chuyện gì, chuyện gì nghiêm trọng đến mức không thể nói cho tôi biết? Tôi cũng biết, nếu đã lựa chọn tin anh, thì không nên tò mò, nhưng thật sự thì....

“Tiêu Quân, anh nói thật cho em đi.” Trong đầu vốn đã không có tí tế bào văn chương nào, những gì tôi nói đều là suy nghĩ của mình, hoàn toàn không có chút hoa mỹ. “Em không quan tâm anh muốn báo ân báo oán gì hết, không cần anh trách nhiệm chó má gì hết, chỉ cần anh thích con người, bản chất của em thôi.”

Anh trầm mặc, trong phút chốc, tôi bỗng tự hỏi, liệu đó có phải câu trả lời của anh, chẳng lẽ, anh ở cùng tôi bấy lâu nay, thực chất cũng chỉ vì trách nhiệm thôi sao.

“Tiêu Quân?”

“Ngôn Tử, em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào không?” Anh đột nhiên hỏi, chủ đề hoàn toàn không liên quan gì.

“Ngày đó, cha em đỡ cho anh một nhát đao, lần đầu tiên gặp đó em khắc cốt ghi tâm, làm sao quên được.”

Anh lắc đầu, thở dài, “Không đúng, đó không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, đúng là em không nhớ gì cả.”

Tôi, lục lại trí nhớ của mình, tôi hoàn toàn chẳng nhớ gì hết, chẳng lẽ trước kia tôi từng gặp anh sao, hoài nghi nhìn anh, bắt gặp ánh mắt chứa đầy hoài niệm, tôi không cho rằng anh nói dối, lại cố gắng nhớ lại xem, vắt óc suy nghĩ cũng chẳng nghĩ ra được gì, tôi chịu thua, đành buông xuôi nói, “Nếu trước đó chúng ta từng gặp nhau, chắc chỉ trong phút chốc thôi, em không nhớ gì cả!”

Anh lạnh lùng hừ một tiếng, “Vậy cái nghĩa khí “ giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha” em làm mỗi ngày trước kia đâu rồi? Hay là làm nhiều quá nên không nhớ mình đã giúp ai?”

Tôi lú lẫm không thể tin nổi, trừng mắt nhìn anh, tâm tình phức tạp, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cười to, “Nghĩa khí? Nói vậy ... anh từng được em cứu sao?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha, thật không ngờ được, hóa ra Tiêu Quân từng được Ngôn Tử “ Mỹ nhân cứu anh hùng”!!

14. Chương 27-28

Học bổ túc cấp ba xong, đối với tôi mà nói, chỉ có “chữ thầy giả thầy”, hoàn toàn không có chút hứng khởi gì với việc học, có điều dù sao tôi cũng khá nhanh nhẹn, nên cũng tìm được vài ba công việc lặt vặt, cha rốt cuộc cũng hiểu nguyện ước muốn con gái mình tài giỏi đã tan biến từ lâu, cuối cùng chỉ còn trừng mắt nhìn tôi, chán nản tiếp tục đi chơi gái.

Theo như ý cha nói, hình như tôi rất thích hợp đi làm culi, căn cứ theo những gì tích góp bấy lâu, tôi nên tới làm phụ cha trong quán, dù rằng tôi không thích tiếng nhạc ồn ã ở đây, và cũng chẳng có tài năng gì về kinh tế, nhưng dù sao, làm trong quán bar cũng không tệ, lại chỉ vì một câu nói của Mộ Dung Cảnh, cha tôi lập tức thay đổi quyết định: Quán bar là nơi rất phức tạp, cha lo cho con.

Khi đó, chỉ với một câu nói của cha, tôi cảm thấy vô cùng xúc động, sau đó mới biết đều là ý của Mộ Dung Cảnh, lại cảm thấy những lời này chắc chắn có vấn đề, quán bar thật sự phức tạp thế sao!!

Tóm lại, tôi vẫn nghe lời không tới làm trong quán bar nữa.

Chỉ là, thỉnh thoảng tôi vẫn cố tình đi dạo quan quán bar của cha, nhưng lần nào cũng thấy một hình ảnh quen thuộc, bao quanh ông là cả đám đàn bà, hết trái lại phải, lúc đó, tôi chỉ biết thở phào, thầm cảm ơn Mộ Dung Cảnh đã đưa ra quyết định sáng suốt đến thế.

Bằng không cứ đến quán bar làm, ngày nào cũng thấy tình cảnh này, chắc cũng sớm mà điên luôn.

Tôi nhớ rõ cái đêm hôm đó, trời rất lạnh, chỉ khe hở ra một chút cũng có khói trắng, đêm đó cha uống rất nhiều, uống nhiều đến mức không thể đi nổi, khó khăn lắm, mới kéo được ông ấy tới quán bar, ngồi xồm thử hồng học.

Tôi đứng cạnh ông, lặng lẽ nhìn ông, nhìn ông ngồi ôm mình thành một đống, ôm đầu đau đớn, trong một năm chỉ có một ngày duy nhất, hai cha con chúng tôi khác thường thế này—Sinh nhật Ngôn Tử Phàm, cũng là ngày giỗ mẹ.

Tôi nhắc chân đá đá khi ông vẫn đang lên cơn nôn, “Cha, cha ổn không?” Cái loại âm thanh nôn mửa này, tôi dù muốn cũng không thể nào mà nhịn được cảm thấy ghê tởm.

Cha vẫy vẫy tay, “Không chết được.”

Tôi lẩm bẩm, “Với bộ dạng này thì cũng chẳng còn xa đâu!”

Ông dững cảm, nói thật to: “Chết cũng được, ta đã chán sống rồi.”

Trong lòng tôi hiểu rõ, một người ngày thường sống nhiệt tình vui vẻ như cha, bây giờ lại trở nên bất cần đời như vậy đều là vì cái chết của mẹ, tôi nghĩ, mẹ đã nhầm rồi, cha nào phải một người vô tâm, đối với người khác, ông là kẻ trắng hoa, đàn đúm, tệ hại, đối với tôi, ông là người cha, người đàn ông si tình nhất trên đời!

Qua cơn buồn nôn, cha đột nhiên lớn tiếng mắng: “Con bé kia, đừng tưởng nhân lúc ta say mà giỡn võ giương oai, tranh thủ dạy đời nhé, có giỏi thì thể hiện lại cho ta xem xem nào.”

Có thể nói ra mấy câu ngu ngốc như thế, chứng tỏ cha uống rượu chưa đến mức bị tẩy não (Nhím: ra là cha chị lúc tỉnh toàn nói năng ngu ngốc à) tôi bước ra ngoài ngõ nhỏ vài bước, định ra đóng cửa sau quán ban này mở chưa kịp đóng, liền nghe được tiếng đánh nhau từ đầu bên kia, vốn định coi như không thấy, nhưng xem xét thấy có đánh nhau cha cũng chẳng hề tỉnh ngủ nổi.

Cũng tốt, tâm tình bốn tiểu thư hôm nay không tốt, đánh nhau một chút xả giận vậy.

Đánh giá đám đang đánh nhau kia, 2 chọi 7, thực lực cách quá xa, cho dù đôi bên không mang vũ khí, chỉ là với đánh đấm tay chân, hai người kia cũng sắp trụ không nổi rồi.

Tùy tiện cầm thanh gỗ bên cạnh thùng rác, tôi chạy nhanh, vụt thẳng vào lưng tên chắc là thủ lĩnh của đám 7 người kia.

“Ầm ý cái gì, muốn đánh nhau thì cút xa khỏi quán của tao, đừng ở đây làm ruồi bọ ngăn cản!” Tôi khí thế bừng bừng xông lên, miệng không ngừng quát tháo.

Đột nhiên bị tôi xông vào náo loạn, cả 9 người ngây ngẩn trong chốc lát.

Sau đó , rốt cuộc cũng có một tên lên tiếng, “Mẹ kiếp, anh mày đánh nhau liên quan tới việc buôn bán của mày cái rắm, tin hay không anh mày cũng đánh cho mày tàn tật luôn.” (Nhím : Không phải cố tình đâu, nhưng lưu manh thì phải nói thế này, chứ xưng tôi – anh nghe buồn cười lắm)

“Cha tao đã nói, đã là địa phận của mình, thì phải làm chủ, cái lũ chúng mày tới đây làm ồn ào, còn to mồm. Có đánh thì đánh mau lên, không thì xéo ngay!”

Đương nhiên với sự sĩ diện cao chót vót của một tên côn đồ, lời này của tôi đã tác động đến sĩ diện của hắn, trong chốc lát, cuộc chiến ngày một hỗn độn.

Sau, khi cha tỉnh rượu, thấy tôi bị thương, còn dắt theo hai người khác, sợ tới mức tái mặt, tức đến không nói nên lời, chỉ thẳng mặt tôi, mắng: Ngôn Tử Kỳ, cha mày uống rượu bị điên thì không nói, sao mày không uống đến nửa giọt mà cũng điên là sao hả con, về sau cấm con tới quán bar!!

Từ đó trở đi, tôi càng ít tới quán bar hơn , thế nên từ đâu mà cha cùng Tiêu Quân trở thành bạn bè, làm sao lại chần cho Tiêu Quân một nhát dao, tất cả đều do người khác kể lại tôi mới biết.

Nay ngẫm lại, đó cũng là lần duy nhất tôi đánh nhau trong ngày giỗ của mẹ.

Nhớ lại hồi tưởng năm đó, tôi mới chợt bừng tỉnh, nhìn chăm chăm nam nhân bên cạnh, đột nhiên nhận ra một điều thú vị, “Tiêu Quân, thì ra anh chính là cái người bị đánh cho thành đầu heo năm đó! Lúc đó em chỉ nhìn anh thoáng qua, làm sao nhớ nổi.”

Tiêu Quân thở dài, “Đối với anh, chuyện đó là khắc cốt ghi tâm, lúc ấy mời vào thương trường, anh có không ít kẻ thù.”

Tôi trừng mắt nhìn anh, hiểu ra một chút vấn đề, “Nói vậy là, ngay từ thời điểm đó anh đã thích em sao ?”

“Hừ, lúc đó anh đã nghĩ, ai cưới phải Mẫu Dạ Xoa này, thật đáng thương!”

Lời này đã hoàn toàn chọc tôi tức giận, vươn tay định đánh cho anh một trận, bỗng thấy không đúng, “Nếu em là Mẫu Dạ Xoa, vậy vì sao anh lại theo em? Còn ở chung nhiều năm như thế, không phải là tự làm tự chịu à!”

Anh giả bộ cúi đầu trầm tư một hồi, nheo mắt lại, giả vờ tỏ ra trầm trọng: “Chẳng lẽ anh có khuynh hướng tự ngược?”

Tôi tức giận trừng mắt, “Yên tâm, anh không có khuynh hướng tự ngược đâu, nhưng chắc chắn là có khuynh hướng biến thái trầm phần trầm.”

“Àn, vậy thì anh yên tâm rồi.” Anh lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Tôi hết nói nổi rồi, đợi chút, hình như chủ đề đã đi xa rồi, ban nãy chúng ta còn làm gì mà? Đúng rồi, tôi đang cầu hôn mà, sau đó anh từ chối, sau đó tôi ép hỏi anh có thích tôi hay không, anh đã kể chuyện này!!

Tôi tiếp tục không nói gì, xem anh cố tính lảng tránh chuyện chính.

“Tiêu Quân, em chỉ hỏi anh một câu có thích em hay không thôi, anh sao phải dẫn dắt đến nhiều chuyện thế!”

Lời này nói xong, liền khiến anh ấy trầm mặc một lúc, lát sau mới nói: “Ngôn Tử, anh đã nghĩ sẽ nói cho em biết, cùng em ở cùng một chỗ, không chỉ vì trả ơn cha em năm đó, chẳng lẽ bốn năm trước em vẫn chưa hiểu lập trường của anh sao?”

Lập trường của anh, bốn năm trước?! Đúng vậy, tôi làm sao mà quên được, anh đã từng nói với tôi không cần cảm kích anh, anh làm nhiều như vậy, cũng là vì coi trọng tôi mà thôi.

Vậy là ngay từ đầu, anh đã coi trọng tôi?

“Vậy thì sao? Vì sao lại không muốn kết hôn cùng em!” Tôi chưa từ bỏ ý định, lại hỏi.

Chỉ thấy anh gạt gao nắm chặt hộp nhẫn trên tay, nói, “Ngôn Tử, chờ anh, nghe lời!”

Tâm, rớt xuống vực thẳm, anh vẫn không chịu nói ra nguyên do, rốt cuộc là vì chuyện gì làm cho anh ấy khó nói đến thế? Tôi bỗng cảm thấy, chuyện mà anh ấy không thể nói, chắc chắn không phải chuyện tốt!

Ngủ một giấc tới tận chiều, nếu không phải bụng đói còn cào ngủ không nổi, phỏng chừng tôi sẽ ngủ tới tận tối mất, đi vào phòng bếp kiểm đồ ăn, gặp ngay bà ngoại về mặt đầy gian trá, “Tiểu này, trưa nay bà thấy Tiêu Quân từ phòng cháu ra, có phải hôm qua nó lại....?”

“Bà ngoại, quan hệ của cháu và Tiêu Quân chẳng phải bà hiểu rõ nhất sao? Làm gì phải giả bộ ngờ ngác như thế.” Vừa vạch trần được bà, liền nhìn thấy trong bếp, mặt tôi sầm lại, “Cháo ba ba? Bà ngoại.....”

“Nga, ăn ba ba bổ thận lắm, Tiêu Quân ăn vài bát mới rời đi.” Bà ngoại đắc ý giải thích.

Dựa vào đâu a, anh ta ăn vài bát mới rời đi! Anh ta hung mãnh như hổ rồi còn bổ thêm làm gì??

Thất lựng bỗng thấy đau đau, tôi hung hăng ngồi vào bàn ăn, quyết tâm ăn đến vỡ bụng mới thôi, để thỏa đi cái nỗi buồn và nỗi đau đáng ghét!!

“Bà ngoại, bà có cảm thấy Tiêu Quân làm chuyện gì xấu không?” Ăn một nửa, tôi quay sang hỏi bà ngoại, trong lòng cũng cảm thấy hoang mang bởi câu hỏi của chính mình.

Bà ngoại quay sang nhìn tôi, cau mày hỏi: “Nó làm chuyện gì xấu?”

“Con đang hỏi bà mà? Bà nghĩ anh ấy có phải người xấu không?”

“Bà nghĩ, đó là một thằng bé có nguyên tắc, sẽ không làm điều gì sai trái!”

Trong lòng tôi buồn bực, Tiêu Quân là người có nguyên tắc sao? Tôi không thấy thế!!

Buổi tối tới quán bar, liền thấy ngay tấm biển treo trước cửa “Đêm nay tạm dừng buôn bán”, tôi buồn phiền giật phăng tấm bảng ra, đá văng ra khỏi cửa rồi bước vào, Tiểu Cẩn thấy tôi xuất hiện, chạy tới ton hót, “Ngôn tỹ, bắt đầu bố trí nhé?”

Tôi lườm cậu ta, thở dài buông xuôi nói, “Không cần bố trí, vụ cầu hôn, thất bại rồi!”

“A, vì sao? Chẳng lẽ chị đã làm rồi sao?” Tiểu Cẩn giật mình.

Tôi thở dài chán nản nói, “Anh ấy nói chưa phải bây giờ!”

Bỗng nhiên Tiểu Cẩn nhìn tôi đầy khinh thường, “Ngôn tỹ, chị nói cái gì mà phải chờ thời cơ, sao không chờ đêm nay có phải hơn không? Làm em mất công chuẩn bị, em đảm bảo với chị, nếu chị cầu hôn đêm nay thì đừng mong anh Tiêu Quân thoát khỏi lòng bàn tay của chị!”

“Làm người không cần quá tự tin!”

“Vậy bây giờ chị tính sao?”

“Còn tính toán gì nữa! Đương nhiên là tiếp tục mở cửa buôn bán, hôm nay tâm tình chị không tốt, tối nay không có khách, coi chừng chị trừ tiền lương.”

Tiểu Cẩn kêu lên ai oán, “Trừ tiền lương sao! Vốn đã ba cọc ba đồng rồi còn lấy gì mà trừ!”

Tôi cười cười, “Vậy mau đi làm đi.”

Nhìn Tiểu Cẩn vội vàng chạy đi, tôi nhịn không được cười thành tiếng, ai, khi dễ nam sinh bao giờ cũng thích hơn, nam nhân đã khó chơi, lão nam nhân càng khó hơn, giống như lão già Tiêu Quân vậy, đúng là siêu cấp khó chơi!

Mở quán, tôi ngồi sau quầy mồi cũng chán, đành đứng lên cùng đi tiếp khách, bị người ta rủ rê cùng uống bia, công việc ngập đầu ngập cổ khiến tôi quên đi nỗi buồn với Tiêu Quân chút chút, tâm trạng vừa bình ổn một chút liền bị Triệu Thiên kéo ra bàn cậu ấy, tôi cũng cố tỏ ra vui vẻ, uống cùng họ không ít.

Chính là đang uống đến cao trào, liền bị nhân viên đưa rượu vừa thuê gọi lại, “Ngôn tỹ, quầy bên kia có một con nhóc đang hỏi Tiểu Cẩn chuyện của chị.”

“Hỏi thăm chuyện của chị?”Tôi xoay người nhìn sang quầy bên kia, nhưng bị một đám người che mắt, chẳng nhìn thấy ai, vì thế đành xin lỗi Triệu Thiên, đứng dậy đi tới quầy bên kia, rất muốn xem cô bé nào lại tò mò muốn biết chuyện về tôi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hắc hắc, sắp có chuyện vui a.....Chương 28

Kia đúng là một cô gái xinh đẹp, cô ấy không có ngũ quan xinh đẹp mỹ lệ, nhưng lại có khí chất phong thái hiem có, cô ấy chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ mà đã hấp dẫn được biết bao đàn ông phải ngắm nhìn, đúng là sự hấp dẫn chết người.

Mái tóc dài hơi uốn lộn quấn phần thắt lưng, càng khiến cô ta trở nên xinh đẹp kiều mị, chỉ là áo trắng váy ngắn đen những thứ quá bình thường mà bất kì phụ nữ nào cũng có nhưng lại được cô ấy mặc lên bỗng trở nên phong tình vạn chủng không ngờ, ngay cả một phụ nữ như tôi quan sát cô ấy hồi lâu cũng không khỏi bị hấp dẫn, vậy thì những gã đàn ông khác làm sao mà chống đỡ nổi, tôi tin chắc giờ có nhiều kẻ đang cố gắng kiềm chế để không xô vào cô gái này.

Chính là, vì sao cô gái xa lạ này lại tò mò về tôi

Tiểu Cẩn ở gần cô ấy nhất, tên nhóc này như thế mà cũng sớm đã đỏ mặt, luống cuống chân tay, vừa thấy tôi xuất hiện, liền mừng rỡ vội vàng nói, “Ngôn tử, vị Chu tiểu thư này muốn làm quen với chị.”

Đại mỹ nữ nghe lời Tiểu Cẩn cũng quay theo hướng tầm mắt hắn, sóng mắt tràn đầy mị ý, tôi tin chắc lũ đàn ông quanh đó sớm đã thở không nổi.

“Vị này hẳn là Ngôn lão bản, trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên là oai hùng hiem ngang.” vị Chu tiểu thư cười ngọt ngào, ông trời đúng là không công bằng, người đã đẹp ngay cả giọng nói cũng dễ nghe.

“Quá khen, xin hỏi tôi phải xưng hô thế nào cho phải?” Tôi vô vớ vai kẻ đang ngồi cạnh cô ấy, ý bảo hẳn ra chỗ khác ngồi, mà tên kia gương mặt cũng không tệ, nhưng tính ga lăng xem ra chẳng có, miễn cưỡng lắm mới chịu rời đi, đã vậy, trước khi đi còn muốn lấy lòng mỹ nữ, mời nàng một ly rượu.

Tôi đẩy tên ngu ngốc kia ra, ngồi xuống cạnh cô ấy, quang minh chính đại đánh giá một lượt tổng thể.

“Tôi tên Chu Tuyền, thường xuyên nghe bạn nhắc tới chị, thật sự vô cùng hiếu kì, liền tới đây chiêm ngưỡng một lần.” Bàn tay mỹ nữ mềm mại vung lên, đỡ lấy chai rượu Tiểu Cẩn mang ra.

Bỗng tôi nhận ra.... Cuộc đời... thật không bình thường, tôi neho mắt nhìn cô ấy, cái gì mà “chiêm ngưỡng”? Đây mà là tới gặp người mình tò mò sao? Tôi thấy giống đi chiêm ngưỡng phật tổ, chiêm ngưỡng thần thánh thì có.

HỒn nữa tên gì mà kì cục? Hai chữ Chu Tuyền đọc ra nghe thật giống “chu toàn”, càng khiến người ta cảm thấy bí bách, mất tự nhiên hơn ấy.

“Chu tiểu thư bây giờ chiêm ngưỡng thì cũng chiêm ngưỡng rồi, hy vọng không khiến cô thất vọng.” Nhấp một ngụm rượu, trong lòng tôi ngầm ra kết luận, với loại người khó dò lòng dạ này, tuyệt đối không được phép có quan hệ.

Chu Tuyền cười khê, “Làm sao có thể, Ngôn lão bản đúng là nữ trung hào kiệt, tính tình ngay thẳng, rất đáng để kết giao.”

Tôi cũng cười gượng gạo hai tiếng, “Không dám.” Nói chuyện nho nhã thế này đúng không phải phong cách của tôi, nếu đổi lại là Tiêu Quân, có lẽ anh có thể tiếp chuyện tới tận sáng, nhưng đối tôi với mà nói, hai câu là quá đủ rồi, đành tìm cách rời đi. Với tôi, mỹ nữ là sở thích, nhưng mỹ nữ lịch sự, khả ái.. thì xin lỗi, tôi nguyện làm kẻ qua đường vô can.

Nhưng mà, đề nghị tiếp theo của Chu Tuyền lại khiến tôi thích thú vô cùng, “Nghe nói Ngôn lão bản tài giỏi cả về uống rượu lẫn võ nghệ, coi như hôm nay cho tôi được mở rộng tầm mắt chút đi.”

Cô ấy thật sự tỉnh táo chứ?

Tôi nhủ mày, lại đánh giá nàng, vị Chu mỹ nữ này từ đầu tới đuôi, chỗ nào cũng là người bình thường, nhìn qua chính xác là một mỹ nhân xinh đẹp, một mỹ nữ chân yếu tay mềm lại muốn cùng tôi uống rượu, đánh nhau! Cái này là cái loại gì a.

“Dựa vào đâu mà tôi phải mở mắt cho cô?” Đây mới chính là phong cách của tôi. Cũng tại cô ta thôi, muốn giả vờ tốt, nhưng ai bảo cứ khiêu khích nhưng cô ta đã dám nói thể, thì tôi sẽ không vô cớ xuất binh, tôi dám chắc mục đích cô ta đến đây không đơn giản thế, chắc chắn có liên quan gì đó tới tôi.

Sắc mặt cô ta thoáng chút đắn đo, sau đó lấy lại vẻ bình tĩnh, tự tin nói: “Lấy nam nhân của chị ra cược.”

Bằng ngữ khí này, phong cách này, nếu không phải cô ta đang nói với tôi, tôi nhất định sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi sự tự tin này, nhưng hiện giờ, tôi có muốn cũng cười không nổi, quả nhiên muốn yên bình cũng không được yên, cô ta dám ngang nhiên tới đây đưa ra tối hậu thư, tuyên bố muốn cướp nam nhân của tôi, Ngôn Tử Kỳ tôi vốn không phải kẻ thích so đo, có điều, đừng tưởng tôi hiền mà muốn cười lên đầu tôi, hành vi này tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Trải qua vụ ẩu đả lần trước ở quán bar, đối với võ nghệ của mình tôi cũng không quá tự tin, nhưng trước mặt cô gái này, tôi tuyệt đối không phải do mất bình tĩnh, có lẽ đây chính là một trận đấu quyết định... mà tôi không thể từ bỏ.

Trước kia tôi đánh nhau, đối tượng đa số là con trai, vậy mà hôm nay lại đánh nhau cùng một mỹ nữ yếu điệu, cũng có vài phần mới lạ, cô ta muốn chơi, tôi sẽ chơi cùng cô ta, để xem động vào nam nhân của tôi Cô ta có bản lĩnh không.

Kể ra cũng thật khéo, đêm qua tôi vừa cầu hôn anh thất bại, hôm nay liền có người tới gây sự, chẳng lẽ tình cảm của tôi lại khó đơm hoa kết trái vậy sao?

Hừ hừ, tôi mở miệng nói: “Uống rượu hại thân, quyền cước không có mắt, hai chuyện này đều rất nguy hiểm.”

Chu Tuyền liền cười, nheo lại cặp mắt ủy mị, “Càng nguy hiểm càng kích thích, Phục Gia Đặc, được chứ?” (Nhím : có lẽ Phục Gia Đặc là tên rượu)

Tôi làm ra vẻ cứ tự nhiên.

Kế tiếp, tôi thực vinh hạnh trở thành đối tượng được mọi người vây quanh, tuy nhiên, vây quanh là vây quanh tôi, nhưng ánh nhìn lại tập trung vào mỹ nữ kia.

Hai người – cô một tôi một, cùng nhau uống liên tục, đám người vây quanh cũng tự động chia làm hai phe, một bên cổ vũ tôi, một bên đương nhiên là ủng hộ Chu Tuyền, điều kỳ quái nhất là đã có vài kẻ thức thời lập ra sòng cá độ ai thắng ai thua

Âm thanh cổ vũ ầm ỹ, ngay cả khán đài giờ diễn tấu cái gì cũng chẳng ai thèm quan tâm nữa.

Tiêu Quân, nhìn mà xem này, hai nữ nhân vì anh mà tranh đấu thế này, anh không tới xem đúng là phí của trời!

Từ khi lên cấp ba, đối với việc tôi uống rượu, cha đã chẳng còn quan tâm nữa, thực ra mà nói, một kẻ cả năm chỉ biết ngâm mình trong rượu thì lấy tư cách gì mà cấm người khác uống,? Vì vậy, không biết từ lúc nào, tửu lượng của tôi ngày một khảm khá, cho tới bây giờ, mặc kệ là loại rượu gì, người khác rất khó để theo kịp tôi, không phải là tôi không say, mà là nhờ tôi biết cách uống, nên nếu không phải là quá quá nhiều thì tôi sẽ chẳng bao giờ say cả.

Mấy chén rồi mà cả hai người mặt đều không đỏ sẫm, trong lòng tôi không khỏi khen ngợi cô ta, xem ra Chu Tuyền này cũng chính là một con quỷ rượu.

Chỉ đến khi trước mắt còn lại rất nhiều ly rỗng, hai người mới giảm tốc độ một chút, Chu Tuyền cuối cùng cũng đành buông chén, vỗ vỗ hai má đỏ ửng, cười nói: “Ngôn lão bản quả nhiên lợi hại, tôi cũng đã cảm thấy hơi say, đúng là thua một cách tâm phục khẩu phục.”

Cô ta nhận thua nhưng miệng lại cười thực sảng khoái ngoài dự kiến của tôi, tôi cũng buông chén, khẽ cười, thực ra uống vài chén thế này, tôi cũng cảm thấy hơi chuyển choáng, có điều tôi là người uống rượu nhưng mặt không đỏ, cho nên thoạt nhìn giống như không hề say.

“Chu tiểu thư, uống nhiều như vậy mới hơi say, quả thật đáng nể.”

“Ha ha, tóm lại tôi thua.” Cô ta lấy tay phẩy phẩy, quạt cho bớt nóng, lại vô tình mà như cố tình, cởi bớt một cái cúc áo trên, động tác này khiến bốn phía vang lên tiếng hú thích thú. Aizzz, đúng là yêu nghiệt mà!

Đến lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy phấn khích, vô cùng hứng trí nói, “Như thế nào, có muốn tỷ thí võ công không?”

Chu Tuyền gật đầu, “Đương nhiên rồi.”

Lúc này lại có người xông tới, tóm lấy tay tôi, quay người lại mới thấy, thì ra là Triệu thái tử. Tôi thấy cậu ta có chút hoảng hốt, “Ngôn Tử, em vừa uống nhiều rượu như vậy. Sao còn tùy tiện cùng người ta đánh nhau?”

Tôi cười vỗ vỗ vai hắn, “Yên tâm, chị rất thanh tỉnh, bây giờ cậu cứ ra đặt cược cho chị thắng đi, lát nữa tha hồ mà rinh tiền.”

Triệu Thiên hưng tận tròng mắt nhìn tôi. Không biết nói gì nữa, đành thở dài, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi sẽ đặt cược em thắng, hài lòng chưa.”

“Ngoan.” Trần an hấn xong, tôi liền ngoắc tay, ý bảo Chu Tuyền đi theo mình.

Vừa mở cửa sau ra, gió đêm lạnh lẽo bất chợt ứa vào, lập tức thổi tan không ít cảm giác say, nhìn sang kẻ tình địch muốn cướp nam nhân của mình, tôi nói, “Chu tiểu thư, nơi này được chứ? Cô có chắc là đánh nhau không nể tình?”

Cô ta thản nhiên đáp lại, “Đừng lo, tôi không yếu đuối vậy đâu, tôi đứng bậc nhất trong Triệt Quyền đạo đó, tôi nghĩ cô nên lo cho mình trước thì hơn.”

Tôi cười cười hắc hắc, không vội trả lời, chỉ là đột nhiên nhớ ra, theo như lời Tiêu Quân kể tôi qua thì đây chính là nơi tôi đã cứu anh ấy, không ngờ đến ngày hôm nay lại diễn ra, và lí do cũng là vì Tiêu Quân.

Ánh mắt Chu Tuyền âm trầm, không có nửa điểm hờn giận, “Ngôn lão bản, nhìn biểu tình của chị, có vẻ rất tự tin rằng tôi sẽ thua?”

“À, Chu tiểu thư, tôi có thể hỏi điều này được không? Triệt quyền đạo của cô được sử dụng nhiều không?”

Cô ta lắc đầu, “Không nhiều lắm.”

Tôi gật gù đầu, nếu kinh nghiệm chiến đấu không nhiều, thắng thua thế nào không cần đoán cũng biết.

Tôi từ nhỏ đã được học võ, sau này quen biết Mộ Dung Cảnh lại càng có dịp rèn luyện thường xuyên trong môi trường chiến đấu ác liệt và không cân sức, thế nên đối phó với cái thứ Triệt Quyền đạo măng non này, chắc còn thừa sức.

Tất cả mọi người đều âm ỉ kéo nhau ra đây gào thét cổ vũ, phòng chừng đêm nay màn diễn của chúng tôi khiến mọi người thích lắm.

Chu Tuyền vào tư thế, quả nhiên hung mãnh uy lực, hơn nữa trước khi động thủ cô ấy còn đột nhiên hét thật to, khiến tôi bị dọa đến giật cả mình. Không khỏi nghĩ, khó trách biểu diễn Triệt Quyền đạo trên TV, vận động viên luôn thích hét thật to, thì ra là để trợ uy, cái thứ âm thanh này, chắc đánh được vài nhịp, chưa biết thắng thua thế nào chứ tại tôi chắc hổng luôn quá.

Trong quá trình đánh nhau, mỗi động tác của Chu Tuyền lại khiến đám đàn ông ở đây không nhịn được mà phun máu mũi, lúc tưởng cô ấy giơ chân đá tôi, ai dè lại vì váy mặc ngắn quá liền rách một được tới đùi non, vì vậy dù mới chỉ nhắc chân một chút nhưng lại làm lộ ra một vùng da đùi mịn màng-niêm mơ ước của mấy gã háo sắc, khiến họ ngấm tí nữa thì ... vào viện tiếp máu.

Không những chẳng ngại ngùng vì váy bị rách, động tác cô ấy càng nhanh nhẹn hơn, lực công kích cũng lớn hơn nữa, có điều so với môn võ của cô và kinh nghiệm của tôi, thì rõ ràng tôi chiếm ưu thế, chỉ với vài đường lắt đánh hiểm, cô ấy dần bị hạ gục, sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi.

Bị tôi đá một cước vào thắt lưng, ngã một cái vào đường, theo bờ tường lăn xuống, nằm úp sấp trên mặt đất không có phản ứng gì, tôi nhấp mím môi, tiến lên vài bước, “Cô có khỏe không?”

Bỗng mắt nàng lóe lên tia điện, một cái xoay người, nửa quỳ, chân đá mạnh nhắm thẳng bụng tôi!! Tránh né không kịp tôi vội vàng lấy hai tay làm thế thủ chắn đòn, thuận thế giữ chặt chân nàng, dùng lực hơi cưỡng vật bụng khiến nàng hét lên một tiếng thảm thiết, ôm chặt bụng vo tròn thành một đồng.

“Các người đang làm cái gì?”

Một âm thanh từ đám đông truyền tới, tiếp theo liền thấy một thân ảnh cao lớn từ đám đông bước tới, Tiêu Quân?

Anh bước tới nhìn tôi chăm chăm, mặt tối sầm lại, cao thấp đánh giá tôi, “Đây là có chuyện gì?”

Ánh mắt ấy là ý gì đây! Tôi có chút buồn bực, giận dỗi nói, “Anh đi mà hỏi cô ấy.”

Tiêu Quân nghi hoặc liếc nhìn cô gái nằm liệt dưới đất, vô cùng kinh ngạc, nói, “Chu Tuyền?”

Trong lòng tôi bỗng thấy thật thất vọng, nghe ngữ khí của anh, hẳn anh và cô ấy không xa lạ, nhưng vì sao anh ấy lại quen cô? Ở chung vài năm qua, bạn bè của anh tôi đều biết, nhưng cô gái tên Chu Tuyền này chắc chắn không phải bạn cũ, vậy chẳng lẽ là mới quen sao?

Nguyên bản nhìn cô gái nằm dưới đất, khe hờ nhẹ. Từ sau khi Tiêu Quân xuất hiện, cô ta vẫn chẳng hề nhúc nhích, xem ra cái đá ban nãy không nhẹ chút nào.

Tiêu Quân trừng mắt nhìn, bước qua tôi, nâng người Chu Tuyền dậy, thản nhiên nói: “Sao em lại ở đây?”

“Như anh chứng kiến, em tới đây gặp cô ấy.” Dưới sự trợ giúp của Tiêu Quân, Chu Tuyền gắng gượng ngồi dậy, tuy rằng bị đánh bại hoàn toàn, bất quá trong giọng nói vẫn y như cũ có vài phần quật cường.

Nam nhân nghe thấy lời của nàng, có ai là không động lòng cơ chứ. Tiêu Quân lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên hướng tới đám đông đang vây quanh, gọi lớn, “Tiểu Điền, đưa Chu tiểu thư trở về.”

Đợi mọi người trở về hết, tôi mới lạnh lùng nói với Tiêu Quân: “Bỗng dưng có người tới tìm em đòi người, anh không nghĩ nên giải thích với em một câu sao?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Được rồi, tôi thừa nhận đã xây dựng ra hình ảnh hai nữ nhân đánh nhau.... Quá là....!

15. Chương 29-30

Theo như những gì tôi biết về Tiêu Quân, anh là một con người khó hiểu và phức tạp. Anh ấy có thể nắm chắc trong tay những gì anh muốn, chỉ có những điều anh ấy muốn biết hay không, chứ không có gì là không thể. Có lẽ với anh đó là một sở thích – sự thích thú coi người khác là con mồi của một thợ săn máu lạnh.

Anh ấy có thừa bạn bè và đàn em để bao dung và chiều cố, tất nhiên nói đúng ra thì bao che và chiều cố này là “bao che khuyết điểm”. Hơn nữa trình độ bao che của anh ấy có thể khiến người khác tức chết!

Kể cả đối với kẻ thù, anh cũng vô cùng tàn nhẫn, anh sẵn sàng dùng những cách không ai có thể ngờ tới để “tiếp đãi” kẻ thù. Thủ đoạn quang minh chính đại hay âm hiểm giáo hoạt đều dựa vào tâm tình anh ấy lúc đó thế nào. Tôi nhớ ngày trước có một kẻ đã chế giễu anh ngay trong yến tiệc là dựa vào vị thế của cha mới được như ngày hôm nay, kết quả một tuần sau, tên thương nhân nổi tiếng đó liền tuyên bố phá sản và còn bị đi tù nữa. Mọi người ai cũng biết là do Tiêu Quân bày ra trò này, lại không ai biết anh ấy đã dùng thủ đoạn gì. Theo lí mà nói với những chuyện vớ vẩn này anh ấy sẽ chẳng quan tâm, kể cả tới bây giờ vẫn chỉ cười cười rồi cho qua, có điều kẻ kia lại đụng chạm tới điều cấm kị của Tiêu gia, mà đối với Tiêu Quân lại tương đương với lòng tự trọng của anh.

Một nam nhân khinh thường quyền thế, khinh thường tiền bạc, khinh thường thân tình, cũng khinh thường tình yêu, cũng bởi những gì anh khinh thường đều là những thứ anh có thể có một cách dễ dàng, người khác

ghen tị với anh, sùng bái anh mà ghen tị với anh cũng có, anh có thể tùy ý khinh thường cái này, phá hoại cái nọ. Người như vậy quả thật khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Nhưng người như vậy lại tình nguyện ở bên tôi suốt bốn năm, còn cho phép Ngôn Tiểu gọi anh là ba. Cũng sẵn sàng cười lấy lòng bà ngoại, nếu là trước kia tôi sẽ không ngạc nhiên là vậy, bởi vì ở chung lâu ngày ắt sẽ trở nên thân thiết mà thôi. Sau này tôi mới nhận ra những việc anh ấy làm cho tôi, những gì dành cho tôi đều rất khác lạ, nhưng lại chẳng khiến tôi để ý bao giờ, vì Tiêu Quân trước mắt tôi luôn khác xa so với con người anh ở ngoài xã hội, tại sao lại có sự khác lạ đến thế? Chẳng lẽ tôi đã xem nhẹ cái gì sao?

Có lẽ vì quen với những ngày bình lặng, quen được dựa dẫm vào anh nên tôi đã quên đi mất mình chẳng là danh phận gì của anh, thực tế chỉ có tôi không nhận ra anh là viên kim cương nóng bỏng nhường nào, là mục tiêu của bao nhiêu thiếu nữ rình mò như hổ đói. Hôm nay Chu Tuyền xuất hiện đã chứng minh cho tôi hiểu nam nhân này không phải thứ tôi dễ dàng có được, nếu không tranh thủ cơ hội bây giờ, sớm muộn cũng có ngày tôi mất anh ấy.

Tuy rằng tôi uống rượu giỏi hơn, tuy rằng tôi đánh nhau giỏi hơn, nhưng giờ nhìn cô ta ủy khuất nghẹn ngào, được Tiêu Quân quan tâm thế khiến tôi không khỏi tức giận, trong lòng cảm thấy thật hối hận.... Có lẽ một cước ban nãy tôi đá nhẹ quá, !

Nhưng tôi vẫn bình tĩnh nhìn anh ấy, chăm chú quan sát, chỉ mong có được một lời giải thích cho thỏa đáng. Thậm chí tôi còn mù quáng chỉ mong anh ấy nói một câu, cho dù có là giả dối cũng được “Anh cùng cô ta không có quan hệ gì cả” chỉ một câu đơn giản thôi mà.

Vậy mà nghe tôi nói xong, anh chẳng nói gì còn thản nhiên liếc tôi một cái, không thèm trả lời câu nào, dùng dùng kéo tôi vào văn phòng, vừa đóng cửa lại, anh nắm chặt bả vai ép chặt tôi vào sau cửa, một tay ép tôi vào cửa, tay kia vòng qua thắt lưng tôi.

Tư thế tùy ý như vậy lại khiến người trong cuộc... như tôi cảm thấy bức bối.

“Ngôn Tử, chỉ vì cô ta nói mấy câu khiêu khích em đã đồng ý động tay động chân? Thật là ngốc nghếch không có tiền đồ!” Anh cúi đầu xuống, giọng nói trầm thấp áp cạnh tai, hơi thở ấm áp phủ lên nơi tai mẫn cảm, ngay tức khắc khiến tôi nổi da gà da vịt.

Tôi hơi quay mặt sang một bên, tạo khoảng cách giữa hai người rồi mới bắt đầu nói: “Vậy em phải làm sao, gọi người quăng cô ta ra ngoài chắc?”

Tiêu Quân cười, bàn tay chết tiệt ôm thắt lưng tôi bắt đầu soạng lung tung, “Hơi bạo lực nhưng anh cũng không phản đối cách làm này.”

“Đừng chuyển hướng đề tài, cô ta là loại người thế nào, sao anh lại biết cô ấy?” Tôi hung hăng trừng mắt, tay giữ tay anh lại, cố ý nói ra những lời thô tục. Hừ, ban nãy các người còn mắt đối mắt, thân tình mật ý thế cơ mà, đúng là buồn nôn.

Nghe thấy tôi chất vấn, mắt anh tối sầm lại, rồi bày ra vẻ mặt cười như không cười, “Xem ra em đã nhận ra anh với cô ấy tốt hơn, làm sao bây giờ? Anh đâu nỡ bỏ em ở lại,... tội nghiệp lắm.”

“Anh dám.....!” Bị anh nói thế, tôi càng thêm nóng nảy, “Tiêu Quân, suốt ngày có người tới tìm em tuyên chiến, anh còn không định kể cho em về sự tồn tại của cô ta?”

“Ngôn Tử, thu thập thông tin không dễ đâu, em muốn khai thác thông tin từ anh, anh được lợi gì?” Anh lười nhác hỏi, hình như còn sợ tôi không hiểu ý, vô cùng lưu manh liếc tôi một cái trắng trợn này khiêu khích.

Tôi cuối cùng cũng nhận ra mình thật đáng thương, vừa rồi rõ ràng tôi là người nắm thế chủ động, vậy mà anh chỉ nói có một câu,... tôi liền rơi vào thế bị động, đã vậy còn phải dùng “sắc” để khai thác thông tin... thật là dọ người.

Nam nhân trước mắt này đúng là một đại boss siêu biến thái, trang bị vũ khí cực đại trong khi tôi chỉ là tiểu bạch thỏ (Nhím : tiểu bạch thỏ? *khụ khụ*) vũ khí kém cỏi làm sao đủ sức chống lại.

Cực kì không hài lòng, tôi đành dùng nốt những đùng khí cuối cùng còn sót lại, nói với ngữ khí hung hăng nhất có thể: “Tiêu Quân, anh đừng quá đáng thế!”

Nói vừa xong, tôi lập tức nhụt chí, những lời này căn bản không giống phản kháng mà nghe giống làm nũng hơn, vì thế, tôi tiếp tục thấy mình thật đáng thương.

Anh nheo mắt, cười hỏi: “Em không muốn biết sao?”

Tôi lườm, tôi rửa, tôi giặt..... tôi tận tình dùng ánh mắt thể hiện tất cả sự khinh bỉ của mình dành cho anh, mới khê ư hừm trong cổ họng, chuẩn bị cho cơ thể sẵn sàng chịu đựng cuộc tập luyện lao động vất vả [mỗi khi làm tình Tiêu Quân luôn làm đến khi nào bạn Ngôn của chúng ta ngất....., cũng chưa thôi, vì vậy mới nói là “vất vả”:], chuẩn bị hành động.

Được rồi, tôi thừa nhận đây không phải lần đầu tiên tôi bán rẻ thân thể mình, có điều lần này làm chủ động cũng thuận tiện hơn trước. Tôi vòng hai tay qua cổ anh, cộng thêm bắt chéo chân vòng qua thắt lưng anh, còn rất rất đáng xấu hổ là cọ sát với “tiểu tử thối” của anh (Nhím : ==, càng về cuối truyện này càng vô sỉ là sao????), tôi hướng gần tai anh, nỉ non thăm dò: “Tiêu Quân, nói cho em biết đi!! Cô ta là ai? Sao anh lại biết cô ấy?”

Bởi vì thân thể hai người đang tiếp xúc rất gần gao, lúc này tôi hoàn toàn có thể cảm nhận sự phản ứng trong cơ thể anh, nam nhân nghiêng mặt, không kém phần vô liêm sỉ, liếm vành tai tôi, nói, “Thế này mà đòi khai tin mật sao.”

Đầu tôi đầy khói đen, chịu làm cái tư thế kinh khủng này là đạt đến giới hạn rồi, còn dám đòi hỏi thêm, anh ta tưởng tôi là cải trắng ngây thơ sao.

Hít một hơi thật sâu, thân thể tiếp tục cọ sát, “Hai người sao lại biết nhau? Nói cho em biết thôi.....” Dựa vào đầu a, tôi đã làm đến mức này rồi mà còn chưa chịu trả lời thì tôi không còn là người a, sẽ làm một con thú hoang luôn! Không đúng, thú hoang giống tên biến thái này.

Có điều tôi vẫn cố hết sức lấy lòng, thật sự mong mỗi sẽ có tác dụng.

“Đáng chết.” Anh thấp giọng rửa thầm một tiếng, nhanh chóng lật tôi ra, hung hăng hôn điên cuồng.

Tôi dùng sức đẩy anh ra, cười nói: “Tiêu Quân, không cho phép nuốt lời!”

Anh thở hổn hển, ánh mắt nóng bỏng, lại cúi xuống nhưng không hôn sâu mà hôn nhanh chóng, dạt dào, cũng giải thích ngắn gọn: “Anh được cô ta giúp đỡ cái ngày em mất tích ấy, người nhà anh giới thiệu, nhanh tìm ra em thế là nhờ cô ta giúp.” Anh vừa nói xong, tay đã cởi bỏ cúc áo tôi, Bra màu đen phụ trợ làm nổi bật bộ ngực trắng nõn, càng làm nam nhân thú tính thêm điên cuồng hơn.

Nhưng chuyện này không quan trọng. Quan trọng là tôi còn chưa tiêu hóa nổi những lời của anh, hiện giờ tôi vô cùng hoảng sợ, theo như Tiêu Quân vừa nói, nữ tử tên Chu Tuyên này gián tiếp trở thành ân nhân cứu mạng của tôi? Nhưng vị ân nhân này lại muốn cướp đoạt nam nhân của tôi, vậy tôi làm sao cảm kích cô ta cho nổi a!!

Giữ cái đầu đáng ghét đang « làm càn » trước ngực, tôi thở không ra hơi hỏi: “Vậy sau khi cứu em, cô ta đã “bò” lên người anh?”

Anh bận rộn với thân thể nên không thêm quan tâm tôi, hừ một tiếng, “Nếu còn sức hỏi chuyện vợ vãn này, vậy thì cùng anh chiến đấu đến khi kiệt sức đi.” Vừa nói xong, anh liền áp chặt lên ngực tôi, thô bạo....., lập tức làm ý thức của tôi bay sạch lên 9 tầng mây.

Giữ lấy đầu anh, tôi ngẩng mặt, theo phản xạ uốn ngực lên cao, toàn thân mệt mỏi thở gấp, tên vô sỉ này không chỉ là thú hoang mà còn là sắc ma, tối hôm qua kịch liệt điên đảo như thế, vậy mà hôm nay còn sức mà làm như con chó sói bị bỏ đói 1 tháng.

Sau đó, tôi không nhắc lại chuyện này nữa, không phải tôi không muốn hỏi mà vì cứ mở miệng ra là lại phát ra tiếng rên rỉ rất đáng xấu hổ.

Vì đang trong tư thế đứng ngay cửa nên Tiêu Quân « giúp » tôi xoay người lại, tư thế áp lưng về phía anh, quần áo đã bị lột sạch lại áp mình vào cửa, da thịt nóng bỏng bất ngờ gặp hơi lạnh của cửa khiến tôi không khỏi run run.

Bởi đang ở tư thế này nên tôi không dám rên rỉ, chỉ có thể cắn chặt môi đến nhột nhột rồi thở gấp. Áp tai vào cửa có thể nghe tiếng nhạc cũng tiếng người ồn ào ngoài kia (Nhím : đang ở quán bar mà), ngay cả tiếng người bước gần đó cũng nghe không sót tiếng nào, cách âm tồi như thế, làm sao tôi dám rên rỉ đây?

Tiếc rằng nam nhân chết tiết này lại không cho tôi chút nào, đè thấp thất lưng tôi, một cái ra sức đem toàn bộ vào trong mật đạo vốn đang ẩm ướt của tôi, đột nhiên chịu đau đớn khiến tôi mở miệng kêu, nhịn không được tức giận mắng, “Dựa vào đâu a, Tiêu Quân – anh không phải người! Ân.....” Anh chẳng hề quan tâm còn lên cao hơn khiến tôi không kịp chuẩn bị đau đến mức làm tôi bạnh cả quai hàm.

Tuy rằng bất mãn nhưng tôi không thể không thừa nhận anh ấy thật sự là một nam nhân tuyệt vời.... Ít nhất là trên giường, có thể dễ dàng khiến tôi lên cao đến đỉnh điểm, không chỉ hoạt động nhiệt tình mà còn rất bài bản, vuốt ve khu vực mẫn cảm của tôi, đằng trước đằng sau đều chịu kích thích kịch liệt khiến tôi tâm trí mê mẩn, sớm đã đầu hàng rồi.

Cánh cửa đáng thương liên tục phải chịu sức ép ... va đập mạnh, tôi thật sự rất lo có ai đó đi qua sẽ nghe được, quả thật việc này so với làm chuyện dâm dục cũng chẳng khác nhau là mấy tuy rằng tính chất thì không những về hình thức thì cũng tương tự... thật sự đáng xấu hổ.

Vì thế, tinh thần bị kích thích, cơ thể bị kích thích khiến tâm tư tôi đã mơ hồ hơn bao giờ hết, hồn sớm đã bay khỏi cơ thể. Dưới áp lực kịch liệt của nam nhân đáng chết này, tôi sớm đã quen nhưng việc thích ứng thì chưa thể. Chính bởi thế mà giờ phút này đây, tôi phải chịu đựng những luồng nhiệt nóng bức từ cơ thể anh truyền sang không dứt.

Tôi thật sự nhịn không nổi nữa đành nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Chết tiết, Tiêu Quân, anh mau lên một chút!!”

(Nhím : Truyện thì chưa đâu vào với đâu.... Mà cảnh H thì tràn đầy... ôi, mình còn nhỏ mà!!! TT^TT)

16. Chương 31-32

Bà ngoại đang dỗ Ngôn Tiểu ăn cơm, thấy tôi tiến vào liền quan sát phía sau còn ai không, rồi lại quan sát biểu hiện của tôi với Tiêu Quân, nhỏ giọng hỏi : “Tiểu Cảnh đâu?”

Tôi ai oán nhìn bà ngoại, nhận lấy chén cơm bà đưa cho, lau mấy giọt cơm dính trên khóe miệng bảo bố, “Cậu ấy đi rồi. Bà ngoại, đừng kêu Tiểu Cảnh này Tiểu Cảnh nọ, người khác nghe được lại cho cháu và cậu ta thân thiết lắm, còn nữa, về sau gặp Mộ Dung Cảnh, tránh được thì bà nên tránh, cậu ta đã biết Ngôn Tiểu là con mình.”

Bà ngoại sững sốt một chút, thở dài: “Vậy là hôm nay thằng bé tới nhận con.”

Tôi bĩu môi, không tán đồng, nói: “Ai bảo Ngôn Tiểu là con cậu ta, con bé là con của cháu với Tiêu Quân, không ai có quyền nhận này nhận nọ.” Vừa rồi ở quán trà, tôi không để ý tới hình tượng mà tuân một tràng, là vì tức giận, là vì ủy khuất, cũng để giải tỏa bóng ma trong lòng mấy năm nay.

Khi tôi nằm trên bàn mổ, ý thức mơ hồ không biết trời đất, chỉ có Tiêu Quân nắm lấy tay tôi, gọi tên tôi, ra lệnh không cho tôi ngủ, kể cho tôi con mình đáng yêu thế nào, đến giờ tôi còn chẳng nhớ rằng lúc đó mình đang ở ranh giới địa ngục, chỉ nhớ tới bàn tay to lớn, ấm áp của anh nắm chặt tay tôi, hội họp chờ tôi tỉnh lại. Nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của anh khi ôm lấy Ngôn Tiểu, khi ấy, tôi biết chắc, Tiêu Quân là người cha tốt.

Chính trong khoảnh khắc định mệnh giáp mặt giữa cái chết và sự sống, trong lòng tôi sớm đã có sự thay đổi.

Cho nên, dù có cùng huyết thống với con mình thì một kẻ ích kỉ, tàn nhẫn, vô tâm như Mộ Dung Cảnh, tuyệt đối không xứng trở thành cha của con bé.

Nhìn Ngôn Tiếu béo tròn dễ thương ăn từng miếng cơm nhỏ, Tiêu Quân cười khẽ khẽ dỗ con bé ăn cơm, mọi tức giận trong lòng tôi bỗng chốc vụt bay, anh đúng là người cha tốt.

Bà ngoại vỗ bả vai tôi, “Các cháu còn trẻ, làm gì thì làm, bà già rồi, không quan tâm.”

Mới vừa ngồi vào bàn còn chưa ấm chỗ, Tiêu Quân liền đem bát đựng canh trống không đưa cho tôi, “Canh bà ngoại nấu so với nhà hàng còn ngon hơn nhiều, Ngôn Tử, em lấy hộ anh bát canh nhé.”

Tôi tức giận, hừ hừ, một tay đoạt lấy bát canh, “Đúng vậy, Tiêu lão gia, canh bà nấu là ngon nhất.”

Bà ngoại buồn cười nhìn chúng tôi, “Tiêu Quân gần đây bận nhiều việc? Mấy ngày rồi chưa thấy cháu về đây ăn cơm.”

“Cháu bận chút chuyện, bà ngoại không cần nấu cho cháu, bao giờ tới ăn cháu sẽ gọi điện.”

Tôi đem canh để trước mặt anh, cười hắc hắc mấy tiếng, “Bà ngoại, đừng tin hần, hần đi chơi với mỹ nữ đây.”

Bà ngoại ban đầu còn lấp bắp kinh hãi, sau đó liền hiểu ra, cười nói: “Nếu Tiêu Quân thật sự cũng mỹ nữ đi chơi, vậy giờ cháu còn ngồi đây sao?”

Tiêu Quân cười lắc đầu, cũng không trả lời, chỉ mãi ăn cơm, nhìn bộ dáng bo bo giữ mình, tỏ vẻ trong sáng của anh, tôi nhin không được cảm thấy thật khinh thường, bĩu môi nói với bà: “Bà ngoại, bà cũng nên biết nha, hôm qua con đã đánh nhau với một mỹ nữ ở quán bar.”

Ngôn Tử Phàm không nhin được cười, tí nữa thì bay hết cả cơm trong miệng, bỗng nhiên nghe thấy đánh nhau, chỉ cười hì hì, hỏi: “Chị đánh thua hay đánh thắng?”

Tôi cốc đầu Tử Phàm, “Chị chú mà đánh thua sao? Chê cười!”

Vẫn là bà ngoại tôn trọng câu chuyện của tôi nhất, hỏi: “Đánh nhau? Vì sao lại đánh? Hai nữ nhân mà đánh nhau thì thật khó coi, cháu bao nhiêu tuổi rồi mà còn vướng vào mấy chuyện thế này!”

Tôi (giả vờ) nghẹn giọng, ủy khuất nói, “Bà ngoại, bà biết không, nữ nhân kia đòi cướp Tiêu Quân, cháu có thể không đánh nhau sao? Không đánh lại bị người ta chê cười là hèn hạ.....”

“Cư nhiên có việc này.....” Bà ngoại có điểm sững sờ, chuyện đáng kinh ngạc như vậy đối với người già cũng thật khó để tiêu hóa.

“Ngôn Tử Kỳ.” Tiêu Quân buông bát cơm, sắc mặt tối sầm, “Anh không mở miệng nên em làm càn sao.”

“Em nói có gì sai? Em..... A..... Tiêu Quân, anh làm gì?” Nói được một nửa, cả người tôi bị anh vác lên vai, bộ dạng hết sức khó coi.

Trong khi tôi thì chật vật, anh lại có vẻ rất tự nhiên, thoái mái nói, “Chúng tôi vào giải quyết chút chuyện, mọi người cứ ăn cơm đi.”

Bị anh khiên trên vai, xương anh cứng cáp chọc vào bụng rất khó chịu, tôi nhin không được, hỏn hển giãy dụa, “Tiêu Quân, anh thả em xuống đi, em không nói lung tung nữa.”

Rất nhanh, anh khiêng tôi vào phòng, một tay ném tôi lên giường, thân hình to lớn, hùng hực lửa cũng lập tức đè lên, “Em ăn nói lung tung? Anh còn chưa tính sổ em những chuyện cũ, giờ còn đòi tha thứ.”

Dừng lại không giãy dụa nữa, tôi thở hỏn hển, trong lòng xác định trước, ...con quái thú...hung ác...không lẽ. Chuyện cũ? Không lẽ là nói về Mộ Dung Cạnh

“Em không biết vì sao Mộ Dung Cạnh lại tới đây.” Vừa mới ngủ dậy đã gặp cậu ta, tôi cũng ngạc nhiên lắm chứ bộ. Tôi không thích gặp cậu ta có kém gì anh ấy đâu.

“Cậu ta đến nhận Ngôn Tiếu?” Tiêu Quân vỗ nhẹ đầu tôi, hỏi.

“Àn, cậu ta nói bảo tôi là con mình, em đừng quá tuyệt tình mà ngăn cản cha con họ.”

Tiêu Quân đột nhiên cười lạnh vài tiếng, “Em không nói cho cậu ta biết Ngôn Tiếu là con anh sao? Hần có mà là cái rắm.”

Nói như anh cũng là hợp tình hợp lý, vốn là Ngôn Tiểu không do anh sinh ra, nhưng lại một công anh nuôi lớn, chăm sóc, yêu thương, so với kẻ là cha mà nhần tâm kia thì tốt hơn rất nhiều.

“Ân, vừa rồi ở quán trà em đã trở thành một bà cô chua ngoa rồi, mắng cho vào mặt, mắng tới tấp, mắng không ra cái gì, với lòng tự trọng của Mộ Dung Cạnh mà em biết, cậu ta sẽ không tìm gặp em nữa đâu.”

“Xem ra móng vuốt em thật sắc bén, uy lực đến vậy cơ mà.”

Tôi hừ hừ, “Đâu chỉ có mắng chửi người ta, em còn đánh người rồi đấy, chẳng phải hôm qua anh được mở mang tầm mắt rồi đấy thôi..”

Nghe được tôi lại nhắc tới ngày hôm qua, Tiêu Quân tức giận trừng mắt liếc tôi, “Ngôn Tử, anh nói cho em hay, từ nay cấm em không được tùy tiện như vậy.”

“Hừ, là người ta gây sự trước, em chỉ đáp trả lại thôi mà. Nếu như anh không có tình cảm với người ta thì thương xót làm gì?” Tôi triển khai tay chân, y như con bạch tuộc quần chặt lấy người anh.

“Anh khẳng định mình chung thủy, chưa từng có người nào khác ngoài em. » Anh ôm tôi, khẽ cắn mút từng phần da mát lạnh, để lại những dấu hôn hồng hồng kiêu diễm.

Không đẩy anh ra, tôi chỉ thì thào nói: “Tiêu Quân, anh có phải người xấu không?”

Anh mạnh mẽ ngẩng đầu, neho mắt lại đầy vẻ nguy hiểm, nói, “Em hy vọng anh là người xấu?”

“Anh vốn giống với người xấu.” Nói xong không đợi anh đáp lại, tôi đã túm lấy gáy anh, kéo xuống, chủ động hôn, ân, đầu lưỡi anh còn vương lại vị sườn chua ngọt, thật ngọt nha!

Nguyên bản là nam nhân đang vô cùng tức giận, bỗng nhiên được người đẹp dâng mình chủ động hôn, thân thể lập tức mềm nhũn cả ra, nói mềm là mềm phần trên thôi, chứ phần dưới sớm đã căng cứng rồi, đúng a, vừa căng vừa nóng, chứa đầy dục vọng.

Mắt thấy con sói đã bắt đầu hóa thân, tay anh luôn vào trong áo, xoa bóp ngực tôi, tôi nhanh chóng giữ tay anh lại, “Không muốn.” Chê cười, vì tối qua làm kịch liệt quá, đến giờ phần dưới tôi vẫn còn đau nhức, hôm nay mà làm nữa, chắc tôi phải vào viện vì mất máu luôn quá.

Bị tôi nhất quyết cự tuyệt, anh không khỏi bực dọc, trừng mắt giận dữ, “Em câu dẫn anh mà còn dám nói không muốn?”

“Tiêu Quân, em chưa được ăn sáng, vừa này còn chưa kịp ăn hai miếng cơm, hiện tại đã đói muốn ngất rồi, còn đâu hứng thú mà làm tình, hay là chúng ta đi ăn cơm đã, lát có gì làm sau.”

Nghe tôi giải thích loạn cả lên, gương mặt tuần tú, cực phẩm nhanh chóng phủ một lớp sương.... đen, hung hăng nói: “Anh sẽ làm em mệt chết.” Nói xong liền tức tốc đi vào phòng tắm, chính xác nha, tắm là biện pháp tốt thứ hai để dập tắt lửa (biện pháp thứ nhất thì ai cũng biết rồi).

Tôi cười hắc hắc hai tiếng, cảm thấy mỹ mãn rồi rời phòng, công nhận là anh cũng khá quan trọng cái vấn đề này đấy. Chồng có sinh lực tốt kể cũng hay! Hắc hắc!!!!

Quyết định rồi, phải mau chóng, tốc chiến tốc thắng. Ha ha !!!

Buôn bán ở quán bar, vẫn thế.... Thật ồn ào. Nhưng tôi lại ghét ngồi trong văn phòng, quầy bar cũng không cần tôi chế rượu nữa, nhàn rồi đến vô sự, đành phải ở trong quán bar lang thang chỗ này chút, chỗ kia chút. Lòng tự nhủ cố chịu đựng đi, dù sao kinh doanh cần có mưu mô, sản xuất cần có kinh nghiệm, mấy cái này tôi đều không có, hơn nữa mỗi khi chán chán, tới quán bar dù có chán cũng tốt hơn mấy việc kinh doanh này nọ.

Muốn nói việc gì khiến tôi hứng thú, có lẽ chính là nghĩ về sự đời (Nhím: Rảnh quá mà!!!), sống tới gần năm này, cũng coi như có một mối tình khác cốt ghi tâm, dù không thể thành đôi như tôi vẫn cảm nhận được sự kì diệu của tình yêu, một thứ tình cảm trừu tượng không có định nghĩa lại khiến người ta không thể ngừng nghĩ tới, thật kì quái a, biết là khó nhưng ai cũng muốn chạm tới.

Được rồi, tôi thừa nhận là tôi lại yêu rồi, ở cùng Tiêu Quân gần ấy năm, nhưng đến giờ tôi mới nhận ra, tôi yêu anh ấy nhiều lắm, tuy rằng phát hiện này có thể nói là thật ngu ngốc, nhưng dù sao nhận ra được

tình cảm của mình muôn vẫn tốt hơn là mãi mãi không biết? Vì thế, tôi bắt đầu cảm thấy mình càng ngày càng lạ, trước kia dù vài ngày không thấy anh đâu cũng chẳng sao cả, nhưng giờ đây chỉ một ngày không gặp, tôi sẽ thấy hoảng loạn, chán nản, cô đơn vô cùng, trước kia, khi cùng anh nói chuyện, khi cùng anh làm tình tôi đều cảm thấy thừa, mệt mỏi, bây giờ dù nói chuyện với anh bao lâu, làm tình bao nhiêu cũng không đủ. Vì vậy tôi kết luận, mình không chỉ ngu ngốc mà còn biến thái nữa !

Tiêu Quân đối với sự thay đổi của tôi cũng không có phản ứng gì nhiều, tôi muốn nói chuyện, anh liền cùng tôi hàn huyên, tôi muốn làm tình, anh lại nhiệt tình phục vụ, tóm lại, có vẻ anh thích ứng khá nhanh với sự thay đổi của tôi, thậm chí là còn rất thoải mái.

“Ngôn Tử, em đang nghĩ gì vậy?” Đột nhiên có người mạnh mẽ túm bả vai tôi, khi tôi lấy lại tinh thần, nhận ra là ai, lập tức hung hăng đá cho hắn một cái.

“Triệu Thiên, kêu lớn không kêu, kêu nhỏ không kêu lại đi chụp vai chị, chú định hù chết chị sao ?”

Triệu Thiên nhăn nhó, “Chúng ta thân thiết như thế, giờ em mới lên án tôi có phải quá muộn không .”

Được rồi, không thể không thừa nhận, tiền quả thật rất hấp dẫn, nhưng mà đôi khi tiền cũng thật là hại người, khi đó chỉ vì tham mấy ngàn đồng kim loại mà hôn hân, để giờ hân vắn về cái lại, tôi hối hận lắm rồi?

Vốn định cạnh khoe hân vài câu, nhưng nhìn phía sau toàn đoàn em mặt hồ đuôi khỉ nhà hân, thôi thì chừa cho hân chút mặt mũi đi, vì vậy tôi rất ra dáng bả chủ quán, tươi cười nói: “Triệu công tử, mấy hôm nay nhìn người tốt lắm, lại còn mang theo nhiều người đến vậy, hay để tôi mang cho cậu ít rượu ngoại ngon ngon được không? Đông như vậy mà chỉ uống XO thì sao đủ.”

Triệu Thiên cười hắc hắc, “Đều mang lên đi, hôm nay tôi cao hứng, uống nhiều một chút.”

Tôi gầy gầy thất lừng hân, “Chuyện gì mà cao hứng vậy a”

“Hôm nay là sinh nhật tôi, mới vừa rồi ở khách sạn bát nháo, giờ tới đây làm tầng 2 .”

“A, sinh nhật a, như thế nào không nói sớm, tôi còn chuẩn bị quà cho cậu.” Tôi hung hăng vỗ vai hân, tuy rằng bình thường lão yêu quái Triệu Thiên Ngoạn (cha Triệu Thiên) là kẻ kiệt sĩ bậc nhất nhưng lại có cậu con trai rất biết tiêu tiền, bản chất cũng không xấu, thế nên tôi cũng có cảm tình tốt. Chẳng những thế mỗi lần đến cậu ta đều gọi thêm nhiều bạn bè tới để lần sau họ biết mà tới quán tôi, người có công như vậy, một chút quà cũng là đáng tặng.

“Hắc hắc, Ngôn Tử, quà tôi đã chuẩn bị, em nhận đi .” Triệu Thiên nói xong, liền đẩy cái hộp về phía tôi.

Tôi ngây ngẩn cả người, mở ra liền thấy một bộ trang sức lấp lánh, tên Triệu Thiên này có phải uống nhiều quá đâm ra lú lẫn không, hôm nay là sinh nhật hân, sao lại đưa tôi quà, “Triệu Thiên, cậu nhầm lẫn rồi, hôm nay là sinh nhật cậu chứ có phải tôi đâu?”

“Ngôn Tử, hôm nay là sinh nhật tôi cho nên quà tôi đưa em bắt buộc phải nhận.”

Tôi cầm lễ vật nhăn mặt, cái tên này đúng là quái thai, sinh nhật mình mà đi tặng quà cho người khác?

Hân tưởng tôi chê không đủ , nháy mắt, túm lấy cổ áo tôi, nói khẽ vào tai, thần thần bí bí: “Ngôn Tử, vừa rồi tôi thấy ở khách sạn, Tiêu lão đại ôm ấp một cô nương rất xinh, thân thiết lắm nha.....”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sau đây là phần phỏng vấn hai nhân vật:

Tuyết Mặc: Xin hỏi hai vị, các người trong suốt gần ấy chương, làm tình rất nhiều lần, không biết hai người thích tư thế nào nhất?

Ngôn Tử: Tùy tiện, không đặc biệt thích tư thế nào .

Tiêu Quân: Ách, tôi thích nhất khi cô ấy nằm sấp, đưa lưng về phía tôi.

Tuyết Mặc: Vì sao?

Ngôn Tử:.....

Tiêu Quân: Như vậy vào sẽ được sâu hơn!

Tuyết Mặc: Tiêu lão đại, sao lại để hai tay che phần dưới?

Ngôn Tử:[nghiêng răng nghiêng lợi]

Tiêu Quân: Tôi nhất thời nghĩ tới trường hợp đó, hạ thân lại có phản ứng rồi .

Tuyết Mặc:

Ngôn tử:==‘

Tiêu Quân:.....

Âm nhạc bên tai quá sức ồn ào khiến trong một khắc tôi cứ tưởng mình nghe nhầm, bấu chặt vào hộp trang sức trên tay, tôi trừng mắt nhìn Triệu Thiên, nụ cười trên mặt dần tan biến :”Thật sao?”

Triệu Thiên cũng không giỡn nữa, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nói : “Thời điểm bọn tôi rời đi bọn họ mới tới. Tuy rằng không giáp mặt nhưng gương mặt Tiêu lão đại làm sao tôi nhìn nhầm được, chỉ là gương mặt cô gái đi cùng thì tôi chẳng thể nhận ra.”

Vỗ vờ vai cậu ta, tôi nói: “Ngồi vào bàn đi, chị gọi rượu ngon cho cậu. Hôm nay sinh nhật cậu, chị sẽ mời toàn bộ.”

“Ày đừng có” Triệu Thiên kéo tay áo tôi níu lại. Quả nhiên vẫn là tiểu hài tử, làm chuyện có lỗi liền cảm thấy lo âu , bứt rứt, cái bộ dạng ngu ngốc này thì ai nỡ trách phạt đây.

Ta khoát tay, nói : “Không có sao đâu.”

Sau đó tới quầy bar, bảo người mang rượu ngon tới bàn Triệu Thiên. Bản thân tôi cảm thấy thật phiền chán, bèn trở vào văn phòng tránh mặt những kẻ phiền phức ngoài kia.

Ném hộp trang sức lên bàn, tôi không vội vàng tức giận như thường lệ. Tin tức Triệu Thiên nói chắc chắn không phải nói dối, nhưng bản thân người cung cấp chắc chắn cũng không tốt đẹp gì. Nhìn vẻ mặt vui sướng thấy người gặp họa của cậu ta, theo như những gì tôi hiểu biết vì cậu ta, chắc là muốn tôi và Tiêu Quân cãi nhau hay chí ít cũng xung đột mâu thuẫn nho nhỏ. Nói chung là không được nóng vội, cứ coi như Triệu Thiên tính trẻ con đi, tội một nỗi xem ra cậu ta có hảo ý nên mới nhắc nhở tôi, thôi thì cũng chẳng nỡ trách.

Tuy nhiên, tin tức không phải dối trá, cũng không phải hơi nước thể nên cũng phải điều tra mới được.

Nếu đã phát hiện mình có tình cảm với Tiêu Quân từ trước, vì sao khi nghe tin này tôi chỉ biết cười trừ. Bởi vì người đó là Tiêu Quân – một nam nhân quá hoàn hảo, việc anh ấy có người này người khác theo đuổi thì có gì lạ...,Ngược lại, nếu anh ấy chỉ có mình tôi, đó mới là lạ đấy. Nhưng từ giây phút tôi biết tôi yêu anh ấy, thì bất kì cô gái nào dám chen vào giữa chúng tôi sẽ là kẻ thù của Ngôn Tử Kỳ.

Tuy rằng tôi chẳng muốn biến mình thành một bà già đa nghi phiền hà chút nào, nhưng mà thứ tình cảm mang tên tình yêu này đúng là ma lực đáng sợ. Nhìn chiếc di động chăm chăm, ném từ tay trái sang tay phải, rồi lại ném sang tay trái... làm như vậy đến n lần mới quyết định bấm số gọi cho Tiêu Quân.

Có thể giả bộ rằng có việc muốn hỏi anh ấy, hay là bảo nhất thời nhớ muốn gặp cũng được. Tóm lại là thế nào cũng xong, miễn sao đừng hỏi anh đang làm gì là được! Đối với một người nghĩ ngợi chu toàn cho kế sách của mình như vậy thì việc đầu bên kia tắt máy là một sự sỉ nhục vô bờ bến. Liên tục phải nghe giọng nữ lạnh băng từ hệ thống báo không thể liên lạc là tôi tức muốn chết, chỉ muốn văng mấy câu tục xả vào cô ta. Có điều xả giận với hệ thống tự động? Chuyện ngu xuẩn như thế tôi chịu, không làm nổi đâu, đành phải cúp máy. Lập tức trong cái đầu thiếu muối liền nghĩ ra một người – Điền Tiến. Và đó cũng là lần đầu tiên tôi gọi cho cậu ta mà không phải vì muốn nhờ vả. Ấy.

Điện thoại của Điền Tiến đúng là túc trực 24h. Giống như ấn tượng lúc trước của tôi, không lần nào tôi gọi điện nhờ cậu ta mà điện thoại không thông, thậm chí còn chưa từng phải gọi tới cuộc thứ hai. Rất nhanh, bên kia vang lên tiếng nói bất dịch của cậu ta, à còn mang theo một chút cung kính nữa, hắc hắc, “Ngôn tỹ, có chuyện gì sao?”

Tôi cười khê, thần nhiên nói: “Tiêu Quân tắt điện thoại, tôi gọi điện không được, có phải đang bận hẹn với ai đó?”

“A. Không không. Lão đại không hẹn hò gì a.” Người ở đầu dây bên kia nghe thấy tôi hỏi vậy cảm thấy bối rối, nói năng lắp ba lắp bắp.

Tôi hừ lạnh, Tiêu quân cũng thật là. Sao có thể để một người thật thà đến mức ngốc nghếch như thế bên người? Chưa khảo đã sưng, coi chừng có ngày sẽ hại anh tôi tả đấy! Giọng điệu cố gắng nín nhịn tức giận hết mức có thể, mang theo chút giễu cợt giống như nói “Chị đây biết hết rồi, chú biết điều thì nói hết ra”: “Điền Tiến a, làm sao mà đột nhiên cà lăm vậy? Nghe người ta nói khi nói dối con người thường cà lăm, có phải cậu đang nói dối”

“Ngôn tỹ, sao chị lại hỏi thế. Lão đại không có hẹn ai, thật mà.” Điền Tiến còn cố vùng vẫy giãy chết.

” Cậu đừng có mà biện minh, khai ra mau, anh ta đang đi cùng Chu Tuyền phải không?” Giống như phản xạ có điều kiện, nghe Điền Tiến nói thế tôi liền nghĩ ngay tới Chu Tuyền. Đột nhiên trong đầu nghĩ ra, một nữ nhân xuất sắc như cô ta mới xứng với nam nhân như anh. Con mẹ nó! Xứng cái rắm, có nằm mơ cũng đừng mong xứng với anh. Tôi đã bên anh ta bốn năm rồi, Ngôn Tiểu gọi là ba ba bao nhiêu lâu mà cũng có (dám) phản đối câu nào đâu. Đúng, tôi không nên nghĩ quá nhiều, không nên, không nên!

“Ngôn tỹ, em không muốn lừa dối chị, nhưng cũng không thể bán đứng lão đại.” Điền Tiến không nức nở, bối rối giải thích.

Tôi im lặng. Cậu nha, tuy rằng miệng nói không có bán đứng, nhưng phản ứng của cậu đã thành bán đứng lão đại chết tiệt đó hoàn toàn rồi, “Điền Tiến, đừng nói với lão đại nhà cậu là tôi gọi, bằng không tôi sẽ mách Tiêu Quân là cậu bán đứng anh ấy. Còn nữa, ngày mai xuống chỗ tôi, tôi có việc cần nhờ.” Nghe Điền Tiến sợ sệt đáp ứng, tôi mới cúp máy.

Quả nhiên vẫn là Chu Tuyền, chết tiệt. Sao trong đầu toàn mấy cái hình ảnh đen tối của hai người họ? Mà tôi qua Tiêu Quân nóng bỏng trên giường đến vậy.... Khụ khụ, chắc là không còn sức mà chiến đấu với “Chu yêu tinh” kia nữa đâu.

Càng không muốn nghĩ tới, đầu óc lại càng tưởng tượng lung tung. Cuối cùng vẫn là một đêm không ngủ được.

Hôm sau, đúng như đã hẹn, Điền Tiến ngoan ngoãn đứng trước mặt ta. Nhìn từ trên xuống, từ trong ra ngoài, từ trái sang phải. Tên này trung thành có thừa (đó là thứ tôi lo sợ) sức vóc lực lưỡng (cái này không quan tâm) nhìn bản mặt không giống tên đại ngốc (chỉ giống ngốc thôi), không biết dùng cậu ta làm tay trong có nguy hiểm không nữa? Vì thế tôi vỗ vỗ vai cậu ta, thở dài, vẻ mặt giống như bác thợ rèn sắt không thành thép, haizzzz, “Điền Tiến a, cậu nói gì với Tiêu Quân mà anh ấy cho tới đây?”

Điền Tiến gãi gãi đầu, “Em nói tới giúp chị khuôn đồ.”

Tôi đánh giá lại cậu ta, quả nhiên với cái sức vóc này thì đó là cái có hợp nhất. Thật sự là nhịn không được muốn trêu chọc một chút, tôi cười cười, chỉ tay vào mấy cái bom bia, “Nếu đã nói tới đây khuôn đồ, tôi cũng không nỡ ... lãng phí lao động. Mấy cái này mang vào kho hàng đi, mang xong thì vào văn phòng tìm tôi.” Rõ ràng ý tứ là trêu chọc, vậy mà cậu ta chẳng nói nửa lời, lặng lẽ bê đi, (Sao giống con dâu về nhà mẹ chồng quá đi).

Hành động của người làm hộ vệ quả nhiên không bình thường chút nào, tôi mới bước vào văn phòng, còn chưa kịp ngồi vào chỗ cậu ta đã vào rồi, “Ngôn tỹ, còn chuyện gì sao ạ?”

Vì thế, tôi rất nhiệt tình kéo cậu ta ngồi vào ghế, lại rót cho cậu ta chén trà. Liên tục làm những động tác.... Khiến cậu ta tưởng đang nằm mơ.... Dưới địa ngục, bưng chén trà, cảm thấy có điểm không ổn, Điền Tiến nói, “Ngôn tỹ, có chuyện gì chị nói đi, cái bộ dạng này thật dọa người.”

Tôi nheo mắt lại, có thể đi theo Tiêu Quân lâu như vậy quả nhiên bị ngược đãi không ít, này nha, tôi đối đãi tốt như vậy lại làm cậu ta sợ hãi! Cười hắc hắc, tôi cọ cọ móng, ngồi cạnh cậu ta, bàn tay còn gian trá sờ sờ mấy bắp cơ săn chắc, đúng là chủ nào tớ nấy, cơ bắp gì mà chắc nịch... như đá, “Điền Tiến, cùng chị nói chuyện phiếm đi.”

Cậu ta thật thà gật đầu đồng ý, nhưng người thì theo bản năng dịch xa ra một chút, tuy nhiên cũng không dám dịch ra quá xa, sợ tôi nổi giận mà, “Ngôn tỹ, chị có chuyện gì cứ nói.”

“Gần đây cậu bận rộn đi theo Tiêu Quân, có chuyện gì bận rộn à?” Tôi uống trà, cười hỏi, kì thực là đang dùng ánh mắt cảnh cáo: nói hay không, không nói xem... chị vứt xác cho chó nó gặm!

Điền Tiến có chút kinh ngạc, “Ngôn tỹ, chẳng phải trước kia chị từng nói sẽ không hỏi chuyện của lão đại?”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ!” Trước kia làm sao tôi biết tôi sẽ yêu anh, trước kia tôi còn tự hỏi bao giờ thì anh ngán tôi, muốn ném tôi đi. Trời mới biết, người bấy giờ nhất quyết không chịu buông ra lại là tôi!” Điền Tiến, Ngôn tỹ chưa bao giờ coi cậu là người ngoài, cho nên lần này cậu phải giúp tôi đó.”

Cậu ta quả nhiên thở dài, méo máo nói: “Ngôn tỹ, mấy năm nay chỉ luôn giúp đỡ em rất nhiều, nếu có việc gì chị cứ giao cho em.”

Tôi thở dài. Mấy năm nay tôi lỗi cậu ta ra làm cu li sai vặt, thế mà cậu ấy lại hóa thành tôi giúp đỡ rất nhiều, như vậy có khác gì chữ khéo tôi là kẻ không ra gì không! TT_TT

(Ngôn Tử Kì đổi giọng nhờ vả)

“Chị cùng Tiêu Quân dạo này có một vài chuyện. Chị sợ anh ấy. sợ anh ấy thay lòng đổi dạ, em có thể giúp chị quan sát hành động dạo này của anh ấy hộ chị được không?Em cũng biết mà, mấy năm nay bọn chị ở bên nhau thật sự đã chẳng dễ dàng gì, vậy mà giờ đây lại vì một nữ nhân mà tan rã thì thật chẳng đáng.” Vụng trộm liếc về mặt buồn rầu của Điền Tiến, tôi cười thầm, cá cắn câu rồi.

Nói một hồi, Điền Tiến quả nhiên trăm phần đồng tình, cau mày nói: “Kỳ thật em cũng không rõ lắm, chính là cái hôm chị bị bắt đi, lão đại rất lo lắng, bắt đắc dĩ anh ấy mới tới tìm cha rồi mới gặp cô ta. Sau này lại thường gặp Chu Tuyền, thực ra thì gặp nhau tình cờ thôi. Có điều em cảm thấy rất lạ, mỗi khi cô ta làm một vài động tác thân thiết với lão đại, nếu ở chỗ đông người, đáng lẽ phải từ chối thì lão đại lại mặc kệ, mà nếu ở chỗ kín, thì anh ấy lại khước từ!”

“Nói cách khác, khi nào có nhiều người thì anh ấy nguyện ý cùng thân thiết với Chu yêu... à quên Chu Tuyền, còn ở nơi ít người thì lại khước từ?” Tình báo như vậy càng làm tôi mờ mịt, thật sự là rất kì lạ. Chỉ có một giả thuyết duy nhất đó là anh ấy muốn diễn trò, bởi vì diễn trò thì phải có người xem mới thú vị nga, nhưng quan trọng là anh ấy diễn cho ai xem? Kẻ thù? Người nhà? Hay là. Tôi?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trên sân khấu phỏng vấn hôm nay:

Tuyết Mặc: Tử Kì, nói xem thích nhất ai?

Tử Kì: Ngôn Tiểu, bà ngoại, Ngôn Tử Phàm, Tiểu Cẩn, Điền Tiến, Chu Tuyền (chút tí xú) , con mèo Tiểu Hoa dưới lầu, con chó đen nhỏ trên lầu.

Tiêu Quân:

Tuyết Mặc: nói xem còn thích ai nữa không?

Tử Kì: Còn nữa sao? Ngoài mấy người này ra còn ai nữa, chẳng lẽ bà kêu tôi đi thích Mộ Dung Cảnh?

Tiêu Quân: (lật bàn) Lão Tử mặc kệ, lão tử không diễn nữa! !

17. Chương 33-34

Điền Tiến đồng ý giúp tôi âm thầm quan sát động tĩnh hai người họ, tôi tin chắc cậu ta là người đã nói là sẽ làm. Sau khi sắp xếp mọi chuyện đầu vào đấy, tôi bỗng cảm thấy thật ngớ ngẩn, nếu như thật sự anh ấy đang ngoại tình, vậy tôi biết làm gì đây? Đau khổ cầu xin? Vừa khóc vừa náo loạn, quỳ gối van xin anh hồi tâm chuyển ý? Những việc đó không phù hợp với tính cách của tôi, tốt nhất là tìm gặp Chu Tuyền, cho cô ta một trường không chết cũng tàn tật suốt đời. Sau đó khinh bỉ nhìn đôi gian phu dâm phụ, tiêu sái bước đi... tìm một nơi nào đó chữa lành vết thương.

Phi phi phi, ai bảo tôi không có tiền đồ ấy hả? Hừ, cái trí tưởng tượng kinh khủng này có thể xây dựng một bộ phim tuyệt vời đó nga! Ngôn Tử Kỳ ngu ngốc, Tiêu Quân đối xử với mày tốt như vậy, thế mà giờ lại đi sinh sự, nghi ngờ lung tung sao? Nếu có thời gian suy nghĩ lung tung như vậy, tốt nhất nên nghĩ xem rốt cuộc Tiêu Quân đang có ý đồ gì!

Bởi vì trong lòng không yên tôi chẳng thể ở lại quán thêm nữa. Vì thế đành tạm biệt Tiểu Cẩn và mọi người rồi trở về nhà, thật đáng chê cười, trong nhà mới có chút chuyện mà đã chẳng còn tâm trí nào giải quyết chuyện quán bar nữa, vậy mới thấy trong lòng tôi, anh ấy quan trọng nhường nào a! Nghĩ đến đây, tôi hận không thể tát cho mình vài cái, mày có còn là con người trước kia không hả? Trước kia bốn năm bên nhau lận, một câu nói sến sến tình cảm một chút mày cũng không nói ra, còn cảm thấy buồn nôn. Giờ thì sao, xảy ra chuyện rồi mới thấy hối hận, mới ngồi đây nghĩ vớ va vớ vẩn. Ngôn Tử Kỳ, đúng là mày bệnh nặng rồi!

Khởi động xe, tôi cũng chẳng vội về nhà, liền đánh tay lái quay xe về hướng quán bar khá lớn của một người đệ Tiêu Quân.

Thử tưởng tượng xem, mấy năm qua, có bao lần tôi đi tới đi lui quanh địa bàn này để tìm anh, xem ra chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Bao giờ cũng thế, toàn là anh ấy chủ động đi tìm tôi, tùy tiện đến, tùy tiện đi. Anh chưa một lần trách cứ, còn tôi cứ tự nghĩ đó là điều đương nhiên, bây giờ suy nghĩ một chút mới thấy thật xấu hổ, thì ra mấy năm qua tôi đã trở thành một bà cô được nuông chiều quá đâm ra sinh hư.

Không gọi điện báo cho Tiêu Quân, ngay cả Điền Tiến cũng chẳng nói gì, trực tiếp cho xe dừng lại trên bến đỗ của quán Lam. Một lòng muốn tới gặp anh ấy, đòi lại công bằng, một bên lại sợ hãi, không thể nghĩ ra có gì để tìm gặp.

Lam không phải một quán bar bình thường, nói chính xác hơn là một quán bar xa hoa, tuyệt mỹ, những kẻ dám tới nơi này tiêu pha, đương nhiên trên mặt đều ghi hai chữ “Gà béo”, lần trước có người tới đây gây sự, còn dả thương Tiêu Quân, kể từ đó... hình như mấy cái người đó biến mất khỏi sổ kê khai dân số của thành phố rồi thì phải.

Bảo vệ quán bar thấy tôi, cúi rạp người hô, “Ngôn tử.” Xung hô cung kính như vậy thật sự làm tôi có cảm giác mình giống như một đại tỷ... xã hội đen ấy. Cho nên dù không muốn nghĩ Tiêu Quân là người xấu, nhưng nhìn cái phong cách ngầu ngầu này làm tôi sợ muốn chết, có thể không nghĩ bậy được sao?

Đi qua vũ đài, tới gần khu vực quản lý, thấy mấy người trong đó ai cũng ngạc nhiên nhìn mình, “Ngôn tử? Sao chi lại rảnh rồi tới đây vậy, có việc gì sao?”

Tôi cười cười, cảm thấy cậu ta có vài phần nói quá rồi, “Không có việc gì, tôi chỉ đi ngang qua thôi, Tiêu Quân có ở đây không?”

Anh chàng quản lí tuổi trẻ tuần tú quả nhiên có chút bối rối nói, " Lão đại bây giờ không có đây, nhưng mà chắc chút nữa sẽ về thôi."

“Nga, vậy là tôi tới vô ích rồi?” Tôi nhú mày, sự thật đã chứng minh bản thân mình vẫn cần có vận khí, nói mà xem, Tiêu Quân có biết bao nhiêu quán bar, thế mà tôi mới chỉ tìm được một nơi đã là nơi anh ấy sẽ tới, quả nhiên hai người chúng ta thật ăn ý mà. Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu đã khiến tôi dương dương tự đắc, mũi sắp nổ rồi.

Còn chưa đắc ý hết, quản lý đã nói tiếp..., lập tức hất cho tôi cả gáo nước lạnh buốt, “Ngôn tử.
Này,lão đại sẽ tới vì anh ấy đã hẹn với Chu tiểu thư.”

Nếu lúc này có gương, tôi có thể soi xem bộ mặt mình bây giờ nhiều hắc tuyến nhường nào, giỏi lắm Tiêu Quân, nếu anh đã diễn trò thì hình như là hơi nhập vai rồi đó, còn dám thoải mái mà hện hò nhau , thoải mái quá ha. Giỏi lắm, tốt nhất là hai người cứ diễn giả thành thật đi.

“Là như vậy sao!” Tôi không nói gì thêm, neho mắt nhìn quản lí, ánh mắt u ám tàn tạ khiến quản lí không khỏi cười khan. Đúng là chủ nào tớ nấy, cười kiểu gì cũng thấy nham hiểm? Chết tiệt, đang khiến tôi vui sướng rồi cật lại ném xuống núi lửa, chắc chắn là muốn xem kịch vui à? Thôi, kệ đi, kẻ có thể theo chân Tiêu Quân tuyệt đối không phải người bình thường!

Trong quán bar không chọn loại nhạc rock ồn ào, mà lại chuyên các bài hát trữ tình sâu lắng, trong lòng lại nhìn không được nói thắm.đều là quán bar mà tại sao lại có sự khác biệt trắng trợn như vậy hả trời?

Số lượng khách trong quán cũng không nhiều lắm, tùy tiện đánh giá một chút thì đa phần cũng là những người tử tế, có học. Tôi chọn đại một vị trí trong góc rồi ngồi xuống, anh chàng quản lý biết thân biết phận vẫn rầm rập theo sau , đến khi thấy tôi ngồi xuống mới nhíu mày , hỏi: “Ngôn tử, chị không vào phòng trong sao?”

Tôi ngẩng đầu cười, nói: “Không cần, nơi này thoáng mát, vị trí nhìn thuận lợi, tôi ngồi đây.”

Quản lý đồng ý, gật đầu nhưng lập tức lại kì quái hỏi: “Lát nữa lão đại mới tới, chị có cần em mời Chu tiểu thư đến đây cũng chị nói chuyện phiếm cho đỡ buồn?”

“Không cần, tôi tới xem kịch vui, không phải tới diễn cho người khác xem. Quản lí, nếu bận việc cậu cứ đi đi, không cần tiễn tôi.” Tôi khoát tay ý bảo cậu ta cứ đi đi, sau đó cầm cốc bia lên uống.

Quản lí vẫn còn chưa chịu đi, “Thật sự không cần ạ? Chu tiểu thư động chạm gì tới chị sao?..”

Tôi nhú mày, hừ lạnh nói, “Quản lí, hẳn cậu cũng từng nghe chuyện Chu Tuyền tới tìm tôi đánh nhau,cậu còn muốn nói nhiều sao..., Tôi không ngại cũng cậu ôn lại vài chiêu đâu.”

Nghe giọng điệu đầy uy hiếp của tôi, quản lí vội vàng xua tay, “Vây em không làm phiền chị thêm nữa, có người trên lầu hai bảo em tiếp, Ngôn tỷ cứ thoải mái, có việc gì cứ sai bảo nhé.” Vừa dứt lời, đã chân chó biến mất khỏi tầm mắt tôi. Cũng thức thời đấy.

Uống thêm hai cốc bia nữa, hờ hững nhìn đám người đi qua đi lại trước mặt. Đang lúc tôi thấy chán nản, bóng hình quen thuộc – Tiêu Quân xuất hiện ở cửa, bên người vẫn là người tuyệt đối không phản bội anh – Điền Tiến. Người ta chào hỏi , anh cũng chẳng để ý, cứ lặng lẽ âm trầm tiến về phía ghế trong.

Chỉ cần quản lí không có “mách lẻo” thì với ánh đèn mờ mờ thế này, Tiêu Quân tuyệt đối không nhận ra tôi. Tự tin với ý nghĩ đó, tôi thoải mái đánh giá anh.

Tiêu Quân khi ở ngoài so với ở nhà với tôi đúng là hai con người khác nhau. Mày nhú lại, ánh mắt sắc bén, môi nhếch lên ngang ngược, trên mặt tràn ngập băng giá lạnh lẽo, cả người giống như tảng băng không lỗ, chỉ thiếu tàu titanic thôi. Tôi chưa bao giờ được ngắm nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, chưa bao giờ. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tôi thật sự chưa hợp nhất giữa con người lạnh lùng, băng giá đầy nguy hiểm với con người gian xảo, nồng nhiệt trên giường, thậm chí tôi còn có suy nghĩ đây không phải là anh mà là một kẻ mạo danh nào đó.

Nhưng lạnh lùng như thế lại toát ra một sự mê hoặc chết người giống như cây thuốc phiện, biết là nguy hiểm đáng sợ nhưng không biết phải làm sao để thoát ra khỏi sự hấp dẫn này.

Xong đời, chỉ mới nhìn anh từ phía xa vậy mà trong lòng đã yêu thêm vài phần, nếu cứ tiếp tục tình trạng này, chắc chẳng mấy chốc tôi sẽ ôm chân anh không buông quá.

Nhìn trân trân đến khi anh bước tới dãy ghế trong, tôi nuốt ực ực mấy ngụm bia, đúng là tôi quá xúc động rồi, cảm giác này khó chịu quá. Chả bù cho kẻ nào đó giờ vẫn nhơn nhơn thoải mái vào phòng, anh vừa vào đó chưa lâu, quản lí lại xuất hiện trước mặt tôi giống ... con ruồi... không thể đuổi đi được.

“Ngôn tỷ, chị thấy không, thấy không.... Lão đại vào phòng rồi!”

Tôi lườm, ánh mắt như tát thẳng vào mặt quản lí. Sau đó tôi với tay, cầm cổ áo cậu ta kéo mạnh xuống. Quản lí bị tôi làm cho bất ngờ, kéo gấp người xuống không dám lộn xộn.

Xem tên ghi trên bảng tên cài bên ngực áo, tôi hài lòng nói: “Hàn Diệp, ầu, Hàn quản lí, tôi nhờ cậu một chút,có chuyện phải bảo không cậu lại quên, mọi chuyện nhìn thấy tôi nhớ rất rõ, cậu đừng có mà nhắc lại.”

Hàn quản lí ngượng ngừng cười vài tiếng, sau đó ai oán kêu lên , “Ngôn tỷ, chị thật dễ quên quá, lần trước chị sửa sang lại nhà, chính em là người tới trông coi cho chị , khắp nơi còn thật sự cẩn thận, không thể tin được chị không nhớ em, hóa ra ban nãy tán gẫu nhiệt tình như vậy toàn là giả dối a!”

Lần này đến lượt tôi rồi, cẩn thận nhớ lại từng chút một, hình như tôi có biết một người như cậu ta từng tồn tại, “Hắc hắc,vừa rồi chẳng phải chị đã nói sao, chị là người rất hay quên, vì vậy em đừng để bụng nhé, chị rất cảm ơn em vì đã giúp đỡ chuyện lần trước.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, chỉ cần lần sau Ngôn tỷ nhớ tới em là tốt lắm rồi.” Hàn Diệp cười hắc hắc, thái độ so với trước đó có vẻ thoải mái hơn rồi.

Miệng tôi nhếch lên, thở dài nói, “Hàn quản lí, cậu đừng nịnh nọt tôi vội, chưa biết chừng người sau này cậu cần nịnh không phải tôi đâu.” Vừa nói xong, tôi quay đầu nhìn vào phòng trong, “Cậu đừng có quên hai người ở trong phòng kia.”

“Đừng a, Ngôn tỷ, em rất tôn trọng chị mà, để em rót cho chị cốc nước !”Quản lí giả bộ đáng thương, tay làm động tác cổ lên vô cùng khoa trương, nháy mắt với tôi.

Xem ra có rất nhiều người muốn xem màn kịch giữa tôi, Tiêu Quân và Chu Tuyền?Thật không ngờ có ngày bị người ta lôi ra làm trò cười, thậm chí còn bị đặt cược nữa!

Ai, làm nữ nhân đã khó, làm nữ nhân có danh phận còn khó hơn!

Đuổi được Hàn quản lí đi, một mình tôi ngồi ở trên sô pha, ngồi buồn buồn suy nghĩ về tôi và Tiêu Quân, không ngờ nổi trong đầu toàn những khoảnh khắc giữa tôi và anh trong suốt 4 năm qua ,hai người đã trải qua không ít lần cãi nhau, thật quá nhiều kỉ niệm.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại bật cười, sau đó kinh ngạc phát hiện ra, tôi đã quá yêu rồi! !Có nhầm không đây, ăn mặc như tôi thế này mà cũng có người muốn tán tỉnh a.

Nam nhân tiến lại gần chắc chỉ hơn 30 tuổi,gương mặt tuấn tú đeo cặp mắt kính viền vàng. Trông có vẻ cao quý, khí chất phong nhã lắm.

Hắn kêu bồi bàn mang lên một ly Kê Vĩ Tửu, tôi thì thào đọc tên rượu: “Nhất kiến chung tình?Tiên sinh, rượu này đưa cho tôi có phải quá cao cấp rồi không?”

Nam nhân gật gật đầu, ” Tuy rằng có chút liều lĩnh nhưng rất xứng đáng với người đẹp.”

Tôi lắc đầu, “Thật có lỗi, chén rượu này nếu tôi uống, chồng tôi sẽ đem lên thớt làm thịt mất .” Lời này vừa nói xong thấy có đệ tử của Tiêu Quân đi ra, tôi vội vàng rút cổ lại, bám chặt vào nam nhân trước mặt.

Nam nhân trước mặt bị hành động của tôi làm cho ngây người, “Tiểu thư, ý cô là?”

“Thật xin lỗi, tôi tới đây theo dõi chồng ,cho nên rượu này chính anh tự uống hết đi.” Nói một hồi bỗng nhiên cảm thấy chữ “chồng” sao cảm thấy thật ngượng ngùng .

Nam nhân quay đầu nhìn nhìn, nghi hoặc nói: “Người đó hình như là chủ của quán rượu này?”

“Àn, anh ngồi thẳng một chút, che cho tôi.” Dựa vào nam nhân này, tôi tiếp tục theo dõi động tĩnh bên kia, Tiêu Quân đi phía trước , ngay cạnh đó là Chu Tuyên tỏ vẻ dịu dàng, chẳng còn vẻ cương nghị trước đây gặp tôi, mà quần áo đều đẹp đẽ, khiêu gợi lòng người. Đôi ay từng tung nắm đấm đấu với tôi nay lại mềm mại không xương bấu víu vào tay anh. Chưa hết, thỉnh thoảng còn nói vào tai anh điều gì đó rồi tự mình cười vui vẻ!

Tình hình như vậy khiến hai mắt tôi như phát hỏa, phát điên mà nghĩ : tốt. Hay cho một đôi gian phu dâm phụ ! Ban ngày ban mặt mà ôm ôm ấp ấp , quả thực quá vô sỉ, rất đáng khinh bỉ!

“Nhỏ. Tiểu thư, cô có ổn không. Đau.” Nam nhân trước mặt nhỏ giọng nhắc nhở.

Quay lại liền nhận ra nam nhân bị tôi nắm chặt vào bả vai, nắm mạnh tới mức tay tím tái cả vào “Nga,thật đáng chê cười.” Tôi vội vàng cúi đầu xin lỗi, ngượng ngùng. Nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tiêu Quân, lúc này anh ấy cùng Chu Tuyên đã đi ra tới cửa rồi .

Quả nhiên là không nên liều lĩnh chạy tới đây, giờ thì sao, chẳng giải quyết được chuyện gì mà lòng thì thêm buồn bực!

Không thèm quan tâm tới hai kẻ đáng chết kia, tiếp tục uống thêm hai chai rượu nữa mới rầu rĩ ra khỏi quán bar. Trong đầu chỉ còn suy nghĩ về hình ảnh hai người họ đi cạnh nhau thân mật biết bao.

Đến bãi đỗ xe, vừa mới chuẩn bị mở cửa xe đã bị lực kéo từ phía sau áp đảo làm thân mình úp mặt về phía xe, còn chưa kịp xoay người đã bị sức nặng từ đằng sau áp vào.

“Sao thế? Mới đó đã đi rồi sao?” Nam nhân ghé vào tai tôi, từ trên người hắt tản ra hơi thở nguy hiểm, vừa xa lạ vừa quen thuộc vô cùng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tại phim trường:

Tuyết Mặc: Bảo bối, ba mẹ cãi nhau phải không?

Bảo bối: Có a.

Tiêu Quân: Bảo bối không được nói dối!

Ngôn Tử Kỳ:

Tuyết Mặc: Bọn họ cãi nhau trước mặt con sao?

Bảo bối: (cắn ngón tay) Không cãi nhau trước mặt con.

Tuyết Mặc: Vậy sao con biết họ cãi nhau?

Bảo bối : Bọn họ trốn vào phòng rồi âm ỹ, mỗi lần âm ỹ là ma ma lại kêu a. A ân. kêu!

Tuyết Mặc:

Tiêu Quân: Hừ, đồ tác giả biến thái, người biến thiên sứ của chúng ta thành cái dạng gì vậy hả?

Ngôn Tử Kỳ: (Xấn ống tay áo chuẩn bị đập cho tác gia một trận)

Tuy rằng nam nhân áp lên tôi có trọng lượng không nhỏ chút nào, nhưng lại rất biết cách vây chặn tôi? Tôi hừ lạnh, khuỷu tay bám chặt đỉnh đầu người đằng sau, chân nhấc ra sau, xoay người dùng toàn lực bắt lấy nam nhân ném.

Có lẽ tại động tác của tôi quá nổi liền và bất ngờ, có lẽ tại đối phương không ngờ được tôi sẽ sử dụng bạo lực. Nam nhân khôi ngô cao lớn bị tôi quăng ngã chổng chân lên trời.

Nằm trên mặt đất sừng sốt hồi lâu, nam nhân rốt cuộc cũng lấy lại bình tĩnh, lớn tiếng trách: “Đáng chết, em biết rõ là anh mà còn động thủ!”

Tôi hừ hừ, cười nói: “Quả nhiên là anh.” Cất bước dậm lên bụng anh, nắm lấy cổ áo, gần giọng nói: “Tôi còn chưa xử lí anh mà anh đã dám phục kích tôi?”

Tiêu Quân lấy hai tay chống người, nhú mày, đầu chậm rãi hướng gần tôi, cho rằng anh muốn hôn tôi. Đến khi chóp mũi hai người chạm vào nhau, anh đột nhiên nói, “Em theo dõi anh?”

Tôi định đẩy anh ra, bất quá cảm nhận được hơi thở rất dễ chịu từ anh, cảm giá như bị mê hoặc, nắm chặt lấy vạt áo anh, tôi tự giác vòng qua cổ anh: thật muốn hôn vào cái môi đẹp kia! Tôi thấy sợ trước cái ý nghĩ đầy háo sắc đó, vỗ vỗ cái đầu, cố gắng lấy lại một chút lí trí, nói, “Tôi còn tới đây trước anh, sao gọi là theo dõi được, anh đã đi ăn vụng mà còn lớn tiếng chất vấn cái gì?”

Tiêu Quân rút ra một chút khoảng cách, neho hai mắt nhìn tôi : “Cái gì? Tôi cảm thấy cái chữ “ăn vụng” rất đáng tranh luận nha, xin hỏi tiểu thư, tôi là gì của tiểu thư? Nói nói xem.”

Tôi bị lời của anh làm cho ghen hờn, không ngờ anh lại hỏi như vậy, biết anh đang cố tình chuyển hướng đề tài, nhất thời tức giận, quát: “Con gái tôi gọi anh là cha, tôi ngủ với anh hơn bốn năm, theo anh tôi có đủ tư cách để dùng từ “ăn vụng” chưa?”

Lời này mặc dù thô tục nhưng hiệu quả đem lại thì rất tốt, nhìn người đàn ông trước mắt nghe được lời này cũng có chút rung động, sau đó lại dờ khóc dờ cười, “Em là một phụ nữ mà sao ăn nói lại thô tục như vậy...,xem ra anh phải dạy dỗ lại em cho tốt!”

“Muốn dạy dỗ tôi, trước tiên hãy nói rõ cái chuyện của Chu Tuyền kia, bằng không thì đừng mong dạy dỗ tôi.”

Anh đột nhiên hôn tôi, nói: “Còn phải xem biểu hiện lấy lòng của em cái đã.”

“Tiêu Quân, một bên anh cũng người ta ôm ôm ấp ấp, nũng nịu mật ý, một bên lại kêu tôi lấy lòng anh, đầu óc anh chỉ chứa tình trùng thôi sao?” Tôi định tránh sang một bên nhưng lại bị anh ôm chặt.

Anh nghiêm túc nhìn tôi, “Ngôn Tử Kỳ, em đang ghen sao?”

Gương mặt anh được ánh sáng chiếu vào trở nên chân thật biết bao, bỗng nhiên tôi cảm thấy một trận ghen tuông trong lòng, có điểm ảo não, có chút ủy khuất. Tôi không kìm được, nhún vai :”Tiêu Quân, em đã quyết sẽ gả cho anh, xảy ra chuyện như vậy có thể không ghen được sao?Em thật sự rất muốn tin tưởng anh nhưng trong lòng không kìm được muốn xem anh cùng nữ nhân khác bày trò gì? Đoán xem vì sao anh làm thế, cảm xúc trong lòng thật sự rất đáng sợ. Em thích anh, muốn sống cùng anh, muốn yêu anh, em lãng phí bốn năm mới hiểu được lòng mình,giờ đây em chỉ muốn được yên ổn sống với anh .”

Tôi vốn tùy tiện, không kiêng kị gì, mạnh mẽ đã thành tính, cả ngày tự cho mình là người kiên cường, nhưng trái tim tôi không làm bằng sắt, tình yêu sớm đã khiến tôi lú lẫn rồi, cố gắng quá lại thành quá cố gắng, không phải tôi không yêu đậm sâu, chính là duyên phận quá nhỏ bé, nay vất vả lắm mới dám thổ lộ tình cảm, lại gặp một đồng chuyện không đầu vào với đầu cản trở, chẳng lẽ tôi vĩnh viễn không bao giờ được yêu sao?

Anh lặng lẽ nghe tôi nói..., chậm rãi ngồi thẳng người, ôm chặt tôi vào lòng, “Ngôn Tử Kỳ, những gì em muốn anh sẽ cho em, chỉ cần cho anh một chút thời gian.”

“Tiêu Quân, em không thích cảm giác bị bài xích ra ngoài như thế, anh có biết em có thể bảo vệ chính mình thật tốt, , càng không muốn bị anh bỏ lại.” Tôi sớm nên nhận ra, chắc chắn là chuyện gì nguy hiểm nên anh mới không cho tôi tham gia.

“Việc em nên làm là chăm sóc tốt chính mình và bảo bối.”

Tôi trầm mặc, đến cuối cùng vẫn không thể nào nói thêm nữa, chẳng lẽ tôi so với tưởng tượng còn ngốc hơn sao? Hơn nữa.

Ngẩng đầu nhìn anh, gằn giọng nói: “Chúng ta đang thảo luận chuyện nghiêm túc, sao thân dưới anh lại có phản ứng! ! !”

Anh giả bộ vô tội, nhìn tôi nháy mắt, “Ban nãy em ngồi lên anh đã có phản ứng rồi, chẳng qua em không để ý thôi.”

“ ”

Vì thế.

Một người đàn ông nào đó quá gấp gáp muốn giải thoát, vì vậy chiếc xe của tôi nghiễm nhiên trở thành giường uyên ương, bãi đỗ xe ở đây vốn vắng vẻ, vì vậy hai người chúng tôi vô pháp vô thiên diễn vở kịch tiểu yêu đấu tranh.... Trên giường.

Ghế phía sau xe, nếu chỉ để ngồi tất nhiên rất rộng rãi nhưng để làm một số chuyện không minh bạch thì thật sự có hơi.... Cũng đúng thôi, lúc thiết kế xe, nhà sản xuất đâu có ngờ xe mình bị chiếm dụng để yêu tình tranh đấu.

Cơ thể bị đè nặng, gấp khúc thành góc độ rất kì dị, anh nhấc hai chân tôi, mạnh mẽ tiến vào , bởi vì góc độ rất lớn nên chỗ giao nhau ngày càng ẩm ướt hơn, hơn nữa vì bị gập người nên nhìn được rất rõ, ày, thật mờ ám nga. Làm cho gương mặt tôi ngày càng đỏ hơn .

“Tiêu quân. Đợi. Chờ một chút.” Tôi đẩy người ở bên trên, nhất quyết đòi đổi tư thế, nếu không cứ tiếp tục thế này sẽ chết vì đau và xấu hổ mất, nếu cứ để cái thứ sưng phồng to muốn chết kia ra vào tiếp, chỉ sợ tôi sẽ không đứng nổi đâu.

“Sao thế, không thoải mái à?” Tiêu Quân hơi ngưng lại một chút, thở hổn hển nhìn tôi , đáy mắt chứa đầy dục vọng.

“Đổi. Đổi lại tư thế.” Tôi then thùng nói.

Chỉ thấy anh thần nhiên gật đầu, lập tức dùng sức đem thứ vũ khí to lớn đâm càng sâu hơn vào cơ thể tôi, sau đó xối xa cười, “Anh cảm thấy thế này rất tuyệt.”

Bởi vì thời gian ra ra vào vào rất lâu khiến chỗ giao hợp ngày một ẩm ướt hơn, một lúc lại phát ra tiếng nước, lúc này tôi thật sự muốn hôn mê đi, dục – vọng lên cao trào, vùng mẫn cảm ma sát, tôi cần môi dưới thật sự muốn thoát ra tiếng rên rỉ, cao trào lên đỉnh điểm, anh giữ lấy tôi mà hôn thật sâu, ra sức thỏa mãn cho những đợt sóng cao trào, thủy triều đi qua, cơ thể trở nên vô cùng mẫn cảm, chỉ cần một động tác nhỏ cũng có thể khiến ngọn lửa bùng cháy, trong bụng co rút lại, chất dịch đặc trưng lại tiết ra.

Phát tiết một lần xong, anh vẫn để lại dục vọng trong tôi, lại như cũ cực nóng, tôi biết anh không dễ như vậy buông tha, quả nhiên, anh nắm hai chân, để cho tôi lật người, quay lưng về phía anh, áp mình vào thành ghế, bởi vì không gian bên trong rất hạn hẹp nên khi tôi xoay người liền không cẩn thận mà va đầu vào cửa, chuộc lấy nụ cười giễu cợt của anh.

Tôi quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, “Nếu lần sau còn cùng anh làm chuyện này trên xe, em nguyện làm cháu anh!”

Tiêu Quân dùng tay vỗ mông tôi”Bành bạch”, cười nói: “Không phải em muốn làm vợ anh sao? Sao bỗng nhiên lại đòi làm cháu?”

Tôi tròn tròn mắt, quả nhiên là dã thú, nói câu nào đều thấy thú tính câu đó.

Cảm giác thứ đo to lớn ma sát ở đạo huyết, lấy đà rồi mạnh mẽ tiến vào, nơi mẫn cảm tuy bị anh đùa giỡn hồi lâu nhưng khi tiến vào vẫn tạo cảm giác sung sướng lạ thường, lối đi nhỏ hẹp phải co giãn hết mức để tiếp nhận độ lớn vô hạn ấy, tuy nhiên dù có đau nhưng cảm giác hưng phấn đã che lấp tất cả.

“Ặn.” Tôi khó chịu rên rỉ, nam nhân phía sau cũng mạnh mẽ dùng lực công kích, hai bàn tay bần bĩu xoa bóp gò bồng đảo, lần theo đó trượt xuống bụng, đi tới nơi hai người giao nhau, sờ vào nơi đó, xoa bóp, bỗng nhiên dùng sức bấm.

“A.” Tôi mạnh mẽ thét chói tai, cảm giác đau đớn mãnh liệt pha trộn với sự hưng phấn tột đỉnh.

Lại một lần nữa cao trào đi qua, tôi biết tôi đã bị nam nhân khủng khiếp kia làm cho mơ hồ hết rồi!

Khi tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, tôi nhìn quanh bốn phía, nhận ra đó là nhà của Tiêu Quân, mà nam nhân khiến tôi ra tình trạng bây giờ vẫn còn nằm ngủ say bên cạnh, nhìn gương mặt anh tuấn của anh, tôi nhận không được dùng tay chạm lên từng chi tiết trên gương mặt, khi ngón tay chạm tới môi anh thì đột ngột khước môi nhếch lên, anh há miệng ngậm lấy ngón tay tôi.

Tôi sợ hãi hô lên một tiếng, rút tay lại, gương mặt nhìn đôi mắt sáng đầy sức sống của anh, hóa ra anh sớm đã tỉnh, tôi bĩu môi, kéo ngón tay của anh, hung hăng cắn một cái, đắc ý nói, “Cái này gọi là ăn miếng trả miếng.”

Tiêu Quân nhếch mép cười, kéo đầu tôi, hôn mạnh sau đó mới nói: “Đây mới là ăn miếng trả miếng.”

“” Quả nhiên, không phải là hạ lưu mà là quá quá hạ lưu!

Xoay người muốn đứng dậy, ai dè cả người tôi đều không thể cử động nổi, nhớ tới cái tư thế khom người đầy khổ sở ngày hôm qua, tôi trừng mắt nhìn anh nói, “Anh dám làm ảnh hưởng xấu em, giờ tính sao?”

Tiêu quân thần nhiên xoa nhẹ lên thắt lưng tôi nói “Lấy thân báo đáp được không?”

Tôi nghĩ một chút, gật đầu, nói, “Không tệ.” Được anh xoa thoải mái, tôi nằm úp sấp trên giường, muốn anh xoa bóp toàn thân, tuy rằng thủ pháp không đúng lắm, hơn nữa lực đạo lúc mạnh lúc nhẹ nhưng quả thật cũng bớt đau nhức chút chút.

Đang lúc thoải mái tưởng ngủ mất thì tiếng chuông cửa vang lên, tôi với Tiêu Quân quay ra nhìn nhau có điểm không hiểu, “Ai nhỉ?”

“Không phải bà ngoại.” Tôi đoán.

Tiêu quân nhún nhún vai, xoay người xuống giường, “Nhìn xem sẽ biết.”

Anh đi ra ngoài mở cửa, tôi cũng nhanh chóng ngồi dậy, vớ lấy bộ quần áo ngủ, định đi ra khỏi phòng thì người ngồi ở phòng khách làm tôi tí rớt cả cằm.

Tiêu lão thái thái, sao bà ấy lại tới đây? Còn cả người đứng bên cạnh bà ta, không phải Chu Tuyền thì là ai! Hai người sao lại cùng xuất hiện? Nhìn qua thì có vẻ quan hệ rất thân thiết.

Tiêu lão thái thái nhìn tôi, lập tức mặt bà trầm xuống, chỉ vào người tôi nhưng lại quay ra chất vấn Tiêu Quân, “Tại sao cô ta lại ở đây? Còn có bộ dạng như vậy! !”

Tiêu Quân cả người chỉ mặc đồ rộng thùng thình, đối với bình thường thì có hơi phóng dãng thật. Anh ấy nói chuyện với bà một chút kính cẩn cũng không có, thậm chí có điểm lãnh đạm, “Cô ấy và tôi quan hệ thế nào chả lẽ bà không biết hay sao còn phải hỏi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chuyên hỏi chuyện đời tư:

Tuyết Mặc: xin hỏi một chút, lần XXOO ở đâu làm hai người ấn tượng nhất?

Ngôn Tử Kỳ: Bà không thể hỏi vấn đề bớt riêng tư hơn được sao?

Tiêu quân: (còn đang ngồi hồi tưởng.)

Tuyết Mặc: , chủ đề là chuyên hỏi chuyện đời tư, không thể lạc đề a!

Ngôn Tử Kỳ:

Tiêu quân: Ấn tượng sâu đậm nhất là lần làm ở sau vườn, trên cỏ.

Tuyết Mặc: vì sao? Bị phát hiện phải không?

Ngôn Tử Kỳ: (về mặt hắc tuyến)

Tiêu quân: lần đó không để ý trong bụi cỏ có kiến lửa thế là bị nó đốt chỗ đó, sưng vù, mấy ngày không thể làm việc được!

Tuyết Mặc:

Ngôn Tử Kỳ: ==!=!

Tiêu quân: >_<

18. Chương 35-36

“Cô ấy và tôi có quan hệ thế nào bà không biết hay sao mà còn hỏi.” Tiêu Quân chỉ nói một câu cũng đủ làm mẹ mình đỏ mặt xấu hổ... mà cũng có thể là vì quá tức giận, nói không nên lời. Chẳng những thế, anh còn nói thêm: “Hai người tới đây làm gì?”

Tôi mặc đồ ngủ đứng bên cạnh cũng cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng chợt nhận ra là dù tôi có làm gì thì lão bà trước mắt cũng cảm thấy không vừa mắt, vậy thì thà rằng lẻn vào phòng thu dọn cho tốt rồi tìm cơ hội mà trốn thoát còn hơn. Vừa từ phòng đi ra , tôi không khỏi cảm thán : Giỏi thật đó. Suốt từ lúc tôi vào phòng đến giờ, ba người họ vẫn giữ nguyên tư thế, ngồi trên sofa trừng mắt với nhau.

Lặng lẽ rót một chút trà (lần đầu tiên tôi tự nguyện làm việc này trong yên lặng), tranh thủ liếc nhìn Chu Tuyền – người cho đến giờ vẫn im như phỗng. Bộ dáng ôn nhu hiền lành lúc này với cái vẻ kiêu sa, cá tính

hôm đó ở quán bar thì đúng là hai con người khác nhau, quả nhiên là... kiều nữ luôn là những kẻ giỏi đóng kịch.

Giúp Tiêu Quân mặc đồ xong xuôi, im lặng ngồi xuống bên cạnh anh, chịu đựng ánh mắt như muốn giết người của lão bà, càng nhìn tôi càng tức, càng tức tôi càng muốn đùa dai, đùa dai thì phải ngồi càng gần anh, trong lòng không khỏi cười thầm: tôi càng tiếp cận con bà đó, thì sao, hê hê, có giỏi thì cắn tôi xem!

“Tiêu Quân, em làm phiền anh rồi.” Mắt đen mỹ nhân lấp lánh sương mù, mỹ nhân đẹp đã khiến người ta thích, mỹ nhân buồn càng động lòng người hơn. Dù thế thì tôi vẫn cảm thấy nổi hết cả da gà.

Vừa rồi lúc vào phòng thay đồ tôi đã bỏ lỡ một phần quan trọng trong cuộc nói chuyện, nhưng dù vậy tôi vẫn cảm thấy rất thích thú, muốn xem anh có đủ bản lĩnh để đối phó với nước mắt mỹ nhân không.

Anh mấp máy môi, tỏ ra không vui, “Thiếu gì chỗ cho thuê nhà, tùy tiện chọn một nơi là được. Tôi không đồng ý ở đây.”

Anh nói vậy làm lão bà khó chịu “Tiểu Tuyền chỉ là một cô gái nhỏ, mới tới đây làm sao đã quen được với cuộc sống nơi này, mẹ không để con bé ở một mình, dù sao tới đây ở có gì khó khăn con còn có thể giúp đỡ con bé.”

Tôi nhú mày, cuối cùng cũng hiểu ra nội dung câu chuyện. Hóa ra là lão bà khó tính muốn để Chu Tuyền tới đây sống, để Tiêu Quân sống cùng một cô gái xinh đẹp ngồi ngời ngời, lão thái thái, tâm tư bà thật kinh khủng, rốt cuộc trong đầu bà còn chứa những cái gì ghê gớm hơn không.

“Nếu sợ nguy hiểm, đưa cô ta về nhà mà sống.” Tiêu Quân hừ một tiếng, không kiên nhẫn nói.

“Quá xa, đi lại làm việc của Chu Tuyền không tiện. Vả lại Chu Tuyền tới đây sống cũng đâu ảnh hưởng gì, ở vài ngày rồi sẽ đi, vì sao con phải khó khăn như thế?” Lão bà càng nói càng kích động, thậm chí các nếp nhăn trên mặt có lẽ đã sâu thêm cả phân rồi.

Chu Tuyền ngồi một bên kéo tay lão bà, rất thức thời nói: “Bác, nếu anh Tiêu Quân đã không muốn thì đâu cần miễn cưỡng.”

Tôi cũng vội vàng khuyên Tiêu Quân: “Tiêu Quân, anh đừng keo kiệt thế, Chu tiểu thư cũng chỉ ở vài ngày thôi mà.” Chê cười, chuyện tốt như vậy sao tôi có thể bỏ qua được, dù sao cũng chỉ vài ngày mà nhân thể có thể điều tra xem họ có gian tình không, một phát trúng hai con chim Păng păng!

Nào ngờ, rõ ràng là nói giúp bà ta, vậy mà vẫn có kẻ không biết điều tròng mắt nhìn tôi nói, “Chúng tôi nói chuyện gia đình, người ngoài như cô lấy tư cách gì mà xen miệng vào.”

Bà ta nói hai chữ “người ngoài” đúng là khiến người ta giận điên lên mà, tôi cùng con trai yêu của bà ta đi ra từ cùng một phòng, còn chịu khó rót trà cho mà uống sướng miệng, còn nhiệt tình giúp bà ta, cuối cùng lại thành ra người ngoài! Được rồi được rồi, người ngoài thì người ngoài, không có người ngoài này XEN MIỆNG thì ngồi đó mà mơ Tiêu Quân đồng ý.

Quả nhiên, Tiêu Quân không thềm liếc mắt qua bà ta..., nghiêng người nói chuyện với tôi, ánh mắt quá mức sắc bén làm tôi có chút sợ hãi, “Ngôn Tử Kỳ này, em vừa bảo mời cô ta tới đây?”

Chết, gọi đầy đủ tên như vậy, không cần nói cũng biết bị chọc cho tức giận rồi, tôi cười hắc hắc, “Giúp người là truyền thống đạo đức tốt đẹp của dân tộc ta, giờ đây Chu tiểu thư gặp khó khăn, chẳng phải anh nên giúp sao?” Thuyết giảng đạo lý xong, tôi ghé vào tai anh, âm lượng vừa đủ cho hai người kia không nghe thấy: “Nhưng đừng ở cùng một phòng với cô ta, không thì em biết ở đâu.”

Quả nhiên, Tiêu Quân nghe được câu cuối cùng, nét mặt tựa phi tựa tiểu ngắm nhìn tôi, sau đó tốt bụng gật gật đầu, “Giúp người là truyền thống tốt đẹp? Được, làm người tốt cũng không tồi.”

Tôi dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ nhìn anh, hừ người gì mà.... Mặt thì cười hiền lành, mồm thì bảo làm người tốt mà đuôi sói sau lưng còn vỗ bành bịch.

Hai người ngồi đối diện kinh ngạc nhìn tôi, hoàn toàn không hiểu vì sao tôi lại giúp cô ta được ở lại, vẫn là Chu Tuyền mặt dày, bình tĩnh hơn. Cô ta cảm tạ tôi, “Đúng là bà chủ có bản lĩnh, cảm ơn chị.”

Tôi cười hắc hắc, “Đều là bạn bè, đừng khách khí.” Cắt, muốn chơi thì tôi chiều, cô tưởng cướp người đàn ông của tôi mà dễ ư, được, lần này chơi công bằng cho cô biết điều mà biến đi sớm sớm chút.

Sau đó, tôi lại ngầy người để nhận ra tình trạng hiện giờ của mình, Chu Tuyền có cơ đã từng giúp Tiêu Quân cứu tôi, giờ lại đến bà lão khó tính muốn tác thành cho họ, nhìn cách bà ta đối đãi với cô ta, chắc hẳn trong lòng đã xác định coi là con dâu tương lai. Hôn nữa thái độ của Tiêu Quân còn chưa làm rõ được, có thể nói trong tương lai, con đường tôi lựa chọn sẽ khó khăn biết bao!

Đã định chờ cho Chu Tuyền rời đi, ai dè lão bà lại quyết định kéo cô ta đi luôn, tôi cũng rất lễ phép tiễn bà ta ra thang máy, trong lúc chờ thang máy lên, bà ta quay ra nói với tôi, “Ngôn Tử Kỳ, tôi nói cho cô biết, con người có giấc mơ là rất tốt, nhưng nếu cả ngày chỉ biết mơ mộng những giấc mơ hảo huyền thì không tốt chút nào, chỉ thiệt cho mình thôi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn bà ta, lại thấy vẻ mặt Chu Tuyền giống như đang đợi câu trả lời của tôi (về mặt cực kì thích thú), trong lòng không khỏi có loại ảo giác, có phải cô ta tới đây để xem trò vui.

Hăng giọng, tôi nghiêm túc đáp lại: “Bác, giấc ngủ của cháu rất chất lượng, rất ít khi nằm mơ.”

“Phốc.”

Tôi lại nhìn về phía Chu Tuyền, tiếng cười chính là của cô ta, dù rất buồn cười nhưng nhìn vẻ mặt âm trầm của lão bà, cô ta phải cố mà nhịn cười. Nhìn gương mặt cố nhịn thật là tội nghiệp.

Cửa thang máy mở ra hóa giải cái không khí đầy xấu hổ lúc này, tôi cười cười vẫy tay chào, thang máy đóng cái sầm, ngay lập tức mọi ý chí đấu tranh sôi sục theo đó mà tuột dốc không phanh, cho dù không có những người phụ nữ khác cùng tôi tranh giành Tiêu Quân, chỉ riêng việc tôi hay đấu khẩu với lão bà cũng đủ làm bà ta ghét tôi rồi!

Tiêu Quân tựa người ở cửa thấy bộ dáng ủ rũ của tôi, xoa đầu tôi, hỏi, “Lại bị mẹ bắt chẹt gì sao?”

Tôi bĩu môi, mặt tôi dày dặn như gang thép thế này, lão bà có chèn ép đến mấy cũng chẳng thấm vào đâu, chỉ sợ bà ấy không đụng vào tôi mà lại làm đau chính mình ấy, “Tiêu Quân, trước kia anh cứ nhắc nhở em, có phải chính là muốn em đối phó với cái cô con dâu tương lai của mẹ anh?”

Tiêu Quân vòng tay ôm chặt tôi, hừ hừ, “Cô ta là con dâu con rể ai anh không quan tâm, nếu không phải trước kia cô ta giả bệnh tim uy hiếp anh thì anh cũng không cần tới cô ta.”

Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, “Có chuyện đó sao? Vậy sao anh không nói, làm em cứ suy nghĩ mãi.”

Anh gục đầu vào cổ tôi, hít hà, “Anh không nào nhỏ như em cũng biết suy nghĩ mãi!”

Tôi trừng mắt oán giận, nói, “Xem em cùng người ta tranh giành anh thoải mái lắm đúng không, Tiêu Quân, em cảnh cáo anh đừng có làm quá phận.”

“Nhưng nếu mẹ anh ép anh cùng cô ta kết hôn thì phải làm sao đây?” Tôi rớt cuộc cũng nói ra được cái điều trong lòng canh cánh bấy lâu.

Anh khẽ cắn lấy cổ tôi, không kiên nhẫn nổi, lạnh lùng nhìn tôi, “Bà ấy thích thì tự đi mà cưới cô ta, anh chỉ cưới người anh yêu.”

Nghe anh nói vậy, tôi có chút xúc động, sau đó liền ngượng ngừng hỏi, “Vậy khi nào anh định cưới em?”

“Anh nói sẽ cưới em sao?” Anh kinh ngạc nhìn tôi, vẻ mặt vô tội hết biết.

Tôi lập tức chán nản, hung hăng đá anh một cái, chưa kịp đá anh đã tránh được, tôi nín lấy vạt áo anh, hung hăng nói: “Anh còn nói không? Được, vậy em sẽ đánh tới khi nào anh đồng ý!”

“Có ai giống em đi bức hôn người ta như vậy không! Đừng tưởng anh dễ bắt nạt, em dám đánh anh, anh đi mách bà ngoại.” Tiêu Quân cầm lấy tay tôi, cười cười, đe dọa.

“Tùy anh, kiện hay không có khác gì nhau, dù sao thì bà vẫn theo anh, có không kiện thì bà vẫn theo!”

Nói thật, tôi thích gương mặt tươi cười của anh, bởi tôi hiểu đó là đặc thù của riêng tôi, anh nguyện ý vui vẻ, yêu thương người nhà tôi chứng tỏ anh yêu tôi, chỉ là bây giờ anh chưa thú nhận mà thôi, tôi sẽ cố gắng hết sức, cho đến khi nào anh có thể toàn tâm toàn ý nói ra ba chữ ấy.

Được rồi, tôi thừa nhận kẻ bảo anh cho cô ta vào nhà ở chính là tôi, kẻ bảo cô ta ở phòng mình cũng là tôi. Nhưng đây là tôi muốn xem trò vui thôi, ai mà ngờ được lại xảy ra lùm chuyện như vậy, cứ tưởng cô ta chỉ ngủ lại 1,2 tối, thế mà sao phải cùng ăn cơm với cô ta, chia sẻ thức ăn trên bàn của tôi, chia sẻ cơm của tôi, lại còn để cô ta thân thiện với người thân của mình, chết tiệt, con bà nó!

Về mặt tôi trở nên đen sì, máy móc xối cơm, khó khăn ăn từng miếng cơm, coi miếng thịt trong bát kia là Chu Tuyền để ra sức cắn, cứ thế hung hăng mà cắn nuốt, khiến người ngồi đối diện là Tiêu Quân cũng không khỏi.... Nhìn ánh mắt đó rõ ràng là mỉa mai: tự mình là thì cố mà chịu!

Đúng vậy, anh nhạo báng chuẩn lắm, chuẩn muốn chết đi được, đúng là tự mình đi tìm cái khổ cho mình, rõ ràng là ghét Chu Tuyền như thế, vậy mà còn tạo cơ hội cho tình địch của mình? Dù tôi có hiểu khách đến đâu cũng không rảnh mà đi ăn cùng bàn với tình địch!

Nói, rốt cuộc vì sao mà sự tình ra nông nổi này a?

Tiêu Quân tới nhà tôi, Chu Tuyền đi theo, sau đó cô ta nhận ra trong nhà tôi có một tiểu thiên sứ đáng yêu vô cùng (nguyên văn lời của Chu Tuyền), vì thế, cô ta ở lại cùng chơi với tiểu thiên sứ, ừ, chơi vui lắm, vui rồi ăn trưa, rồi cô ta nhận ra bà ngoại làm cơm rất ngon, nói là mình cả đời chưa từng được ăn những món ngon như thế, cuối cùng làm bà ngoại mềm lòng nói cô ta nếu không ngại thì ở lại dùng bữa đi!

Lúc ấy tôi đang uống nước, vì quá xúc động mà phun thẳng nước vào mặt Tiêu Quân làm anh ướt hết cả mặt, hừ, bà ngoại a, cô ta không chê nhưng cháu thì ghét! Ai bảo tôi có một người bà chưa từng coi trọng ý kiến của cháu chứ, đành phải nín nhịn mà thôi.

Vì thế bây giờ mới xuất hiện cái màn quỷ dị thế này, mới khiến tôi khó chịu thế này!

“A, thì ra chị Tiểu Tuyền là người từng đánh nhau ở quán bar với chị em.” Ngôn Tử Phàm giật mình nói, “Hóa ra chị cũng biết võ công!”

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn Ngôn Tử Phàm, không nói không ai bảo người cầm điếu, có võ công thì hay lắm đấy à, có cần phải dùng biểu tình sùng bái muốn chết ấy không? Chị mày đây còn đánh thắng cô ta sao không có chút sùng bái nào!

Chu Tuyền ngượng ngùng cười, “Chị chỉ là mèo cào, Ngôn tử còn giỏi hơn nhiều.”

Tôi thiếu chút nữa là bị miếng thịt nướng làm nghẹn chết, cô tới chỗ tôi ở cũng được, nhưng từ bao giờ tôi là Ngôn tử của cô

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trường quay biến thái:

Tuyết Mặc: xin hỏi hai người có hài lòng về cuộc sống OOX của mình không?

Ngôn Tử Kỳ: cái gì mà cuộc sống OOX? Nên viết là cuộc sống OOX giữa người và thú vật! !

Tiêu Quân: hắc hắc, con thú vật kia chính là tôi.

Tuyết Mặc: (chỉ vào Tiêu Quân) dã thú mạnh bạo vậy sao? Nhưng trong tiểu thuyết luôn nói vậy, nam chính luôn là người thú tính mà.

Ngôn Tử Kỳ: vậy viết đi cuộc sống OOX của người và thú tốt lắm!

Tiêu Quân: thế đã là gì, anh còn nghĩ có thể thú tính hơn nữa kia!

Tuyết Mặc: (choáng váng đầu óc, thỉnh thoảng suy nghĩ.) cuộc sống OOX của người và thú, cuộc sống OOX của người và thú, OOX, người và thú, thú tính, dã thú....(máu mũi bay tứ tung ینگ.)

Ngôn Tử Kỳ: Tiêu Quân, đem kẻ này ném đi đi, mới có vậy đã không chịu nổi thì làm sao mà viết được H!

Tiêu Quân: đúng thế, lần nào cũng khiến anh không được thoải mái đã đời, sớm muộn cũng có ngày anh cho vào thùng rác!

Từ sau lần bị Chu Tuyền gọi là Ngôn tử một cách vô cùng thân thiết, mặc dù không vui chút nào nhưng trong lòng quả thật cũng không ghét bỏ nữa, dù sao thì sau mấy ngày chung sống cảm thấy cuộc sống vẫn ổn định nên không ít lần tôi đã tự nhủ trong lòng mình không cần quá để ý. Kể cả khi cô ta dùng bữa cùng cũng không có phản ứng thái quá.

Trước kia người nói muốn xem kịch vui chính là mình, nhưng sự thật đúng là trái ngược, giờ đây tôi lại trở thành người trong cuộc, cái này có phải cái miệng hại cái thân? Chu Tuyền nhiệt tình, dễ mến, Tiêu Quân vẫn tự nhiên, bình tĩnh vì sao vẫn làm tôi cảm thấy bất an. Đối với sự xuất hiện của Chu Tuyền, Tiêu Quân đứng đưng như không biết, giống như cô ta sinh ra là người trong suốt vậy. Nhưng nếu quan sát cẩn thận sẽ thấy anh ấy không có vẻ gì coi cô ta là khách, hoàn toàn không bài xích cô ta. Điều này càng làm tôi lo hơn.

Hai ba ngày nay, Tiêu Quân bận không thể tới ăn vì vậy chiều nay anh tới, bà ngoại liền chuẩn bị một bàn thức ăn ngon lành, đang lúc chuẩn bị ăn thì Chu Tuyền xuất hiện, cở vẻ dạo này cô ta chịu khó ở nhà hơn, rất nhanh trên bàn đã có một bát cơm và đôi đũa.

Tiêu Quân đùa với bảo bối một lúc mới chịu tập trung vào ăn cơm. Anh ít khi nói chuyện khi ăn cơm, đối với anh mà nói có bao nhiêu người cùng ăn cũng chẳng liên quan tới việc anh ăn uống, mà tôi cũng không giống như trước nữa, chỉ bối bối cơm trong bát, thỉnh thoảng liếc nhìn Chu Tuyền, nhiều khi liếc mãi muốn lồi cả mắt.

Sau khi ăn xong, Tiêu Quân cùng Tử Phàm chơi game trên tivi, không nói không rằng ngấm ngấm đánh bại kẻ luôn tự tin rằng mình là cao thủ- Ngôn Tử Phàm khiến Tử Phàm phải cúi đầu bái phục.

Bà ngoại đưa bảo bối đi tắm còn tôi mang bát đũa đi rửa, vừa xả nước vào bồn, Chu Tuyền đã nhẹ nhàng bước tới cạnh, đứng bên cạnh tôi, hỏi “Có cần giúp không?”

Tôi cười hắc hắc, chỉ vào đồng bát đĩa chất cao bên cạnh bồn, nói “Vậy cô rửa bát đi, tôi cắt hoa quả.”

Chu Tuyền hú lên quái dị, giữ chặt tay tôi, “Ngôn tử, em là khách mà, sao lại phải rửa bát?”

“Không phải chính cô ngổ ỷ giúp đỡ sao?” Tôi vô tội nhún mày, muốn diễn trò với tôi ư, gặp đúng người siêu lười rồi.

Cô ta bĩu môi, nhăn mặt sau đó đành phải thỏa hiệp, “Được rồi, em cắt hoa quả.” Nói xong, liền đứng cạnh tôi cắt hoa quả.

“Ngôn tử, không ngờ chị lại thích ứng nhanh đến vậy.” Chu Tuyền đột nhiên có hứng nói chuyện phiếm, quay sang tôi nói.

Tôi sững sốt, hỏi lại, “Vậy sao?”

“Vâng.” Cô ta cười khê một tiếng, “Chẳng phải chị đã quên mất em là tình địch của chị sao?..”

“Ừm” Tôi khinh thường hừ một tiếng, lại cúi đầu chăm chú rửa bát, chiếc bát sứ ẩn hiện trong lớp bọt xà phòng, có vẻ quá chú tâm vào chiếc bát mà suýt chút nữa tôi tuột tay làm vỡ cái bát.

Chu Tuyền không nhận được câu trả lời thỏa đáng, cũng không hỏi thêm nữa, tiếp tục nói “Mà Ngôn tử cũng hào phóng thật, thấy em ở trong nhà chị đi đi lại lại mà không hề tỏ vẻ khó chịu, nếu là em, chắc chắn sẽ cầm chổi mà đuổi đi từ lâu.”

“Vậy đây là cô đang nhắc nhở tôi phải đối xử với cô như vậy mới đúng sao? Tôi sẽ thử.” Tôi cười rất ăn ý.

Về mặt Chu Tuyền hoàn toàn bị tôi đánh bại, “Ngôn Tử này, quả thật em thấy chị nói rất đúng, hạnh phúc, không phải cứ làm phiền người khác sẽ có được, một người càng không thể có được tình yêu che chở mãi mãi nếu chỉ biết trông chờ, không cố gắng, không kiên trì thì chẳng làm được gì. Từ bé đến giờ em được yêu chiều, muốn gì được nấy, em chỉ kiên trì một việc, đó là theo đuổi Tiêu Quân.” Cô ta cầm lấy khăn lau tay

sạch sẽ, vô cùng nghiêm túc nói, “Tôi và chị có quyền lợi bình đẳng, tôi có quyền được tiếp cận anh ấy, để xem chị có khả năng giữ anh ấy không.” (vì đoạn này là đoạn thách thức nên xưng tôi – chị nghe oai hơn)

Cô ta chỉ nói mấy câu đơn giản lại khiến toàn thân tôi đổ mồ hôi lạnh.

Ban đêm, tôi ôm chặt lấy nam nhân đang bận đung chạm lấy mình, chợt nhớ tới lời của Chu Tuyền..., tôi hơi hoảng hốt hỏi, “Tiêu Quân, anh sẽ lấy em, đúng không?”

Anh không trả lời, nhưng cánh tay ôm tôi dường như mạnh mẽ hơn, giống như muốn bóp vụn linh hồn tôi.

Đúng như Chu Tuyền nói, cô ta có thể theo đuổi anh thì tôi cần có khả năng giữ anh lại. Một người luôn tràn trề tự tin như tôi không ngờ cũng có lúc như thế này, liệu tôi có giữ được anh không? Da mặt tôi đủ dày để đi cầu hôn anh, đủ để yêu cầu anh tới sống chung, tất cả mọi chuyện có thể làm tôi đều đã làm nhưng thực chất chưa bao giờ nhận được một câu trả lời đích xác từ anh, người như anh, liệu tôi có thể nắm giữ không?

Sau lần nói chuyện phiếm với Chu Tuyền , không biết là vì tôi quá nhạy cảm, hay vì dạo này Tiêu Quân quá bận rộn, mà số lần lên giường với nhau cũng dần giảm bớt, trong lòng tôi cảm thấy bất an nhưng thật sự chẳng biết nguyên do do đâu nữa, chỉ biết là, cảm giác giống như người đang ở cạnh mình bỗng chốc trở nên khác lạ, xa cách.

Tâm tình không tốt, tôi tới quán bar uống bia giải sầu. Mỗi khi uống bia, cảm giác mát lạnh sẽ trải phẳng nỗi cáu giận, cảm xúc ngổn ngang trong lòng tôi.

Nhân lúc tôi trở lại quầy rót thêm bia, Tiểu Cẩn lúc này đang lau mấy chiếc li liền quay người lại, đứng đối diện tôi nhìn chằm chằm, vẻ mặt chăm chú khiến tôi nổi cả da gà, “Tiểu Cẩn, đừng nói là chú thích chị nhé, không thì chị sẽ khó xử lắm đó.”

Cậu ta trừng mắt nhìn tôi, đột nhiên hỏi “Ngôn tử, sao dạo này không thấy Tiêu lão đại tới?”

Tôi giả bộ sợ hãi, quay lại trừng mắt với cậu, “Không yêu chị chẳng lẽ chú yêu Tiêu Lão đại!”

Tiểu Cẩn bị tôi trêu chọc, mắt liền đỏ lên, quát khê: “Em nói đúng đấy!”

Tôi âm thầm thở dài, xem ra có muốn giả ngây giả ngô cũng không được, sau khi uống xong một ngụm bia, tôi nói: “Dạo này anh ấy bận lắm, không như trước nữa. Mà sao tự nhiên lại hỏi vậy, có phải chú nghe được chuyện gì phải không?”

“Chị cùng Tiêu lão đại xảy ra chuyện gì rồi phải không? Bên ngoài người ta đang đồn ầm lên kia kìa.”

“Nga, đồn ầm lên cơ à? Nói nghe thử đi.” Vuốt vuốt cái cốc rỗng, tôi chăm chú quan sát ánh mắt quá nghiêm túc của cậu, cảm thấy khí thế bức người của cậu ta có vẻ đáng yêu thật đấy.

“Bọn họ nói.” Tiểu Cẩn do dự một chút rồi cắn răng nói: “Bọn họ nói Tiêu lão đại có niềm vui mới rồi, cả ngày cùng đi cùng về, ân ái vô cùng, cô gái kia còn sống chung với Tiêu lão đại rồi. Chưa hết, nghe bảo cha mẹ hai bên đều rất hài lòng.... Ngôn tử, chị có đang nghe không vậy?”

“Ừ, chị vẫn đang nghe đây.”Thực ra đều là do tôi nhúng tay vào mới vậy, xem ra đúng là tin đồn có độ tin cậy thật thấp. Có điều, nếu nói là cùng đi cùng về thì có chút nói quá lên thì phải. Vì vậy, tôi liền hỏi, “Có đến mức cùng đi cùng về không, theo chị thấy thì không đến mức đó đâu.”

Tiểu Cẩn hung hăng trừng mắt , “Ngôn tử, chị có đúng là người đàn bà của Tiêu lão đại không vậy? Vì sao người ta nói chuyện xấu về anh ta mà chị chẳng có phản ứng gì cả.”

Tôi cười lạnh. Đúng là vợ vẫn, ngần này tuổi đầu trắng lè còn phải thể hiện ra sự lo sợ cho cậu xem chắc?”Không tận mắt nhìn thấy thì phản ứng có tác dụng gì.”

“Nghe người ta nói, đêm qua Tiêu lão đại đưa một cô gái tới vũ hội,từ đầu đến cuối thân mật vô cùng, mà hình như đó chính là cô gái hôm nọ tới đây đánh nhau với chị đó.”

Vũ hội đêm qua? Tôi nhớ hôm qua gọi anh tới ăn cơm, anh nói đi gặp đối tác không tới được. Thì ra là đi dự vũ hội cùng gái đẹp à!

Trước đó Chu Tuyền chuyển vào nhà, thái độ anh lãnh đạm phân rõ giới hạn với cô ta, ta tự tin là sẽ được xem kịch vui. Giờ thì hay rồi, những gì Chu Tuyền nói ở phòng bếp hôm nọ, bây giờ tôi đã tin đến 9 ,10 phần. Xem ra hai người họ sớm đã vượt giới hạn rồi.

Tiêu Quân hi vọng tôi tin tưởng anh, nhưng những chuyện diễn ra mồn một trước mắt thế này bảo tôi làm thế nào mà giả câm, giả mù cho được đây?

Nhớ lại lần trước gặp Điền Tiến, cậu ta đã hứa sẽ cung cấp thông tin cho tôi khi hai người đó gặp mặt, trong thời gian này, Điền Tiến hoàn toàn không gọi cho tôi đến nửa cuộc, là vì sống yên biển lặng hay vì chuyện đã vượt tầm quyền soát? Nghĩ vậy, tôi liền gọi ngay cho Điền Tiến, đầu dây bên kia bắt máy, nghe bảo mấy hôm trước mẹ Điền Tiến ốm , cậu ta đã về quê thăm mấy hôm nay rồi. Tôi không khỏi nghĩ ngợi, sao lại trùng hợp vậy chứ!

Đột nhiên đầu óc như rơi vào sương mù, tôi hoàn toàn không định hình được những gì đang nghĩ tới. Không đợi được Tiêu Quân trả lời, không nhìn rõ tâm tư của anh, lại càng không đoán ra được nét dịu dàng, ôn nhu ấy..

Trước kia tôi còn cảm thấy hạnh phúc, Tiêu Quân luôn đối xử dịu dàng với một mình tôi, nhưng bây giờ ngẫm lại, tôi dần cảm thấy sợ hãi. Chu Tuyền nói không sai, không ai có thể được hưởng sự yêu thương của người khác một cách vô điều kiện, mấy năm này, Tiêu Quân yêu thương, chăm sóc tôi vậy mà chỉ cần tôi ở bên, không đòi hỏi gì thêm. Sự chăm sóc này có đúng là để tôi hưởng không?

Trước kia tôi còn cảm thấy được ở bên anh là chuyện đương nhiên, hai người hạnh phúc, yêu thương nhau mỗi ngày, cũng chẳng bao giờ tốn công để ý mấy việc không đâu, cứ sống như mọi ngày, ăn cơm rồi cười , hứng lên thì làm tình, đó mới đúng là cuộc sống mà ai cũng muốn. Khi đó, thỉnh thoảng cũng thử suy nghĩ nếu một ngày Tiêu Quân rời xa, tôi sẽ vượt qua điều đó thế nào. Lúc đó trong lòng còn mong muốn anh rời đi , nhưng hôm nay, khi chuyện đã phát sinh, trong lòng lại cảm thấy lộn nhộn, cả thế giới như quay cuồng.

Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy khinh thường tôi, trước kia vốn chỉ coi anh là gì đó bình thường lắm, vậy mà giờ chuẩn bị mất đi mới thấy quý trọng biết bao, trước kia hai ba ngày không gặp nhau cũng thấy thật bình thường, nhưng bây giờ chỉ một hai ngày không gặp mặt sẽ thấy khó chịu, một bụng lửa giận, hờn phách thất lạc, sau đó còn không thể khống chế được cảm xúc chính mình. Bỗng dưng ngồi suy nghĩ miên man, càng nghĩ càng thấy chột dạ, càng chột dạ lại càng thấy thiếu tự tin, đến cuối cùng, tôi thậm chí còn cho rằng Tiêu Quân đột nhiên đòi chia tay cũng chẳng có gì lạ. Tại lúc trước còn mãi đắm chìm trong mối tình đầu dang dở mà xem nhẹ Tiêu Quân.

Tôi muốn đi tìm anh, muốn anh giải thích cho rõ ràng. Nhưng rồi chợt nhận ra, từ trước đến nay đều là anh tới tìm tôi, và tìm thật dễ dàng. Còn tôi muốn tìm anh, xem ra còn khó hơn lên trời. Còn chưa nói tới việc anh làm gì bên ngoài, giao du với ai, cùng Chu Tuyền đi đâu đều là người ta nói tôi mới hay, xem ra trong tình huống này đúng là tôi không còn làm gì được nữa.

Vấn đề anh chuyển tới nhà đề từ nay hai người có nhiều cơ hội gặp mặt, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy lo lắng đôi chút. Nhưng xem ra chuyện xảy ra hôm nay nằm ngoài dự liệu của tôi mất rồi.

Nghĩ tới việc tôi giúp Chu Tuyền được ở cùng Tiêu Quân. Đến giờ mới nhận ra, hành động này chỉ có thể tóm tắt bởi một cụm từ : Dẫn sói về nhà.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trường quay biến thái:

Tuyết Mặc: Xin hỏi hai vị trong một buổi tối có thể OOXO mấy lần?

Ngôn Tử Kỳ: (Đập bàn) Mấy chuyện này ai rảnh mà đi thống kê ! !

Tiêu Quân: Đương nhiên là càng nhiều càng tốt!

Tuyết Mặc: Vậy theo hai người, số lần XXOO lí tưởng là bao nhiêu?

Ngôn Tử Kỳ: một lần, chỉ một lần mà cũng khiến tôi chết đi sống lại, nhiều hơn có thể sống được sao? Bà già kia, bà mà dám viết làm nhiều là không xong với tôi đâu!

Tuyết Mặc: Còn Tiêu Quân? Vài lần mới chứng minh được sức mạnh nam tính của cậu chứ hả?

Tiêu Quân: Thế nào cũng được. Làm tình quan trọng là chất lượng, không cần số lượng,. Tuy nhiên nếu bảo tôi vất vả cả đêm cũng không hề gì.

Ngôn Tử Kỳ: (lật bàn) Nếu phải vất vả cả đêm, anh đi tìm Tiểu Tuyền của anh mà làm! ! !

Tuyết Mặc : Tử Kỳ bình tĩnh nào, chuyện này cần sự hợp nhất đôi bên, đâu phải cứ đơn phương mà được.
.....

19. Chương 37-38

Sau bữa cơm chiều, Ngôn Tử Phàm liền chiếm lấy cái TV phòng khách để chơi game, Bảo bối ủy khuất lại gần cậu, thổ thổ xin cậu nhường TV, vào phòng chơi máy tính. Bà ngoại từ trong bếp đi ra thấy thế hài lòng lắm, cười gật đầu, “Đừng có xem thường Tử Phàm , tưởng nó là thằng bé bướng bỉnh vậy thôi chứ cũng thương bảo bối lắm đấy .”

Tôi lấy một miếng táo, lại quay về nằm ườn trên sofa, “Con thì lại thấy bảo bối trị được nó, bà ạ.”

“Mama, kênh hoạt hình. . . .”Bảo bối cầm lấy điều khiển từ xa, đưa cho tôi. Chắc muốn nhờ tôi bật giúp. Kênh hoạt hình đúng là kênh mà con bé thích nhất, tối nào cũng phải xem. Có điều bà ngoại cũng xem cùng, nhìn cái cảnh một già một trẻ ngồi xem hoạt hình cũng buồn cười ra trò.

(Nhím : ở đây ghi là trí tuệ cây nhưng em chẳng biết đó là gì nên cứ để là hoạt hình đi)

Thay vì giúp con bé chuyển kênh, tôi lấy một miếng táo đưa cho nó, nhìn bộ dạng bé con bĩu môi gặm miếng táo trông đáng yêu kinh khủng.

“Tử Kỳ này, dạo này Tiêu Quân bận rộn lắm sao? Người đã đến đây ở rồi, thế mà hai ba ngày không thấy mặt con cũng không có phản ứng gì sao?.” Bà ngoại vừa ngồi xuống,liền ném cho tôi một cục rác rồi to đùng.

Bất giác tôi cười một cách ngu ngốc, thử sờ vào da mình, làn da vẫn mịn màng, không có dấu hiệu của nước (mất?) , “Tham vọng anh ấy lớn như thế, làm sao để ý đến gia đình mãi được bà.” Ngay cả tôi dù có muốn cũng chẳng tìm được anh ấy, trước đây còn có Điền Tiến để liên lạc, giờ đến cả cậu ta cũng bị điều đi rồi, tôi biết tìm ai? Chẳng lẽ đi tìm Chu Tuyền?

Bà ngoại lườm tôi, “Con bé này giống y cha mi, toàn một lũ không tìm không phổi gì hết, thử nghĩ xem mấy năm nay Tiêu Quân đối xử với con thế nào, một người đàn ông tốt như vậy giờ không dễ kiếm đâu. Thế mà không lo tìm cách kéo lại, rốt cuộc đầu cháu suy nghĩ cái gì?”

“Bà ngoại, không phải bà đã hứa sẽ không bàn gì về việc của chúng cháu sao? Sao bây giờ lại đổ hết lên người cháu, bà trách vậy oan cháu lắm, ai nói cháu chưa từng cố gắng?Bà, bảo bối, Tử Phàm là người thân của cháu còn không hiểu cháu sao? Cháu không khấn trương sao? Tiêu Quân có tham vọng lớn như vậy, khó nắm bắt là thế, cháu có thể không khấn trương sao.” Nói đến đây, trong lòng tôi thấy tủi thân vô cùng. Tôi cũng lo lắng, cũng sợ mất anh, cũng muốn nhanh chóng nắm giữ được anh, hiểu anh, nhưng Tiêu Quân có cho tôi cơ hội đó không!

“Bảo con là đứa ngu ngốc không hiểu chuyện đúng là không sai chút nào. Người đàn ông càng tài giỏi càng cần người phụ nữ ở bên, Tiêu Quân giỏi giang như vậy, cũng cần có người phụ nữ bên cạnh! Bà không hoài nghi nhân phẩm của Tiêu Quân nhưng ngoài kia có biết bao mùa xuân mới, hoa thơm cỏ lạ , cháu dám chắc là nó sẽ không động lòng?”

Tôi buông Ngón Tiểu ra, rồi tự lấy trái cây cho mình, nhét vào miệng rồi mới ngẩng đầu lên, gượng gạo nói: “Bà ngoại à, từng lời của bà làm cháu phải nghiền ngẫm từng chút một đấy. Bà là người hiểu rõ Tiêu Quân nhất nhỉ?”

Bà ngoại hừ một tiếng, vỗ cái đóp vào đầu tôi, “Đã nói mi là cái đồ không tim không phổi mà. Bà là vì bà xót cho Tiêu Quân, nó yêu thương cháu như thế, nếu có chuyện gì xảy ra bà thật sự lo cho hai đứa.”

Xoa xoa đầu, tôi hỏi bà ngoại, “Bà nhìn ra cái gì rồi hả bà?”

Bà ngoại chỉ vào mắt mình, “Con cho là bà tuổi cao mắt kém sao? Nói cho mà biết, đây là hỏa nhãn kim tinh đó (nói một cách đơn giản thì là đôi mắt tinh tường, nhìn được mọi chuyện), dạo này suốt ngày con lo lằng mắng hỗn, chẳng phải là có chuyện rồi sao? Mà có khi còn liên quan tới Chu Tuyền? Cô bé đó không phải người đơn giản đâu.”

“Bà ngoại, con biết là thế nhưng đúng là mọi việc vẫn như vậy, con cũng chẳng biết làm thế nào. Tiêu Quân thì lúc nào cũng thần thần bí bí, con lo lắm.”

“Cảm thấy lo lắng thì phải nói cho nó biết, cùng nhau hóa giải hiểu lầm chứ cứ giấu kín thì giải quyết thế nào?”

Ý tứ của bà ngoại, tôi hiểu. Nhưng để áp dụng với thực tế thì khó quá.

Tối đến, một mình lăn lộn trên giường mãi vẫn không ngủ được, nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở ra, tôi nhanh chóng ngồi dậy. Trong bóng đêm, thân hình cao lớn của người đàn ông xuất hiện, tôi vội tay giắt dây đèn ngủ đầu giường. Ánh sáng đến làm tan biến bóng tối trong phòng, hai ngày không gặp mặt, nỗi nhớ trong lòng cũng chắt chắt uất ức, tôi trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Sao hôm nay lại rảnh rồi mà về đây?” Vừa mở miệng mà chính tôi đã bị oán khi trong lời mình nói khiến cho hoảng sợ/ Đúng là không khỏi tự trách mình, từ khi nào mà trong lời nói toàn chứa uất ức vậy?

“Thời điểm này anh thật sự rất bận.” Tiêu Quân ngồi đầu giường, xoa xoa tóc tôi, thuận tay kéo tôi vào lòng, mùi rượu ngay lập tức xộc thẳng vào mũi, ẩn chứa trong mùi rượu đó còn pha hương vị thơm thoang thoang của nước hoa phụ nữ. Mùi thơm dịu nhẹ này không phải dành cho những cô nàng tầm thường, chợt nghĩ tới người có thể là chủ nhân của mùi hương này, lại nghĩ tới cảnh anh cũng ôm cô ta như ôm tôi bây giờ, tôi bỗng thấy không thoải mái trong lòng.

Đẩy anh ra, tôi vội vàng quay đi, nói, “Em đi pha nước tắm cho anh.”

Vừa đứng dậy, tay liền bị anh kéo lại. Rất nhanh tôi lại trở về trong vòng ôm của anh, anh găt gao ôm, vùi đầu vào hóm cổ tôi, nói, “Từ Kỳ, qua đợt này chúng ta hãy kết hôn, nhé.”

Một câu nói đơn giản..., lại như thiên thạch rơi xuống trái đất, thiếu chút nữa là tôi ngất đi. Định thần một lúc, xác định mình không có nghe nhầm, tôi mới hỏi: “Vì sao bây giờ không làm luôn? Tại sao phải đợi qua thời gian này? Chúng ta chỉ cần đi đăng kí kết hôn thôi, còn tổ chức tiệc rượu gì đó phiền toái như vậy, không có cũng được.”

“Hiện giờ không được.” Anh lạnh lùng cự tuyệt, một nguyên nhân cũng không cho tôi biết.

Một giọt nước mắt ngang ngạnh bất ngờ tuột khỏi sự kiểm soát của bờ mi, tôi cảm thấy ngực như sắp vỡ tung rồi, ngay đến thở cũng khó khăn. Đã vậy rồi mà bản thân vẫn chưa từ bỏ, vẫn nói: “Chỉ đi cái giấy đăng kí, vậy mà cũng không được sao?”

Người đàn ông ấy không nói gì, chỉ ôm chặt lấy tôi, tôi nghĩ muốn phát hỏa, muốn chửi mắng vào mặt anh, muốn chửi vắn anh vì sao phải giấu tôi nhiều chuyện như thế. Vậy mà cuối cùng, chỉ đành thở dài mà thôi.

“Tiêu Quân, chuyện giữa em và Mộ Dung Cảnh, hẳn anh là người hiểu rõ nhất. Vì lúc đó em không hiểu chuyện, lại quá ngu ngốc tin rằng rồi một ngày cậu ta sẽ nhận ra tình cảm của em, em còn ngu ngốc trước thì lên giường với cậu ta sau lại giúp cậu ta theo đuổi người ta, cứ nghĩ cuối cùng sẽ được hạnh phúc, ai ngờ cuối cùng người đau khổ chỉ có mình em.” Dừng một chút, tôi ôm chặt eo anh, “Tiêu Quân, thái độ của anh bây giờ làm em có cảm giác đang giẫm lên vết xe đổ, liệu em có nên tin anh không?”

Anh ngẩng đầu , nheo mắt. Trong mắt anh ẩn chứa sự lạnh lùng. Anh gần từng tiếng, kiên định nói , “Ngôn Tử Kỳ, em chỉ có thể tin tưởng anh.”

Tối hôm ấy anh không đòi hỏi, đây quả là một dịp đáng quý. Chỉ thấy anh tắm xong, trèo lên giường ôm tôi thật chặt rồi ngủ.

Trước khi chìm hoàn toàn vào giấc ngủ, tôi còn nghĩ tới lời bà ngoại nói...,nói tôi không có tim không có phổi, nhưng một khi đã để ý đến ai thì lại quá nhiệt tình, đôi khi đổi lại chỉ có đau đớn mà thôi..., Nếu là vậy, tôi thật sự mong mình là kẻ vô tình không tim không phổi.

Bảo bối sắp đi học, thân là người mẹ tốt , tôi muốn tự mình đi mua đồ dùng học tập cho con bé, vì thế tôi liền kêu già trẻ trong nhà cùng nhau ra phố mua đồ.

Bà ngoại rất ít khi ra ngoài, đối với mấy tấm hình quảng cáo sắc sảo sắc màu, mấy cô diễn viên quảng cáo đều thấy rất mới mẻ, cứ kéo tay tôi hỏi cái này cái kia. Ngôn Tử PHàm thì như cá gặp nước, hẹn địa điểm gặp rồi trốn đi tìm thú vui cho riêng mình.

“Ngôn Tử, những thứ này thật sự rất đắt.” Đi quanh thành phố một vòng, những gì cần mua đều đã mua đủ, đầy tràn cả một xe,bảo bối nắm chặt lấy tay bà ngoại, vô cùng vui vẻ ngó đồng ngó tây.

“Bà ngoại,bà đừng để tâm mấy cái này,con có tiền mà. Giờ chúng ta tìm tạm chỗ cất đồ này rồi đưa bà cùng bé con vào trung tâm thương mại phố bên kia dạo chơi nhé.”Mặc dù tôi cực kì ghét đi dạo phố, hơn nữa còn trải qua cú sốc lần trước đi với cô em họ Tiêu Quân nhưng nói chung hôm nay tâm trạng tôi rất thoải mái, dù sao cũng là đi với người nhà.

“Mama, sói xám.” Bé con kéo góc áo tôi, chỉ vào con thú bông nằm trong gian hàng đồ chơi, hưng phấn kêu lên “Bảo bối muốn, muốn sói xám.”

Đối với sở thích kì quái của con gái mình, đúng là tôi không còn gì để nói. Những đứa trẻ bình thường khác, chẳng phải đứa nào cũng thích mê mấy chú cừu con nhỏ nhắn sao? Vậy mà sao con bé này lại mê nhân vật phản diện nhỉ? (Nhím : nếu nhím không lầm, sói xám với cừu non thì chắc là cái hoạt hình cừu con và những người bạn, cái này cũng có thành truyện tranh rồi. Chả rõ cô đúng không nữa)

Bởi vì thân phận mình là bề trên của con bé, nên tôi rất từ tốn mà cũng nghiêm khắc nói với bảo bối, “Bé con, bé gái nên mua cừu vui vẻ, có rất nhiều con xinh đẹp mà, Sói xám là nhân vật xấu.”

Bảo bối chẳng biết có nghe tôi nói hay không..., chỉ ra sức dậm chân, “Muốn sói xám, muốn sói xám.” (Nhím : rõ ràng là con anh Mộ mà sao tính thì giống anh Tiêu y lột)

Hai bên giằng co một hồi, cuối cùng vẫn là tôi phải chịu nhìn con gái mình ôm con thú bông sói xám to đùng, không biết làm gì đành cười ngu ngơ.

Tình yêu trong hôn nhân có lẽ rất quan trọng,nhưng lúc này tôi lại cảm thấy, đôi khi cũng có ngoại lệ, giống như sở thích của bảo bối, đâu phải không được.

Tại cửa hàng thời trang trẻ em lựa chọn một hồi, đồng quần áo trên tay tôi càng ngày càng nhiều, đang lúc bận suy nghĩ xem nên chọn kiểu váy nào cho phù hợp thì bà ngoại bỗng kéo tay tôi, nhỏ giọng nói: “Ngôn tử, nhìn bên kia.”

Tôi nhìn theo hướng bà ngoại chỉ, “à” một tiếng rồi lại cúi đầu chọn váy. Bà ngoại rất không hài lòng với phản ứng của tôi, lại kéo đầu, nói, “Cô gái bên cạnh thằng bé là ai?”

Tôi lấy một bộ váy ướm thử vào người Ngôn Tiểu, tiểu tử kia sợ phải thay quần áo, nhân lúc tôi chọn đồ đã trốn đông trốn tây, tôi không biết làm thế nào, đành bỏ cuộc. Để bộ váy xuống rồi quay sang nói: “Cô ấy là Tử Linh, vợ cũ của Mộ Dung CẠnh.”

Đúng vậy, người mà bà ngoại phát hiện ra chính là người đã lâu không gặp – Mộ dung Cạnh và Tử Linh. Tuy rằng chuyện hai người đã ly hôn nay lại cùng nhau đi dạo shop quần áo trẻ em, nhưng mà nhìn vẻ thân mật của họ, chắc đã hóa giải được hiểu lầm trước kia.

Bà ngoại cảm thấy ngạc nhiên, “Bọn họ không phải đã li hôn rồi sao? Sao giờ còn đi cùng nhau.”

Tôi nhún vai, lần nói chuyện cuối đó, tôi và Mộ Dung Cảnh coi như tính xong nợ nần, dù có tình cờ gặp cũng coi như người xa lạ, giờ cậu ta chẳng còn liên quan gì đến tôi, nếu được, chỉ mong không bao giờ phải gặp cậu ta nữa.” Bà ngoại, Chuyện của người ta, chẳng liên quan gì tới bà cháu mình. Thôi, bây giờ cùng nhau đi xem đồ cho bà nhé.” Quần áo cho bảo bối mua cũng đủ rồi, hơn nữa cũng để tránh mặt họ, tôi liền mang quần áo ra thanh toán

Nhưng dù thế tôi vẫn chậm hơn người ta, đúng lúc đang rút thẻ ra trả thì bị ảnh mắt họ bắt gặp.

“Ngôn Tử Kỳ?” Thanh âm của phụ nữ nghe có vẻ mơ màng nhưng âm lượng không phải nhỏ, đủ để tôi không thể làm ngơ hay cố tình giả vờ không nghe thấy.

Tôi quay lại phía sau, thấy Mộ Dung Cảnh và Tử Linh đứng cách mình không quá xa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phim trường đen tối

Tuyết Mặc: hôm nay phim trường tạm thời dừng

Mọi người: vì sao? ? ?

Tuyết Mặc: này. Cái kia. Bởi vì Tiêu lão đại đi công tác .

Mọi người: các đồng chí, giết chết mụ già Tuyết Mặc!

“Đúng là Ngôn Tử Kỳ rồi, khéo thật.” Tử Linh hưng phấn, định tới gần tôi. Người đứng bên cạnh – Mộ Dung Cảnh chỉ mím chặt môi, hai mắt chăm chú nhìn tôi, giống như quan sát thái độ, nếu tôi tỏ ra không hứng thú, cậu ta sẽ rời đi ngay lập tức

Trên mặt tôi lộ ra nụ cười, hoàn toàn không tỏ ra khó chịu, liếc qua bảo bối đứng cạnh, nói, “Đúng là trùng hợp quá. Tử Linh, cậu về nước từ bao giờ thế?”

“Cũng được một thời gian rồi. Đang định cùng Dung Cảnh mua quà rồi tới nhà cậu, ai ngờ gặp ở đây.” Tử Linh cười khê. Mấy năm không gặp, vẻ đẹp trước kia không những chẳng mất đi mà còn thêm một chút trưởng thành, rất thu hút, khiến người ta đã nhìn liền không thể nhìn đi nơi khác, người con gái thế này bảo sao trước kia Mộ Dung Cảnh bắt chập tất cả theo đuổi cô ấy. Cô ấy nhìn lướt qua bảo bối, cười càng rạng rỡ “Đây là bé Ngôn Tiểu mà Dung Cảnh hay nhắc sao, đúng là rất đáng yêu”.

Đột nhiên tôi liếc mắt nhìn Mộ Dung Cảnh, thật sự tò mò không hiểu cậu ta nhắc về bảo bối với Tử Linh kiểu gì, chắc không phải là nói bảo bối là con cậu ta chứ? Có điều nhìn phản ứng của Tử Linh, chắc là không biết đâu, có ai nhìn con riêng của chồng mình mà còn cười vui vẻ được như vậy không?

Mộ Dung Cảnh do dự một lúc, sau đó mới dám lại gần, chào hỏi bà ngoại. Bà ngoại nắm tay cậu ta, cười thân thiết .

“Mọi người đi dạo chắc ai cũng mệt rồi, hay là xuống quán cà phê tầng dưới uống chút gì đi?” Mộ Dung Cảnh đề nghị, ánh mắt không ngừng quan sát Ngôn Tiểu.

Tôi khoát tay, từ chối khách sáo, “Để lần sau vậy nhé, chúng tôi còn phải về, Tử Phàm đang đợi.” Có Ngôn Tiểu ở đây, làm sao tôi bình thản ngồi uống cà phê cùng cậu ta.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh trở nên ảm đạm, còn Tử Linh lấy mấy túi thời trang trẻ em, nhét cả vào tay ta, “Hôm nay gặp nhau thế này, chúng tớ chưa kịp chuẩn bị gì. Đây coi như là quà tớ tặng Ngôn Tiểu nhân ngày gặp mặt, cậu đừng từ chối .”

Tôi đương nhiên không muốn nhận quà của họ, nhưng kéo đi đẩy lại một hồi, hai người họ vẫn nhất nhất đòi tặng, cuối cùng bà ngoại đành phải đứng ra làm chủ, nhận tất cả.

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, nhìn đồng túi nhỏ, túi to trong tay, tôi oán giận nhìn bà ngoại: “Bà ngoại, chỗ quần áo của họ có gì đặc biệt, đâu phải chúng ta không mua nổi.”

Bà ngoại thở dài, “Con từ bao giờ lại trở nên nhỏ mọn như vậy? Dù sao thằng bé và Tiểu Tiểu cũng có quan hệ ruột thịt .”

Suy nghĩ lại một cách cẩn thận cũng thấy lòng thoải mái hơn. Thôi quên đi, nếu cậu ta không có ý định tranh giành Tiểu Tiểu với tôi thì chẳng việc gì phải khước từ lòng tốt. Nhìn cậu ta với Tử Linh ăn ý như vậy mới đúng là một đôi chứ.

Nhớ lại sự ngượng ngập của Mộ Dung Cảnh, sự thân thiện của Tử Linh, tôi không khỏi thở dài. Bốn năm đã trôi qua, nói dài thì cũng không đúng, bảo ngắn cũng không phải, quay đi quay lại, cảnh vật vẫn thế, chỉ có con người là thay đổi.

Buổi tối sau khi ăn cơm, định bụng sẽ vòng qua quán bar một chút xem sao. Mà chẳng cần đến cũng biết nhân viên chẳng những không lười biếng mà còn chăm chỉ hơn nhiều, chẳng ai ca thán tôi một câu. Chẳng cần tôi chỉ đạo mọi việc vẫn đâu vào đấy. Đúng là khi đã dính vào tình yêu thì giỏi mấy cũng thành vô dụng. Áyyyyyy.

Lái xe được nửa đường, càng nghĩ càng thấy chán, càng thấy chán thì càng thấy sợ, đến chỗ rẽ, tôi đánh tay lái về bên phải, chạy thẳng vào trung tâm mua sắm, hơn mười phút sau, một tấm biển hiệu màu lam nổi bật trên phố đông, tấm biển phát ra ánh sáng nê – ông lấp lánh, hiên ngang đứng vững trong con phố ngập tràn hơi thở vàng son.

Tôi không biết vì sao mình lại tới đây, chỉ rõ một điều duy nhất, bản thân tôi không muốn đứng ở thế bị động, bị người ta đưa đẩy nữa.

Nghĩ cũng thật buồn cười, trong mọi chuyện, tôi luôn luôn là người mạnh mẽ, dù gặp khó khăn, dù trước mặt là bức tường vững chắc tôi cũng chẳng sợ hãi, cứ mạnh mẽ, cứng đầu cứng cổ tiến lên phía trước, cho dù có đầu rơi máu chảy cũng chẳng sao hết. Vậy mà trong chuyện tình cảm, tôi lại sợ hãi, lo trước lo sau, cuối cùng vẫn lựa chọn làm đà điểu.

Nhưng cho đến ngày hôm nay, đối với tôi, Tiêu Quân là người không thể buông tay, tôi sẽ không đánh mất anh ấy, cũng nhất quyết không làm rùa đen rụt cổ nữa.

Vừa bước vào cửa, vị quản lý có tính cách quái dị không ra đón tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh chàng đẹp trai đứng trước mắt, nhìn vào tấm thẻ tên trước ngực anh ta, ngỡ ngàng, “Hàn Diệp.” Được, lần này sẽ nhớ kỹ.

“Ngôn tử, sao lại rảnh mà đến đây vậy? Tìm Tiêu lão đại sao? Hôm nay anh ấy không ở đây.” Tôi còn chưa mở miệng. Chàng trai này đã khai báo. ĐÚNG là rất khôn khéo ngoan ngoãn.

“Anh ấy thường hay tới đây sao?” Tôi theo thói quen ngồi xuống ghế lớn bên cạnh, Hàn Diệp cũng nín thở chạy theo.

“Lão đại dạo này hay đến đây lắm. Mỗi tội chẳng bao giờ đến một mình. Lúc thì đến cùng Chu tiểu thư, lúc thì tới cùng một số người của Tiết Phú.” Hàn Diệp không chút ngượng ngùng, vẫn tiếp tục bán đứng lao đại của mình. Nghe những gì cậu ta nói, tôi sững sốt. Nhìn cậu ta một hồi, cái mặt này đúng là cái mặt thâm hiểm chết người, rất biết thời thế. Dù thế nào đi nữa, giá mà Điền Tiến học được một chút của cậu ta, có lẽ sẽ không bị dày đi như bây giờ.

Nhưng nhớ ra cậu ta vừa mới nhắc tới “Tiết Phú”, tôi ngạc nhiên, hỏi, “Anh ta hợp tác với Tiết Phú từ bao giờ thế?” Nếu coi tập đoàn của Tiêu Quân đen không ra đen, trắng không ra trắng thì Tiết Phú là một tập đoàn đen đủi (tức là vi phạm pháp luật ấy), phạm vi hoạt động đã lan tràn ra nhiều thành phố lân cận, kẻ thù nhiều vô số kể nhưng chẳng mấy kẻ dám trực tiếp chống lại, nghe nói suốt mấy năm nay, chính phủ luôn muốn cho tập đoàn này đứng trước vành móng ngựa nhưng khổ cái cứ đến trời điểm quan trọng, chúng lại thoát được trong gang tấc. Vậy mới thấy thế lực của chúng mạnh mẽ đến đâu.

Nhưng vì sao Tiêu Quân lại hợp tác với những kẻ như vậy? Cứ nghĩ đến việc anh giấu tôi nhiều không kể xiết, tôi chỉ muốn nghiêng răng nghiêng lợi đến gãy cả răng.

Hàn Diệp tắc lưỡi, sau đó thở dài, nói, “Hợp tác là từ có thể dùng trong trường hợp này sao?”

Tôi nhăn mặt, cung cảm thấy có lí. Trong ấn tượng của tôi, Tiết Phú là nơi không ra gì, một tập đoàn làm ăn phi pháp, người quản lý chắc cũng là một lão già xấu xí bụng đầy âm mưu. Nói cái thứ đó hợp tác với Tiêu Quân quả cũng có chút gì đó sỉ nhục anh ấy, “Không biết Hàn quản lý có còn biết gì nữa không?” Đến lúc này, tôi chỉ muốn tự tát cho mình mấy phát, ở đây nguồn thông tin để khai thác như vậy, thế mà mấy hôm nay chỉ biết nằm nhà vô đầu bứt tóc đến mức sắp hói rồi đây, tôi đúng là kẻ ngu ngốc!

“Cũng có nghe được một chút, nhưng mà em không dám nói. Nếu không lão đại mà biết... e rằng đến chỗ chôn em cũng chẳng có.” Hàn Diệp mở cửa phòng VIP, nghiêng người cho tôi vào.

Tôi kéo tay hắn, thuận đà kéo anh ta ngồi cạnh tôi, “Có điều kiện gì cứ nói, chỉ cần tôi có thể giúp.”

Ngay lập tức, Hàn Diệp cười tươi như ánh mặt trời, xoa xoa đôi bàn tay, cười hắc hắc, “Ngôn tử thật là hiểu ý người khác, thật ra cũng chẳng có gì to tát, chỉ cần chị tới đây làm chủ quán bar hộ em mấy tháng thôi.”

“Mấy tháng? Cậu vẫn ổn chứ hả?” Việc quản lý quán bar đâu có đơn giản, hơn nữa nếu muốn thì tìm người làm quen trong quán, năng lực chắc chắn hơn tôi. Để tôi quản lý, lại còn tốn mấy tháng, cái quán này không xảy ra chuyện mới là lạ.

“Ngôn tử, thân phận của chị trong lòng lão đại lớn như vậy, chuyện xin cho em nghỉ mấy tháng chỉ là chuyện nhỏ. Còn người quản lý, tùy chị thôi, được không? Em thật sự rất đáng thương mà. Từ khi lên làm quản lý tới nay, em chưa từng xin nghỉ phép dài hạn lần nào, nhà em trên già dưới trẻ đều có, mỗi lần mọi người muốn đi du lịch đều vì vướng em mà lỡ dở mọi việc. Em thật sự muốn làm họ vui một lần.”

Nghe Hàn quản lý khóc lóc, kể lể tình cảnh của mình một hồi, tâm hồn tôi cũng có chút rung động. Vốn biết Tiêu Quân rất biết dụng người tài, nhưng ai mà ngờ... anh ấy là độc tài bóc lột sức lao động đến thế.

“Được, tôi sẽ nói giúp cậu.” Người ta đã nhờ giúp, mình cũng nên tỏ ra chút thành ý. Tôi liền cắn môi đồng ý. Vả lại nhìn cái vẻ mặt đáng thương này, chỉ sợ nếu không đồng ý, chắc cậu ta còn kể luôn tình cảnh của cả gia cả trẻ trong nhà mất.

Thỏa thuận điều kiện xong, Hàn quản lý sai người mang bia và ít đồ nhắm là thịt nguội lên, thực hiện đúng theo tiêu chí – đã uống là phải nói, đã nói là phải nói hết.

“Ngôn tử, chắc chị vẫn nhớ cái lần lão đại bị “úp sọt” (nguyên bản là “tập kích” nhưng để thế này hay hơn! ^^), kẻ đầu têu chính là tên bại gia chi tử của người đứng đầu tập đoàn Tiết Phú. Sau vụ đó, lão đại đã có ý cảnh cáo với tập đoàn này, chẳng hiểu sao một thời gian sau, hai tập đoàn lại có vẻ thân nhau lắm. Liệu đây có phải anh hùng chí lớn gặp nhau trong truyền thuyết?”

Tôi tròn tròn mắt, “Một gian thương, một tập đoàn phạm pháp, hợp tác thì thành cái thứ anh hùng gì!”

“Hắc hắc, Ngôn tử đúng thật là,...” Hàn Diệp lắc đầu, tiếp tục sự nghiệp bán đứng, “Nói thật, em thấy Chu tiểu thư và lão đại chả có gì hết, so với lúc ở bên chị thì đúng là một trời một vực.”

“Nga, từ đâu mà cậu nói thế?” Ở một số thời điểm, người trong cuộc chưa chắc đã hiểu rõ bằng người đứng ngoài. Tiêu biểu là chuyện này, nếu bây giờ tôi vẫn còn mù mờ trong bóng tối, vậy thì tội gì không để ai đó đứng ngoài sáng kéo tay ra, có lẽ như vậy cũng không tồi

Hàn Diệp giương cái vẻ mặt trêu tức tôi, nói, “Em nhớ rõ trước kia, khi lão đại mang chị tới đây, trông giống y một con mèo động dục, lúc nào cũng nhìn chị bằng ánh mắt dâm dê (Nhím :câu này tục quá chừng! ==), khiến chúng em đều nổi hết cả da gà. Chỉ cần chị ngồi cạnh là liền kéo chị vào lòng, bắt đầu ngọ nguậy. Coi những người khác là không khí hết. Còn anh ấy với Chu tiểu thư giống như Bắc cực với Nam cực, lạnh lẽo tới mức chúng em chẳng dám ho he, đem người bên cạnh cũng làm như không khí.”

Nghe cậu ta nói một hồi, tôi cảm thấy toàn thân nóng bừng, hai bên má nóng ran khó chịu, trước kia ở cùng với Tiêu Quân, tôi lúc nào cũng theo anh, làm gì cũng tùy anh, ngay cả hôn hít nơi công cộng cũng được, chẳng bao giờ ngưng ngừng. Vậy mà giờ nghe người ta kể lại tôi lại xấu hổ muốn chết, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống đó thôi.

Tôi không biết làm sao, đành nói dối, “Có cần khoa trương vậy không? Tính tình Tiêu Quân thế nào, hẳn cậu cũng biết, anh ấy đã quyết thì chẳng ai thay đổi được đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy, tính tình Tiêu đại ca ai cũng biết, đã quyết thì không ai thay đổi nổi. Trước kia cũng có kẻ say rượu đến đây gây sự với anh ấy, sau đó cũng không ai biết hắn thế nào đấy, chị ạ.”

Uống một ngụm bia, lấy chút nho khô trên bàn ăn, tôi nói: “Hàn quản lý, cậu lo việc nói chuyện cùng khách luôn à?”

“À” Hàn Diệp nhất thời nghẹn lời, nhìn tôi chăm chăm, cuối cùng, cười nói, “Đúng là không gì qua mắt được chị, đúng là lão đại đã ra lệnh nếu chị tới đây phải giúp anh ấy làm cho chị vui vẻ. Nhưng cái thỏa thuận giữa chị em mình là em thật lòng đấy.”

“Nếu là thật lòng thì tỏ ra hữu dụng chút đi được chứ.” Tôi ngửa đầu uống hết cốc bia, cười nói. Hừ, muốn đùa với chị đây hả, không có cửa đâu.

Hàn Diệp rót bia cho tôi, nói, “Thật ra em cũng chỉ đoán thôi, chị cứ việc nghe, nhưng đúng hay không em không chịu trách nhiệm.”

Tôi không nghĩ nhiều, vẫy tay, “Nói.”

“Em thấy việc lão đại và Chu Tiểu thư hay đi cùng nhau chắc chắn có liên quan đến tập đoàn Tiết Phú, bởi vì mỗi lần gặp người của Tiết Phú, anh ấy lại đi cùng cô ta. Chẳng phải cô ta là du học sinh sao, vậy thì dắt theo đi gặp người của Tiết Phú làm gì?”

Tôi lấp bắp, nghi ngờ hỏi, “Chu tiểu thư là du học sinh vừa về nước?”

Hàn Diệp gật đầu, “Đúng vậy a, mọi người đều biết, Chu Tiểu thư vừa tốt nghiệp ở Mỹ về, được lão đại nhận về đây mà.”

Không đúng, so với những gì tôi biết về cô ta, vì sao Tiêu Quân lại cung cấp thông tin thiếu nhiều thế? Không phải cô ấy là người của chính phủ sao? Không phải là cô con dâu được mẹ anh ấy chọn sao? Vì sao đến giờ lại có một thân phận khác rồi? Chẳng lẽ có người vì cô ấy mà mất công tạo ra thân phận khác ư?

Biết bao câu hỏi dồn hết vào đầu tôi, Tiêu Quân, rốt cuộc anh và cô ta đang làm trò gì vậy?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tuyết Mặc: Ví dụ một ngày, đối phương vượt tường (ngoại tình), hai người sẽ làm thế nào?

Ngôn Tử Kỳ: khiến anh ta không còn gì để ngoại tình (Nhím: mọi người hiểu không?).

Tiêu quân: Chết tường cao lên!

Tuyết Mặc:

Ngôn Tử Kỳ:

Tiêu quân: nếu quả thật dám ngoại tình, tôi sẽ giết chết kẻ đứng ở ngoài tường.

Tuyết Mặc: Tiêu quân, cậu bình tĩnh một chút!

Ngôn Tử Kỳ: chỉ là giả thiết thôi.

Tiêu quân: (phát điên) Ngay cả giả thiết cũng không được ! ! !

20. Chương 39

Vốn tôi cho rằng trao đổi điều kiện với Hàn Diệp, lấy được một chút thông tin từ đó có thể trả lời cho các thắc mắc hiện giờ của tôi, ai mà ngờ mọi chuyện lại càng thêm rối rắm.

Buồn phiền, tôi uống nốt cốc bia, sau đó trao đổi với Hàn Diệp số điện thoại của Chu Tuyền, tôi cũng chẳng quan tâm vì sao mà cậu ta có. Tôi đứng dậy rời đi, nhưng bị Hàn Diệp kéo tay lại, tò mò hỏi, “Ngôn tử, chị lấy số của Chu tiểu thư làm gì?”

Tôi nhìn chăm chăm vào cái móng lợn đang nắm lấy tay tôi, nghĩ mãi vẫn không hình dung ra tôi và cậu ta tiến triển tới giai đoạn này từ bao giờ đây?

Cầm lấy vạt áo của cậu, tôi dở cười dở khóc nói, “Hàn Diệp, nếu Tiêu Quân mà thấy cái bàn tay của cậu thân mật với tôi thế này..., đoán sẽ anh ấy sẽ làm gì, nường cái bàn tay này hay đem đi luộc?”

Hàn Diệp giống như có chất xúc tác, ngay tức khắc rút tay lại. Lại còn có tật giật mình, nhìn ra cửa. Yên tâm vì Tiêu Quân không có ở đó, cậu ta mới ngông nghênh nói: ” Ngôn tử, lão đại là người làm việc gì cũng rõ đầu đuôi, chị đừng hù dọa em.”

Tôi cười đáp lại: “Này, mới vừa rồi cậu còn nói rất tin vào năng lực của tôi mà. Chỉ ít tôi cũng phải có chút lực hấp dẫn nào với Tiêu Quân thì mới “được” cậu tin tưởng chứ? Phải không ta? Hay là giờ chúng ta giải trí chút đi, cùng cá xem nếu giờ tôi gọi cho Tiêu Quân, nói cậu sàm sỡ tôi, thử xem anh ấy có chạy tới đây không? ^ ^”

Hàn Diệp tròn mắt, kêu lên, “Chị à, dù trong lòng chị có chuyện gì không vui cũng đâu cần thiết trút giận lên thằng em đáng thương này!”

“Biết vậy thì tốt.” Tôi sửa lại áo chon ngay ngắn, đứng dậy rời đi.

Hàn quản lí vẫn lon ton theo sau tôi, chưa hết thắc mắc, “Chị muốn có số điện thoại của cô ta làm gì? Muốn lấy số nhá máy trâu sao?”

Tôi quay đầu lại, nhìn cậu ta bằng ánh mắt triu mến có thể, điềm tĩnh nói: “Chị đây muốn cạnh tranh với cô ta.” Nhìn biểu hiện ngây ngốc , giống như bị táo bón của cậu ta, tôi cảm giác mặt trời đã trở lại, ánh nắng rực sáng... Đúng là trâu người khác bao giờ cũng là vui nhất.

Vậy ra lúc Chu Tuyền trâu chọc tôi , cô ta cũng cảm thấy thích thú như thế. Nghĩ tới lần cô ta đứng trong bếp nói chuyện cùng tôi, nụ cười xinh đẹp , gương mặt động lòng người. Cứ nhớ đến là sâu trong đáy lòng không nhịn được mà thở dài, cô gái đó, đúng là hồng nhan họa thủy!

Tôi lái xe về quán bar, vừa mở cửa vào thì tiếng nhạc rock phổ biến trên thị trường như con dao bầu cắm “Phập phập” vào đầu, cảm giác như màng nhĩ cũng muốn lòi cả ra biểu tình. Mấy ngày trước luôn bật những bản nhạc trữ tình êm ái, tôi nghe mà lòng còn cảm thấy nao nao. Vì sao chỉ mới có mấy ngày mà cái quán bar yêu quý của tôi trở thành cái thứ kinh khủng này? Thế quái nào mà cùng một không gian mà lại khác nhau đến thế?

Nhân lúc tôi không có ở đây, mấy thằng nhóc giống như trẻ không có mẹ trông –MUỐN NỔI LOẠN đây mà!. Tôi nhớ nhó chịu dừng cái “ chiến trường rock” này, mãi mới lết được tới bàn quản lí, tôi gào to vào mặt Tiểu Cẩn (cũng chẳng biết làm thế nào nữa, với âm lượng trong quán bar lúc này mà không gào lên thì chẳng nghe nổi.)

“Ai bảo mấy đứa bật nhạc như lấy búa phang vào đầu vậy hả! !” Tôi ghé vào tai cậu ta , ra sức hét

“Nhạc to như vậy mới HIGH!” Tiểu Cẩn cũng ra sức gào lại, còn vui vẻ cười một cái.

“Chị hỏi đây là ý của ai!” Tôi tiếp tục rống.

“Mọi người đều đồng ý, chị già à, chị nhiều tuổi rồi nên không theo kịp giới trẻ đâu. Chị có biết mấy hôm nay khách tăng gấp mấy lần không ?.” Tiểu Cẩn rống lên một hơi dài như vậy, nói xong mặt mũi cũng đỏ tía tai, vịn lấy áo tôi rồi thở lấy thở để.

Nghe cậu ta chê mình già, tôi cũng thấy rất thương tâm, nhưng mà cũng lười chả muốn cãi lại. Dù sao cậu ấy nói cũng có lí mà, làm ăn buôn bán, quan trọng nhất là lời lãi, còn chuyện lỗ tai tôi đành xếp sau vậy! Cầm hai chai bia, tôi đi ra ngoài hít thở một chút. Đúng là mới có mấy ngày , mọi thứ trong quán bar đổi khác hẳn, chẳng giống như trước nữa. Cứ nghĩ mãi những lời tên tiểu tử kia nói, đúng là trong làm ăn, kiếm tiền là quan trọng nhất, nhưng mà đúng là tôi không thích ứng nổi. Chẳng lẽ số tôi vĩnh viễn không làm kinh doanh được sao?

Tôi đi ra cửa sau, ngồi trên thềm cửa uống bia giải khát thì gặp một vật thể lạ đang tiến tới, này tôi gọi điện, hẹn Chu Tuyền tới, cô ta đúng là người phóng khoáng mà, chẳng cần biết nguyên nhân gì đã ton tót chạy tới đây rồi

~

Cô bé này, thật đúng là quái thai.

Chu Tuyền cũng không để tôi đợi lâu, cô ta tới gần, trên người thoang thoảng hơi rượu, lại mặc chiếc váy dạ hội bó sát rất quyến rũ, hẳn là vừa từ dạ tiệc nào đó tới đây. Chu Tuyền cũng chẳng quan tâm tới việc đang mặc quần áo hàng hiệu trên người, thoải mái ngồi bịch xuống bên cạnh tôi.

Tôi ném cho cô ta chai bia chưa mở, “Tôi đã phá buổi tiệc của cô.”

Cô ta nhanh nhẹn mở chai, uống một hơi rồi nói “Tôi đang chán muốn chết, may mà có cuộc gọi của cô mới trốn được đây, chỗ đó cứ như địa ngục trần gian ấy.”

“Vây à, sớm biết như thế, tôi chẳng gọi làm gì cho tốn tiền điện thoại, nhìn cô ở trong địa ngục trần gian là vinh hạnh của tôi ^^.” Tôi nhú mày, tuy cô ta là tình địch, nhưng lúc thế này, được ngồi cạnh cùng nhau mồm mĩa vậy lại thấy rất vui, rất thoải mái, giống như hai người bạn vậy.

“Ngôn Tử Kỳ, chị đúng là kẻ không có lương tâm.” Chi Tuyền lấy tay quệt miệng, tròn mắt nhìn tôi.

“Có lương tâm hay không còn phải tùy từng người. Đối với kẻ muốn tranh giành tình yêu của tôi thì cần gì thương xót.” Miệng vừa nói, tay cầm chai bia bất giác cụng một cái vào chai của cô ta.

“Thôi.” Cô ta tức đến mức tròn mắt chẳng thấy lòng đen đâu, “Đang yên đang lành cô gọi tôi tới đây để nghe những lời mĩa mai khó nghe này à., tôi không tới đây để giải sầu cho cô.”

Tôi thuần thục phi chai bia đã cụng về phía cái thùng rác trong góc, đứng dậy phui phui quần. Sau đó ngoắc tay về phía cô ta, « Đương nhiên gọi cô tới để giải sầu, chẳng lẽ gọi cô tới để tỏ tình. Mau lên, chúng ta cùng đánh nhau một trận đi.”

“Lại đánh nữa à?” Cô ta nhú mày, khá ngạc nhiên trước, lời khiêu khích của tôi, sau đó bật cười, đứng dậy “Ngôn Tử Kỳ, chị đúng là đồ quái đản.”

“Quen rồi.” Tôi nhanh chóng gạt đầu a dua theo, có sao đâu, dù gì thì cũng quen rồi.

“Chẳng lẽ tôi như thế này lạ cùng cô đánh nhau?” Cô gái xinh đẹp đứng trước mắt tôi, miệng cười giấu cợt, mắt lại nhìn bộ quần áo của mình.

Tôi nhún mày, cười xấu xa, “Xe bớt đi cho nó ngắn lại là được.”

Vốn chỉ định trêu chọc một chút, ai dè cô ta liền tán thành, “Nói có lí.” Nói xong, cô ta nắm lấy vạt váy, xé « Roẹt » một cái, chiếc váy dạ hội đắt tiền trở thành mảnh giẻ rách « vô giá trị », Tôi rất không đứng đắn nhìn, thật ra cũng có chút mong chờ không biết quần lót của mỹ nhân trông sẽ thế nào, kiểu dáng ra sao. Hình như Chu Tuyền cũng nhận ra, bèn cười tựa như bắt gian được kẻ ăn vụng (==, đúng quá chứ còn tựa như cái gì nữa).

“Đừng lo, tôi có mặc quần đùi bên trong.” Cô ta che miệng cười, tựa như đứa trẻ bướng bỉnh chiến thắng được sự cứng rắn của mẹ trong cuộc chiến tranh giành kẹo mút.

Tôi tròn mắt, cô ta có bị thần kinh không, xin thề là từ đầu đến giờ tôi không hề lo cô ta bị hở quần trong (thậm chí là còn mong cô ta hở ra ấy)! “Bắt đầu được chưa?”

“Vâng, lần trước chưa biết hết khả năng của chị, lần này được chị thách đấu, tôi tuyệt đối không nường tay” Cái gương mặt vô tội của cô ta khiến người ta tưởng đang xin tôi tha , ai ngờ còn chưa nói hết câu, con nhóc này đã định đánh lén rồi.

Tôi chật vật tránh đòn đánh lén của cô ta, tức giận nói: “Cái con nhóc này!”

Chu Tuyền bật cười thích thú, “Từ xưa đến nay, tôi đánh nhau không từ thủ đoạn nào hết.”

Lúc vừa mới đánh, cô ta còn vui vẻ nói giỡn được, nhưng chỉ được một lúc đã bắt đầu xuất hiện triệu chứng đuối sức, cách ra đòn không còn dứt khoát, mất dần khả năng chính xác. Hai người đánh tới đánh lui, cô đánh tôi đỡ, tôi đánh cô đỡ suốt hơn mười phút sau, cả hai đều đã thấm mệt, mồ hôi ướt đầm, Chu Tuyền thở hổn hển, mặt đỏ gay. Tuy rằng so về võ nghệ, tôi hơn cô ta chút ít, nhưng bây giờ cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Dựa vào bản năng ngang bướng, nhất quyết không thua của cả hai, chúng tôi cứ tiếp tục suốt nửa giờ sau, tôi xoay người, đá mạnh vào lưng cô ta, Chu Tuyền thuận thế ngã về phía trước.

Tôi cũng không lơ là trước thế ngã bất ngờ ấy, vội áp người theo, đập thêm một phát nữa, quả nhiên là cô ta chưa ngã hoàn toàn, còn định lừa để tôi lơ là ... Đây mới đúng là ý của cô ta.

Bị tôi nhận ra, Chu Tuyền xoay người lại, một mồm nói “Mệt muốn chết.” Sau đó buông mình bất động.

Nghỉ ngơi lấy sức một lúc, tôi đứng dậy đá mấy cái vào “con cá giãy chết” nằm dưới đất, “Này, có chuyện muốn hỏi cô đây.”

Chu Tuyền thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng đáp lại “Ừ” coi như đồng ý.

“Cô là gián điệp à?” Tôi thuận miệng hỏi lại mấy câu hay có trong phim trinh thám.

Bỗng nhiên cả người cô ta căng cứng, sau đó mới hơi chuyển động người, mắt nhìn quan sát bốn phía. Đến khi xác định không có người mới nằm bệt xuống, nhưng ánh mắt thì vẫn không ngừng hung hăng trợn tròn, “Nói lung tung là giết người đấy .”

Tôi nhún vai, cô ta không phủ nhận tức là thừa nhận, “Các người lấy gì trao đổi với Tiêu Quân, anh ấy không phải người nói gì nghe nấy.”

“Ngón Tử Kỳ, chị thông minh hơn tôi tưởng đấy, làm sao mà chị đoán được .” Cô ta một tay chỉ vào đầu, cười rất vui sướng .

“Không cần khen ngợi, tôi cũng mới đoán được thôi .” Những lời Hàn Diệp nói có tác dụng rất lớn vào việc tìm ra sự thật, mà trước đó Tiêu Quân cũng nói nợ cô ta một việc... Dựa vào những cái đó mà không nhận ra thì thà tôi đi gặp các cụ sớm cho nhẹ trái đất.

“Tiêu Quân ấy hả, đúng là chẳng có gì trao đổi được với anh ta, vì vậy chúng tôi tìm ra một tội gì mà đem ra tố cáo chắc chắn cô phải vào tù, chỉ riêng việc đó cũng đủ để Tiêu Quân giúp chúng tôi rất nhiều việc.”

Nhìn cái má lúm đồng tiền rạng rỡ như hoa trên mặt cô ta, tôi tức giận răng giận lợi “Không phải tập đoàn các cô làm ăn hợp pháp sao, sao lại hạ lưu đến thế cơ chứ.”

Chu Tuyền giơ tay lên, vươn một ngón chỉ vào tôi, lắc đầu, “Chỉ cần đạt được mục đích, cho dù phải dùng cách gì tôi cũng mặc kệ.”

“Cô thật đáng khinh.”

Chu Tuyền lại rất vui vẻ nhận lấy lời “tán dương” của tôi, “Tuy nhiên sau khi giải thích, anh ta không để bụng nữa mà vui vẻ hợp tác, tất nhiên là cũng có một chút ân oán có liên quan.”

Tôi hơi sững sốt một chút, “Ân oán gì ?”

“Không biết, hình như là liên quan tới lần đầu súng gì đó cách đây vài năm.” Chu Tuyền suy nghĩ một chút, nhưng cũng chỉ nhớ được đến vậy, đành thôi.

Dựa vào những lời cô ta nói, cảm xúc như dâng lên, liệu có khi nào lần đầu súng đó có liên quan tới cha ? Điều có thể làm Tiêu Quân để bụng đến thế, hẳn là đúng đến tám chín phần rồi. Về cái chết của cha, Tiêu Quân luôn cảm thấy áy náy.

“Còn một vấn đề nữa, hai người bao giờ kết thúc” Tôi nhẹ nhàng thở ra, các khúc mắc đều đã được giải quyết, tâm trạng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều.

“ Bao giờ kết thúc thì liên quan gì tới chị?” Chu Tuyền hỏi vặn lại.

“Đương nhiên có liên quan, cô không để yên cho anh ấy một ngày, thì ngày đó anh ấy khó chịu, bức tức, mà người chịu đựng , đứng mũi chịu sào là chị đây!” Tôi ngượng ngùng nói ra, được yêu thương quen rồi, đối với tôi, cái thói gần gũi của anh ấy còn thoải mái gấp vạn so với việc anh ôn hòa quá đáng, không mặn không nhạt!

Chu Tuyền chống tay ngồi dậy, “chị đừng có đắc ý sớm thế, tuy nói tất cả đều là công việc, nhưng tôi không ngại biến giả thành thật đâu, lần đó nói chuyện với chị, tôi thật lòng đấy .”

Tôi cũng đứng lên , nói, “Hắc hắc, vậy thể hiện chút sức lực ra đây xem nào, tôi không ngại cạnh tranh, mà cho dù là cạnh tranh cũng là tôi thắng.” Tùy tiện lấy vạt áo lau mồ hôi, “Dù có thể nào, cũng xin cảm ơn cô đã nói cho tôi nhiều như thế.”

“Nếu không phải Tiêu Quân ngầm đồng ý, tôi cũng chẳng hứng thú nói với chị.” Cô ta có chút không vui, cần nhân.

“Vậy thì càng phải cảm ơn.” Trong lòng tôi mơ hồ cảm nhận được, sau những chuyện này, tôi và cô gái này có thể trở thành bạn tốt .

“Hừ, đừng cảm ơn sớm thế, để xem đến khi người đàn ông bị cướp đi, cô có khóc lóc không.” Chu TUYỀN lười biếng đứng dậy, hướng tôi khiêu khích, nhướng lông mày.

Tôi quệt miệng, rất không tao nhã giơ ngón giữa ra sau đó quay người vào quán bar, Tình cờ nhìn thấy người đàn ông dáng cao , thanh mảnh, đứng tựa tại ở cửa không nhúc nhích, khóe miệng cười đến là lạnh lùng.

Tôi sửa sang lại quần áo bị bẩn và mồ hôi mong cho bớt thấm hại một chút, sau đó quay ra cười đến sang lạn với người ta, “Hi.”

21. Chương 40

Chờ tôi đến gần, anh vươn tay nhặt mấy mảnh rác vụn vương trên tóc tay, thuận tay vuốt lại kiểu tóc đuôi ngựa bị tôi làm cho rối bời, cười nói, “Từ bao giờ mà em trở thành người bạo lực như vậy?”

Tôi hừ lạnh, “Ngay từ trước , anh luôn xếp em vào loại người xử sự thô lỗ đó thôi. Anh tốt với em như vậy, làm sao em dám phụ kì vọng của anh.” Tôi đẩy tay anh ra, tự mình phủi bụi trên người.

Nhìn anh mặc một thân âu phục chỉnh chu, nghĩ bằng đầu gối cũng biết vừa đi dự tiệc cùng Chu TUYỀN. Biết vậy, tôi nói ra một câu chua loét, “Đêm nay ăn vận chói lòa còn được sánh bước cùng mỹ nhân Chu TUYỀN , thích thật nha. Cũng đúng thôi, cô ấy so với em thì xinh đẹp, kiều sa hơn nhiều.”

Tiêu Quân cười , trêu tức tôi:“Chẳng phải em vừa uống bia sao? Sao anh thấy lỗ tai cứ ê ẩm thế nào ấy?” (Nhím : ăn phải dấm nguyên chất chứ còn sao nữa)

“Đây là vì em ăn nhầm phải một hũ dấm gạo lâu năm, nên giờ mới ê ẩm như vậy.” Quả nhiên tôi có bản năng làm phụ nữ đánh ghen. Chỉ nghĩ đến việc anh ôm eo cô ta, cùng sánh bước, cười đùa trong yến tiệc, tôi chỉ muốn quay lại đánh nhau một trận nữa với Chu TUYỀN.

Vừa dứt lời,một bàn tay nắm lấy tay tôi, anh kéo tôi đi chen vào đám đông thác loạn trong quán, đi thẳng về phía cửa chính.

Bị hành động của anh làm ù mờ, tôi ấp úng hỏi: “Tiêu Quân, anh định làm gì vậy?”

Anh quay đầu lại, miệng khê cười, gương mặt điển trai làm người ta vừa say mê, ngọt ngào vừa sợ hãi tựa như hương vị Satan Encarnación , “Chúng ta đến khách sạn bên cạnh thuê phòng, bộ dạng này của em làm anh rất hưng phấn.”

Tôi bị lời của anh làm cho “o o”, cười ngượng ngùng. Tôi nói, “Chúng ta về nhà rồi làm không phải tốt hơn sao?”

“Quá xa.” Anh trả lời ngắn gọn.

“Vậy đến văn phòng?”

“Em có chắc văn phòng đủ điều kiện để chúng ta thoải mái suốt đêm?” Tiêu Quân cười xấu xa (Anh này xứng đáng được đề cử trong mục “ Những nam chính biến thái nhất”).

Ánh sáng trong quán bar bỗng làm tôi chói mắt, hai chân vô lực, lão đảo muốn ngã. Lão đại yêu dấu của tôi ơi, tôi vừa đánh nhau với người ta suốt nửa tiếng đó, lấy đâu ra sức mà chiến đấu cả đêm với anh nữa! Hơn nữa, tuy tôi đã hiểu chuyện giữa anh và Chu Tuyền, nhưng không đồng nghĩa với việc tôi tha thứ cho việc anh lừa dối tôi. Anh đừng có được thể lần tới mà đòi này đòi nọ nhé.

“Tiêu Quân, anh đừng có quá phận, tôi còn đang tức anh đó có biết không!” Kháng cự mà không một chút sức lực – nghe càng giống làm nũng. Tôi bị chính mình làm cho hoảng loạn.

Anh cũng chẳng trả lời, kiên quyết kéo tay tôi đến khách sạn năm sao bên cạnh quán bar. Nhìn bộ dạng của anh, người nào không biết lại tưởng anh ta đi cứu hỏa dập lửa – à quên, đúng là anh ta đi dập lửa mà – nhưng không phải anh ta dập lửa mà là tôi phải dập lửa cho anh ta.

Vừa vào phòng, Tiêu Quân tựa như con chó săn bị bỏ đói lâu ngày, lao vào cắn xé, tôi có cố thể nào cũng không thoát ra nổi, “Tiêu Quân, anh dễ em tắm đã. Vừa rồi đánh nhau ra nhiều mồ hôi, sẽ hôi lắm.”

Quả nhiên anh ta ngoan ngoãn ngồi trên cổ tôi, kết luận, “Hôi thật!”

“Khốn khiếp. Không ai bảo anh hôn.” Bị lời của anh làm tắc họng, tôi vừa thở hổn hển, vừa quát.

“Tuy nhiên, mồ hôi và bụi bẩn cũng rất kích dục của đàn ông, em không biết à?” Anh cười, rồi lại cúi xuống cắn vào cổ tôi.

“Tiêu Quân, anh có thể ghê tởm hơn được nữa không! A.” Cả người đột nhiên bị anh bế lên, tôi bị ngạc nhiên mà hét lên, theo phản xạ ôm chặt lấy cổ anh.

Bước vào bồn tắm, hai người không còn mảnh vải nào – nước từ vòi hoa sen phun ra bắn vào người ngồi sau, hạt nước li ti xen vào giữa hai người. Tôi chợt hiểu ra, thì ra tắm cũng là tình hoa của chuyện phòng the, cơ thể đàn ông khỏe mạnh, cường tráng phía sau thật kích thích, hơn nữa sữa tắm làm sự ma sát giữa hai cơ thể càng trơn trượt hơn. Nhìn những cơ bắp sinh động, đẹp đẽ chứa đựng những năng lượng vô hạn, tôi cũng ... có chút mong chờ.

Bộ phận đại diện chon đàn ông chống đỡ lấy eo, mông tôi ngày càng nóng bỏng, ngày càng chiếm nhiều diện tích... Tựa như một căn bệnh truyền nhiễm – cơ thể tôi từ thấp đến cao đều cảm nhận được sự khô nóng, bỏng rát ấy.

(Nhóm : Còn những 1557 chữ nữa toàn những H.. Làm sao đây)

Anh giữ chặt cầm tôi, làm tôi không thể cự quây được nữa, buộc phải thừa nhận nộ hỏa cuồng nhiệt ấy, đầu lưỡi dây dưa, thì nhau đánh chiếm địa bàn, màn dạo đầu nồng nàn ột trận làm tình kịch tính. Tay còn lại bôi sữa tắm lên khắp cơ thể tôi, thừa cơ vuốt ve trên từng tác da tác thịt. Tiệm tay đưa đẩy bổ gò bông đào bên trái, lại không rảnh rồi mà dày vò nộ hỏa phần bên phải. Tôi thở hổn hển, không thể không thừa nhận anh đang làm tôi kích thích kinh khủng.

Chân ngày càng mềm nhũn, cái vật đang cương cứng dính đầy sữa tắm tùy tiện dút vào khe nằm giữa hai bên mông, sau đó phía trước, phía sau đồng loạt ma sát. Tôi như bị dòng điện chạy qua, cảm giác hưng phấn sung sướng tột độ, lại thấy hư vô khó nắm bắt khiến tôi thiếu chút nữa là phát điên. Cơ thể bất giác đè chặt xuống, ngẫm ý ra hiệu cho anh mau chóng làm xong, nhưng tên đàn ông bất lương này làm như không thấy.

“Kiềm chế một chút, chúng ta có cả buổi tối cơ mà.” Tên đàn ông khốn khiếp này rút đầu lưỡi ra, rồi mân mê đầu lưỡi và môi tôi.

“Từ bao giờ mà anh biết dịu dàng như vậy chứ.” Tôi buồn cười trừng mắt nhìn anh, bàn tay vươn tới, nắm lấy cái thứ dục vọng to lớn ấy, vuốt, ma sát – chứng kiến nó như sắp nổ tung đến nơi, anh dường như cũng bị kích động, thở mạnh một hơi, bàn tay đang không ngừng bạo ngược ngược tôi cũng gia tăng lực. Tôi đặc ý nhìn anh, nháy mắt, “Thế nào, đã muốn vào chưa?”

Anh nhú mào, rất thoải mái phối hợp với hoạt động của tay tôi, lắc lắc cái mông, “Anh không ngại ra trên tay em.”

Tôi tròn tròn mắt, oán giận nói: “Anh thật tùy tiện.”

Anh dường như rất tán đồng, gật đầu, “Phải, rất tùy tiện. Nếu được, anh sẵn lòng ra trên ngực em.. Tuy nhiên, có vẻ. Rất khó khăn.”

Tôi tức giận nắm chặt hơi cái quan trọng của anh, anh liền hít mạnh , “Anh dám chê ngực em nhỏ ! !”

Anh lại cúi đầu, hôn khẽ vào ngực tôi, “Rất vừa vặn.”

Dưới thân nóng ướt muốn chết đi. Ngoài sữa tắm trắng mịn còn có một dịch lỏng trắng nữa hòa cùng, cơ thể co giật từng đợt, nụ hoa nằm sau hai cánh hoa cũng sẵn sàng chờ đón ột trận kịch liệt,.. vậy mà tên chết tiệt này vẫn còn muốn hành hạ người ta.

Tay Tiêu Quân chậm rãi đi xuống, miết lên vùng tam giác yếu đuối của tôi. Một ngón tay xen vào đường mật đạo chật chội, ngón tay linh hoạt mau chóng đưa cơ thể tôi lên cực điểm.

Thủy triều ồ ạt đánh tới làm tôi lảo đảo chút nữa là trượt ngã vào bồn tắm, may là Tiêu Quân phản ứng nhanh, đỡ lấy tôi, một chân lên giữa hai chân tôi. Tôi ôm lấy khuỷu tay anh, hai chân càng bó chặt lấy chân anh Rất tình cờ, trên bức tường đối diện có một chiếc gương cỡ lớn, ở góc độ chuẩn xác này có thể thấy rõ phía dưới tôi – không rõ chất dịch trắng đó là của tôi hay sữa tắm. Thậm chí còn thấy rõ khe của mật đạo hồng phấn.

Mặt tôi đỏ bừng, ý muốn rút chân lại. Tiêu Quân đương nhiên nhận ra sự tình bên trong, cánh tay mạnh mẽ giữ chặt tôi không cho tôi xuống dưới, còn tà ác thổi vào tai tôi, “Đúng là phong thủy trong khung kính. Em xem, thật là đẹp.”

“Tiêu Quân, mau buông em ra.” Ngượng ngùng, đau đớn, và sự hưng phấn tột cùng đều có trong mắt tôi, hoàn toàn không có một chút ý ra lệnh nào.

Anh chắc chắn không bỏ qua cơ hội đột phát thú tính trong người, ngón tay đút trong mật đạo tôi càng không ngừng tạo kích thích, vào sâu hơn, anh hạ lưu nói: “Tử Kỳ, mau nhìn vào gương xem nụ hoa của em mút lấy ngón tay anh .” Nói xong, anh còn bế tôi tiến thêm mấy bước để lại gần gương hơn, bắt buộc tôi phải nhìn vào cảnh có một không hai ấy.

« Ách » Hai mắt nhất quyết không nhìn vào đó, chuyển tầm mắt nhìn chỗ khác, lông mao vùng kín bị sữa tắm dính ra, càng làm lộ rõ cái hình ảnh đó, có không muốn nhìn nó cũng đập vào mắt. Đường mật đạo co giật liên tục nuốt trọn ngón tay của anh. Vừa dừng lại thì bị cử động của ngón tay đó làm cho co giật trở lại – ngày càng mãnh liệt.

Ngón tay anh trong cơ thể tôi cũng không rảnh rang , cử động liên tục. Từ trong gương nhìn có thể thấy rất rõ, ngón tay mỗi lần rút ra đều mang ra rất nhiều dịch lỏng cơ thể tôi.

Nếu lúc này có thể ngắt đi thì tốt quá, không mất công tò mò xem người ta đùa bỡn cơ thể mình thế nào.

Hiển nhiên, việc tra tấn tôi thế này là thú vui của tên đàn ông không có lương tâm này, “A.” Tôi lại kêu ra tiếng.

Anh nhanh chóng rút tay ra, đột ngột đâm mạnh vật khổng lồ vào cơ thể tôi. Tựa như cơn sóng thần đánh mạnh vào bờ - mọi thứ kìm nén như vỡ òa, không thể kiềm chế được bất kì cảm xúc, tiếng động nào, tất cả cảm xúc lan dần đến tứ chi, lan ra toàn cơ thể. Người phía sau tôi chắc cũng không thoát mái gò, này giờ bận rộn đùa nghịch, hẳn chỗ đó khó chịu lắm rồi. Lúc này được thỏa mãn, anh cũng vội vàng thở, phần eo đã bắt đầu cử động đung đưa mạnh mẽ

Hai tay túm lấy tấm kính trên tường, hai chân như nhũn ra chịu đựng từng cơn cử động của anh, ánh mắt mơ màng nhìn hai người trong gương, gương mặt ngày càng đỏ hồng.

Mỗi lần anh ra vào, thân thể tôi đều phải cử động theo, làm bộ ngực cũng theo đó mà phập phồng lên xuống, thật đúng là hình ảnh dâm mị kích thích, khiến người ta càng lên đỉnh một lần nữa.

Cơ thể tôi nhạy cảm mà co rút lại, anh càng mạnh mẽ tiến sâu vào, càng tạo nhiều cảm giác, anh kéo lấy một chân tôi, ra sức ấn sâu thêm.

Thân thể hai người hòa làm một, ngày càng nóng bỏng. Chỗ kết hợp ngày càng nhiều dịch lỏng, tiếng nước va chạm nhau nghe thật... trong cái không gian đầy mùi kích tình này.

Hết phòng tắm lại tới phòng ngủ, chưa hết còn lên tới đầu giường. Quả nhiên người thợ thiết kế rất thoải mái, tuy bị đè lên đầu giường cũng không có đau lắm Đã 2h sáng mà tôi vẫn đang trong tư thế cong mông lên, giang hai chân ra, dù đã buồn ngủ muốn chết mà vẫn vận động không ngừng. Đáng ghét nhất là người đàn ông kia chẳng có vẻ gì là mệt mỏi. Càng không có ý tứ muốn nghỉ ngơi, cứ liên tục không ngừng nghỉ.

Sớm đã không còn chút sức lực phản kháng nào, tôi thả mặc cơ thể cho anh điều khiển. Dù vậy, từng đợt kích thích anh tạo ra trong cơ thể tôi hoàn toàn không nhạt nhòa mà còn sắc bén hơn, độ sát thương rất lớn.

Đầu óc choáng váng nặng nề, tôi nghe tiếng nói của mình như nỉ non, nhưng lại rất giống đang lên án hành vi bất nhân của ai đó, “Anh. Tiêu uân. A. Chờ em. Chờ em khôi phục sức khỏe, em nhất định sẽ báo thù.”

Người đàn ông sớm đã hóa thân thành ác thú cười hắc hắc “Chờ khi nào em lấy lại sức rồi hãy nói. Giờ nói giống như đang nỉ non vậy đó.”

Lời anh nói khiến đầu óc tôi như nổ tung, trời đất lão đảo. Rốt cục cũng được như mong muốn mà ngắt đi.

Sau này mỗi lần nhớ lại lần đó, tôi vẫn thắc mắc, lúc đó tôi ngắt là do mệt quá? Hay bị chọc giận mà ngắt đi ?

Cuộc phỏng vấn riêng tư:

Kịch trường biến thái :

Tuyết Mặc: ách. Ngôn Tử à, hôm nay trông rất thiếu tinh thần a!

Ngôn Tử Kỳ: vớ vẩn, bị thịt cả buổi thì làm sao có tinh thần! !

Tuyết Mặc: ách. Tiêu Quân hôm nay nhìn rất có tinh thần a!

Tiêu Quân: Vớ vẩn, làm thịt người ta suốt cả đêm làm sao không có tinh thần! !

Tuyết Mặc: , vậy hôm nay chúng ta ... Thế này đi,hãy nói về một câu nói sến sến nào đó mà mình từng nói với đối phương?

Ngôn Tử Kỳ: Sến? Hẳn là”Em thích anh.”

Tiêu Quân: tChụt. Chụt (hôn Ngôn Tử)

Tuyết Mặc: Tiêu Quân làm gì mà hôn cô ấy như vậy! !

Tiêu Quân: Tôi chưa bao giờ nói mấy câu sến..., tôi luôn luôn hành động, ví dụ thế này. (trò với Ngôn Tử)

Tuyết Mặc: ngừng! ! Không được có hành động đáng khinh trước mặt tôi! ! !

Tiêu Quân: Hừ Không phải bà đang nhìn hăng say đó sao!

Ngôn Tử:

Tuyết Mặc: (ngã xuống đất chảy máu mũi)

22. Chương 41

Mông lung. Cảm giác giống như bị vật gì đó đè nặng lên, không thể nào mà thở nổi. Tôi vươn tay muốn đẩy cái vật đè trên ngực ấy ra nhưng cơ thể cứ rã ra, chẳng còn chút sức lực nào cả. Miễn cưỡng mở mắt, nhìn tấm rèm cửa dày khiến ánh nắng không lọt vào nổi bên trong phòng. Phòng đầy mùi vị mờ ám. Đèn ngủ đặt đầu giường phát ra ánh sáng mờ nhạt. Cúi xuống, tôi thấy gương mặt tuần mỹ, nam tính của anh

cùng... cơ thể trần như nhộng. Cánh tay đè lên ngực tôi, theo nhịp hô hấp của lồng ngực cũng nâng lên, hạ xuống. Nói chung là ngủ say như chết.

Cơn tức giận đè nặng lồng ngực, bực nhất là không có chỗ nào để giải tỏa. Còn bực hơn là cái kẻ không biết điều này. Đã biết hôm qua tôi đi đánh nhau mệt mỏi rồi mà còn hành hạ, bắt tôi làm tình đến gần sáng. Giờ đến ngủ cũng đè lên tôi mới yên phận. bà nó, cứ nghĩ hôm qua tôi còn khỏe mạnh như anh hùng vậy mà sáng ra đã không còn ra người, ra ngợm nữa. hừ, lúc nào cũng chê ngực tôi nhỏ, đề thể này thì to làm sao được?

“Tiêu Quân. Anh mà không dậy sẽ có án mạng đó!” tôi giãy dụa không được, đành uy hiếp lẫn nịnh nọt đều không thành công, đành đổi cách khác, “Tiêu Quân. Tiêu lão đại. Anh đẹp trai. Cha Ngôn Tiểu à.” Kêu nửa ngày vẫn ngủ như chết, tôi nhú mày. Đành dùng cách cuối cùng: “Chồng à ~”

Bỗng anh nhướn cao lông mày, mắt còn chưa mở mà miệng đã ngoác ra cười, thấy gớm, “Tử Kỳ, da mặt em dày thật đấy.” Ánh mắt anh mờ mờ nhìn tôi.

“Cũng không dày bằng anh được đâu. Đề tôi ngủ vậy thích lắm à. Còn không mau dậy.” Hừ, còn giả bộ ngủ, Tiêu tiểu nhân!

“Không tỉnh mà được sao ? Không tỉnh làm sao biết em mong làm vợ anh đến phát điên rồi » Tiêu Quân trêu chọc , hai tay chống người ngồi dậy, sức nặng trên cơ thể tôi như được giải thoát.

Nhưng lúc này tôi mới nhận ra một chuyện rất tày trời. Khi anh rời khỏi người tôi, cơ thể tựa như chai nước ga bị lắc mạnh, đến lúc mở nắp thì nước cũng ồ ạt chảy ra. Bà nó, thì ra tối qua đến giờ anh ta không rút « Cái đó » ra khỏi người tôi. Vậy mà cũng ngủ được à. Loại biến thái này cũng thuộc cấp độ con người sao!

“Tiêu Quân, anh là đồ đại biết thái!” Cánh tay khó khăn lắm mới có chút sức lực chỉ vào người anh, tôi hét lên. Có trời mới biết lúc này tôi muốn đập anh xuống giường tới mức nào.

“Không sai, em vẫn còn sức đánh người cơ à.” Anh nằm nghiêng cạnh tôi, vui vẻ thưởng thức bộ dạng không còn tí sức lực nào.

Vốn định đổi lại tư thế nằm ai ngờ vừa xoay người đã bị cơn đau từ thân dưới truyền lên đại não làm tôi đau muốn tái mặt, miệng méo xệch. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn anh mà quát : « Tiêu Quân, em còn chưa trả thù được anh mà anh đã hại em như vậy. Hận cũ thù mới, lần này anh đừng hòng em tha cho anh.”

Tiêu Quân nheo mắt, lắc đầu bất đắc dĩ, “Chắc chắc, hận cũ thù mới? Sao em nỡ dùng từ ngữ gai góc đó nói với chồng em!”

“Ách..... Chồng cái gì mà chồng? Vừa rồi anh nghe nhầm đó ! Đừng tưởng mới có một đêm mà tôi đã quên tội của anh. Hừ, chuyện anh lừa tôi, Chu Tuyền nói hết rồi.” Hai người nằm trên giường, không một mảnh vải che thân lại đi nói cái vấn đề nghiêm túc này nghe quả thật có chút thác loạn. nhưng tôi phải chớp thời cơ bây giờ – lúc tôi tỉnh táo nhất để tra hỏi. Không lát nữa Tiêu Quân lại nói nhăng nói cuội làm đầu óc lại rối tinh cho coi .

Tiêu Quân ngừng cười, nhìn vào mắt tôi thật sâu, anh ôm chặt tôi, thở dài dường như đã chịu thỏa hiệp, “Tử Kỳ, đôi lúc anh rất không thích cái tính bướng bỉnh của em, muốn biết cái gì là phải tìm hiểu cho bằng được.”

“Thật xin lỗi ngài, tính tôi sinh ra đã như vậy, ngài thích hay không thì tùy!” Mắt tôi tròn tròn. Tuy bên ngoài thì mạnh mẽ là vậy nhưng thực ra trong lòng tôi đang sưng sọt. Anh nói đôi lúc chứng tỏ bình thường anh rất thích tôi. Ấy, sao giờ tôi mới nhận ra nhỉ !

Anh cúi đầu cười, “Nếu chuyện giữa anh và Chu Tuyền là thật thì sao ? Em định thế nào?”

Biết rõ anh chỉ đặt ra giả thiết vậy mà trong lòng tôi vẫn thấy thật khó chịu, trái tim như bị đâm một nhát. Đúng vậy, nếu như thế tôi biết làm sao?” Tiêu Quân, nếu như vậy em sẽ vứt bỏ anh giống như em bỏ Mộ Dung Cảnh. Dù sau này anh có hối hận, van xi nếm quay lại em cũng không cần anh nữa.” thực tế có thể không hoàn mỹ, nhiều vết ố bẩn nhưng tình yêu tuyệt đối không thể có một vết xước., nếu không sau này sẽ

phải hối hận. Đó là bài học mà Mộ Dung cạnh đã dạy tôi mà có lẽ cả đời này tôi khắc cốt ghi tâm, có chết cũng không quên.

Cánh tay ôm lấy tôi dường như tăng thêm lực, áp sát tôi vào anh, tai kề bên lồng ngực anh, lắng nghe nhịp đập trầm ổn của trái tim, giống như đang chứng tỏ cho tôi thấy – anh vĩnh viễn không trở thành Mộ Dung Cạnh thứ hai.

Thật lâu sau, anh thở dài, thỏa hiệp nói với tôi: « Thực ra tập đoàn Tiết Phú là cái động sâu không thấy đáy. Người của Chu Tuyền từng muốn thâm nhập vào tập đoàn đó nhưng thất bại vì vậy lần này mới nhờ anh bắt nôi. Hiện tại mọi việc đều xong xuôi rồi, rất nhanh anh sẽ bị Chu Tuyền đuổi đi thôi.»

“Đuổi đi?” Tôi kinh ngạc, “Cô ta lợi dụng anh để tiếp cận Tiết Phú?”

Tiêu Quân gật đầu, do dự một chút rồi nói tiếp: « Thực ra anh đã định xử lý tập đoàn này lâu rồi, nhưng không ngờ bọn chúng làm ơn phi pháp đến mức đó. Hiện giờ chính phủ đã lên kế hoạch quyết bắt bọn này, tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh.»

“Kế hoạch của anh? Không phải vì họ lấy em ra uy hiếp anh sao?” Cứ nghĩ đến lời Chu Tuyền nói – nguyên nhân vì sao Tiêu Quân nghe lời như vậy là tôi thấy đầu mình ong ong hết cả.

“Chính là nguyên nhân đó.” Anh thành thật thừa nhận, đôi mắt luôn tự tin bỗng nhiên trở nên lo lắng, buồn bã: « Trước kia anh luôn cho rằng mình đủ mạnh rồi, nhưng sau cái lần em bị bắt cóc đó anh mới nhận ra mình chưa là gì cả. Giống như Tôn NGỘ KHÔNG – dù mạnh đến mấy cũng không thoát khỏi bàn tay của Phật Tổ Như Lai ».

Tôi ôm lấy anh « Tiêu Quân, trong mắt mọi người anh đã mạnh lắm rồi ». Mạnh đến mức đủ để tôi tin tưởng mà dựa vào anh cả cuộc đời. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn anh gắt gao « Anh muốn xử lý Tiết Phú là vì cha em phải không? »

Ánh mắt anh lóe lên, xoa đầu tôi, rất lâu sau anh mới nói, “Bác trai đi như thế, anh rất áy náy.”

Tôi như rơi vào hố – bàng hoàng. Lần đầu tiên anh bộc lộ ra sự yếu ớt của mình cho tôi thấy vào ngày hôm nay, buổi sáng này, khi mà tôi chưa chuẩn bị tinh thần gì hết. . thật ra tôi bàng hoàng thì ít mà cảm động thì nhiều không kể xiết

Nhớ tới bốn năm trước, tên đàn ông chết tiệt này đã nói « Tôi vì coi trọng cô nên mới làm vậy » Và tôi đã tin như thế suốt thời gian qua, đến giờ này nghe những lời bộc bạch của anh tôi mới nhận ra bấy lâu nay anh luôn dùng những lời đó để che giấu sự áy náy của mình.

“Đã nhiều năm trôi qua rồi, chuyện gì thuộc về quá khứ hãy để nó trôi đi » Đúng vậy, đã quá lâu rồi. Giờ vết thương lòng trong tôi cũng không còn đau đớn nữa, lành rồi. Ừ, có lẽ chưa lành hẳn nhưng cũng đã đóng vảy rồi!

“Viên đạn đó, nếu như bác trai không che cho anh.... ”

“Hiện tại nhắc lại thì còn ý nghĩa gì nữa. Hơn nữa lúc đó bác sĩ cũng có nói có thể cứu nếu như người bệnh có ý chí muốn sống. Chúng tôi cha em cũng đã chờ mong ngày có thể ra đi như vậy rồi.”

Thật ra lúc đó tôi cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra. Sau này mới biết thời gian đó Tiêu Quân muốn mở thêm chi nhánh, người của anh đụng độ vào địa bàn của Tiết Phú. Chúng sai người đi theo anh vào quán bar. Mục đích là để giết anh, ai ngờ lúc đó cha đứng cạnh anh, thấy có tiếng súng nên đứng chắn cho anh. Kết quả là bị thương, cuối cùng vào bệnh viện thì không còn kịp nữa .

Thật ra ban đầu tôi đối với anh cũng có chút tính toán, nhưng trong lòng cũng không oán hận gì anh. Bốn năm nay anh đã hy sinh cho cái nhà này quá nhiều rồi, nếu là kẻ tuyệt tình, chỉ cần lo ma chay cho cha xong, cung cấp một khoản tiền rồi đi. Ban đầu tôi cũng nghĩ anh là kẻ như vậy, nhưng rồi anh vẫn ở bên tôi, chăm sóc cho tôi và gia đình. Nhiều lúc cứ nghĩ sẽ buông anh ra, nhưng rồi cứ mãi trông chờ, đến khi thức tỉnh thì không thể rời xa anh nữa?

Mà chuyện bây giờ tôi nên làm không phải nghĩ về quá khứ mà phải hướng tới tương lai, an ủi anh mới đúng.

Anh lại gần tôi hơn, hôn lên môi, nỉ non bên cạnh, miệng luôn gọi, “Tử Kỳ, Tử Kỳ”

“Tiêu Quân, em biết vì sao cha đỡ hộ anh rồi » Tôi nhúu mày, nhìn anh bằng ánh mắt sâu xa.

“Vì sao?”

“Bởi vì ông ấy biết nếu không chắn cho anh, để anh chết đi thì ai cưới em!”

Anh kinh ngạc, nhúu mày giữ lấy người tôi, “Tử Kỳ này, em tẩu hỏa nhập ma rồi Bàn tay to cũng theo đó sờ eo ta, vuốt ve chỗ mẫn cảm.

Tôi khó chịu vặn vẹo sang hai bên, cười hắc hắc, “Em nhớ rất rõ, trước kia anh nói qua thời gian bận này sẽ cưới em.”

“Em chắc chắn mình không nghe nhầm chứ?” Anh kìm chặt người tôi, lưng hơi cúi xuống, mang thứ đó tiến sâu vào cơ thể tôi.

“Bà nó,... làm cả đêm rồi còn gì!” Tên đàn ông này đúng là siêu nhân mà?

Hiện tại tôi hoàn toàn buông xuôi, cho anh muốn làm gì thì làm cho đã đi. Đến giờ tôi mới nhận thức một điều rõ ràng, nằm trên giường với anh thì tuyệt đối không nói được cái gì nghiêm túc.

Anh gấp rút liếc tôi một cái “Em đừng có nằm hưởng thụ là được rồi.”

Tôi cười nhạt, “Khích tướng cũng vô dụng tôi, dù sao em cũng không phải đàn ông, chủ động hay không cũng vậy.” Tôi thích nhất là cùng anh đấu võ mồm, tuy tình hình hiện tại khá là căng thẳng nhưng được vài câu cũng là tốt rồi.

Vừa trải qua một đêm kịch liệt, vậy mà anh vừa tiến vào cơ thể tôi đã chịu sự ảnh hưởng của anh, theo nhịp ma sát quen thuộc. Thật ra ngay từ đầu tôi cũng không có ý kháng cự, nói chung là tôi không miễn dịch được với anh (hị hị) hơn nữa vừa rồi lại nghe được những lời tâm sự thật lòng của anh, giờ trong lòng tràn ngập tình yêu. Cho dù anh có không lên thì tôi cũng không nhịn được mà nhảy vào. Chỉ có cái là.... Dù sao cũng một đêm mệt mỏi rồi, chân tay rã rời, có thể không làm mấy tư thế kì cục thế này được không.

Tiêu Quân, giờ em rất vui, rất rất vui. Cuối cùng cái hũ như anh cũng chịu tâm sự với em rồi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kịch trường biến thái

Tiêu Quân: bà già Tuyết Mặc kia, bà ở đây làm gì?

Tuyết Mặc: Tôi viết mấy cảnh kịch tính của hai người

Tiêu Quân: (Cầm thấy thích thú tiến gần lại xem)

Tuyết Mặc: (vừa gõ bàn phím vừa lau máu mũi)

Tiêu Quân: Bà già, viết tư thế này sai rồi. Hôm qua tôi vừa thử xong, không được đâu!

Tuyết Mặc: (cào tóc) hắc hắc, tôi cũng chưa có thử qua, không được thật à?

Tiêu Quân: bà có thể viết thế này. %&*#, thế này nữa. #&%! %##

Tuyết Mặc: (gật đầu điên cuồng) Tiêu lão đại! cậu quả nhiên là chuyên gia! ! (sùng bái), nhưng viết thế này, tôi sợ làm Tử Kỳ mệt mỏi, phải luyện tập đã.

Tiêu Quân: Đừng lo, tôi luyện cùng .

(Cập Nhật sau.)

Tiêu Quân: bà già, làm sao vậy?

Tuyết Mặc: (mặt mũi bầm dập, mồm miệng không rõ) tôi sợ không đủ máu mũi để xem? !

Tiêu Quân: Tôi nói luyện chứ ai nói giúp bà viết truyện!

Vì bị đả kích mà bà già Tuyết Mặc đã hy sinh anh dũng, không thể gượng dậy

Lời thuyết minh: Tôi là mẹ đẻ hai người mà sao nở lòng nào.....

23. Chương 42

Kì nghỉ hè đã qua rồi, vậy mà thời tiết thì vẫn nóng muốn chết. Mặt trời treo lơ lửng trên cao, càng làm nhiệt độ thêm tăng cao Không thể nào tìm được một cơn gió nhỏ nào. Hôm nay Ngôn Tiểu chính thức vào học mẫu giáo, con bé thì vui rồi, nhưng chỉ khổ cho tôi và bà ngoại, tuy trong trường có máy lạnh nhưng đông người như vậy, chen vào cũng muốn bỏ hơi tai. Cuối cùng , tôi, bà và bé con ra ngồi dưới gốc cây, thở phò phò .

“Trường này được quá.” Bà nhìn xung quanh một lần nữa, hài lòng gật đầu.

“Có thể không được sao. Trường này do Tiêu Quân chọn đấy ạ, chỉ con nhà giàu mới được vào thôi.” Thật ra tôi rất khinh thường mấy cái nơi gắn mác « giàu » thế này, ban đầu khi Tiêu Quân nói chọn trường này, tôi đã nhất quyết phản đối. Là mẹ của con bé, tôi chỉ mong nó được sống như người bình thường, được kết bạn với những đứa trẻ cùng trang lứa, tôi không muốn con bé đeo lên đầu cái hào quang vàng chói lóa nhưng quá nặng nề như vậy. Nhưng tôi với anh lại bất đồng quan điểm, anh nói yêu con bé, muốn tạo điều kiện tốt nhất cho nó.

Làm thế nào cũng không lay chuyển được ý anh, tôi đành nghe theo . Nhưng đúng là hôm nay tới xem, nơi này thật không chê vào đâu được.

“Tiêu Quân là một người đàn ông tốt.” Bà ngoại nhận xét.

“Bà à, bà nói câu này đến N lần rồi đó. Tai cháu nghe nhiều đến mức màng nhĩ sắp lòi ra rồi. Có ai không biết anh ấy là người đàn ông tốt chứ, chẳng phải cháu đang theo đuổi anh sao?” Tôi cười, nháy mắt với bà.

“Cháu đó, làm gì thì làm. Đúng là, có người đàn ông tốt như thế bên cạnh còn không biết giữ.”

Tôi cười ngượng ngùng, “Dạ dạ, đều là lỗi của cháu.”

Một lúc sau, bóng dáng người đàn ông xuất hiện, anh cao lớn, tay cầm mấy chai nước lại gần. Ánh nắng buổi trưa tuy gay gắt nhưng xen qua các kẽ lá , chiếu trên người anh lại tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ, hài hòa mà lấp lánh.(Nhím : Khéo anh này là thần tiên xã hội đen quá)

Thật ra mấy hôm nay gặp Tiêu Quân vẫn rất khó, lúc nào anh cũng bận rộn. Vậy mà chẳng rõ anh làm thế nào mà lại đến đây dự lễ nhập học của con bé. Từ sáng đến giờ mấy chuyện làm thủ tục, ghi chép... đều là anh làm hết. Chứ người lười như tôi thì làm sao được .

“Bà, bà uống nước đi.” Tiêu Quân cúi người, đưa cho bà chai nước trà xanh, sau đó nói với tôi, “Nóng như vậy, con bé cũng ngủ rồi! Để anh bế cho.”

Cái đầu Ngôn Tiểu không lớn, so với cơ thể thì có hơi nhỏ một chút, khi bế phải giữ cả đầu để người không bị trôi xuống, rất nhanh mỏi . Vì vậy tôi liền chuyển cho anh bế, bất ngờ gặp ánh mắt khinh thường của bà ngoại, còn nháy mắt ra hiệu cho tôi. Tôi dờ cả người ra chẳng hiểu gì, sao ánh mắt đó ý giống như bảo tôi ngốc, bảo tôi tự đi mà bế con bé.

Bà ngoại uống một ngụm nước, rồi ra lệnh cho anh, “Tiêu Quân, cháu đi lấy xe đi. Chúng ta về thôi, ngày mai Ngôn Tiểu mới chính thức nhập học.”

Tiêu Quân gật đầu, cầm lấy một lon nước, bật nắp ra rồi đưa cho tôi. Sau đó mới chịu đi.

Tôi rất khó chịu nhìn bà “Vì sao không cho con để anh ấy bế. Tay con mỏi gần chết rồi!”

Bà ngoại chỉ thẳng vào giữa hai lông mày tôi, mắng, “Cháu đó, mở mồm ra là bảo theo đuổi nó, đây là cái kiểu theo đuổi gì ? Ngay cả chăm sóc một đứa trẻ con cũng không biết ! Thằng bé chạy đi nhận thủ tục này, đóng tiền nọ suốt từ sáng, mồ hôi mồ kê đầm đìa, vất vả như thế mà còn định để nó phải bế con. Cháu chịu khó bế một chút thì có làm sao hử ? Mỏi mấy cũng phải bế!”

Tôi tắc lưỡi, đúng là những lời bà nói rất chí lý, tôi không cãi lại được câu nào. Đúng ra với cương vị của mình, tôi phải chăm sóc cả, anh, cả Ngôn Tiểu mới đúng. Đó là đạo lý thường tình của người phụ nữ. Chẳng biết tôi có đúng với giới tính của mình không nữa!

Tiêu Quân đưa chúng tôi về nhà, còn chưa kịp ăn trưa đã phải đi rồi. Nhìn anh hết xoay bên này lại bên nọ, vất vả cực nhọc mà mình thì chẳng thể giúp gì. Tôi cảm thấy rất đau lòng, chỉ một lòng mong chuyện này sớm kết thúc .

Thật ra, báo thù hay không trong lòng tôi đã có câu trả lời từ lâu. Đối với cha, cái chết chính là sự giải thoát tốt nhất. Nhưng tôi không thể can anh, vì tôi biết cơ hội trả thù tốt thế này chỉ có một lần, nếu không để anh làm, có lẽ cả đời Tiêu Quân sẽ sống trong bất an, day dứt .

Điều tôi có thể làm lúc này là chờ đợi. Chỉ có thể chờ một ngày anh quay lưng lại nhìn tôi, cười tôi vào cửa. Ý nghĩ đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi, xem ra mấy ngày qua tôi chỉ mãi nghĩ nhiều tới việc này.

Vừa ăn cơm trưa xong, tôi định tranh thủ đánh một giấc, ai ngờ vừa thiếp đi đã bị bà gọi dậy, “Dậy đi, có cô nào đó tới tìm cháu đấy.”

Ta cúi thấp đầu, hai mí mắt nặng trĩu không nhấc lên được, lê đôi dép trong nhà chậm chạp bước ra phòng khách. Nhưng khi nhìn rõ « cô » đó là ai, tất cả buồn ngủ trong tôi tan thành mây khói.

“Từ Linh, vì sao cậu lại rảnh mà đến đây?”

Ngồi trên ghế sofa là người con gái xinh đẹp, yêu kiều, gương mặt đó chỉ có thể là Từ Linh. Nhưng vì sao cô ấy lại đến tìm tôi trong lúc này, quả thật có chút kì lạ. Tốt nhất là đừng có chuyện gì không tốt xảy ra, nếu không tôi sẽ chính thức bước sang ranh giới của sự bùng nổ.

“Ngại quá, làm phiền cả nhà nghỉ ngơi.”

“Không sao.” Định đi lấy trà mời người ta, ai ngờ bà ngoại còn nhanh tay hơn tôi. Lúc tôi ra thì bà đã cầm trên tay hai chén trà từ bếp đi ra. Thấy thế tôi đành ngồi vào ghế đối diện cô ấy, bắt đầu giới thiệu, “Bà ơi, đây là Từ Linh, vợ của Mộ Dung Cảnh.”

“Cháu chào bà ngoại.” Cô ấy lễ phép, ân cần chào.

Bà ngoại tất nhiên đã từ nghe qua cái tên này, rất biết ý mà nói, “Được , được. Hai đứa có gì cứ nói chuyện. Bà vào trong nhà, có việc gì thì gọi.”

“Khi nào hai người về Mỹ?” Tôi uống một hớp trà, cố tìm đề tài để nói chuyện. Trong ấn tượng của tôi, cô ấy , Mellie của ngày xưa luôn xinh đẹp, tự tin và kiêu ngạo. Được hầu hết cả chàng trai theo đuổi. Tôi đã từng thấy khi Mộ Dung Cảnh si mê cô ấy thế nào. Nhưng Mellie của bây giờ, tuy vẫn xinh đẹp nhưng không còn sự tự tin của ngày xưa nữa, thay vào đó, là sự buồn bã, mệt mỏi, đau thương. Không phải tôi vô đạo đức đến mức đi xem sự thay đổi của người ta, chỉ là sự thay đổi của cô ấy quá lớn, đến mức chỉ liếc qua cũng thấy..

Cưới nhau bốn năm, có lẽ hai người không hạnh phúc lắm.

“Tạm thời chưa thể trở về. Tuy rằng Mộ Dung Cảnh đã đồng ý cũng tôi cưới lại nhưng Anh ấy nói ở nơi này có một người không thể quên, anh không thể trở về Mỹ.” Từ Linh bưng cái tách lên, lòng mày khẽ chau lại, có vẻ rất đáng thương nhưng ánh mắt lại quan sát tôi, thậm chí là để ý rất kĩ .

Tôi hít một hơi thật dài, không muốn đoán xem người mà cậu ta không quên được là ai, thực ra, chẳng cần đoán cũng biết.

“Từ Linh, hôn nhân là chuyện hai người , đừng lôi người khác vào cuộc, chẳng lẽ hai người đã trải qua một lần mà vẫn không sáng suốt hơn được tí nào sao?” Ngay tôi đây chưa kết hôn mà còn hiểu được đạo lí đơn giản này. Họ đã cưới nhau đến bốn năm mà còn không biết ? Hay là cố chấp không muốn hiểu.

Từ Linh nhếch khóe miệng, cười khổ “Từ Kỳ này, cậu có biết không, so với lúc trước cậu đã khác rất nhiều, rất tự tin, chín chắn. Thực ra trước kia, lúc theo đuổi tôi, bản thân anh ấy cũng lung lay không chắc giữa tình cảm giành cho tôi và cậu. Cho đến khi cậu tự động rút lui, anh ấy đã chọn tôi. Lúc cùng nhau định cư sang Mỹ, tôi đã rất đắc ý.” Cô ấy uống một hớp trà, lại nói, “Cho đến khi tới Mỹ sống, tôi mới nhận ra một điều, con người ta luôn cho rằng thứ không có được mới là tốt nhất. Anh ấy không thể quên được cậu. Tôi làm sao chịu buông tay để hai người đến được với nhau, nhưng cũng chính vì thế, trong hôn nhân lại có hình bóng người khác xen vào, không thể tránh khỏi cái vạ, mà chủ đề của chúng tôi lúc nào cũng là cậu.”

Tôi không thể nhịn được, ngắt lời “Từ Linh, cậu tới đây để trách tôi sao? Liệu có công bằng không, từ khi hai người ra nước ngoài, tôi đã không liên lạc gì với cậu ta nữa.”

“Tôi lấy quyền gì trách cậu, đây là quyết định của tôi, làm sao trách được ai. Tôi sớm biết Mộ Dung Cảnh là người không quyết đoán với tình cảm của mình.”

Tôi không đủ kiên nhẫn, phát tay, “Từ Linh, hôm nay cậu tới đây chỉ để nói với tôi những điều này?” Tôi và Mộ Dung Cảnh giờ chỉ như người qua đường, chuyện khúc mắc tình cảm của họ không liên quan đến tôi, cũng không hứng thú làm một người lắng nghe, vì tôi sẽ không an ủi cô ấy đâu.

Từ Linh dừng lại, nhận ra tôi không đủ kiên nhẫn, liếm liếm môi, có chút ngượng ngập nói, “Đi Mĩ đến năm thứ hai, tôi có bầu. Nhưng vì thường xuyên cãi nhau nên chẳng mấy chốc tôi bị sảy. Sau này nghe bác sĩ chuẩn đoán rằng không thể có con nữa. Tôi nghe Dung Cảnh nói, Ngôn Tiểu là”

Thì ra đây mới là mục đích, tôi đặt mạnh cái tách xuống bàn, nói, “Từ Linh, những gì tiếp theo..... cô không cần nói nữa... Tôi nói cho biết, không liên quan gì đến các người hết.”

“Tử Kỳ à, Mĩ có nền giáo dục rất tốt, nếu con bé được học ở đó.” Cô ta vẫn còn tiếp tục nói.

“Từ Linh, cô có vấn đề phải không? Chuyện này ngay cả tên họ Mộ đó còn không dám mở mồm, cô có quyền gì mà dám yêu cầu tôi?” Cơn giận bốc lên ngùn ngụt, nếu đối phương không phải cô gái yêu đuổi, tôi đã tát cho hả giận.”Cút về đi. Nói à biết, hai người đừng có mong động vào Ngôn Tiểu, chỉ là vọng tưởng thôi.”

“Tử Kỳ, cậu đừng tức giận như thế, đứa trẻ này, Dung Cảnh cũng có phần.”

Tôi như bị kích động, toàn thân hỗn loạn không thể điều khiển được. Ngay cả lời nói cũng bị nghẹn ứ lại không thể mở lời. Đến khi ý thức được thì Từ Linh đã bị tôi đuổi ra khỏi cửa rồi, « rầm » , tôi đóng chặt cửa lại..

Dựa lưng vào cửa, tôi dần dần ngồi bệt xuống đất. Bản thân vẫn chưa hết xúc động, trên đời này, những kẻ không được phép mở mồm ra nói tôi ích kỉ chính là họ, Thử hỏi trên đời này có ai ích kỉ được hơn họ không!

Trái Đất này chỉ xoay quanh họ thôi sao, vì cái gì mà cô ta không chữa để được nữa thì đòi tôi để họ nuôi Ngôn Tiểu? Đéo đỡ được! Một cặp thần kinh bệnh hoạn (Nhím : Hoàn toàn là convert ba chữ Đéo đỡ được nhé, Nhím không sờ vào tí nào đâu).

Không biết từ khi nào bà ngoại đã ôm lấy tôi, một tay vuốt ve tóc tôi.

Tôi ôm chặt bà, “Bà ngoại, bọn họ khinh người quá đáng.”

“Đúng thế, lần sau hai đứa đó mà dám tới, bà sẽ cầm chổi đuổi đi ngay. Có gì phải sợ chứ, ... chẳng phải chúng ta còn có Tiêu Quân sao, bảo nó sai mấy người tới dạy cho chúng một trận!” Bà ngoại vỗ vỗ lưng tôi, nhẹ giọng an ủi.

Câu nói của bà làm tôi bật cười, đúng là rất hay. Bao nhiêu buồn phiền đè nặng đều nhanh chóng biến mất hết. ĐÚng thế, lần sau họ mà dám vác mặt đến, tôi sẽ đánh chết cả hai! !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Dạo này Tuyết Mặc đang mải * đào hố mới* (truyện mới đó) nên có chút thiếu quan tâm tới cái * hố * này. Dưới sự ủng hộ của mọi người, tác giả sẽ tiếp tục làm nhanh chóng kết thúc truyện này

24. Chương 43

Buổi tối, khi Tiêu Quân trở về đã thì tôi đã ngủ mất rồi. Đầu giường để đèn ngủ cho anh thấy đường vào phòng. Đang ngủ ngon thì cảm giác bị người ta lay gọi dậy, tôi nhần nhó khó chịu mở mắt ra, liền bị thân hình đàn ông cao lớn nằm đè lên, hơi thở quen thuộc trong nháy mắt lại ập đến.

Thét một tiếng ngạc nhiên, đến sức để đẩy anh ra cũng không có, tôi miễn cưỡng hỏi, “Làm cái gì thế?”

Anh gặm dáy tai tôi một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Buổi chiều, bà gọi điện cho anh.”

Tôi bĩu môi, “Ồ, vậy bà nói gì với anh?”

“Bà nói có người đến đòi Ngôn Tiểu.” Tiêu Quân xoay người nằm chết dí bên cạnh, cười nói.

“Anh còn cười nữa, em đang bị người ta làm cho tức chết đây này. Nếu lần sau cô ta còn dám vác mặt đến đây, em sẽ đánh ột trận.” Thật ra, sau khi đuổi Từ Linh đi hồi chiều, tôi vẫn luôn hối hận, sao lúc đó mình không tát cho cô ta một phát rồi hãy đuổi đi nhỉ?

Tiêu Quân vòng tay qua cổ tôi, ôm vào lòng, anh thở dài, nói, « Có một số việc không phải cứ bạo lực là giải quyết được. Hôm nào có dịp hẹn họ đi, để đó anh giải quyết.”

Anh là vậy, gặp chuyện gì cũng ôm đồm hết vào mình, sau đó cắn răng lặng lẽ giải quyết hết. Tuy rằng tôi rất cảm động vì tấm lòng của anh, nhưng trong lòng lại có cảm giác đang dần bị anh bài trừ ra khỏi đầu, “Anh có nhiều việc, bận rộn như vậy rồi còn gì » Lần này tôi sẽ không thỏa hiệp, tôi sẽ cho anh thấy bản thân mình cũng có thể giải quyết tốt một số việc.

“Nghe lời anh nào, buổi trưa anh rảnh, hẹn họ đi.” Anh vốn không cho lời tôi nói vào tai. Lúc nào cũng thế, ý anh đã quyết thì đến 10 con ngựa cũng không kéo lại được.

Tôi buồn bực, già đầu như tôi vậy rồi mà trong mắt anh vẫn cứ như một đứa con nít.

“Tiêu Quân, chuyện này tự em xử lý được. Anh không cần quan tâm.”

Anh không vui, nheo đôi mắt bắn ra sự nguy hiểm, “Cái gì mà chuyện em tự xử lý, chuyện của Ngôn Tiểu không phải do một mình em quyết định!”

Tôi không những không run sợ, càng ngang bướng, “Tóm lại, tự em đi nói chuyện với cậu ta.”

“Dựa vào cái tính hay nóng giận của em thì bàn bạc cái gì ? Liệu được mấy câu thì xông vào đánh người ta.” Anh rõ ràng là khinh thường tôi ra mặt mà.

Tôi then quá hóa giận, “Vậy anh lấy tư cách gì để bàn bạc? Anh có quan hệ gì với con bé, ngay cả cha dượng cũng không phải.” Lời vừa nói ra, tôi lại thấy hối hận. câu vừa rồi chắc chắn đã làm anh tổn thương, tôi vội vàng giải thích, “Tiêu Quân. . . . Ý em không phải vậy.”

Tiêu Quân xoay người, đè chặt lấy tôi, « Con bé đang ghét này.” (Nhím : Không muốn dùng từ này nhưng với TK thì TQ nói vậy chắc cũng không sao, ai bảo chị ấy tính như trẻ con)Chỉ mắng thế, anh đột ngột dừng lại, ánh mắt kiên định như vừa hạ quyết tâm làm gì đó.

Tôi thấy anh nhanh nhẹn xuống giường, lấy tập hồ sơ gì đó ném sang chỗ tôi, “Đọc đi rồi hãy nói.” Sau đó mím chặt môi nhìn tôi.

Tôi có hơi bất ngờ, trước khi đi ngủ không để bất kỳ hồ sơ nào trong phòng. Vậy chắc chắn là anh vừa mang về. Hơn nữa vẻ mặt nghiêm túc của anh khi nói chuyện làm tôi cảm nhận được nội dung của hồ sơ này tuyệt đối không đơn giản. Bỗng nhiên trong lòng dấy lên chút lo sợ.

Chống tay ngồi dậy, tôi bật đèn phòng cho sáng lên. Nhất thời không kịp thích ứng với ánh sáng, đôi mắt tôi nheo lại. Cho đến khi nhìn thấy rõ những gì trong hồ sơ, tôi cảm thấy choáng váng, không biết nó viết gì, chỉ chú ý đến câu cuối tờ giấy——”Chuẩn đoán kết quả : ADN tương đồng 99,9%” (Nhím : nhớ là quan hệ ruột thịt bố mẹ – con cũng đâu cao vậy. Đoạn này tác giả viết ảo quá, chỉ số cao thật)

Sức lực toàn thân như bị ai rút mất, tôi thần thờ, mắt tròn xoe, miệng há to. Cứ thế ngây người nhìn anh, không thể nói được lời nào.

Quán bar vẫn như cũ, âm nhạc ồn ào muôn đầu nhức màng nhĩ. Tôi ngồi trong bàn trống góc kín, một mình ôm chai rượu mà uống. Quái thật, chẳng rõ đây là rượu gì mà uống mãi không say. Rõ ràng tâm trạng không vui về gì mà sao khó say quá. Nếu không phải đây là rượu từ quán của nhà, tôi đã nghĩ rượu này bị pha với nước lã !

Chu Tuyền mặc bộ quần áo trang nhã, bước lại gần tôi. Ngồi xuống ghế sofa đối diện. Tôi lười biếng nhìn cô ta, sau đó lại cúi xuống uống tiếp .

Chu Tuyền cũng không để tâm, nhả nhả rót rượu uống, “Nghe nói cô với Tiêu Quân vừa chia tay hả?”

“Phụt.” Hợp rượu trong miệng bị tôi phun sạch ra ngoài. Tôi hung hăng lườm cô ta.

Chu Tuyền nhả mặt, “Nghe tin này tôi còn nghi ngờ, nhưng nhìn bộ dạng cô thảm hại thế này thì chắc không phải là tin đồn vô căn cứ rồi. Ày, có phải anh Tiêu Quân đã nhận ra bản thân không yêu không miễn cưỡng nên quyết định dứt ra cho sớm không ? Xem ra lần này tôi không xen vào giữa hai người cũng không được rồi, đành đục nước béo cò vậy!”

Tôi không nhịn được kín đáo hừ lạnh. Đúng là gì thì gì vẫn là du học sinh, dùng từ thật thà gớm. nói con chưa sôi còn bày trò ca dao tục ngữ. Cái gì mà « không yêu không miễn cưỡng ». cái gì mà « Đục nước béo cò », đúng là vợ vẩn!

Tôi đá mạnh vào chân bàn khiến chai rượu trên bàn hết nghiêng trái lại nghiêng phải, “Đừng có mộng tưởng hảo huyền, có nói gì thì cũng phải xem tình hình cho kĩ nhé. Là tôi đã anh ta, không phải anh ta đá tôi. ok?”

“Được, được, vậy tôi tò mò một chút, vì sao trước kia cô sống chết đòi yêu anh ấy, sao giờ lại đòi đá anh!” Chu Tuyền chạy sang ngồi cạnh tôi, một tay khoác vai thân thiết, còn nháy mắt ra hiệu.

Tôi không vui, liếc qua cô ta, nói “Cô là cái thá gì mà tôi phải nói.”

Không nên trách tôi lại phản ứng như thế. Tối qua khi anh đưa tôi tập hồ sơ đó, là hồ sơ xét nghiệm ADN của anh và Ngôn Tiểu. Đáng sợ là kết quả gần như trùng khớp 100%, khẳng định chắc chắn giữa hai người có quan hệ cha con. Chuyện đáng sợ như thế, nghiêm trọng như vậy mà anh lừa tôi đến bốn năm, không nói lời này. Trong một giây phút quá kích động, tôi nhất quyết đòi chia tay .

Lần này quả thật anh quá đáng lắm rồi. Chuyện như thế lại giấu tôi suốt bốn năm, nếu không phải vợ chồng Mộ Dung Cảnh về đây đòi quyền nuôi con thì không biết anh còn định lừa tôi đến bao giờ nữa, đúng là cay đắng mà!

Từ khi có Ngôn Tiểu, tôi luôn ngại đối mặt với nó. Vì tôi nghĩ con bé liên quan đến quá khứ đau thương của mình, khiến tôi đau đớn, buồn phiền. Vậy mà, hóa ra suốt bốn năm nay, bao công chịu đựng đều đã uống, vốn dĩ tôi không có thai với Mộ Dung Cảnh, tôi đã nhầm lẫn suốt 4 năm. Cứ nghĩ như thế là tức muốn học cả máu mồm. Chỉ có chuyện này tôi không hiểu, lừa dối suốt gần ấy năm thì có lợi gì cho anh

Lại nhớ tới lời giải thích của anh, tôi càng tức. Tiêu Quân nói ngay từ đầu đã thấy lạ, con bé không chịu theo ai vậy mà lại gọi anh là ba ba. Vì vậy mới đi xét nghiệm ADN, không ngờ kết quả lại như thế. Nhưng nếu đúng như anh nói, vậy tại sao không nói với tôi.

Nghe anh giải thích, tôi như phát điên lên. Anh đã biết từ lâu, vậy mà cứ giấu tôi sự thật. Tôi như con ngốc, suốt bốn năm nay vật vờ cố chữa lành vết thương quá khứ. Cứ mãi miết mà che lấp nỗi đau. Còn anh thì cứ im đi, cách giải quyết như vậy tôi không thể chấp nhận được. Ý nghĩ suốt bốn năm trong một đêm bị đảo ngược hoàn toàn, tất cả đảo lộn hết cả. Bảo sao tôi không bình tĩnh được.

Khi thấy tôi khóc lóc đòi chia tay, anh cũng thừa nhận. Khi ấy anh vẫn còn mờ mịt không rõ tình cảm dành cho tôi, vì vậy mới cố tình giấu. Sau này, anh lại muốn tiếp cận ở bên tôi với hình tượng người anh hùng quang minh chính đại, được tôi ngưỡng mộ. Làm sao dám nói mình là thằng đầu sỏ hại tôi có thai *Đoạn này dùng thẳng thấy rất hay*!

Ý nghĩ như thế đúng là rất hợp với tính cách của Tiêu Quân. Nhưng tôi không thể chấp nhận được, người giúp tôi nhiều nhất, người tôi yêu nhiều nhất lại là kẻ tính toán, che giấu nhiều nhất. Riêng việc này cũng đủ khiến tôi hận anh một thời gian dài .

Nhưng ngay chính mình tôi cũng không hiểu nổi, tuy rằng bề ngoài thì tỏ ra buồn bực nhưng trong lòng lại không thể giận được. Đương nhiên, tôi cũng không tha thứ cho anh ta dễ thế, lừa dối suốt bốn năm, đâu thể nói tha là tha được, tôi có quyền được giận dữ.

Thật ra nếu suy nghĩ kĩ, tôi lại thấy thật may mắn. Ngôn Tiểu là con của mình và anh, không liên quan gì đến Mộ Dung Cảnh, đúng là rất tốt, cực kì tốt!

Hai ngày nay, thấy thái độ tôi kiên quyết đòi chia tay, Tiêu Quân cũng cảm thấy sốt ruột. Hết chạy đến nhờ bà ngoại khuyên giải hộ lại chạy sang quán bar nhờ đám nhóc Tiểu Cần. Giờ còn nhờ tới con nhỏ Chu Tuyền này. Tiêu Quân à, đây có phải là chó cùng dứt giậu trong truyền thuyết?

Thật ra ban đầu tôi chỉ định giận anh vài ngày rồi thôi. Sau đó sẽ tha lỗi, cho dù có bị anh mắng một chút cũng không sao. Nhưng mà giờ hình như sự việc hơi đi quá quỹ đạo mất rồi, đã đâm lao thì phải theo lao chứ biết làm sao.

Nhìn Chu Tuyền cười duyên đáng trước mặt, tôi chỉ biết trợn mắt nhìn lại.

Chu Tuyền hạ mình, tiếp tục công cuộc biện hộ của mình, “Tử Kỳ, nếu cô muốn chia tay thì kiên quyết một chút cho xong chuyện đi để cả hai thoải mái. Dù sao người như anh ấy – đẹp trai, có tài, nhiều tiền, khí phách hơn người, không phải có người thứ hai đâu. Vả lại, đáng người anh ấy tốt như vậy, chắc chắn sẽ rất mạnh!”

Chu Tuyền cười híp mắt, cầm cốc rượu của tôi uống bằng hết, thoải mái nói, “Tôi rất biết xem dáng người. Dựa vào quan sát của tôi thì anh ấy rất là tuyệt về chuyện đó, cái đó chắc chắn hơn người...”

Xem bộ dạng thần bí úp mở của cô, tôi nhăn mặt hỏi, “Chuyện đó là chuyện gì?” Trong đầu đột nhiên « ting » một cái hiện ra đáp án, tôi nhăn mặt hét lên : “Chu Tuyền, cô sợ nói chuyện trong sáng một chút thì bị khinh à!”

“Tôi xưa nay ăn ngay nói thẳng. Nếu cô không cần nữa thì cho tôi xin!”

Tôi hừ lạnh, “Muốn cướp người, đánh thẳng rồi hãy tính!”

Chu Tuyền khinh thường, “Cô bạo lực thật.”

Tất nhiên đến cuối cùng, Chu Tuyền không hàn gắn được mà kế hoạch li gián cũng vô dụng. Đành lủi thủi trở về. Hừ, mới có hai ngày làm sao tôi tha lỗi nhanh như vậy được!

Mấy ngày nay, việc tôi thích làm nhất là ngắm Ngôn Tiểu. Trước kia không bao giờ tôi dám quan sát con bé, sợ rằng sẽ thấy điểm nào đó giống với Mộ Dung Cảnh. Nhiều lúc nghe bà bảo nhìn con bé giống Tiêu Quân, tôi chỉ nghĩ do ở cùng lâu cũng bị ảnh hưởng chút ít. Giờ để ý kỹ mới thấy giống thật, từ đôi mắt, lông mày, lỗ mũi. Ngay cả khi cười, khóe miệng nhếch lên cũng y hệt – cái nụ cười gian. Hóa ra giống nhau như thế, sao giờ tôi mới nhận ra nhỉ? (Nhím : cái này còn phải hỏi sao ? ==)

“Bảo bối, lại đây hôn mẹ nào.” Tôi – một người lớn đuổi theo đứa trẻ con khắp phòng khách. Con bé vừa thích vừa sợ chạy trốn khắp nơi, cuối cùng mới tìm được chỗ thích hợp – trốn ra chỗ cậu.

Ngôn Tử Phàm ôm con bé, trừng mắt nhìn tôi, “Chị già, bị thần kinh à ? Tự đứng lại giả vờ như vậy, không sợ con bé mắc hội chứng sợ hôn à ? !”

“Bảo bối là con chị nhá, không cần chú xen vào, đưa con bé đây nhanh lên.” Tôi nhào tới cướp con bé, Tử Phàm ôm con bé trốn chạy. ba người đùa nghịch trên ghế sofa.

Bà ngoại bê đồ ăn tới, đánh vào hông tôi, mắng yêu, “Còn nghịch à. Mau đi lấy điện thoại gọi cho Tiêu Quân bảo thằng bé về nhà ăn cơm tối.”

“Cháu chia tay với anh ta rồi, ăn cơm cái gì nữa!” Tôi còn chưa nói hết câu đã bị bà đá xuống.

Bà tức giận, quát, “Mau đi gọi điện thoại. Đừng có để bà cắt luôn cơm cháu!”

Tôi không cam tâm đi , “Anh ta lừa cháu bốn năm, vậy mà chỉ giận dỗi có hai ba ngày đã bị mắng, bà chẳng công bằng gì cả » Ngoài miệng thì nói vậy nhưng tay tôi vẫn cầm điện thoại gọi thật. Bấm dãy số quen thuộc nhiều lần vẫn không có ai bắt máy, tôi nghi ngờ liệu có phải lỗi đường truyền hay bấm nhầm không.

“Diễn Tiến? Cậu về khi nào thế? Sao tôi không biết.” Tôi tiếp tục gọi, cuối cùng bên kia cũng có người bắt máy.

Không biết vì sao đầu dây bên kia lại thở hổn hển, nói: “Chị Ngôn, lão đại bị thương, đang ở bệnh viện, chị mau tới đi.”

25. Chương 44

Bị trúng đạn, viên đạn lệch ra ngoài quỹ đạo tim, không nguy hiểm nhiều nhưng hiện tại mất máu quá nhiều, vẫn đang cấp cứu.

Bàn tay nắm tay lái quả thật hơi run. TỪ lúc nhận được cuộc điện thoại đó, tôi không còn khả năng điều chỉnh nhịp thở của mình nữa, thế nhưng vẫn phải cố mà gắng gượng lúc này, nếu giờ tôi gục ngã thì cả nhà già trẻ lớn bé biết làm sao .

Lại đúng giờ cao điểm đường đông như kiến làm tôi càng sốt ruột, nhìn đèn giao thông hết xanh lại đỏ. Cuối cùng bà ngoại phải trấn an một chút tôi mới hơi bình tĩnh lại.

“Tử Kỳ đừng lo, phải tin vào thằng bé. Nó là người đã nói là giữ lời, nó hứa sẽ cưới cháu thì chắc chắn không thể có chuyện gì xảy ra được .”

Những lời bà ngoại nói làm vành mắt tôi như nóng lên, nhưng những giọt nước mắt đang chực rơi lại bốc hơi rất nhanh, tôi kiên định: “Bà ngoại, cháu tin anh ấy.

Lúc này trong lòng tôi lại từ mắng chính mình, biết rõ anh ấy bận rộn, mệt mỏi như vậy còn bày trò giận dỗi. Anh ấy là cha con mình chẳng phải càng tốt hay sao, vì sao phải làm mình làm mẩy khiến anh phiền lòng. Tôi đã gần 30 rồi mà sao vẫn cứ xử như một cô gái mới lớn như vậy. « may đúng là không có chút tiền đồ nào hết ! » Càng nghĩ càng buồn, càng buồn càng áy náy. Lúc này tôi chỉ mong được ở cạnh, được sát hổi với anh.

Đến khi tới được bệnh viện đã là nửa tiếng sau. Người đầu tiên chạy ra đón tôi là Điền Tiến, mắt cậu ta đỏ hoe, thấp giọng nói « Chị Ngôn.”

Tôi hít một hơi dài, cố gắng giữ bình tĩnh nhưng không làm nổi. Mạnh tay đẩy Điền Tiến, nâng chân đá cậu ta. Dựa vào võ công của cậu ấy, thừa sức đỡ được hoặc tránh đi. Nhưng Điền Tiến cứ đứng đó, mặc cho tôi đánh đập thế nào cũng không dám kháng cự, không dám nhìn tôi.

Túm cổ áo cậu ta, tôi nói mà như khóc, “Các người đông như vậy mà toàn thùng cơm di động hết hay sao ? Vì sao lại để anh ấy bị thương ?!”

“Chị Ngôn, em xin lỗi. Là do chúng em quá chủ quan, nghĩ rằng đã cài bảo vệ hết. Rõ ràng tên họ Tiết đó đã bị bắt, ai ngờ vẫn còn một tay đàn em.” Điền Tiến giải thích, nhìn đáng vẻ uể oải như vậy cũng đủ biết cậu ấy hối hận nhường nào.

Trừng mắt nhìn, tôi buông cậu ta ra. Giờ không phải lúc trách mắng ai hết, tôi hỏi: “Tiêu Quân đâu? Thế nào rồi?”

“Đã qua cơn nguy hiểm, hiện tại được đưa vào phòng VIP .”

Bà ngoại đứng cạnh liếc tôi một cái, nói: “Tiểu Điền, mau đưa mọi người tới đó.”

Có lẽ bảo bối cũng cảm nhận được những gì diễn ra xung quanh. Nhưng không dám nói gì, chỉ trốn trong lòng cậu. Đến khi nghe nhắc tới Tiêu Quân mới khẽ nói “Con muốn ba ba.”

Tôi xoa đầu con bé, “Được, đưa con đi gặp ba ba.” Trước kia, mỗi khi nghe Ngôn Tiểu gọi anh là ba ba, tôi rất cảm động nhưng vẫn cảm thấy không tự nhiên lắm. Nhưng giờ khi biết hai người có quan hệ ruột thịt, nghe con bé gọi vậy lại thấy thật hạnh phúc.

Phòng bệnh to như vậy chỉ có một giường nằm đơn độc, tiếng thở nặng nề vang rõ trong phòng. Quả thật hình ảnh lúc này với trước kia rất khác. Người đàn ông luôn mạnh mẽ của tôi nay lại yếu ớt đến vậy. Nhưng dù là đang hôn mê thì may anh vẫn chau như hàng ngày .

Tôi nhẹ nhàng tới gần anh, biết rằng thuốc mê vẫn còn tác dụng nhưng vẫn chỉ da,s thở nhẹ, sợ rằng sẽ đánh thức anh. Tôi khẽ vuốt lên bàn tay không truyền nước, lạnh lẽo. Sâu trong lòng như nhói lên từng

đột, tôi nhéo tay anh, tà ác nói: “Anh đó, cái tên ngốc này. Nhiều người đi cùng như vậy mà còn bị thương, đúng là cố tình mà!” Trả lời tôi chỉ là gương mặt anh nhợt nhạt.

Bởi vì thuốc gây mê chưa hết, Tiêu Quân vẫn cứ mê man. Bà ngoại, bé con và Tử Phàm tôi đã nhờ Điền Tiến đưa về. dù sao cũng đến giờ ăn tối rồi, người già và trẻ nhỏ không thể nhịn đói được.

Tôi cứ ngơ ngác ngồi bên giường bệnh không biết đã bao lâu. Chỉ đến khi cha mẹ anh vội vã bước vào. Cả hai chỉ có một người con trai duy nhất, giờ nghe anh ấy xảy ra chuyện, bảo sao trông ai cũng già đi cả chục tuổi như thế. Bác gái bình thường quý phái, cao sang là thế giờ cũng thất thần, lo lắng như bao người. Dù gì đi nữa bà ấy cũng là người mẹ thương con mà thôi. Còn cha Tiêu Quân, tuy có hơi lo lắng nhưng ông vẫn bình tĩnh, lặng lẽ. Tôi từng thấy trên TV nhiều nhưng đây là lần đầu được đứng gần ông như vậy.

Hai người họ lo lắng cho con trai, hoàn toàn không quan tâm tới sự có mặt của tôi. Vậy cũng tốt, giờ tôi chẳng còn chút sức lực nào, làm sao đủ sức khiến bác gái hài lòng.

Thấy Tiêu Quân vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, tôi biết ý đi ra ngoài tạo không gian riêng cho họ. Dù sao trong mắt cha mẹ Tiêu Quân, tôi vẫn là người ngoài.

Vừa ngồi xuống ghế ngoài hành lang, Điền Tiến sau khi đưa bà ngoại về đã trở lại, trên tay là hai cặp lồng cơm. Cậu ta đã bảo đảm đàn em trở về, tránh cho việc đã không giúp được gì còn gây thêm phiền nhiễu.

“Chị Ngôn, chị ăn cơm đi. Bà bảo em mua.”

Điền Tiến đưa cho tôi hộp cơm, nhìn cơm toàn những món ăn quen thuộc nhưng không hiểu sao tôi lại nghĩ đến gương mặt anh tái nhợt, vì vậy từ chối không muốn ăn, “Điền Tiến, để tôi một mình đi.” Thuốc lá, tôi không có cũng không sao, mà muốn thì vẫn hút được. Giờ, ngồi một mình thế này, bỗng cảm thấy trống rỗng, chỉ muốn được hút một điếu.

Thì ra, tình yêu mà tôi dành cho anh còn lớn hơn bản thân nghĩ. Khi nghe tin anh gặp nguy hiểm, tôi cảm thấy cơ thể đau đớn tê dại, chỉ mong được chia sẻ cùng, được chăm sóc anh mãi mãi.

Điền Tiến nhìn tôi, rút bao thuốc trong túi quần ra,, đưa ột điếu, còn châm lửa giúp. Hít một hơi thật sâu, quả nhiên cái vị cay nồng này rất được việc, mọi nôn nóng suốt này giờ như giảm đi phân nửa, cơ thể cũng thư thái hơn. Cảm thấy một điếu thì hơi ít. Vậy nên tôi cầm cả bao của cậu ta.

Đến khi bác gái ra thấy tôi và Điền Tiến – bộ dạng ai nấy đều suy sụp ngồi hút thuốc, nhãn mặt tỏ vẻ không hài lòng.

“Đây là cái thể loại gì hả? Con gái con đũa mà cũng tập tành đua đòi người ta hút thuốc. Chẳng hiểu con tôi thích cô ở điểm nào.”

Tôi nhìn điếu thuốc đã bị hút quá nửa, bấu môi vút điếu thuốc đi. Sau đó mới đối diện với bà ấy. Dù gì đây cũng là mẹ của Tiêu Quân, tuy rằng chưa bao giờ bà tỏ ra tôn trọng tôi nhưng cũng là người sinh ra người tôi yêu. Hơn nữa bản thân bà cũng có cái lí riêng của mình, tôi cũng chẳng có thù oán sâu nặng gì vậy nên tốt nhất là tùy cơ ứng biến, đến đâu thì đến. Không nịnh nọt cũng chẳng vô lễ.

Tôi chào hỏi cho phải phép “Cháu chào bác!” Sau đó cũng ngậm miệng không nói gì nữa, thực ra thì biết nói gì bây giờ. Tuy nhiên tôi biết bà ấy gặp tôi chắc chắn là có lời muốn nói.

Quả nhiên, ngay sau đó bà ấy vào chủ đề chính, “Lần này Tiêu Quân bị bắn trọng thương, tôi mong nó về nhà dưỡng thương. Nhà có nhiều người, dù sao cũng tiện chăm sóc hơn.”

Tôi hơi bất ngờ, bác gái sao lại tỏ thái độ thế này, bà ấy đang bàn bạc với tôi sao? Bà ấy trở nên hòa hoãn như vậy từ bao giờ thế? Bác gái, bác ổn chứ!==

Được thôi, nếu người ta đã nói thế tôi cũng không thể bất lịch sự được, “Bác gái nghĩ chu đáo quá.”

Bà ấy nhìn tôi hồi lâu, nói có vẻ không thoải mái lắm: “Nhưng dựa vào cái bản tính đó chắc chắn là không chịu. Tôi mong cô hãy giúp tôi khuyên nhủ nó.”

“A!” Tôi biết gương mặt mình lúc này ngạc nhiên đến mức nào! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây, bà ấy không những nhún nhường mà còn nhờ vả tôi. Đây đúng là chuyện kinh dị mà ==. Mặt trời mọc từ đằng

Tây rồi hả ? Tôi không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể lắp bắp trả lời: “Cháu. Cháu sẽ khuyên anh ấy.”

Lúc này cha Tiêu Quân cũng ra ngoài, nhìn tôi nhưng cũng không có ý định nói gì. Hai người rời đi, trước khi đi, bác gái quay lại nói, “Chúng tôi về trước. Bao giờ Tiêu Quân tỉnh gọi cho tôi.”

“Dạ vâng.” Tôi đáp trong vô thức. Từ bao giờ mà thái độ bà ấy trở nên thay đổi đến không thể lường trước như vậy chứ. .

Hai người họ vừa đi được vài bước, bà ấy quay lại nói, “Hôm nào rảnh mang con bé sang nhà ông bà chơi. Chúng tôi cũng muốn gặp cháu gái.”

“A! Cháu biết rồi ạ.” Trong lòng tôi liền nhận ra thái độ kì lạ của họ. Thì ra đây chính là « mẹ sướng nhờ con ». Xem ra Tiêu gia đã chuyện của Ngôn Tiểu rồi, xem thái độ hiện giờ của bác gái, hẳn cũng đã công nhận hai mẹ con tôi rồi.

Đúng là không lường trước được chuyện gì. Cứ tưởng đã hết hi vọng ai dè giờ lại may mắn như vậy

26. Chương 45

Cho tới tận bây giờ, việc mẹ mình phản đối chuyện giữa hai người, chưa bao giờ Tiêu Quân để ý cả. Lúc trước tôi còn tưởng là anh tự cao tự đại, nghĩ mình có thể làm thay đổi được mẹ. Giờ mới biết, thì ra anh biết mình đã nắm trong tay *tấn vàng* quý báu đủ để lật ngược tình thế. Bảo sao mà kiêu ngạo như vậy. Xem ra người đàn ông này tính toán gài mọi người vào bẫy hết rồi.

Đẩy cửa phòng bệnh, bước vào. Nhìn anh vẫn nằm đó mê man không chịu tỉnh. Tôi lặng lẽ thở dài. Thôi, quên đi. Thế nào cũng được, chỉ cần anh khỏe mạnh là tốt rồi. Anh muốn thế nào cũng tùy, chỉ cần mãi mãi đứng bên tôi là được.

Nửa đêm Tiêu Quân mới tỉnh lại, tôi nắm chặt tay anh, chợt cảm thấy lòng bàn tay hơi rung lên choàng tỉnh. Vừa ngược mặt lên đã gặp đôi mắt quen thuộc ấy.

“Cuối cùng cũng chịu tỉnh, còn ngủ nữa em sẽ quên anh luôn đấy .” Một giọt nước mắt chợt rơi , lặng lẽ chạm xuống tay anh.

Tất cả sự kiên cường, kiên định thường ngày vẫn có trong đôi mắt ấy.... nhưng có vẻ mệt mỏi rã rời. Nói thật, trông anh rất giống một đứa trẻ bốc đồng, đôi mắt cố tỏ ra như vậy để che đi sự yếu đuối của bản thân.

Tiêu Quân mấp má miệng, ngăn tôi khóc, “Lần sau. Sẽ không như vậy nữa, đừng khóc.”

Lau nước mắt, tôi nhéo tay anh, hung hăng nói: “Anh còn muốn lần sau nữa à? ? Không cần chờ lần sau, em sẽ đập anh trước cho khỏi mất công thương nhớ, lo lắng.”

Anh cười , nhẹ nhàng nói: “Được.” Sau đó lại thiếp đi.

Đến tận giữa trưa ngày hôm sau, mọi người ai nấy đều tới thăm, mừng anh đã tỉnh lại. Nhưng vì bệnh nhân cần được nghỉ ngơi trong yên tĩnh nên đến tận giờ người thân mới được vào thăm.

Nhưng điều làm tôi kinh ngạc là họ hàng nhà Tiêu Quân hình như hơi nhiều đấy, hết đám này đến đám khác , người kêu chị dâu (họ), người kêu cô, có người thì kêu mợ, nghe câu được câu mất, mấy người này đúng là nhiều quá!

Khó khăn lắm họ mới chịu về, tôi mệt mỏi đặt cái chỗ đã muốn tê dại vì ngồi nhiều xuống đệm êm, thấy anh cười như không cười, hỏi, “Chuyện này là sao?”

Tiêu Quân vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh, ý bảo tôi sang ngồi cạnh, “Vậy mà em còn không nhận ra à ? Bọn họ gọi như vậy chứng tỏ mẹ đã cho phép. Mẹ đồng ý chuyện chúng mình rồi .”

Tôi bĩu môi, “Bác ấy không đồng ý mà được sao ? Cháu gái đã ba tuổi rồi còn gì!”

Tiêu Quân vỗ nhẹ vào mặt tôi, nói: “Em vẫn chưa hết giận anh à?”

Nhìn vết thương của anh, tôi hờn giận nói: “Em nào dám tức giận, lại động đến miệng vết thương của anh, em chịu không nổi nữa đâu.”

Anh ôm eo tôi, hôn một cái lên má, cười vui vẻ, “Ngoan lắm.”

Tôi hung tợn xoa cái má đầy nước bọt == “Nói thật nhé, làm sao Ngôn Tiểu là con anh được nhỉ ? Lúc đó em với anh còn không biết nhau mà!”

Tiêu Quân nghe xong vấn đề tôi thắc mắc, không cười nữa, gật đầu nói, “Khi đó em không biết anh nhưng anh thì có quen cha em một chút. Ông ấy thường kể với anh là em có quan hệ không minh bạch với người đàn ông tên Mộ Dung Cảnh, ông ấy rất lo lắng, có một lần em đến chỗ anh uống rượu. Uống say đến không biết trời , anh biết em là con gái ông ấy nên đưa về nhà. Nhưng em nhất quyết không chịu. Chẳng biết làm sao đành thuê phòng khách sạn cho em, nhưng mà em cứ nhất quyết không để anh đi, cứ xông lấy hôn anh , miệng gọi tên Mộ Dung Cảnh. Anh thì cũng hơi ỡm ờ một chút, cuối cùng chúng ta xảy ra chuyện.”

(Nhím : sao thích cái từ ỡm ờ của anh Tiêu Quân thế không biết !! ^^ . Mà công nhận, bạn Thiên Phong làm đến K lần mà một tuần sau Liễu Nguyệt mới có con. Bạn Tiêu Quân còn ghê hơn, có đúng một lần à !! ==)

Nghe anh kể lại chuyện cũ, tự nhiên tôi có một cảm giác rất lạ, « Vậy ý anh là... chúng ta đã 419? » (419 đọc tiếng anh là four one nine , đọc giống với For one night – tình một đêm, Nhím nghĩ cái này mọi người đọc ngôn tình nhiều chắc cũng biết nhưng cứ giải thích cho những ai không hiểu thì hiểu nhé)

“Ừ.” Anh gật gật đầu.

“Anh nói em xông lên hôn là anh ỡm ờ? ?” Tôi bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

“.Ồ” anh hơi do dự một chút, nhưng vẫn thành thật gật đầu.

“Tên họ Tiêu kia, anh không biết kìm nén à, chẳng lẽ ai quyến rũ là anh cũng ỡm ờ à! ! !” Cuối cùng tôi cũng không chịu được nữa mà vung tay đánh một cái vào vai anh.

“A.” Anh hoàn toàn không ngờ tôi sẽ dùng bạo lực với mình, “Ngôn Tử Kỳ, anh còn là bệnh nhân đó, em đừng có động tay động chân vậy chứ! !”

Nghe anh nói thế tôi mới hồi phục lại tinh thần, cũng tại anh làm tôi giận quá mất khôn, “Anh... anh không sao chứ?”

Anh yên lặng nhìn tôi, thuận tay kéo tôi vào lòng, “Tử Kỳ, anh thật may mắn vì được em cứu, thật may vì đã 419 với em (câu này có vấn đề nha anh ==) nếu không anh sẽ không quen em, cũng không yêu em. Anh sẽ bỏ qua em, như vậy anh sẽ hối hận cả đời. Anh chưa từng thấy hối tiếc vì những gì đã làm.”

Hốc mắt nóng nóng, vừa muốn khóc, vừa không. Người đàn ông gia trưởng không bao giờ nói lời ngọt ngào như anh giờ lại nói những lời như vậy. Bảo tôi không cảm động đúng là gạt người. .

Làm sao tôi lại không thấy may mắn, được gặp anh là điều may mắn nhất trong đời tôi.

“Tử Kỳ, chờ khi nào anh xuất viện, chúng ta làm đám cưới nhé.” Cuối cùng anh cũng nói với tôi câu này, ước hẹn ột tình yêu, cuộc sống bên nhau đến chân trời góc biển.

(Nhím : Bắn pháo hoa bùm bùm)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thật sự tính nhẫn nại của tôi không tốt chút nào, cứ sau mỗi chương lại thấy chán dần. Tệ nhất là khoảng thời gian viết chuyện này, gia đình tôi lại xảy ra chuyện buồn vì thế nhiều lúc tôi càng không muốn viết nữa. Sau này lại thích tạo * hố* mới. Vì vậy để hoàn thành bộ này đúng là một quá trình gian nan.

Trước mắt, Tuyết Mặc tôi sẽ trị liệu bệnh ở thắt lưng. Tôi không thích Tây Y mà chữa bằng Trung Y. Mọi người cũng biết Trung Y chú ý vào điều trị mấy cái này hơn mà. Một tháng qua dùng thử thuốc Đông y thấy cũng có hiệu quả, lưng tôi không đau nữa nhưng mà vẫn không thể ngồi lâu .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-ta-mua-mot-tang-mot>